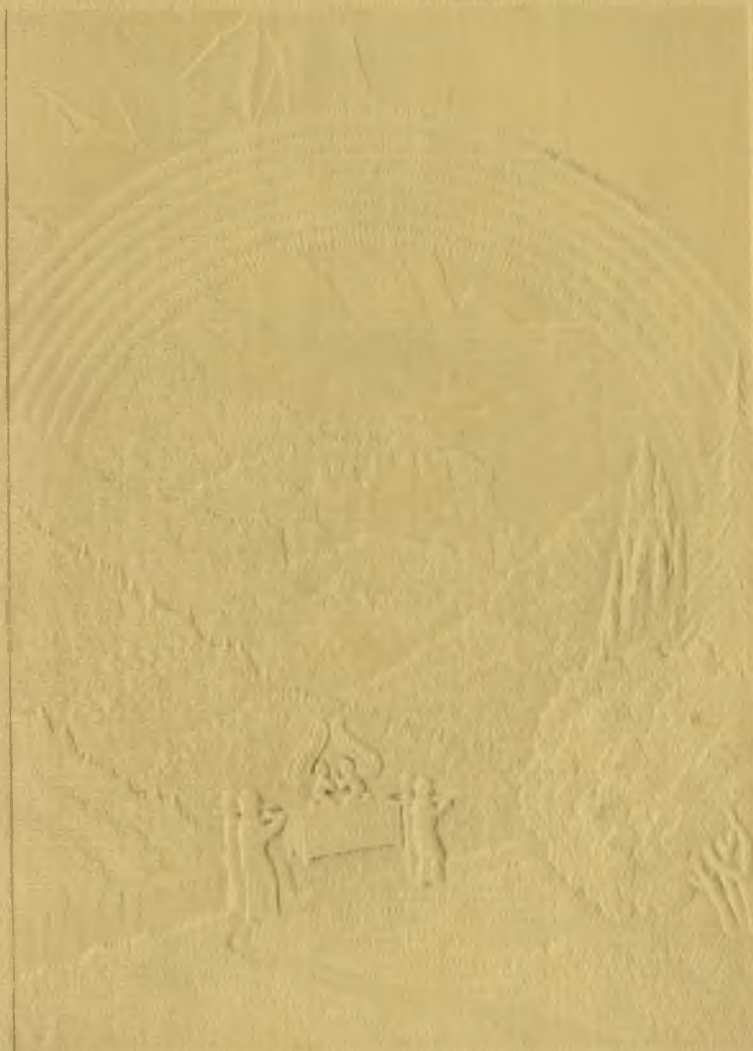

JEHOVA

J E H O V A

De openbaring van den
KONING DER EEUWIGHEID
met inbegrip van Zijn naam,
Zijn verbonden, Zijn gedachtenis
en Zijn Rechtvaardiger; waar-
door onthuld wordt, waarom
alle personen die het eeuwige
leven ontvangen, Hem moeten
liefhebben, vreugdevol gehoor-
zamen en dienen.

Door J. F. Rutherford

Schrijver van

SCHEPPING	LEVEN
VERZOENING	REGEERING
PROFETIE	RIJKDOM

en andere boeken

Uitgevers

WATCH TOWER

Bible & Tract Society

International Bible Students Association

Brooklyn, New York, U.S.A.

Ook

Londen, Toronto, Strathfield, Kaapstad, Bern,
Heemstede, Brussel en in andere steden.

JEHOVAH — Hollandish
Printed in Switzerland

AAN DEN
ONZELFZUCHTIGE

IS DIT BOEK OPGEDRAGEN

„God is liefde.” - 1 Johannes 4:16.

De gift van Jehova God is eeuwig leven
door Jezus Christus onzen Heer.

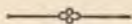
- Romeinen 6:23 -

„Ondersteun mij naar uwe toezegging omdat ik leve,
en laat mij niet beschaamd worden door mijne hoop.”

- Psalm 119:116 -

Copyrighted 1934
by J. F. Rutherford

JEHOVA

TRITON

JEHOVA

HOOFDSTUK I

JEHOVA GOD is de bezitter van het heelal. Hij maakte de hemelen en de aarde, en alle dingen staan te zijner beschikking. „De Heere God maakte de aarde en den hemel.” (Gen. 2: 4) „Zie, des Heeren uws Gods is de hemel en de hemel der hemelen, de aarde en al wat daarin is.” (Deut. 10: 14) „De hemel is uwe, ook is de aarde uwe; de wereld en hare volheid, die hebt Gij gegrond.” (Ps. 89: 12) „Gij hebt voormaals de aarde gegrond en de hemelen zijn het werk uwer handen.” (Ps. 102: 26) „De aarde is des Heeren mitsgaders hare volheid, de wereld en die daarin wonen.” (Ps. 24: 1) „Ik ben Jehova, dat is mijn naam.” (Jes. 42: 8, *Am. Herz. Vert.*) „Zoo zegt de Heere [Jehova], de Koning Israëls, en zijn Verlosser, de Heere der heirscharen: Ik ben de eerste en Ik ben de laatste, en behalve Mij is er geen God.” — Jes. 44: 6.

Jehova God is de Onzelfzuchtige, omdat „God liefde is”. (1 Joh. 4: 16) Liefde beteekent onzelfzuchtige toewijding aan gerechtigheid. „Want rechtvaardig is Jehova, gerechtigheid heeft Hij lief, de oprechten zullen zijn aangezicht aanschouwen.” (Ps. 11: 7, *Rotherham*) „O Jehova! in de hemelen is uw goedertierenheid, uw trouw even ver als de schapenwolken: uw gerechtigheid is als machtige bergen, en uw rechtvaardige oordeelen zijn een groote weergalmende afgrond; mensch en dier redt gij, O Jehova! Hoe kostbaar is uw goedertierenheid, O God! daarom zoeken de kinderen der menschen toevlucht onder de schaduw uwer vleugelen.” (Ps. 36: 6–8, *Roth.*) In de Schrift beteekent „vader” levengever, en Jehova God is de Levengever van allen die ooit het leven verkrijgen.

„Eén God en Vader van allen, die daar is boven allen en door allen en in u allen.” (Efeze 4: 6) Alle schepselen die het eeuwige leven ontvangen, moeten dit uit de hand van Jehova God door zijn Uitverkorene verkrijgen. Leven is de gift van God door Jezus Christus. —Rom. 6: 23.

Jehova de Onsterfelijke, is „van eeuwigheid tot eeuwigheid”. (Ps. 90: 2) Hij heeft zich aan zijn schepselen geopenbaard door zijn naam *Jehova*, welke zijn voornemen ten aanzien van zijn schepselen beteekent; door zijn naam *God*, welke de Schepper van alle dingen beteekent; door zijn naam *Almachtige*, welke beteekent, dat Hij almachtig is en niets Hem met succes kan weerstaan, en door zijn naam *Allerhoogste*, welke beteekent, dat Hij de Oppermachtige boven allen is. Zijn naam is voor de geheele schepping onteerd en te bestemder tijd zal Hij zijn naam in het welzijn der gansche schepping rechtvaardigen. Zijn Rechtvaardiger is zijn Uitverkorene, Gezalfde en Geliefde, die zijn oordeel voltrekt.

De verbonden van Jehova God openbaren zijn voornemen en onthullen tevens de wijze, waarop zijn voornemen ten uitvoer gebracht wordt. Omdat zijn naam en zijn verbonden voor den mensch van zulk een ontzaggelijke beteekenis zijn, zullen deze op de volgende bladzijden nader beschouwd worden. Zijn naam en zijn verbonden zijn onafscheidelijk met elkander verbonden. De uitvoering van zijn verbonden zal een rechtvaardiging van zijn naam zijn, waardoor voor de menschheid de weg tot eeuwig leven geopend wordt en eeuwige vrede en vreugde gebracht zullen worden tot degenen die op de aarde wonen.

De hedendaagsche zichtbare regeerders dezer wereld worden jammerlijk misleid. Zij meenen het recht te hebben de volken te regeeren. Dit recht bezitten zij echter niet. God, „wiens naam alleen is *Jehova*”,

is de „Koning der eeuwigheid”. (Ps. 83: 19; Jer. 10: 10) Alle rechtvaardige macht en gezag wonen in Hem. De tijd is nabij, waarin allen moeten erkennen, dat Jehova God is, en wel „opdat de levenden bekennen dat de Allerhoogste heerschappij heeft over de koninkrijken der menschen, en geeft ze aan wien Hij wil”. (Dan. 4: 17) Toen God de natie Israël alle gezag om te regeeren ontnam, hetgeen in het jaar 606 v. Chr. geschiedde, zeide Hij: „Zij zal niet zijn, totdat hij kome die daartoe recht heeft en wien Ik dat geven zal.” (Ezech. 21: 27) Hij „die daartoe recht heeft” is gekomen. De groote vraag voor de thans levende schepselen is: Wie is oppermachtig en wie zal de wereld regeeren of besturen? Bij een juiste beschouwing van deze vraag zijn de naam en de verbonden van Jehova betrokken, en door deze beschouwing zal het menschen, die hun verstand gebruiken, mogelijk zijn te kiezen, wien zij dienen zullen.

Jezus Christus is de Zoon Gods, de voornaamste uitvoerende Dienaar van Jehova, de Verlosser des menschen en 's werelds rechtmatige Heerscher. Satan de Duivel is de booze, de tegenstander Gods en 's menschen grootste vijand. Eeuwenlang is Satan de onzichtbare opperheer of beheerscher der wereld geweest. Er moet thans een vervanging van Satan's heerschappij door die van Jezus Christus plaatsvinden. Deze vervanging is in voorbereiding en zal binnen dit geslacht plaatsvinden.

Wereld

Eerst wordt hier de Schriftuurlijke definitie van het woord „wereld” gegeven, en vervolgens het bewijs, dat Satan de wereld beheerscht en waarom een verandering in de wereldheerschappij binnenkort moet plaatsvinden. „Wereld” beteekent de in regeeringsvor-

men georganiseerde volken der aarde, staande onder het oppertoezicht van een onzichtbare macht of opperheer. In den Bijbel wordt het woord „hemel” gebruikt om het onzichtbare deel van die heerschappij voor te stellen, terwijl het daarin gebezigde woord „aarde” betrekking heeft op de zichtbare macht die regeert, en het zijn „hemel” en „aarde” tezamen, die de „wereld” vormen. De „mensen van goeden wil”, die in dit boek genoemd worden, zijn degenen die een eerlijk en oprecht verlangen hebben, dat gerechtigheid de overhand krije en de wil Gods zowel op de aarde als in den hemel moge geschieden.

Jehova God schiep de aarde en plaatste den volmaakten mensch op haar en stelde het geestelijke schepsel Lucifer tot den onzichtbaren opperheer over de aarde aan. Met Lucifer verbonden waren vele geestelijke schepselen of engelen, die een deel van zijn onmiddellijke organisatie vormden. Lucifer kwam tegen Jehova God in opstand, aan welken opstand zijn heerschaar engelen deelnam, en de mensch werd tot wetteloosheid geleid en ter dood veroordeeld. Aangezien het geheele menschelijke geslacht ontsproten is uit dien eenen mensch, nadat hij gezondigd had en ter dood veroordeeld was, werd de geheele menschheid in onvolmaaktheid geboren. (Rom. 5: 12) God veranderde den naam van Lucifer in dien van Duivel, Satan, Slang en Draak, en sedertdien hebben Satan en zijn heerschaar booze engelen de wereld beheerscht.

Satan tartte Jehova God menschen op aarde te stellen, die God getrouw en waarachtig zouden zijn. God nam deze uitdaging aan. (Job 1: 8-12; 1-6) Hoewel Satan en zijn booze engelen ter dood veroordeeld waren, werd hun toch toegestaan gedurende een vastgestelde periode hun goddeloos werk ongehinderd voort te zetten, terwijl God zijn bestemden tijd afwachtte, om handelend tegen hen op te treden. Toen het men-

schelijke geslacht op de aarde toenam, materialiseerden andere engelen, die God ten volle toegewijd waren, zich tot menselijke gedaanten en werden er door Satan en zijn booze engelen toe gebracht zich met de menschheid te vermengen en de dochteren der menschen tot vrouwen te nemen, en uit deze vereeniging sproot een bijzondere nakomelingschap voort. Daardoor ontstond er een periode van groote goddeloosheid op aarde, en God kondigde zijn voornemen aan om de „wereld die toen was” door een vloed te vernietigen. Deze tijd wordt in de Schrift „de dagen van Noach” genoemd, omdat Noach een rechtvaardige man was en God getrouw bleef. — Genesis 6: 1-8; I Petr. 3: 19, 20.

Jehova God zeide toen tot Noach een ark te bouwen, waarin hij voor zichzelf en zijn naaste gezinsleden toevlucht zou vinden. Noach deed gelijk hem bevolen was, en toen kwam er een groote vloed of overstroming over de wereld, waardoor alle vleesch vernietigd werd. Deze vernietiging van alle vleesch was een schaduw van de vernietiging der huidige booze wereld. De redding van een gering aantal menschen, die in de ark toevlucht vonden, stelde de millioenen menschen van goeden wil voor, die door den strijd van den grooten dag des Almachtigen Gods, die weldra gestreden zal worden, zullen heengebracht worden. Een kennis der waarheid over deze dingen is thans voor alle menschen van goeden wil van het allergrootste belang; vandaar dat deze boodschap thans als kennisgeving en waarschuwing voor al zulke menschen verkondigd wordt.

In den vloed vernietigde God alle vleesch, maar Hij vernietigde den Duivel en de andere booze geesten niet, maar liet het toe, dat zij macht en invloed over de menschheid bleven uitoefenen, totdat God's bestemde tijd gekomen zou zijn om ook handelend tegen hen op te treden. Waarom vernietigde God toen den Duivel

niet? Jehova's antwoord op die vraag wordt in den Bijbel in Exodus 9:16 in deze woorden gevonden: „Edoch hiertoe heb ik u nog laten bestaan, om u mijn kracht te toonen en mijn naam op de geheele aarde te verkondigen.” (*Leidsche vert.*) Maar de dag der laatste afrekening moet komen, en in dien dag zullen Satan en zijn macht volkomen vernietigd worden en dan zal er een algeheele verandering in de heerschappij der wereld intreden.

Na den vloed vermenigvuldigde de menschheid zich op de aarde en begonnen de menschen zich in regeeringen te organiseeren; de eerste organisatie stond onder leiding van Nimrod. (Gen. 10:8-10) In die en iedere verdere regeering hebben steeds drie elementen de zichtbaar regeerende macht gevormd, namelijk, godsdienst, politiek en handel. Gedurende al dien tijd heeft Satan de Duivel zijn geslepen macht over de menschen der natiën uitgeoefend, hen misleid en bedrogen en hen van den waarachtigen God afgekeerd. Maar in alle vervlogen eeuwen heeft God steeds eenige weinige menschen op aarde gehad, die Hem getrouw en waarachtig gebleven zijn, en dezulken heeft Hij tot zijn getuigen op aarde aangesteld.

Later organiseerde Jehova het volk Israël tot een natie, tot een volk voor zichzelf, dat Hij gebruikte om zijn voornemen ten aanzien van de menschheid te voorschaduwten en aan te kondigen. Gedurende zekeren tijd is deze natie God getrouw geweest, maar na verloop van tijd vielen zoowel de regeerders als het volk onder den listigen invloed van den Duivel, doordat zij zich van God afkeerden, en daarna werd deze natie volkomen vernietigd. Israël was een voorbeeld, dat de „Christenheid” voorschaduwde. De natiën der aarde, die thans de „Christenheid” genoemd worden, begonnen Jehova te dienen, maar na verloop van tijd vielen ook deze natiën van de ware aanbidding van God af,

zwichtten voor den verleidelijken invloed van Satan en werden verdorven, en God's besluit ten aanzien van hen is, dat zij in Armageddon volkomen vernietigd zullen worden, evenals Israël vernietigd werd.

Satan, de listige en geslepen vijand, heeft er, ten einde den mensch te bedriegen, voor gezorgd, dat het volk in het algemeen betreffende hem en zijn werk geheel in onwetendheid verkeert, zelfs zóó, dat zijn tegenwoordigers Satan's bestaan geheel en al loochenen. De vraag, die gij thans voor uzelf moet uitmaken, is of gij het woord des menschen wilt gelooven en aannemen of dat gij de waarheid van den Bijbel, welke het Woord Gods is, wilt gelooven en aannemen. Deze boodschap is gericht tot degenen, die gelooven, dat de Bijbel het Woord Gods is; en voor hen zal zij een troost zijn, maar niet voor anderen. Thans verkeert de wereld in groote verslagenheid; de regeerders van iedere natie onder de zon verkeeren in groote verslagenheid. Zij voelen naderend onheil, maar weten de reden ervoor niet op te geven, evenmin willen zij hun aandacht aan de waarheid van den Bijbel dienaangaande schenken. Vele godsdienstige leiders hebben gezegd, dat de huidige ellende in de wereld een straf van God is, terwijl de Schrift duidelijk verklaart, dat Satan de Duivel de veroorzaker van deze groote benauwdheid en ellende over de menschheid is. Daarom staat er geschreven: „Wee dengenen die de aarde en de zee bewonen! want de duivel is tot u afgekomen en heeft grooten toorn, wetende dat hij een kleinen tijd heeft.” (Openb. 12: 12) Waarom heeft Satan deze groote ellende over de volkeren der aarde gebracht?

Zaad

Bij het begin van Satan's opstand heeft Jehova God beloofd, dat Hij een „Zaad” zou voortbrengen,

dat te bestemder tijd de wereld in gerechtigheid zou regeeren, Satan en zijn organisatie zou vernietigen en zegeningen van vrede, voorspoed en leven zou uitstorten over alle volken en natiën der aarde, die rechtvaardig zouden handelen. (Gen. 3: 15) Dit beloofde „Zaad”, deze Heerscher, is Christus Jezus, de geliefde Zoon Gods. Over hem staat geschreven: „De heerschappij is op zijnen schouder; en men noemt zijnen naam Wonderlijk, Raad, Sterke [Heerscher], Vader der eeuwigheid, Vredevorst. Der grootheid dezer heerschappij en des vredes zal geen einde zijn. . . . De ijver des Heeren [van Jehova] der heirscharen zal zulks doen.” (Jes. 9: 5, 6) Hierdoor wordt Christus Jezus geïdentificeerd als de rechtvaardige heerscher der aarde, door wien de menschheid de gewenschte zegeningen moet ontvangen.

In het jaar 33 n. Chr. werd de mensch Jezus, nadat hij God's boodschap der waarheid aan Israël verkondigd had, door Satan's vertegenwoordigers gedood. God wekte daarna Jezus uit den dood op en gaf hem goddelijk leven, verleende hem de hoogste positie in het heelal en benoemde hem tot Koning en Heerscher der wereld. Jezus moest echter God's bestemden tijd afwachten, alvorens zijn heerschappij te aanvaarden. (Ps. 110: 1) Toen Jezus op aarde was, verklaarde hij, dat hij moest heengaan om het koninkrijk in ontvangst te nemen en dat hij daarna zou wederkomen om het koninkrijk op te richten, en om die reden leerde hij de Christenen bidden: ‚Uw koninkrijk kome; uw wil geschiede op aarde.’

In antwoord op de vraag betreffende het bewijs voor zijn komst en zijn koninkrijk verklaarde Jezus, dat de Wereldoorlog het begin van zijn operaties betreffende de wereld zou kenmerken. Deze Wereldoorlog brak in 1914 uit in vervulling van de door Jezus uitgesproken profetie. Het was in dat jaar, dat Jehova

God Jezus installeerde en hem de opdracht verleende om de wereld te besturen. (Ps. 2: 6–12) Christus Jezus is thans een geestelijk schepsel en kan door mensche-lijke oogen niet waargenomen worden. Daar Satan lang de onzichtbare regeerder over de wereld geweest is, en dus niet door menschen waargenomen kon worden, moet thans zijn heerschappij eindigen en wordt Christus Jezus de onzichtbare heerscher en bestuurder der wereld. Jehova God heeft eeuwenlang toegelaten of geduld, dat Satan de onzichtbare heerscher was; maar thans is deze begrensde tijd ten einde en is het einde van Satan's wereld gekomen en zoomede de tijd voor Christus Jezus om de aangelegenheden der wereld op zich te nemen; en onmiddellijk voorafgaande aan zijn zegenrijke heerschappij zal hij den goddeloozen heerscher dezer wereld en allen die dien goddeloozen heerscher ondersteunen, vernietigen. — Hebr. 2: 14; 1 Joh. 3: 8.

Satan weet, dat hij slechts een korten tijd heeft om zich op Armageddon voor te bereiden. Armageddon zal de eindstrijd zijn tusschen Satan en zijn engelen aan de eene zijde en Christus Jezus en zijn engelen aan de andere zijde. Satan brengt daarom thans groote ellende over de wereld met het doel de menschen in het algemeen van den waren God af te keeren en daar- door hun vernietiging te bewerkstelligen. Dit wordt verder bevestigd door de woorden van Jezus, die zeide, dat er aan het einde der wereld groote benauwdheid, gepaard gaande aan groote verslagenheid op aarde zou zijn, terwijl den menschen het hart zou bezwijken van vrees voor de dingen die zij over de wereld zouden zien komen. (Luc. 21: 25, 26) Dit is nauwkeurig de toestand, dien wij heden waarnemen. De groote ver- andering van de onrechtvaardige naar de rechtvaardige heerschappij der wereld staat voor de deur.

Daar de aardsche heerschers het groote gevaar van

een wereldineenstorting inzagen, organiseerden zij den Volkenbond als plaatsvervangng voor God's koninkrijk, en het godsdienstige element der wereld huldigt dezen Volkenbond als „de politieke uitdrukking van God's koninkrijk op aarde”, welke bewering geheel en al valsch is. Onlangs heeft een organisatie in Amerika, bekend als „de Volkenbondsvereiniging” („The League of Nations Association, Inc.”), door haar president een beroep gedaan op het volk om den Volkenbond te steunen; hierin wordt onder meerdere gezegd: „Waarom zullen wij in een wereld zoo duister als deze het eenige licht dat er is, uitblazen?” hetgeen dus betekent, dat de Volkenbond de eenige hoop der wereld is. Men zij gewaarschuwd, dat de Volkenbond een voortbrengsel van Satan is, door hem gesticht om het volk te misleiden en het voor de waarheid betreffende God's koninkrijk te verblinden. Het staat onherroepelijk vast, dat de Volkenbond met de andere deelen van Satan's organisatie zal ondergaan. God wist van tevoren, dat deze bond gesloten zou worden, en door zijn profeet zeide Hij erover: ‚Vereenigt u tezamen, o gij volken, en gij zult verbroken worden. . . Bindt u tezamen, en gij zult verbroken worden. Beraadslaagt tezamen, het zal niet tot stand komen.’ — Jes. 8: 9, 10.

In beantwoording van de vraag betreffende de bewijzen voor het einde der wereld nam Jezus op den Volkenbond betrekking met de woorden „Gruwel der verwoesting”, omdat deze bond zich de plaats van God's koninkrijk aanmatigt. Hij zeide tot zijn navolgers: ‚Wanneer gij zult zien den gruwel der verwoesting [welke is de Volkenbond] staande in de heilige plaats, vlucht dan naar God's koninkrijk.’ (Matth. 24: 15, 16) Jezus geeft deze waarschuwing, omdat de Volkenbond Satan's middel is om de menschen voor de waarheid te verblinden. Allen die hun toevlucht in den Volkenbond zoeken, zullen tot wanhoop geraken. God's koninkrijk

onder Christus is de eenige hoop van het menschelijke geslacht, en toevlucht zal alleen in God's organisatie gevonden worden.

Gedurende meer dan 1800 jaren waren de Israëlieten God's zinnebeeldig volk, en er wordt in den Bijbel uitdrukkelijk verklaard, dat hetgeen in verband met deze natie geschiedde, een schaduw was van hetgeen plaats zal vinden aan het einde der wereld, waarin wij nu leven. De natie Israël begon haar functie gedurende haar verblijf in Egypte, en daar stelde het volk Israël de thans op aarde levende menschen voor, die aan de zijde van God en Christus staan en er naar verlangen, dat gerechtigheid de overhand verkrijge en verdrukking eindige. Pharao, de koning van Egypte, stelde in dit beeld Satan, de God of onzichtbare heerscher der goddelooze wereld voor. Pharao en zijn regeeringsautoriteiten laadden groote verdrukking op de Israëlieten. — Ex. 1: 8-22; 2: 23-25.

Jehova God zond Mozes en Aäron naar Egypte om getuigen voor zijn naam en macht te zijn. Mozes was een beeld van Christus Jezus, terwijl Aäron Jehova's getuigen voorstelde, die onder de leiding van Christus Jezus werken. God gebod Mozes en Aäron om tot Pharao te gaan en hem te verzoeken, dat zijn volk Israël zou toestaan God te dienen en te aanbidden op de wijze, die Jehova voorgeschreven had. Pharao weigerde dit verzoek in te willigen. Daarna gebod God Mozes om plagen over Egypte te brengen, opdat de heerschers en het volk ingelicht en gewaarschuwd mochten worden, dat Jehova de Almachtige God is en dat zijn geboden gehoorzaamd moeten worden. In het totaal kwamen er tien plagen over Egypte. De negende plaag bestond in dikke duisternis over geheel Egypteland, met uitzondering van dat gedeelte waar God's uitverkoren volk woonde; daar

hadden de Israëlieten volop licht, hetgeen een bijzondere gunst van Jehova was.

Nu aan het einde der wereld heeft Jehova Christus Jezus, den Grooteren Mozes, gezonden en vervolgens zijn getuigen, voorgesteld door Aäron, uitgezonden en geboden, dat zijn getuigenis afgelegd moest worden voor de heerschers der wereld en voor het volk, dat Jehova de Oppermachtige is en dat zijn volk zonder hindernis zal worden toegestaan God te aanbidden en te dienen op de wijze, die Hij voorgeschreven heeft. In het jaar 1919 stichtten de religieuze, politieke en commercieele elementen der „Christenheid” den Volkenbond in strijd met God’s koninkrijk onder Christus, en sedert dien tijd hebben al deze zichtbare regeerders zich krachtig tegen Jehova’s getuigen verzet. Op het bevel des Heeren hebben zijn getuigen de mededeeling en waarschuwing tot de heerschers gezonden, dat de wereld geëindigd en het koninkrijk Gods nabij is, en den heerschers verzocht, God’s volk zonder belemmering toe te staan Jehova te dienen en te aanbidden op de wijze, die Hij vastgelegd heeft. Deze kennisgeving en waarschuwing vormt de vervulling van de negen plagen over Egypte; deze negen profetische plagen zijn over de regeerders der wereld in vervulling gegaan.*)

Evenals de negende plaag groote duisternis over Egypte bracht, zoo bevinden zich ook heden de heerschers der wereld in groote duisternis met betrekking tot God’s voornemen, omdat zij weigeren op God’s waarheid acht te slaan. Dit wordt in het bijzonder aangetoond door het feit, dat men openlijk van den Volkenbond beweert, dat hij het eenige licht is, dat thans op aarde schijnt. De eenige uitzondering op deze groote duisternis is, dat die personen, die hun plaats

*) Zie bladzijden 59—100.

aan de zijde van God en zijn koninkrijk gekozen hebben, zich thans verheugen in het licht van het Woord Gods en er door op den rechten weg geleid worden. Aan het einde van de negende plaag over Egypte zeide Pharao tot Mozes en Aäron: „Maakt dat ge wegkomt en laat mij u niet meer zien.’ Zoo hebben de regeerders der wereld thans, nadat de negende zinnebeeldige plaag over hen gekomen is, als het ware tot Jehova’s getuigen gezegd: „Maakt dat ge wegkomt en laten wij met u niets meer te maken hebben.’ Pharao daagde Jehova God uit. De regeerders der wereld doen thans feitelijk hetzelfde. Zij verzetten zich tegen Jehova’s getuigen en slaan God’s waarschuwing in den wind, zij verwerpen God en zijn koninkrijk.

Hierna en in overeenstemming met den wil Gods zullen Jehova’s getuigen geen verdere kennisgeving en waarschuwing tot de heerschers der wereld richten, maar moeten thans de aandacht van de menschen van goeden wil op de boodschap der kennisgeving en waarschuwing betreffende Armageddon en God’s koninkrijk vestigen, evenals Mozes en Aäron daarna speciale aanwijzingen aan de Israëlieten gaven, onmiddellijk voorafgaande aan de tiende plaag, die over Egypte kwam.

De eerstgeborenen van Egypte vormden overeenkomstig hun wet een speciaal begunstigde klasse; daarom stellen de eerstgeborenen in het profetische beeld het huidige zichtbaar regeerende element der aarde voor. De tiende en laatste plaag, die God over Egypte zond, komt hierop neer: Hij zond zijn engel door Egypteland en sloeg iederen eerstgeborene der Egyptenaren, maar beschermde de eerstgeborenen der Israëlieten, omdat zij zijn gebod gehoorzaamden, waardoor zij geloof in ’s menschen Verlosser toonden. De Israëlieten verlieten onmiddellijk Egypte en werden nagejaagd door Pharao en zijn officieele organisatie,

die geheel in de zee vernietigd werden. Dat voorscha-
dude Armageddon, namelijk de volledige vernietig-
ing van Satan's heerschappij dezer wereld, zoowel het
zichtbare als het onzichtbare deel. — Openbaring 16:
13-16; 19: 19 tot 20: 3.

De waarschuwendende Boodschap

De Schrift openbaart, dat God nooit partij trekt van de onwetendheid van eenig schepsel; altijd zendt Hij eerst zijn kennisgeving en waarschuwing, alvorens Hij handelend optreedt om zijn naam te rechtvaardigen. Men bedenke, dat Hij Noach liet getuigen voor menschen en engelen over zijn voornemen om de wereld te vernietigen, alvorens Hij den vloed bracht, die de wereld ten onder deed gaan. Hij liet Mozes en Aäron ten volle de boodschap der waarschuwing aan Egypte overbrengen, alvorens Hij tot vernietiging dier wereldmacht overging. Hij liet Jezus de opstandige natie Israël eerst grondig waarschuwen; daarna volgde de vernietiging dier natie. Thans laat Jehova zijn getuigen een boodschap der waarschuwing brengen aan de heerschers dezer wereld, en als dit getuigeniswerk voltooid is, zal Hij de volledige vernietiging dezer wereld laten volgen. De zondvloed, de vernietiging van Egypte en de val van Jeruzalem brachten groote ellende over het volk, maar Jezus verklaart, dat Armageddon de grootste benauwdheid, die ooit bekend geweest is, over de wereld zal brengen en dat deze tevens de laatste zal zijn. (Matth. 24: 14, 21, 22) Hierdoor kunnen wij weten, dat de naderende slag van Armageddon de beslissende en volkomen voltrekking van Jehova's oordeel tegen de onzichtbare en zichtbare goddeloozen zal zijn.

Armageddon zal niet tusschen de menschen van de natiën der aarde onderling gestreden worden. Armageddon is de ,strijd van den grooten dag des Almach-

*„Maakt dat ge wekomt en laat mij u niet meer zien.”
Bldz. 19*

tigen Gods', waarin Christus Jezus en zijn engelen tegen Satan en zijn goddelooze schaar zullen strijden, en Christus zal daarin de volkomen overwinning behalen. Men lette thans op de volgende woorden van 2 Petrus 3: „In de laatste dagen zullen er komen, die het koninkrijk Gods zullen verloochenen en bespotten, en hiervoor zijn zij moedwillig onwetend betreffende de waarheid, dat door het Woord Gods de hemelen en de aarde, die van ouds geweest zijn en de wereld vormden, die toen was, doordat zij met water overstroomd werden, vergingen; maar de hemelen en de aarde die nu zijn, worden door hetzelfde Woord bewaard voor vernietiging tegen den dag des oordeels en der omkoming van goddelooze menschen. . . . Uitzierende en haastende naar de komst van den dag Gods, waarin de hemelen, zijnde in vuur, zullen vergaan, en de elementen [de zichtbaar regeerende machten] met groote hitte zullen versmelten.' — 2 Petr. 3: 3-7, 12.

Deze geïnspireerde woorden, die in den Bijbel opgeteekend staan, zeggen, wat er weldra over de wereld zal komen, namelijk het definitieve einde van Satan's heerschappij, waarna de weg voor de rechtvaardige heerschappij van Christus Jezus gebaad zal worden. Zijn woorden vervolgende, zegt de apostel: „Maar wij verwachten naar zijne belofte nieuwe hemelen en eene nieuwe aarde, in dewelke gerechtigheid woont.” (2 Petr. 3: 13) Dit kenmerkt de volledige verandering der wereldheerschappij, de „nieuwe hemelen”, namelijk de Christus of de onzichtbare heerschappij, en de „nieuwe aarde”, namelijk de getrouwe mannen uit het verleden vanaf Abel tot Johannes den Dooper, die als volmaakte menschen opgewekt, de zichtbare bestuurders op aarde zullen worden; deze heerschappij zal een heerschappij der

gerechtigheid zijn. — Ps. 45: 17; Jes. 32: 1; Hebr. 11: 4-35.

In Openbaring 21 wordt de nieuwe heerschappij der wereld symbolisch „de heilige stad” of organisatie genoemd, en beschreven als nederdalende van God uit den hemel, welke heilige en rechtvaardige heerschappij onder Christus de grootste zegeningen tot het volk zal brengen. Dan zal Jehova door de uitoefening van zijn oppermacht, door middel van Christus Jezus, als de groote God van het heelal alle volken zegenen, die zijn rechtvaardige wet gehoorzamen. „En God zal alle tranen van hunne oogen afwisschen, en de dood zal niet meer zijn, noch rouw noch gekrijt, noch moeite zal meer zijn; want de eerste dingen zijn weggegaan. En die op den troon zat, zeide: Zie, Ik maak alle dingen nieuw. . . . Want deze woorden zijn waarachtig en getrouw.” — Openb. 21: 4, 5.

Het zoogenaamde „heilige jaar” heeft gefaald de beloofde vrede en voorspoed te brengen, en deze mislukking moet op zichzelf reeds de menschen van goeden wil overtuigen, dat God niet de autoriteit verleende om het jaar 1933 een heilig jaar te noemen, noch zal Hij de gebeden der menschen, die getracht hebben het tot een heilig jaar te maken, verhooren. Op aarde is er thans geen vrede, en armoede sluipt steeds als een afzichtelijk monster door het land. Jehova's getuigen hebben geen twistzaak met menschen. Hun eenige doel is, God's gebod om de boodschap der waarheid te verkondigen, te gehoorzamen. Daar Hij geboden heeft, dat deze boodschap verkondigd moet worden, zoo zullen zij dit door zijn genade doen, allen tegenstand ten spijt en als zij dit gedaan hebben, eindigt daarmee de verantwoordelijkheid en begint die der menschen. Alle menschelijke plannen om de wereld te herstellen, moeten met zekerheid falen. De wereld is doodziek en op het punt van te sterven.

Ook al moge er een tijdelijke voorspoed aanbreken, deze zal slechts zeer kort zijn. Jehova's besluit is, dat er een algeheele verandering in de wereldheerschappij komen zal en om deze reden moet de oude wereld verdwijnen.

In de verschrikkelijke ramp, die weldra de huidige wereld zal treffen, zullen al degenen die zich tegen God verzetten, omkomen en geen weg tot ontkoming vinden. (Jer. 25: 33-36) Geld, bezittingen en wereldsche invloed zullen niemand baten om bescherming of uitredding in dien tijd van groote benauwdheid te koop. Over dezen tijd staat in God's Woord geschreven: „Dat land zal ganschelijk ledig gemaakt worden en het zal ganschelijk beroofd worden; want de Heere heeft dit woord gesproken. Want het land is bevlekt vanwege zijne inwoners, want zij overtreden de wetten, zij veranderen de inzettingen, zij vernietigen het eeuwig verbond.” (Jes. 24: 3, 5) Het hiergenoemde eeuwige verbond is God's verbond betreffende de heiligheid van het leven. (Gen. 9: 1-11) Iedere natie op aarde heeft dit gebod schromelijk overtreden en opzettelijk gebroken door den onnoodigen en ontijdigen dood van menschen te veroorzaken. Als voorbeelden van dergelijk noodeloos bloedvergieten in de geschiedenis van Amerika kan de wreede behandeling genoemd worden, waaraan de Indianen onderworpen werden, en de wel lustige afslachting van dieren, hetgeen voornamelijk uit zucht naar gewin gedaan werd. De commercieele en politieke elementen der aarde hebben onrechtvaardig millioenen menschelijke schepselen onderdrukt en gedood, en het godsdienstige element heeft zulke wandaden oogluikend toegelaten en vergoelijkt. God zal de rekeningen in Armageddon vereffen.

De menschen worden hier gewaarschuwd voor een goddeloos complot, dat door Satan gesmeed wordt en waaraan de internationale bankiers, de ontrouwe

geestelijkheid en de gewetenlooze politici deelnemen, om onder meerdere het volgende te bereiken: Amerika's toetreding tot den Volkenbond te bewerken, het geld en alle andere bezittingen te beheerschen, het volk te regeeren door hun dictator, de vrijheid van spreken en drukpers te vernietigen en de ware aanbidding van God en Christus te doen ophouden.

Hebt echter goeden moed! De hand van den Almachtigen God zal al deze vijanden in Armageddon in het stof doen bijten!

Waarin bestaat dan de hoop voor de natiën der aarde? Jehova God wijst op Christus Jezus, den nieuwen Heerscher der wereld, en zegt: ‚Zie mijn knecht, in wien mijne ziel een welbehagen heeft. Hij zal gerechtigheid voor de volken voortbrengen, en in zijn naam zullen de volken hopen.‘ (Matth. 12: 18–21) Nadat de menschen gewaarschuid zijn, hebben zij de volle vrijheid, zich aan te sluiten bij die organisatie, bij welke zij zich wenschen aan te sluiten; maar laten de menschen van goeden wil, die wenschen dat gerechtigheid, vrede, welvaart en leven voor eeuwig op aarde zullen worden opgericht, hun plaats geheel aan de zijde van God en zijn koninkrijk innemen. Nergens anders is een schuilplaats te vinden. Om uw plaats aan Jehova's zijde in te nemen, behoeft gij u niet bij eenige menschelijke organisatie aan te sluiten, maar in de afzondering van uw eigen huis wijdt gij u toe aan God en zijn koninkrijk onder Christus. Weest ijverig om het Woord der waarheid te bestudeeren en den weg der gerechtigheid te leeren kennen. Vermijdt alle twist en strijd. Als er relletjes en revoluties komen, dient gij u er van verwijderd te houden. Handelt eerlijk en rechtvaardig tegenover uw medemenschen en dient en gehoorzaamt den Almachtigen God. Er zijn heden millioenen menschen van goeden wil op aarde, die het goede wenschen te leeren kennen en te doen, en de-

genen die de aanwijzingen, die hun in het Woord Gods gegeven worden, opvolgen, kunnen gespaard blijven in den tijd van groote benauwdheid en er veilig doorheen gebracht worden; en daarna zullen zij voor eeuwig op aarde leven en nimmer sterven. (Zef. 2: 2, 3) Daarom kan terecht gezegd worden, dat millioenen nu levende menschen nimmer zullen sterven. — Joh. 8: 51.

HOOFDSTUK II

ZIJN NAAM

JEHOVA zond Jezus meer dan 1900 jaren geleden tot de aarde, teneinde een voorbereidend werk te doen, dat tenslotte zou uitloopen op de rechtvaardiging van den naam van den Allerhoogste. Jezus kwam derhalve in den naam van Jehova en als de door Hem aangestelde geloofwaardige vertegenwoordiger. Jezus getuigde: „Ik ben gekomen in den naam mijns Vaders.” (Joh. 5: 43) Jezus werd als een getuige uitgezonden en moest getuigenis afleggen voor de waarheid van en betreffende Jehova's naam en voornemen. Toen de mensch Jezus den leeftijd van dertig jaren bereikt had, zalfde Jehova hem tot heerscher der wereld. Toen hem door den Romeinschen gouverneur gevraagd werd: „Zijt gij een koning?” antwoordde Jezus: „Hiertoe ben ik geboren en hiertoe ben ik in de wereld gekomen, opdat ik der waarheid getuigenis geven zoude.” (Joh. 18: 37) Gedurende de drie en een half jaar, waarin hij getuigenis voor de waarheid aflegde, verkondigde Jezus voor de menschen met grooten nadruk de waarheid, dat „het koninkrijk der hemelen nabij is”. Hierbij nam hij op zichzelf betrekking als Jehova's uitverkorene en gezalfde om te regeeren, welke regeering, als zij ten volle in werking getreden is, vanuit den hemel zal geschieden, omdat Christus Jezus, die thans goddelijk is, voor eeuwig voor menschelijke oogen onzichtbaar zal zijn.

Aan het einde van zijn aardschen dienst reed Jezus op een jong van een ezelin Jeruzalem binnen en bood zich als koning aan. Het gewone volk juichte hem als koning toe, onder het roepen van de woorden: „Hosanna den Zone Davids!” (Matth. 21: 1-9) De klasse

der geestelijkheid en haar bondgenooten verwierpen Jezus. Kort daarna gaf Jezus zijn discipelen aanwijzingen voorbereidingen te treffen om het pascha te vieren. Op den veertienden dag van Nisan vierden Jezus en zijn discipelen, zooals door de wet voorgeschreven was, het pascha. Bij die gelegenheid en onmiddellijk in aansluiting op het pascha stelde Jezus de gedachtenis aan zijn dood, die op dien zelfden dag intrad, in: „En als zij aten, nam Jezus het brood, en gezegend hebbende, brak hij het, en gaf het den discipelen, en zeide: Neemt, eet, dat is mijn lichaam. En hij nam den drinkbeker, en gedankt hebbende, gaf hun dien, zeggende: Drinkt allen daaruit; want dat is mijn bloed, het bloed des nieuwen testaments, hetwelk voor velen vergoten wordt tot vergeving der zonden. En ik zeg u, dat ik van nu aan niet zal drinken van deze vrucht des wijnstoks, tot op dien dag, wanneer ik met u dezelve nieuw zal drinken in het Koninkrijk mijns Vaders.”—Matth. 26: 26–29.

Jezus zeide zijn discipelen, dat hij moest heengaan, maar dat hij weder zou keeren en hen tot zich zou nemen. (Joh. 14: 1–4) Hij noodigde deze getrouwe discipelen uit met hem in zijn koninkrijk te deelen. (Luc. 22: 28–30) Waarom Jezus het paschafeest vierde en waarom hij in het bijzonder den nadruk op het feit van zijn eigen dood en dat van zijn komend koninkrijk legde, kon niet duidelijk begrepen worden tot de wederkomst des Heeren overeenkomstig de belofte, die hij zijn discipelen gedaan had. Jezus Christus werd aan het hout gekruisigd, alsof hij een zondaar ware; op den derden dag daarna wekte Jehova hem uit den dood op.

Waarom begon Jezus zijn regeering niet reeds 1900 jaren geleden? Waartoe moest hij eerst ten tweede male komen? Deze vragen kunnen thans aan de hand van de Schrift beantwoord en begrepen

worden door degenen, die zich aan Jehova wijden. Het antwoord hierop kan in het kort aldus gegeven worden: Jezus is de Uitverkorene om Jehova's voornemen ten uitvoer te brengen, waarvan het voornaamste deel bestaat in de rechtvaardiging van Jehova's naam, en daaraan ondergeschikt zijn de verlossing, bevrijding en redding van het mensche-lijk geslacht, dat Jehova zal leeren kennen, liefhebben en dienen. Doordat Satan tegen Jehova in opstand kwam en Hem op goddelooze wijze uitdaagde, werden de oppermacht en de naam van Jehova God in twijfel getrokken.

Jehova's naam werd vóór den opstand van Lucifer door alle intelligente schepselen verheerlijkt. Allen kenden en verheugden zich in zijn vermaarden roem en eervollen naam. Allen wisten, dat Jehova was en is de Bron des levens en dat Hij de onzelfzuchtige Gever van iedere goede en volmaakte gave is. Dit was de juiste en gelukkige toestand, welke in het heelal bestond, totdat de wetteloosheid in het hart van het schepsel, dat Jehova tot heer over een deel van zijn organisatie gemaakt had, ingang vond. Daar Lucifer begeerig was naar datgene, wat hem niet gegeven was, verhoogde hij zichzelf, tartte den Allerhoogste en ontving voor zichzelf den titel van Satan, en God stelde een tijdsgrens vast, tot welke Satan zijn weg kon vervolgen en waarop het einde van den goddelooze komen zou. (Jer. 51:13) De naam van Jehova is gedurende eeuwen gesmaad, onteerd en door Satan en zijn heirscharen van goddelooze engelen en goddelooze menschen te schande gemaakt. De crisis is gekomen, en vanaf dezen tijd tot in eeuwigheid zal de naam van Jehova verheerlijkt worden. De goddelooze zal vernietigd worden en allen die eeuwigdurend leven ontvangen, moeten Hem, wiens naam alleen Jehova is, kennen, gehoorzamen, eeren en vreugdevol dienen.

Zijn vermaarde roem en eervolle naam moeten een plaats in het hart van ieder levend schepsel vinden. Hij heeft vanuit de volken der aarde een volk voor zijn naam genomen, en aan hem is het voorrecht gegeven om nu zijn grooten en eervollen naam bekend te maken.

Eeuwen geleden begon God zijn naam onder de aandacht van de zondige menschen te brengen. Hij openbaarde aan Mozes zijn naam Jehova; toen ging Jehova naar Egypte ,om voor zich een volk te verlossen en zich eenen naam te zetten'. (2 Sam. 7: 23) God verscheen niet zelf in Egypte, maar Hij zond Mozes als zijn dienstknecht, en aldus verscheen Jehova daar in een vertegenwoordigende hoedanigheid. Egypte was een voorbeeld van de wereld, en zijn regeerder Pharao was een voorbeeld van Satan, de god dezer booze wereld. Mozes was een voorbeeld van Christus Jezus, den grooten Profeet en Dienstknecht, door wien Jehova een volk voor zichzelf verlost en den naam van den Allerhoogste de juiste plaats in de harten van alle intelligente schepselen laat innemen.

Te zijner bestemden tijd zal Jehova aan al zijn schepselen zijn naam en zijn beteekenis laten bekendmaken en hen den tijd in herinnering brengen, waarop Hij voor het eerst zijn naam als Jehova aan den mensch openbaarde; en deze gedenkwaardige tijd dateert vanaf den tijd toen hij naar Egypte ging. Een herdenking kenmerkt met juistheid een dag of tijd, wanneer iets grootsch verricht is en waaraan later steeds herinnerd kan worden. Onder de groote dingen die door Jehova door middel van zijn dienstknecht Mozes verricht werden, waren deze: De openbaarmaking van zijn naam, het maken van het wetsverbond, de vernietiging van Pharao's organisatie en de bevrijding van de Israëlieten van die verdrukkende organisatie. Het hoogtepunt van al deze groote gebeurtenissen was het

slachten van het paschalam, omdat dit wees op Dengene wien God verordineerd had, de rechtvaardiger van zijn grooten en heiligen naam te zijn. Al hetgeen door den mensch als God's vertegenwoordiger en dienstknecht gedaan werd, behoorde bij de rechtvaardiging van Jehova's naam, wat de allerbelangrijkste zaak is. Daarom zeide Jehova tot Mozes: „Dit is mijn naam voor eeuwig, en dit is mijne gedachtenis van geslacht tot geslacht.” (Ex. 3: 15, Geaut. Herz. Vert.) Omdat het slachten en eten van het paschalam op Jezus, den rechtvaardiger, wees, zeide Jehova tot Mozes: „En deze dag zal ulieden wezen ter gedachtenis, en gij zult hem den Heere tot een feest vieren; gij zult hem vieren, onder uwe geslachten tot eene eeuwige inzetting.” — Ex. 12: 14.

Toen de tijd kwam van de vervulling van het tegenbeeld door den dood van Jezus Christus, zeide hij tot zijn discipelen betreffende het brood hetwelk hij in hun tegenwoordigheid brak en hun vroeg te eten: „Dit is [stelt voor] mijn lichaam hetwelk voor u gegeven wordt; doet dat tot mijne gedachtenis.” (Luc. 22: 19) De tijd moest komen, zooals Jezus wist, waarop zijn ware navolgers moeten en zouden begrijpen dat zijn getrouwheid tot in den dood, en zijn dood in de plaats en voor vervanging van den zondaar, niet alleen waren om den losprijs voor den mensch te verschaffen, maar ook door zijn eigen eigenschappen te bewijzen om den rechtvaardiger van Jehova's naam te zijn. Toen Christus Jezus aldus volmaakt bevonden werd, werd hij Jehova's „hoogepriester voor eeuwig”, de scherp-rechter van Satan en zijn organisatie en de rechtvaardiger van Jehova's naam en de bewerker van eeuwige redding voor al degenen die hem gehoorzamen. (Hebr. 2: 14; 5: 6-10) De grootste zaak, die men in gedachte moet houden, is de naam van Jehova, en Paulus maakte bekend dat bij de komst van Jezus tot den

tempel, deze belangrijke waarheid duidelijk begrepen zou worden. (1 Cor. 11: 26) *) Door het deelnemen van de getrouwe discipelen aan „het avondmaal des Heeren” vóór de komst van Christus Jezus tot den tempel van Jehova, hebben zij den dood des Heeren laten zien; maar nu zijn deze getrouwen door den Heere Jezus tot hem vergaderd en „drinken het sap van de vruchten van den wijnstok met hem”, en allen verheugen zich en prijzen den naam van Jehova en moeten dit voor eeuwig doen. „Uw naam, O Heer, is in eeuwigheid; en uwe gedachtenis, O Heer, is van geslacht tot geslacht.” — Ps. 135: 13, Eng. Vert.

Het Wetsverbond en het nieuwe Verbond

Jehova God maakte het wetsverbond door Mozes als de middelaar van Israël, terwijl deze in Egypte was en ten tijde van het slachten van het paschalam. De inwijding van het wetsverbond had plaats ten tijde van het Joodsche Pinksteren of ongeveer vijftig dagen nadat de Israëlieten uit Egypte gebracht en bij den Berg Sinai [de Berg Horeb] gekomen waren. — Ex. 19: 1.

Het sluiten van het nieuwe verbond werd gekenmerkt door den dood van Jezus, het tegenbeeldige paschalam, op den veertienden dag van Nisan A. D. 33. De inwijding van het nieuwe verbond wordt gekenmerkt door de laatste „uitstorting van den heiligen geest op alle vleesch”. (Joël 2: 28, 29; Hand. 2: 16–18) „Het avondmaal des Heeren”, als een gedachtenis aan zijn dood in A. D. 33 ingesteld en gedurende eeuwen daarna door zijn getrouwe navolgers gevierd, vestigt de aandacht op het maken van het nieuwe testament of het nieuwe verbond en houdt ditzelve in gedachtenis. „Want dat is mijn bloed des nieuwen testaments,

*) Zie bladzijden 117—127.

hetwelk voor velen vergoten wordt tot vergeving der zonden." (Matth. 26: 28) „Desgelijks nam hij ook den drinkbeker na het eten des avondmaals, en zeide: Deze drinkbeker is het nieuwe testament in mijn bloed: Doet dat, zoo dikwijls als gij dien zult drinken, tot mijne gedachtenis." — 1 Cor. 11: 25.

Vanaf en na het jaar 1919 (A. D.) en in het bijzonder vanaf 1922 totdat Jehova's getuigen de aarde verlaten, vestigt het „avondmaal des Heeren" niet alleen de aandacht op den dood van Jezus den Verlosser en Rechtvaardiger, maar leidt ook de aandacht op de inwijding van het nieuwe verbond, hetwelk leidt tot de rechtvaardiging van Jehova's naam.

De Samenzwering

Satan en al zijn aardsche vertegenwoordigers, waarmede Pharao en zijn onderdanen, die hem gehoorzaamden, bedoeld worden, hadden een samenzwering gesmeed om de Israëlieten te vernietigen en om aldus te voorkomen dat zij een natie zouden zijn. (Ex. 1: 15, 16; 2: 23, 24) God hoorde het geschrei der Israëlieten, en het wetsverbond dat door Hem voor Israël gemaakt werd, was op zinnebeeldige wijze een waarborg dat dit volk om Jehova's naams wil voortgebracht en beschermd zou worden. Het Abrahamietisch verbond was hierin betrokken, omdat Jehova zijn woord had gegeven dat Hij een zaad zou voortbrengen; en nu nam Jehova betrekking op zijn verbond met Abraham. — Ex. 2: 24, 25; 6: 4,5.

Ten tijde van het maken van het nieuwe verbond smeedden Satan en zijn aanhangers, waartoe zijn aardsche priesters en geestelijken behoorden, een samenzwering om Jezus te vernietigen. (Matth. 21: 38) Toen dit complot uitgevoerd werd, werd Jezus, het tegenbeeldige lam van God, gedood, maar Jehova be-

schermde degenen met wie het nieuwe verbond gemaakt was. (Joh. 17: 11-15; Phil. 2: 9-11) Bij de bevestiging van het nieuwe verbond werd wederom door Satan en zijn aanhangers, waartoe zijn Roomsche Katholieke Hiërarchie en andere godsdienstdwepers behooren, een complot gevormd, om diegenen die getrouw den naam van Jehova prijzen, te dooden en „hen uit te roeien, opdat zij geen [heilig] volk meer zouden zijn”, en openlijke handelingen werden en worden nu begaan om deze goddelooze samenzwering te bevorderen. (Ps. 83: 1-18; 1 Petr. 2: 9, 10; Zach. 13: 7-9) Jehova heeft zijn getrouwen en verborgen, die in zijn verbond zijn, beschermd, omdat zij onder de schaduw van zijn vleugelen en voor zijn voornemen uitverkozen zijn; en wanneer zij steeds getrouw voortgaan, zal Hij hen voor eeuwig beschermen. — Ps. 91: 1-4; 145: 20; Jes. 54: 17; 42: 6, 7.

Wraak

Jehova drukte zijn wraak tegen Satan's organisatie uit door de eerstgeborenen van Egypte te dooden ten tijde dat het paschalam gedood werd. Bij den dood van Jezus, het tegenbeeldige paschalam, stierven de eerstgeborenen van het tegenbeeldige Egypte, dat wil zeggen van deze wereld, niet. De reden daarvoor blijkt nu zeer duidelijk en toont aan, dat de tijd snel nadert, waarop de eerstgeborenen van het tegenbeeldige Egypte moeten sterven. Evenals het bloed van het paschalam, dat op de deurposten van de huizen in Egypte gesprenkeld werd, leven en bescherming beteekende voor diegenen die in het huis en onder de bescherming van dat bloedteeken bleven, hebben degenen die in het kostbare bloed van Christus Jezus vertrouwen en die in het nieuwe verbond zijn en blijven, deze vermeerderde zekerheid voor leven en bescherming; vandaar, dat het „avondmaal des Hee-

ren", dat eeuwen geleden nauwgezet door dezulken gevierd werd, „de dood des Heeren totdat hij komt' heeft aangetoond en een waarborg voor hun bescherming geweest is.

Nu is de Heer echter gekomen en zijn vergoten bloed geeft in hooge mate de zekerheid dat dit de dag van Jehova's wraak en de vernietiging van Satan's eerstgeborenen dezer wereld is. Het is de dag van God's wraak; daarom moeten allen die op de juiste wijze het avondmaal des Heeren vieren hun standvastigheid bij het bekendmaken van den dag der wraak van onzen God tegen de eerstgeborenen van den vijand, die niet onder het bloed zijn, toonen. Dit moet gedaan worden in vervulling van het goddelijk gegeven gebod: „Om uit te roepen het jaar van het welbehagen des Heeren, en den dag der wrake onzes Gods; om alle treurigen te troosten." (Jes. 61: 2) Evenals Aäron als het mondstuk en de verkondiger voor Mozes (die een voorbeeld van Christus Jezus was) optrad, en de wraak van God tegen Pharao en zijn organisatie bekendmaakte, evenzoo moeten nu degenen die in het verbond met Christus Jezus zijn op dezelfde wijze de wraak van God tegen Satan's eerstgeborenen en zijn organisatie bekendmaken, omdat zij „het getuigenis van Jezus Christus hebben" en God's gebod houden. (Ex. 4: 22, 23; Openb. 12: 17) Degenen die aan het avondmaal zullen deelnemen en dan nalaten of weigeren de geboden die aan de getuigen van Jehova zijn opgedragen, te gehoorzamen, zouden onwaardiglijk hieraan deelnemen: „Want die onwaardiglijk eet en drinkt, die eet en drinkt zichzelf een oordeel, niet onderscheidende het lichaam des Heeren." — 1 Cor. 11: 29.

Schaapherders

De Egyptenaren haatten de schaapherders en weigerden daarom tezamen met de Hebreëen te eten,

daar dit een gruwel voor de Egyptenaren was. (Gen. 43: 32; 46: 34) Toen Jehova's tijd kwam om een naam voor zich te maken in Egypte, zond hij een schaapherder daarheen om zijn getuigenis bekend te maken, om het volk uit Egypte te leiden en als de bemiddelaar van het wetsverbond te handelen. Satan en zijn aardse menigte haten de dienstknechten van Jehova God, die het goddelijke voorziene voedsel naar zijn kudde brengen en aldus in de hoedanigheid van onderschaapherders handelen, welks haat in bet bijzonder in dezen tegenwoordigen tijd getoond wordt.

Ten tijde van het maken van het nieuwe verbond, en ook ten tijde van de inwijding daarvan, zond Jehova God de „goede schaapherder”, de „hoofdschaapherder”, Christus Jezus, en beiden, Christus Jezus en degenen aan wien Hij het werk om het goddelijk voorziene voedsel aan het volk, dat naar gerechtigheid hunkert, uit de dragen, opdraagt, worden op goddelooze wijze door Satan en al zijn aardse priesters, geestelijken en slachtoffers, gehaat. (Joh. 10: 11; 1 Petr. 5: 2-4) Dit is een verder bewijs, dat degenen die met Christus Jezus in den tempel zijn, de vruchten van het koninkrijk moeten uitdragen, namelijk, de levengevende waarheden van God's Woord, aan diegenen uit de wereld die een hoorend oor hebben, en terzelfder tijd God's wraak verkondigen tegen den vijand en zijn organisatie, en dat zulke getrouwen gehaat en vervolgd zullen worden door Satan en zijn dienstknechten. De Roomsche-Katholieke Hiërarchie en anderen van hetzelfde slag openbaren hun goddeloosheid en haat tegen Jehova's getuigen, omdat deze getuigen datgene wat voor de eer van den naam van Jehova God en den Heere Jezus Christus is, verkondigen.— Joh. 15: 19-23.

De schaapherder Mozes was op den berg Horeb (Sinaï) toen Jehova hem terzijde nam door hem in het brandend braambosch tot zich te trekken en daar

tot hem sprak en Mozes beval naar Egypte te gaan om het getuigenis van God aan Pharao bekend te maken. Het was te dien tijde op dien berg dat Jehova betrekking nam op de inwijding van het wetsverbond toen Hij, zich tot Mozes richtende, zeide: „Ik zal voorzeker met u zijn; en dit zal u een teeken zijn, dat ik u gezonden heb: Wanneer gij dit volk uit Egypte geleid hebt, zult gijlieden God dienen op dezen berg.” (Ex. 3: 1-12) Jehova maakte het nieuwe verbond bij den dood van Jezus, en nu onthult Hij aan zijn getrouwen in den tempel, dat het nieuwe verbond op den Berg Zion is ingewijd, waar de 144.000 navolgers van Christus Jezus door Christus Jezus tot Hem vergaderd zijn. (Openb. 14: 1-3) Het getrouwe overblijfsel viert het avondmaal des Heeren op den Berg Zion, namelijk in Jehova God's organisatie, terwijl zij zich verheugen over de inwijding van het nieuwe verbond en voortgaan den naam van Jehova bekend te maken. — Hebr. 12: 22-25.

Het Land

God's verbond met Abraham is de onvoorwaardelijke belofte, welke onherroepelijk is, dat Jehova zijn voornemen uit zal voeren, om al de geslachten der aarde door zijn zaad te zegenen. (Gen. 12: 3; 22: 18) Satan is voor langen tijd de god of heerscher over de aarde geweest, maar Jehova's voornemen is, dat Satan's regeering nu voor eeuwig moet eindigen, en Jehova neemt bezit van de aarde en hare volheid en geeft alles aan zijn geliefden Zoon. Jehova zeide tot Abraham: „Want al dit land dat gij ziet, dat zal ik u geven en uwen zade tot in eeuwigheid.” (Gen. 13: 15) In deze profetische verklaring die door Jehova aan Abraham gegeven werd, stelde Abraham God voor, terwijl zijn zaad betrekking nam op zijn Christus. (Gal. 3: 16-29) Nu is degene, wiens recht het is te

regeeren, gekomen en Jehova God heeft hem, Christus Jezus, op zijn troon geïnstalleerd, en hij is zijn regeering begonnen. (Ezech. 21: 27; Ps. 2: 6; 110: 2) Jehova zal nu geheel en al en voor eeuwig Satan en zijn menigte van ieder deel der aarde berooven en zijn woord dat tot zijn Geliefde, het Zaad, gericht is, volkomen vervullen, namelijk: „Eisch van mij, en ik zal u de [heidenen] geven tot uw erfdeel, en de einden der aarde tot uwe bezitting. Gij zult ze verpletteren met eenen ijzeren schepter, gij zult ze in stukken slaan als een pottenbakkersvat.” (Ps. 2: 8, 9) Christus Jezus is daarom de rechtmatige bezitter van de geheele aarde.

Er is geen Schriftuurlijke reden, waaruit men de gevolgtrekking kan maken, dat de mensch Abraham en zijn nakomelingen de aarde zullen beërven. God's belofte aan Abraham werd in het klein vervuld en op een zinnebeeldige wijze, maar de grootere vervulling is voor degenen, die tot Jehova's organisatie behooren. „De aarde is van Jehova, mitsgaders hare volheid.” (Ps. 24: 1) De opperheerschappij van de aarde behoort nu aan Christus Jezus, het Zaad van Abraham, wiens recht het is te regeeren, omdat Jehova hem dit gegeven heeft. Christus Jezus is Jehova's erfgenaam van alle dingen, en degenen die tot zijn koninklijk huis behooren, zijn medeërfgenen. (Rom. 8: 16, 17) Toen God tot Abraham zeide, „Ik zal u en uw zaad na u dit land geven”, bedoelde hij daar duidelijk mede, dat Abraham zinnebeeldig het land werd gegeven en dat zijn Zaad de Christus, het voor eeuwig zal bezitten.

Tot en betreffende zijn getrouwe en gehoorzame navolgers sprak Christus Jezus, zeggende: „Gezegend zijn de armen van geest; want zij zullen het aardrijk beërven.” (Matth. 5: 5) In 1914 gaf Jehova aan Jezus de geheele aarde en het recht deze te regeeren. Later vergaderde Jezus de getrouwen tot zich en bracht ze

in den tempel en diegenen die tot het overblijfsel behooren en getrouw tot het einde zullen voortgaan, zullen in deze groote en wonderbaarlijke gift deelen. Christus Jezus is nu met zijn navolgers in den tempel van het koninkrijk, en weet ervan verzekerd, dat het nu een tijd is van vreugde, afgebeeld door het „nieuw drinken van den wijn met hem in zijn Vader's koninkrijk". Jehova heeft daarom zijn belofte, namelijk om al het land aan het zaad van Abraham te geven, aan Christus Jezus vervuld; en de „nederigen", aangeduid door den Heer, die het land zullen beërven, zijnde de leergierigen en gehoorzamen, namelijk de getrouwe leden van zijn lichaam, zullen met hem de aarde voor eeuwig beërven.

Evenmin bestaat er eenig Schriftuurlijk bewijs waaruit men de gevolgtrekking kan maken dat Abraham en de andere getrouwe mannen van ouds ooit van menselijke in geestelijke schepselen veranderd zullen worden, zooals wij eens dachten. Hun positie zal zijn, zooals de Schrift duidelijk aantoonst, die van „vorsten over de geheele aarde", namelijk de zichtbare regeerders op aarde, de directe vertegenwoordigers van Christus, aan wien God de aarde als zijn erfenis gegeven heeft, en als zulke vorsten zullen zij onder Christus regeeren en in gerechtigheid heerschen. (Ps. 2:6-8; Jes. 32:1) Het getrouwe overblijfsel, nu door Jehova God onderwezen, ziet dat het koninkrijk hier is en gerechtigheid binnenkort de aarde geheel zal beheerschen, zoodat dit alles een rechtvaardiging van Jehova's naam zal vormen, en daarom verheugen de getrouwen zich en zingen den lof van Jehova en maken zijn machtige daden onder de menschen bekend. De ontmoeting van het getrouwe overblijfsel met de nieuwe vorsten der aarde zal een vreugdevolle zijn, en zij zien haar met blijde verwachting tegemoet. — Ps. 45:17.

Mozes

Toen Mozes een jongeling was, vluchtte hij uit Egypte. Later werd hij de bewaarder van de kudde van zijn schoonvader Jethro. Terwijl hij de kudde weidde aan den voet van den Berg Horeb, zag hij een wonder geschieden. Een vuurvlam omringde een struikgewas, en toch verbrandde het struikgewas niet. Het was bij die gelegenheid, dat de Allerhoogste zijn naam Jehova aan Mozes openbaarde. Daar begon Jehova zijn voornemen om zijn heiligen naam te rechtvaardigen, te onthullen. Hij gebod Mozes naar Egypte terug te keeren, daar aan Pharao een kennisgeving te doen en dan de Israëlieten uit Egypte weg te voeren en hen naar den Berg Horeb te brengen om Hem te aanbidden. De Heilige Schrift onthult niet dat de Israëlieten in Egypte tot Jehova riepen, maar zij schreiden tegen hunne verdrukken en Jehova hoorde hen. Hij sprak tot Mozes: „En nu, zie, het geschrei der kinderen van Israël is tot mij gekomen, en ook heb Ik de verdrukking gezien, waarmede de Egyptenaren hen verdrukken. Daarom kom nu, en Ik zal u tot Pharao zenden, opdat gij mijn volk, de kinderen van Israël, uit Egypte voert.” — Ex. 3: 9, 10.

Mozes was bang dat het volk van Israël niet zou willen gelooven, dat hij door Jehova was gezonden: „En Mozes antwoordde en zeide, Maar, zie, zij zullen mij niet gelooven, noch naar mijne stem hooren: want zij zullen zeggen: De Heer is u niet verschenen.” (Ex. 4: 1) Daarop verleende Jehova aan Mozes de macht om drie teekenen of wonderen te doen, „opdat zij zullen gelooven dat de Heere God van hunne vaders, de God van Abraham, de God van Isaäk, en de God van Jacob aan u verschenen is.” (Ex. 4: 5) De drie teekenen of wonderen waren deze: (1) De verandering van den staf van Mozes in een slang; (2) de melaatsche

hand; en (3) de verandering van water in bloed. Elk dezer teekenen bevatte een boodschap of bekendmaking die ,een stem, of getuigenis' was van Jehova's bekendmaking van zijn voornemen om zijn naam te rechtvaardigen. Waarschijnlijk begreep Mozes dit voornemen niet; maar hij had groot geloof en gehoorzaamde Jehova; en door dit te doen, ontving hij de goedkeuring van Jehova God.

Door Mozes naar Egypte te zenden en hem in verband met de Israëlieten te gebruiken, maakte Jehova gebruik van zekere dingen en schepselen, die zinnebeeldig grootere dingen voorstelden, die komen zouden. Mozes vertegenwoordigde zoo nu en dan Christus Jezus. God liet Mozes schrijven: „De Heere uw God zal u een Profeet verwekken uit het midden van u, van uwe broederen, als mij; naar hem zult gij hooren.” (Deut. 18: 15) Dit bevestigend zeide Jezus: „Mozes . . . schreef van mij.” (Joh. 5: 46) Jezus leerde zijn discipelen aldus, en in overeenstemming daarmede getuigde Petrus, dat Mozes een voorbeeld was van Christus Jezus. (Hand. 3: 22) In sommige deelen van het beeld dat Jehova maakte, vertegenwoordigde Mozes niet Christus Jezus het Hoofd, maar de navolgers van Christus in het verbond met Jehova, en voornamelijk degenen die bij de tweede komst van Christus op aarde zijn.

Pharao en zijn georganiseerde wereldmacht waren een afbeelding en de vertegenwoordigers van Satan en zijn wreede organisatie. De Israëlieten, God's uitverkoren volk, woonden in Egypte, het zinnebeeld van Satan's wereld, en zij waren door Jehova daarheen gezonden, opdat zijn voornemen zou worden uitgevoerd. De Israëlieten vertegenwoordigden in de eerste plaats Jehova's uitverkoren volk in Christus, en in de tweede plaats al degenen, die hun stand aan de zijde van Jehova innemen en die hun getrouwheid tegenover

Hem handhaven. Het is in deze laatste dagen geweest, in den tegenwoordigen tijd, dat de Almachtige God zijn naam Jehova heeft geopenbaard, en zijn volk de beteekenis daarvan heeft laten verstaan. Dit heeft Hij gedaan ten tijde van het zenden van Christus Jezus tot zijn tempel om zijn eigen volk te oordeelen en te verlossen, en om Satan's organisatie te oordeelen en te vernietigen. De vervulling van de profetie welke Jehova aan zijn volk heeft geopenbaard, is een goede aanleiding voor hen om te verwachten dat de drie teekenen die door Mozes werden gedaan, door Christus Jezus, den Grootere-dan-Mozes, zijn gewrocht en dat deze nu door de genade des Heeren door de tempelklasse begrepen zullen worden. Indien dit zoo is, is dit een verder bewijs dat Jehova Christus Jezus tot zijn tempel heeft gezonden voor het oordeel, en dat dit oordeel nu aan den gang is.

De Teekenen

De drie teekenen deed Mozes voor de Israëlieten, en hierin werkte Aäron met hem mede. Twee dezer teekenen werden voor Pharao gedaan. Jehova wilde eerst de Israëlieten het bewijs geven en hen overtuigen, dat Hij Mozes tot hen had gezonden, en daarna wilde Hij ook Pharao het bewijs geven als een waarschuwing voor hem en zijn organisatie. Beiden, de Israëlieten en Pharao, moesten weten, dat Jehova de Almachtige God is. Beiden, het volk van Jehova en zij die van Satan's organisatie zijn, moeten nu onderricht worden dat Jehova God is. Het eerste teeken was de staf van Mozes die op den grond geworpen werd en een slang werd. Als schaapherder droeg Mozes een herdersstaf. Deze werd in verband met het eerste teeken gebruikt. (Ex. 3: 1) „En de Heer zeide tot hem: Wat hebt ge in uwe hand? En hij zeide: Een staf. En hij zeide: Werp hem op

den grond. En hij wierp hem op den grond, en hij werd een slang; en Mozes vluchtte voor haar. En de Heer zeide tot Mozes: Streck uwe hand uit, en grijp haar bij den staart. En hij strekte zijne hand uit, en greep hem, en zij werd een staf in zijne hand: opdat zij gelooven dat de Heere God van hunne vaders, de God van Abraham, de God van Isaäk, en de God van Jacob, aan u verschenen is." — Ex. 4: 2-5.

De tijd was voor Jehova gekomen om zijn bevrijder naar Egypte te zenden om voor Hemzelf een naam te maken. Hij had Mozes voor dit doel uitgekozen om aan de Israëlieten zijn getuigenis te geven, en Mozes had de vraag gesteld of de Israëlieten al of niet naar hem zouden hooren, en gelooven dat de Heer hem verschenen was. De vervulling van dit profetisch beeld begon in 1914. De tijd was toen voor Jehova gekomen om zijn geliefden Zoon, wien Mozes afbeeldde, uit te zenden, om voor Hemzelf, Jehova, een naam te maken. Het was toen, dat Hij Christus Jezus, zijn Koning, op zijn heiligen berg in Zion plaatste. (Ps. 2: 6) Het was toen, dat Hij hem uitzond om te heerschen onder de vijanden. „De Heer zal den staf [schepter] van uwe sterkte zenden uit Zion: heersch gij in het midden van uwe vijanden.” (Ps. 110: 2) Dit was de bestemde tijd voor Jehova om aan den Christus de vraag te stellen: „Wat is dat in uwe hand?”

Mozes hield een herdersstaf in zijn hand. De herdersstaf van Mozes kon gebruikt worden als een wapen tegen beestachtige en menschelijke vijanden. Het was een staf die gebruikt kon worden als een schepter. (Ezech. 19: 14) Betreffende zijn tweede komst, als Rechter en Koning, zeide Christus Jezus: ‚Wanneer de Heer zal komen in zijne heerlijkheid, en al zijn heilige engelen met hem, dan zal hij zitten op zijn troon der heerlijkheid’, en dit zou de tijd zijn, dat hij als een herder de schapen van de bokken zou scheiden. (Matth.

25: 31-46) Hij begon zijne regeering in 1914, doch het was in 1918 toen hij tot den tempel kwam voor het oordeel, en voor de scheiding van de schapen en bokken. Hij wordt gezonden om de volkeren te hoeden, en zijn staf blijkt dan te zijn „een ijzeren roede”. (Ps. 2: 9) Omtrent de geboorte van het volk, of het begin van het koninkrijk, staat er geschreven: „En zij baarde een zoon, een mannelijk kind, die alle volken zou hoeden met een ijzeren schepter.” (Openb. 12: 5, Roth.) Deze Schriftplaats bewijst, dat de roede of schepter een symbool is van autoriteit en macht, welke Jehova aan Christus Jezus heeft verleend, en die gebruikt zal worden om Jehova's voornemen uit te voeren.

Nu met betrekking tot het beeld: Op het gebod van Jehova wierp Mozes zijn staf op den grond. Dit kon niet beteekenen het wegwerpen of laten varen van alle macht en gezag door Jehova of door Christus Jezus, opdat de goddeloosheid alle perken te buiten zou gaan. Langen tijd vóór Mozes dit teeken deed, had Satan, die de macht om te heerschen bezat, tegen Jehova gerebelleerd en had Jehova getart menschen op aarde te plaatsen die hun getrouwheid tegenover God zouden handhaven. De goddelooze ging daarna voort in den hemel zoowel als op aarde te opereeren. (Job. 1: 6, 7) Satan wordt in dit beeld, dat in Egypte werd gemaakt, vertegenwoordigd door Pharao, die toen God's macht weerstreefde. Mozes stelde Christus Jezus voor; en, aan het einde van den tijd, waarin Satan heerschte zonder daarin gehinderd te worden, wordt Christus uitgezonden om zijn regeering te beginnen. Het zou voor Christus Jezus onbestaanbaar zijn, dan zijn macht en gezag om te heerschen te laten varen en terzelfder tijd Jehova's gebod te vervullen, namelijk, „Heersch gij te midden uwer vijanden”. Integendeel, het werpen van den staf op den grond of de aarde door Mozes, beeldde het voornemen van Christus Jezus af om de actieve

macht uit te oefenen of uit te strekken tot de dingen, die tot de aarde behooren. Dit deed hij toen de strijd in den hemel plaats had en Satan en zijn engelen op de aarde werden geworpen. Openb. 12: 7-10 Daarmede maakte Christus Jezus al zijn vijanden tot zijn voetbank, dat wil zeggen, beperkte hen tot de aarde en hare omgeving.

Er bevinden zich niet langer vijanden in den hemel; en nu is er slechts één plaats van verstoring, namelijk de aarde, waar Christus Jezus een waakzaam oog houdt op den vijand, en door zijn macht houdt hij den vijand in bedwang, totdat God's bestemde tijd daar is om den vijand en zijn organisatie te vernietigen. Het werpen van den staf op de aarde of den grond had niets uit te staan met het toelaten van het kwaad of de goddeloosheid, welke begon langen tijd vóór het beeld in Egypte werd gemaakt. De stem van het teeken spreekt een boodschap betreffende de komst van den Grootere-dan-Mozes om God's schepselen te bevrijden, en dit wordt gedaan eeuwen nadat de goddeloosheid in de wereld is geweest.

Onmiddellijk nadat Mozes zijn staf op den grond wierp „werd hij een slang”. Het was de roede die de slang werd, toen zij den grond of de aarde bereikte. De slang is een zinnebeeld van het kwaad, maar niet altijd een symbool van goddeloosheid. De macht en autoriteit van Jehova, verleend aan zijn geliefden Zoon, neemt nu den vorm aan van kwaad voor de dingen die tot de aarde behooren, dat wil zeggen, tot Satan's organisatie, die nu tot de aarde is beperkt. Kwaad is datgene wat schadelijk werkt, en ellende, tegenstand, verdrukking en smart brengt over degenen, tegen wien het wordt aangewend. Jehova God oefent zijn macht uit om straf toe te passen of zijn oordeel uit te voeren, en dit heeft kwaad ten gevolge of datgene, wat den boosdoener schade toebrenget; maar dit kwaad wordt

op rechtmatige wijze aangewend. Jehova zegt: „Ik formeer het licht [voor de rechtvaardigen], en schep de duisternis [voor de goddeloozen, mijne vijanden]; ik maak vrede [*Rotherham*: voorspoed] [voor het overblijfsel] en schep het kwaad [voor Satan en zijn organisatie]. Ik de Heer doe al deze dingen.” (Jes. 45: 7; zie ook Ps. 97: 11; 82: 5-7; 107: 10; Judas 13; ook *De Wachttoeren*, 1930, Juni en Juli, de bladzijden 88 en 99) Al het onrecht of alle goddeloosheid heeft voor iemand kwaad ten gevolge, maar niet alle kwaad is onrecht. Als Jezus zijn vijanden bestraft, dan is dit kwaad, dat in gerechtigheid wordt toegebracht. De Heilige Schrift ondersteunt daarom de gevolgtrekking, dat het op den grond werpen van den staf en zijn verandering in een slang het uitstrekken voorschaduw van Jezus' macht en gezag en werkzaamheid tot de aarde die slangachtig of schadelijk wordt voor Satan's organisatie.

Deze gevolgtrekking wordt ten volle ondersteund door Openb. 9: 11: „En zij [de sprinkhanen, het overblijfsel, Jehova's getuigen] hadden een koning over zich, welke is de engel van den bodemloozen put [afgrond], wiens naam is in de Hebreeuwsche taal Abaddon [dat is, Vernietiger], doch in de Grieksche taal genaamd wordt Apollyon.” Christus Jezus is die koning en als zoodanig gebiedt hij zijn organisatie en hij legt straf op, hetwelk kwaad is, aan Satan's organisatie. (Zie *Licht Boek Een*, bladz. 145, Eng. uitg.) Zelfs „de paarden” in het leger van den Heer oefenen kwaad uit gelijk slangen, gelijk geschreven staat: „Want hun macht is in hunnen mond, en in hunne staarten: want hunne staarten waren gelijk aan slangen, en hadden hoofden, en beschadigen met dezelfde.” (Openbaring 9: 19) Betreffende degenen die de vijanden van Jehova worden, zegt Hij: „Want zie, Ik zend slangen, basiliken onder u, tegen dewelke

geene bezwering is; die zullen u bijten, spreekt de Heere." (Jeremia 8: 17) „En al verstaken zij zich op de hoogte van Karmel, zoo zal Ik ze naspeuren en van daar halen; en al verborgen zij zich van voor mijne oogen op den grond van de zee, zoo zal Ik vandaar eene slang gebieden, die zal ze bijten." (Amos 9: 3) Het Schriftuurlijke bewijs is daarom afdoende dat de ‚staf die op den grond geworpen en een slang werd', macht en gezag van Jehova afbeeldt, welke Hij aan Christus Jezus verleend had en die gebruikt wordt tegen de vijanden van Jehova, die nu tot de aarde beperkt zijn.

De Hand

Het eerste en het derde teeken werden voor Pharao verricht. Het tweede teeken was dat betreffende de hand. „En de Heere zeide verder tot hem: Steek nu uwe hand in uwen boezem. En hij stak zijne hand in zijn boezem; en toen hij ze uittrok, zie, zijne hand was melaatsch, als sneeuw." (Ex. 4: 6) Blijkbaar werd de hand in zulk een geval gebruikt als een symbool om Mozes en anderen van God's uitverkoren volk een bijzondere les te leeren. Het schijnt dat er een goede reden voor was waarom het teeken van de melaatsche hand voor Pharao niet moest worden gedaan, en er wordt geen melding van gemaakt, dat het voor hem gedaan werd. Dit schijnt duidelijk te leeren, dat het teeken betreffende de hand een van de middelen is, die door Jehova worden gebruikt om een getuigenis te geven aan zijn uitverkoren volk, en aan hun alleen, en dient om hen te onderrichten, dat zij voor zijn dienst zullen worden uitgerust.

Wat is de symbolische beteekenis van de hand van Mozes, gelijk deze hier in dit beeld wordt gebruikt? Er is gezegd geworden dat de hand altijd een zinnebeeld

van goddelijke macht is, maar de Heilige Schrift ondersteunt deze gevolgtrekking niet altijd. Als Jehova zijn hand op een schepsel legt, toont de Heilige Schrift aan, dat dit beteekent dat Jehova dit schepsel heeft uitverkoren en hem heeft bekleed met autoriteit om in de uitoefening van God's voornemen zekere plichten te vervullen. Jehova heeft Christus Jezus uitverkoren als zijn bijzonderen uitverkoren knecht, wien Hij gebruikt om zijn oordeelen te voltrekken, en daarom is hij zinnebeeldig de hand van Jehova. „Indien Ik mijn glinsterend zwaard wet, en mijne hand ten gerichte grijpt, zoo zal Ik wraak oefenen op mijne vijanden, en zal hen die mij haten, vergelden.” (Deut. 32:41) Alle rechtmatige machten berusten bij Jehova; en het feit dat Hij aan zijn geliefden Zoon alle macht in hemel en op aarde gegeven heeft, is een verder bewijs dat Christus Jezus het uitverkoren werktuig van Jehova is om zijn voornemens uit te voeren, en dat hij daarom zinnebeeldig voorgesteld wordt door Jehova's hand die op hem wordt gelegd.

Ezechiël had een visioen waaromtrent hij zeide: „Een hand was tot mij uitgestoken; en zie, daarin was een rol van een boek.” (Ezech. 2: 9, 10) De rol of het boek is een symbool van een boodschap of getuigenis van Jehova, en dat zij zich in een hand bevindt zegt zinnebeeldig: „Deze getuigenis wordt verschaft door de macht of den geest van Jehova, en dit is zijne wijze om haar bekend te maken.” Toen de tijd voor Ezechiël den priester aanbrak om zijn dienst te beginnen, zeide hij hiervan: „En de hand van den Heer was op mij.” (Ezech. 1: 3) „En de hand van den Heere was daar op mij; en Hij zeide tot mij, Sta op, ga uit naar het veld, en Ik zal daar met u spreken.” (Ezech. 3: 22) Toen voor Ezechiël de tijd aanbrak om de profetie betreffende het koninklijk huis te verkondigen, staat daarvan geschreven, „de hand van den Heere was op mij”.

(Ezech. 40: 1) In deze teksten beteekent „de hand van den Heere” blijkbaar, dat Jehova aan zijn schepsel goddelijke gunst en autoriteit heeft verleend om Hem te vertegenwoordigen in het geven van zijn getuigenis, en dit heeft Hij gedaan door Christus Jezus, die zijn voornaamste werktuig is om zijn voornemens uit te voeren, dat wil zeggen zijn „rechterhand.”

Wanneer de hand van een schepsel gebruikt wordt, leert het zinnebeeld blijkbaar geheel iets anders. Wij moeten in gedachte houden dat het de hand van Mozes was, die hij in zijn boezem stak en die daar melaatsch werd. Om twee redenen kon deze hand geen goddelijke macht voorstellen: (1) omdat het de hand van een schepsel was; en (2) omdat goddelijke macht niet melaatsch kan worden. Evenmin kon de hand die melaatsch werd iets voorstellen in het hemelsche of onzichtbare deel van Jehova's organisatie, omdat dit deel van zijn organisatie nimmer zondig wordt of Jehova God kan mishagen. De gevolgtrekking moet daarom gemaakt worden, dat de hand van Mozes iets voorstelt dat betrekking heeft op de navolgers van Christus Jezus, terwijl zij op aarde en in een onvolmaakt toestand zijn.

Om bovenstaande redenen wordt de volgende definitie gegeven van de symbolische beteekenis van de hand: De hand van een schepsel op aarde, welk schepsel in een verbond met Jehova is opgenomen, stelt zinnebeeldig de van God voorziene wegen en middelen of uitrusting van dat schepsel voor, om actief deel te nemen aan den dienst van Jehova. Ter ondersteuning van deze definitie wordt het volgende opgemerkt: Mozes werd naar Egypte gezonden, niet om zijn eigen boodschap te brengen, maar om Jehova's getuigenis te geven. Jehova had de wegen en middelen verschaft en had Mozes uitgerust om dien dienst te verrichten. Indien Mozes nalatig of traag geworden was in het

volbrengen van dien dienst, nadat hij dien op zich genomen had, zou dit zonde zijn geweest, en zonde wordt door melaatschheid gesymboliseerd. Zulke nalatigheid of onverschilligheid zou geïllustreerd worden door het steken van de hand in zijn boezem, zooals Mozes deed. „Een luiaard verbergt zijn hand in zijn boezem, en zal ze niet weder aan zijn mond brengen.” (Spr. 19: 24) (Zie ook Spreuken 26: 15) Iemand die aldus zou handelen, zou arm en een onnutte knecht worden. „Hij die met een trage hand werkt, wordt arm, maar de hand der vlijtigen maakt rijk.” (Spr. 10: 4) Deze Schriftplaatsen toonen duidelijk aan, dat de hand een symbool is van werkzaamheid en dienst, en dat, zoo zij onwerkzaam wordt, er altijd ontbinding op volgt.

Dit wonder of teeken gaf God, en het werd voornamelijk verricht voor het welzijn van God's verbondsvolk op aarde aan het einde der wereld en daarom bedoeld om hun een speciale les te leeren. (Rom. 15: 4) Dit verbondsvolk, voornamelijk het overblijfsel, heeft God ter wille van zijn naam aangenomen en heeft hun de wegen en middelen verschaft en hen uitgerust om zijn getuigenis aan de wereld uit te dragen. Nalatig of traag te zijn in de vervulling van dien dienst zou zondig zijn. Jezus spreekt van den „goddeloozen en luien dienstknecht” die niet werd goedgekeurd. (Matth. 25: 26) Jehova's getuigen worden aangemaand „niet traag te zijn in [des Konings] zaken; [maar] vurig van geest; dient den Heere.” (Rom. 12: 11) „Opdat gij niet traag wordt, maar navolgers zijt dergenen, die door geloof en lankmoedigheid de beloften beërven.” (Hebr. 6: 12) „De begeerte des luiaards doodt hem, want zijne handen weigeren te werken.” (Spr. 21: 25) Deze Schriftplaatsen toonen aan dat ongetrouwheid en onwerkzaamheid aan de zijde van den knecht uitloopt in zonde en dood, terwijl ijver en getrouwheid in den dienst de beloofde belooning brengt.

Het beeld door Mozes gemaakt betreft echter meer in het bijzonder diegenen van God's verbondsvolk die tenslotte hun getrouwheid bewijzen. Dat beteekent niet dat er niet een tijd zou komen waarin zij in een onreinen toestand zouden zijn. Er was een tijd van traagheid in den dienst van den Heer aan de zijde van de gewijden, wanneer de Heere Jezus verwees in de gelijkenis van de maagden toen hij zeide: „Toen al de maagden sluimerig werden en sliepen.” (Matth. 25: 5) Gedurende den Wereldoorlog en eenigen tijd daarna waren de gewijden bevreesd, en er werd zeer weinig getuigenis gegeven. Deze traagheid en nalatigheid of dit gebrek aan krachtige werkzaamheid in het gebruiken van de door God verschaften wegen en middelen om Jehova God te dienen, bracht de gewijden in een melaatschen of onreinen toestand. „Een melaatsch man . . . is onrein . . . En de melaatsche in wien de plaag is, zijne kleederen zullen gescheurd worden, en zijn hoofd zal kaal zijn, en hij zal een bedekking op zijn bovenlip hebben, en zal roepen: Onrein, onrein.” — Lev. 13: 44, 45, Eng. vert.

Het was in het jaar 1922 dat de Heer aan zijn verbondsvolk hun onreinheid als gevolg van werkeloosheid in den dienst openbaarde. Een beeld daarvan wordt vermeld in de profetie van Jesaja, waarin deze profeet God's verbondsvolk vertegenwoordigde, en welke profeet God's verbondsvolk voorstelde als zeggende: „Toen zeide ik: Wee mij; want ik verga, dewijl ik een man van onreine lippen ben, en woon in het midden eens volks dat onrein van lippen is; want mijne oogen hebben den Koning, den Heere der heirscharen gezien.” (Jes. 6: 5) Deze onreinheid werd blijkbaar veroorzaakt door gebrek aan activiteit of door traagheid in het gebruikmaken van de door God voorziene wegen en middelen om het getuigenis van Jehova te geven, en dit wordt aangetoond door het feit dat de

profeet gereinigd werd door vuur, dat op zijn lippen werd gelegd: „Toen vloog een van de serafijnen tot mij, en had een gloeiende kool in zijne hand, die hij met de tang van het altaar genomen had; en hij legde haar op mijn mond, en zeide: Zie, deze heeft uwe lippen aangeraakt, en uwe ongerechtigheid is weggenomen, en uwe zonde is verzoend.” — Jes. 6: 6, 7.

De hand van Mozes in zijn boezem stelde voornamelijk het tijdvak voor van 1918 tot en met 1919, toen er weinig of niets gedaan werd met betrekking tot het geven van het getuigenis van Jehova. God zeide tot Mozes dat hij zijne hand uit zijn boezem moest nemen, en toen hij haar uittrok, ontdekte hij dat zij melaatsch was, als sneeuw; en God zeide hem dat hij zijne hand weder in zijn boezem moest steken. „En hij zeide, Steek uwe hand wederom in uwen boezem. En hij stak zijne hand wederom in zijnen boezem, daarna rukte hij ze uit zijn boezem; en zie zij was weder als zijn ander vleesch.” (Ex. 4: 7) Het gebod van Jehova dat hier gegeven werd, leert, dat Jehova zijn volk niet geheel en al zal verwerpen, maar dat, als zij over hun onreinen toestand onderricht zijn, en zij dan berouw toonen en ijverig voor den Heer worden, Hij hen wederom in zijn gunst zal terugbrengen. Merk op dat het bericht luidt (Eng. vert.) dat hij de eerste maal zijn hand uit zijn boezem „trok”, maar de tweede maal „rukte Mozes haar uit zijn boezem”, welke laatste handeling aaudduidt, dat hij het snel deed en met kracht en met een ijver eigen aan het huis des Heeren. Toen Jehova's verbondsvolk in 1922 hun onreinheid wegens hunne onwerkzaamheid in God's dienst ontdekte, gelijk door Jesaja was geprofeteerd, werden zij onmiddellijk actief en het dienstwerk ging van dien tijd af aan met kracht en ijver voort.

Geen genezing van de ziekte der melaatschheid is ooit door den mensch gevonden geworden. De eenige

genezing is door de macht van Jehova, en Hij geneest enkel diegenen die Hem gehoorzamen. Het „Christendom”, gelijk Koning Uzzia, was opzettelijk ongehoorzaam aan Jehova en zal nimmermeer genezen worden van de doodelijke ziekte, gesymboliseerd door meelaatschheid. De hand van Mozes werd alleen geheeld na volledige gehoorzaamheid aan het gebod van Jehova. Het verbondsvolk van Jehova kan alleen genezen en rein gehouden worden door gewillige gehoorzaamheid en onzelfzuchtige toewijding aan Jehova.

Het derde „teeken”, dat door Mozes verricht werd, was het uitgieten van water uit de rivier de Nijl over den bodem en zijn verandering in bloed. (Ex. 4: 8, 9) Daar dit in wezen hetzelfde is als de eerste van de tien plagen over Egypte, wordt een verklaring van de verandering van water in bloed eerst verderop in dit boek behandeld in verband met de tien plagen.*)

Consequent zijn

Nu terugkeerende tot het vergoten bloed, dat gebruikt werd, om God's verbond ten aanzien van zijn volk in kracht te zetten: Daar het bloed van het nieuwe verbond gesprenkeld en dat verbond ingewijd werd, volgt hier noodzakelijk uit, dat Jehova degenen, die als „een volk voor zijn naam” zijn aangeduid, heeft voortgebracht en openbaar gemaakt en dat Hij hun „een nieuwen naam” gegeven heeft (Hand. 15: 14; Jes. 62: 2); en aan niemand anders dan aan zijn dienend verbondsvolk verleent God deze eer. Zulke getrouwe leden van het overblijfsel die nu nog op aarde zijn, nemen deel aan het „avondmaal des Heeren” op den Berg Zion, terwijl zij den nieuwen wijn drinken met het hoofd van het koninklijk huis, omdat zij zijn uitnoodiging ontvangen hebben en in

*) Zie bladzijden 59—63.

de vreugde des Heeren ingegaan zijn. (Matth. 25: 21) Zij moeten nu consequent zijn en op die wijze handelen en spreken als een volk voor Jehova's naam; anders handelen zij niet in overeenstemming met het drinken van den nieuwen wijn, het symbool van het bloed in het nieuwe verbond. Zij moeten nu daarom den naam van Jehova God en zijn koninkrijk prediken. Dit is niet volgens eigen verkiezing, maar absoluut verplichtend.

Het zou evenmin veroorloofd zijn een vergunning of toestemming om het evangelie van God's koninkrijk te prediken, aan wereldsche instellingen te vragen, als het van Mozes en Aäron juist zou zijn geweest aan Pharao toestemming te vragen God te eeren. „En daarna gingen Mozes en Aäron henen en zeiden tot Pharao: „Alzóó zegt de Heere de God Israëls: Laat mijn volk trekken, dat het mij een feest houde in de woestijn.” (Ex. 5: 1) Bij andere gelegenheden brachten Mozes en Aäron een dergelijke boodschap aan Pharao. (Ex. 7: 16; 8: 1; 9: 1) Dit was echter niet een verzoek, opdat Pharao en zijn ambtenaren toestemming of vergunning zouden verleenen om Jehova te eeren en te dienen, maar deze boodschap was een eisch, welke op uitdrukkelijk bevel van Jehova gesteld werd, dat Pharao en zijn ambtenaren moesten ophouden het uitverkoren volk Gods in de uitoefening van hun vrijheid om vrijelijk Jehova te eeren en te dienen, te belemmeren. Evenzoo wordt nu het volk, uitgenomen voor Jehova's naam, namelijk het overblijfsel, door Jehova uitgezonden en geboden getuigenis te geven aan de regeerders en het zou geheel inconsequent van hen zijn de regeerders te vragen, of zij het evangelie mogen prediken, maar het is hun plicht om van Satan en zijn vertegenwoordigers te eischen, dat zij zullen ophouden Jehova's getuigen

te belemmeren het evangelie van zijn koninkrijk te verkondigen.

Pharao werd niet alleen van God's voornemen op de hoogte gesteld, maar hem werd ook ruimschoots tijd en gelegenheid gegeven om zich als God's vijand te identificeeren, door 'de kleederen aan te trekken' en te toonen aan welke zijde hij stond. Hij werd verwittigd en gewaarschuwd, wat God zou doen, indien hij voortging zijn volk tegen te werken en niettegenstaande deze kennisgeving en waarschuwing, ging hij voort zijn hart te verharden: „Toen zeide de Heere tot Mozes: Pharao's hart is zwaar; hij weigert het volk te laten trekken.” (Ex. 7: 14) Nu worden de aardsche vertegenwoordigers van Satan genoeg gewaarschuwd en hebben zij volop tijd en gelegenheid de kleederen, waardoor zij zich identificeeren, aan te trekken, voordat Jehova zijn laatste daad tegen hen verricht. De oppermacht van Jehova moet aan de regeerders bekendgemaakt worden en zijn getuigen moeten God's oppermacht en de grootheid van zijn naam over de geheele aarde verkondigen. (Ex. 9: 16, *Leeser*) Het moet daarom Jehova God mishagen als iemand aan den tegenbeeldigen Pharao en zijn ambtenaren toestemming vraagt om het evangelie te verkondigen. Sedert God geboden heeft dat deze kennisgeving ter waarschuwing gegeven moet worden, moeten Jehova's dienstknechten zijn geboden gehoorzamen.

De staf van Mozes werd een slang toen hij voor Pharao nedergeworpen werd en was een symbolische waarschuwing van de plagen die over Pharao en zijn organisatie zouden komen, en waarvan het hoogtepunt de vernietiging van de eerstgeborenen van Egypte en de vernietiging van Pharao's leger in de Roode Zee was. In het jaar 1918 kwam de Heere Jezus tot den tempel om te oordeelen tot welke hooge positie Jehova hem had aangesteld. Hij verschijnt daar als

Jehova's bijzondere vertegenwoordiger, bekleed met alle macht en autoriteit; vanaf dien tijd begon de vervulling van de profetische uitspraak: „Jehova is in zijn heiligen tempel: laat de geheele aarde voor hem zwijgen.” (Hab. 2: 20, *Eng. Vert.*) De staf in de hand van den tegenbeeldigen Mozes is een symbool van de autoriteit en macht, welke Jehova geheel aan Christus Jezus heeft opgedragen. (Zie *De Wachtstoren* 1933, bldz. 84 en de Schriftplaatsen die daar zijn aangehaald.) Nu is de bekendmaking aan de regeerders der wereld, dat Christus Jezus, de groote Rechter, tot den tempel gekomen is om te oordeelen, een waarschuwing voor al dezulken van de straf, welke God aan zijn vijanden zal opleggen en waarvan het hoogtepunt de algeheele vernietiging van de wereld in Armageddon zal zijn.

De staf van Mozes werd door Mozes en Aäron gebruikt bij de voltrekking van de tien plagen over Egypte, waartoe het dooden der eerstgeborenen behoorde. In dit verband is Mozes een voorbeeld van Christus Jezus, terwijl Aäron de leden van het lichaam van Christus afbeeldde, aan wien „het getuigenis van Jezus Christus” is opgedragen en die getuigenis geven. Die uitgestrekte staf stelde symbolisch voor; dat dit gedaan werd door de autoriteit en het gebod van Jehova God. De plagen over Egypte vormden de kennisgeving en waarschuwing van God's voornemen om zijn wraak tegen al degenen die Hem belemmeren bij het uitvoeren van zijn voornemens, uit te voeren. Negen van deze plagen gingen aan de instelling van het pascha vooraf. Het slachten van het paschalam en de instelling van het eerste pascha staat rechtstreeks met de tiende plaag in verband. Het is duidelijk, dat de Heilige Schrift bewijst dat de wijze van God's wraak tegen het tegenbeeldige Egypte plaatsvindt na de komst van den Heere Jezus tot den tempel

om te oordeelen, en het is eveneens duidelijk dat de tien plagen een tegenbeeldige vervulling over de wereld van Satan hebben, volgende op de verschijning van den Heer tot den tempel om te oordeelen, en dat deze plagen een tegenbeeldige vervulling hebben vóór de algeheele uitdrukking van God's afrekening met Satan's organisatie. Daar deze gevolgtrekking juist is, beteekent de herdenking van den dood van onzen Heere Jezus Christus, het tegenbeeldige paschalam, nu oneindig meer voor God's volk dan zij tot nu toe hebben kunnen zien.

Het is zeker dat wij ons nu in de laatste dagen bevinden, waarover de apostel Paulus desbetreffend sprak: „En weet dit, dat in de laatste dagen ontstaan zullen zware tijden.” (2 Tim. 3:1) Dit is de tijd, waarin de „mensch der zonde”, „de zoon des verderfs” openbaar gemaakt wordt. De geestelijkheid in het algemeen en de Rooms-Katholieke hiërarchie in het bijzonder en anderen die deel uit zullen maken van den „mensch der zonde”, worden door den apostel in 2 Timotheüs 3:2-9 beschreven. Deze personen zijn, terwijl zij beweren God en zijn koninkrijk te vertegenwoordigen, de heftigste tegenstanders van het koninkrijk en hebben degenen die Jehova als een volk voor zijn naam heeft uitgenomen en die het getuigenis van Jezus Christus verkondigen, vervolgd. Deze tegenstanders van Jehova hebben volkomen gelegenheid gehad de waarheid te hooren, maar zij hebben geweigerd de waarheid te leeren kennen en er acht op te slaan; daarom trekken zij de kleederen van Baäl aan en maken zichzelf openbaar als God's groote vijand, waarover de apostel desbetreffend profetisch schreef: „Steeds leerende, en nimmer in staat te zijn tot een kennis der waarheid te kunnen komen. Gelijkerwijs nu Jannes en Jambres Mozes tegenstonden, alzóó staan ook deze de waarheid tegen, menschen

verdorven zijnde van verstand, verwerpelijk aangaande het geloof. Maar zij zullen niet meer toenemen; want hunne uitzinnigheid zal allen openbaar worden, gelijk ook die van gene geworden is." — 2 Tim. 3: 7-9.

Het blijkt nu duidelijk aan degenen die zich den Heer gewijd hebben, dat de tien plagen die over Egypte kwamen, profetisch waren. Indien deze plagen of een gedeelte daarvan een tegenbeeldige vervulling hebben gehad, kunnen wij dan nu niet verwachten, dat de Heer aan zijn getrouwen de beteekenis daarvan laat zien en hen ook toestaat te zien wat al deze plagen te beteekenen hebben? (Jes. 42: 9) Een beschouwing van deze tien plagen over Egypte in betrekking tot de herinnering aan den dood van den Heere Jezus Christus, schijnt nu zeer geschikt te zijn.

De Plagen

Jehova spreekt van de plagen die over Egypte kwamen als van „wonderen” en „teekenen”. (Ex. 3: 20; 8: 23; 10: 1) „Doch ik zal Pharao’s hart verharden, en ik zal mijne teekenen en mijne wonderen in Egypteland vermenigvuldigen.” (Ex. 7: 3) „Hoe hij zijne teekenen stelde in Egypte, en zijne wonderheden in den velde Zoans.” (Ps. 78: 43) Hieruit volgt niet, dat de tegenbeeldige vervulling van deze teekenen en wonderen of plagen in dezelfde tijdsvolgorde zouden zijn, als zij in het beeld plaatsgrepen. Zij verschillen in tijdsvolgorde van de zeven laatste plagen, welke in het zestiende hoofdstuk van de Openbaring beschreven worden en waarvan de laatste plaag de eenige uitzondering schijnt te zijn. Wetende, dat de Heilige Schrift van tevoren geschreven werd voor de onderrichting, het vertrouwen en den troost van het overblijfsel, is het redelijk te verwachten, dat deze teekenen en wonderen aan het overblijfsel bekendgemaakt zullen worden, terwijl het nog op aarde is.

Een van de redenen waarom Jehova Satan heeft toegestaan zijn afschuwelijk werk gedurende al de afgelopen eeuwen voort te zetten, wordt door Hem verklaard als „opdat mijn naam over de geheele aarde bekendgemaakt worde”. (Ex. 9: 16) De bekendmaking van Jehova's naam over de geheele aarde heeft plaats aan het einde der wereld en sedert de komst van den Heere Jezus tot den tempel gebruikt God zijn volk, dat voor zijn naam uitgenomen is, in verband daarmee, precies zooals hij Mozes en Aäron in Egypte gebruikte: „Hij zond Mozes zijnen knecht, en Aäron dien hij verkoren had: zij deden onder hen de bevelen zijner teekenen, en wonderwerken in het land van Cham.” (Ps. 105: 26, 27) De tegenbeeldige Mozes en Aäron vormen Jehova's dienstknecht, wien Jehova opgedragen heeft, zijn boodschap aan de wereld te brengen. Christus Jezus is het Hoofd van dien dienstknecht en werd door Mozes afgebeeld, waarvan Aäron de lichaamsleden, waartoe het overblijfsel behoort, afbeeldde.

Jehova spreekt van zijn getuigen, zijn woorden toepassende op den „dag des Heeren”, welke nu zijn gelijk „een altaar voor den Heer en een pilaar aan de grens van Egypte”. Jehova zegt in verband hiermede: „En hij zal zijn tot een teeken en tot een getuigenis den Heere der heirscharen in Egypteland.” (Jes. 19: 19, 20) De tijd van de vervulling van deze profetie van Jesaja is in den dag wanneer God Satan's organisatie voor het eerst ter verantwoording roept en daarna zijn wraak tegen haar bekendmaakt. Jehova heeft zijn getrouwen, de geestelijke Israëlieten, uitgenomen en hen tot getuigen gemaakt om zijn naam op aarde bekend te maken. De profetie van Jeremia neemt hierop betrekking: „Gij die teekenen en wonderen gesteld hebt in Egypteland tot op dezen dag,

zoo in Israël als onder andere menschen, en u eenen naam gemaakt hebt gelijk hij is te dezen dage: en hebt uw volk Israël uit Egypteland uitgevoerd door teekenen en door wonderen, en door eene sterke hand en door eenen uitgestrekten arm en door groote verschrikkingen." — Jer. 32: 20, 21.

Door Jehova's profeet wordt geschreven: „Hij zond onder hen de hittigheid zijns toorns, verolgenheid en verstoordheid en benauwdheid, met uitzending van booze engelen." (Ps. 78: 49, *Eng. Vert.*) Dit heeft zinnebeeldig betrekking op de plagen van Egypte, en de zinnebeeldige „booze engelen" schijnen hier duidelijk betrekking te hebben op den Heere Jezus Christus en het getrouwe overblijfsel op aarde als leden van zijn lichaam. Deze gevolgtrekking is in harmonie met de Heilige Schrift als wij in gedachte houden, dat het woord *boos* niet behoeft te beteekenen goddeloos, maar dat het datgene beteekent dat ongeluk, rampen en straf over de kwaaddoeners brengt. Eén vertaler van dezen tekst geeft het aldus weer: „Een zending van ongeluksboodschappers." (*Roth.*) Jehova's getuigen maken nu zijn boodschap van ongeluk, rampen en straf tegen Satan's organisatie, beiden de zichtbare en onzichtbare, bekend. Dit verschaft ons de draad van het verstaan van de tegenbeeldige vervulling van de tien plagen die over Egypte kwamen en laat zien, dat Jehova zijn getuigen op aarde in verband daarmede gebruikt.

De eerste negen plagen waren duidelijke verklaringen en kennisgevingen van Jehova's oppermacht en daardoor worden Jehova's en Satan's organisatie duidelijk aan het licht gebracht. De tiende plaag bracht de verlossing van Jehova's volk van Satan's organisatie en hun bevrijding uit Egypte. Zulke plagen worden voor Pharao verricht en vormen daarom de kennisgeving aan hem, en de tegenbeeldige vervulling

der plagen moet voor Satan en zijn organisatie zijn, welke de kennisgeving en waarschuwing voor Satan en zijn organisatie vormen. Wij weten, dat Jehova niet verantwoordelijk is voor de economische depressie, rampen en ongelukken, die over de volkeren der wereld gekomen zijn, omdat uitdrukkelijk in zijn Woord verklaard wordt, dat Satan deze rampen gebracht heeft; daarom konden de eerste negen plagen die over Egypte kwamen niet terecht van toepassing zijn op zulke rampen. De tegenbeeldige vervulling zou niet die rampen zijn die in Openbaring 12: 12 genoemd worden. Zij moeten eenige symbolische beteekenis hebben, zoals de zeven laatste plagen van het zestiende hoofdstuk der Openbaring. Iedere plaag is een bijzondere ongeluksboodschap, en deze boodschappen, die in den tegenwoordigen tijd aan Satan's organisatie gebracht worden, hinderen, verontrusten en plagen Satan en zijn organisatie en zijn voorboden van hun val. Daar de plagen, die over Egypte kwamen, een kennisgeving en waarschuwing vormden, moet dit bij de tegenbeeldige vervulling een kennisgeving en waarschuwing zijn.

De eerste Plaag

Jehova gebod Mozes zekere teekenen in Egypte te doen, eerst voor de Israëlieten en daarna voor Pharao, wat ten doel had, in het overtuigend bewijs te voorzien dat Jehova God is, en dat Mozes als God's vertegenwoordiger naar Egypte gezonden werd. De derde van deze teekenen vormde, toen deze door Mozes en Aäron voor Pharao gedaan werd, de eerste plaag die over Egypte kwam. Dit teeken of wonder was het veranderen van het water in bloed. (Ps. 78: 43, 44; 105: 29) Jehova's gebod aan Mozes in betrekking tot de eerste plaag wordt in Exodus 7: 14-25 vermeld. Mozes, daar voor Pharao verschijnende, was

een voorbeeld van Christus Jezus, den rechtvaardiger van Jehova's naam. De staf die Mozes ophief, stelde de goddelijke autoriteit voor, die Jehova hem verleend had, en stelt op zinnebeeldige wijze de goddelijke autoriteit voor die door Jehova aan Jezus verleend werd, welke zinnebeeldig de autoriteit en de macht van den Heere Jezus voorstelt, om den vijand te verdringen en zijn volk te verlossen, welke autoriteit hem door Jehova verleend werd. Aäron die met Mozes medewerkte beeldde in de tegenbeeldige vervulling het overblijfsel op aarde af, dat de plichten van getuigen, aan wie het getuigenis van Jezus Christus is opgedragen, vervult, en dat Aäron den staf gebruikt, toont aan, dat deze getuigen volgens goddelijk bevel handelen. God had het verrichten van dit teeken en wonder voor Pharao bevolen.

„Mozes nu en Aäron deden alzóó gelijk de Heere geboden had; en hij hief den staf op en sloeg het water, dat in de rivier was, voor de oogen Pharao's en voor de oogen zijner knechten; en al het water in de rivier werd in bloed veranderd.” (Ex. 7: 20) Het water van de rivier de Nijl beeldde het commercieele deel van Satan's organisatie af. Egypte was geheel afhankelijk van het water van de Nijl, daar dit een middel was, waardoor zij handel kon drijven; daarom was dit water voor de Egyptenaren een levens- en bestaansmiddel. Het veranderen van het water in bloed stelde den dood voor. Satan beweerde dat hij de rivier de Nijl voor zichzelf gemaakt had; hetgeen beteekent dat zij zijn bezitting was. (Ezech. 29: 1-3) De volkeren der wereld en velen die zich den Heer gewijd hebben, zijn er eertijds toe gebracht te gelooven dat de handel een onontbeerlijke levensbehoefte is om het leven der menschheid in stand te houden. In de laatste jaren heeft God's verbondsvolk geleerd dat de handel door Satan georganiseerd en gebruikt werd

als een middel om over de menschen macht uit te oefenen en ze van Jehova God af te keeren. Dit teeken of wonder werd voor de Israëlieten gedaan, en toonde aldus aan, dat God's verbondsvolk eerst de beteekenis van den handel moest leeren en dat het de instelling van Satan is; en vervolgens moeten zij hetzelfde aan de regeerders en het volk bekendmaken, namelijk, dat de handel een volledig deel van Satan's organisatie is, welke hij heeft gebruikt om de volkeren te misleiden en te verdrukken en om zijn bloeddorstig en doodverspreidend werk uit te voeren.

Het veranderen van het water in bloed beeldde af of voorschaduwde een boodschap van waarheid, welke zoowel in tegenwoordigheid van Satan's zichtbare helpers bekendgemaakt wordt, als in die van het onzichtbare deel van zijn organisatie. In het beeld was het een kennisgeving en waarschuwing aan Pharao. In het tegenbeeld moet het een kennisgeving en waarschuwing aan den tegenbeeldigen Pharao en zijn organisatie zijn. De vervulling van het profetische beeld begon met de vergadering van God's volk te Columbus, Ohio, in Juli 1924, op welken tijd openlijk bekendgemaakt werd, dat de handelsreuzen, die de voornaamsten van de kerkelijke systemen dezer wereld zijn, en waarvan allen een deel van Satan's organisatie zijn, de voornaamste regeerders of vertegenwoordigers van Satan op aarde vormen, die over het volk heerschen en het verdrukken. Daar werd toen een resolutie aangenomen en vervolgens wijd en zijd gepubliceerd, onder den titel EEN AANKLACHT. Zijn verspreiding strekte zich over de geheele „Christenheid” in verschillende talen uit. Deze bevatte de verklaring, en de kennisgeving werd aan de regeerders en het volk gebracht, dat Satan's organisatie dood aanbrengt, en dat de hoop der menschheid het koninkrijk Gods is. Dit was een kennisgeving en waarschuwing aan

Het Verbond des Bloeds

bldz. 127

Satan's organisatie van God's voornemen om zijn wraak geheel tegen die goddelooze organisatie uit te drukken en dat Hij dit te zijner bestemden tijd doen zou. — Zie *De Wachttoeren* 1933, bldz. 94.

Die kennisgeving en waarschuwing werd vijf jaren voordat de groote economische depressie begon en die tot op heden voortduurt, gegeven. Sedert dien tijd zijn Jehova's getuigen voortgegaan de aandacht van de regeerders en het volk te vestigen op het feit, dat Satan de maker en schepper van den handel is, waardoor het volk op afschuwelijke wijze verdrukt werd, en welke gediend heeft als een groote smaad voor God's heiligen naam, en dat zij vernietigd zal worden in de rechtvaardiging van Jehova's naam. Dit getuigenis, dat voortdurend door Jehova's getuigen gegeven wordt, en het Schriftuurlijk bewijs dat ter ondersteuning daarvan wordt voorgelegd, hebben een groote plaag voor de organisatie van Satan gevormd en vormen die nog steeds. Zijn zichtbare vertegenwoordigers kunnen niet antwoorden op deze duidelijke waarheden, en daarom worden zij gekweld als zij ze hooren.

Evenals het water van de rivier in bloed veranderd werd, en dit den dood ten gevolge had, zoo hebben de menschen in de afgelopen jaren geleerd, dat handel, in plaats van hun leven en geluk te brengen, een groot verdrukkend systeem is, dat zeer veel lijden en dood ten gevolge heeft. Evenals de volkeren van Egypte bij de rivier groeven om levenonderhoudend water te vinden om dit te drinken, brengen nu de regeerders en degenen die met hen verbonden zijn, vele hulpmiddelen bij hun poging om de wereld van de depressie te bevrijden en datgene te vinden, dat hun tegenwoordige organisatie in stand zal houden. Al deze ontwerpen en plannen, die door hen gemaakt worden, verontachtzamen God en de zichtbare helpers

van Satan weigeren acht te slaan op de boodschap van God met betrekking tot zijn koninkrijk, welke Hij aan het volk laat brengen.

Maar de tovenaars van Egypte werkten samen, opdat Pharao zijn hart zou verharden. Ook zij veranderden door hun toovenarijen het water in bloed. (Ex. 7: 22) De moderne tovenaars, namelijk de geestelijken en de godsdienstige leeraars van Satan's organisatie, met inbegrip van de „mensch der zonde”-klasse, verzetten zich tegen den Heer en zijn voornemens door hun verbonden en de menschen toe te spreken en te zeggen dat het water der waarheid, namelijk het getuigenis, dat Jehova's getuigen verkondigen, doodverspreidend is; en aldus veranderen zij het water der waarheid in bloed. In plaats van het getuigenis van Jezus Christus als een waarschuwing te ontvangen, beweren de geestelijken en hun verbonden, dat al de benauwdheid, rampen en economische depressie die nu over de wereld gekomen zijn, van Jehova afkomstig zijn. Het is de boodschap der waarheid die Satan's vertegenwoordigers kwelt, en door te weigeren hierop acht te slaan, gaan zij voort hun harten tegen God te verharderen. — Zie *De Wachtoren* van Juni 1933.

Het veranderen van het water van de rivier de Nijl in bloed was een van de tien plagen, en in verband met de eerste plaag staat geschreven: „Alzoo werden zeven dagen vervuld nadat de Heere de rivier geslagen had.” (Ex. 7: 25) „Zeven” is een goddelijk symbolisch getal van volkomenheid, en zooals het hier gebruikt wordt, beteekent het blijkbaar dat het getuigenis van kennisgeving en waarschuwing aan Satan's organisatie vanaf dien tijd moet voortgaan, totdat Satan's organisatie zwicht voor den rechtmatigen Heerscher en Rechtvaardiger der wereld of anders algeheele vernietiging lijdt. Daarom volgt hieruit dat

als de tien plagen op tegenbeeldige wijze vervuld en uitgevoerd zijn, de volkomen omverwerping van Satan en zijn organisatie zal komen.

De tweede Plag

Satan is geheel verdorven, en velen van zijn zichtbare vertegenwoordigers geven blijk van hun totale verdorvenheid. God gaat voort hun een kennisgeving en waarschuwing te geven. De tweede plaag van Egypte was die van de kikvorschen. „Hij zond ... vorschen, die hen verdierven.” (Ps. 78: 45) „Hun land bracht vorschen voort in overvloed.” (Ps. 105: 30) Het verhaal van de tweede plaag staat in Exodus 8: 1-15 geschreven. Jehova gebod Mozes, het beeld van Christus Jezus, tot Aäron, het beeld van het aardse mondstuk van den Heere Jezus, namelijk Jehova's getuigen, te zeggen, voort te gaan met het uitvoeren van de tweede plaag: „Voorts zeide de Heere tot Mozes: Zeg tot Aäron: Streck uwe hand uit met uwen staf over de stroomen en over de rivieren en over de poelen, en doe vorschen opkomen over Egypteland. En Aäron strekte zijne hand uit over de wateren van Egypte, en daar kwamen vorschen op en bedekten Egypteland.” — Ex. 8: 5, 6.

De uitgestrekte hand die den staf vasthield, welk blijkbaar Mozes' staf was, stelde voor en beeldde af de macht en autoriteit van Jehova God die aan Christus, den Grooteren Mozes, verleend is, en door hem aan de aardse leden van zijn organisatie, de dienstknechtklasse, die de boodschap of het getuigenis van Jehova voor de regeerders en het volk bekendmaakt. (Ezech. 2: 9, 10; *De Wachtoren* 1933, bldz 88) De rivieren en de poelen en andere wateren beeldden de volkeren der wereld af, in het bijzonder die van de „Christenheid”. Vorschen zijn „moerasspringers”

en bewonen ondiepe wateren of moerassen. Zij geven den schijn groote wijsheid en gewichtigheid te bezitten en maken een luid en disharmonisch lawaai, en deze stellen in het bijzonder de volksmenners onder het volk voor, die verschillende meerdere hulpmiddelen voor de redding der wereld aan de hand doen; bijvoorbeeld, de socialisten, bolsjewisten, communisten, en degenen die tot de Christian Science behooren, en de verschillende elementen van den georganiseerden godsdienst. Vorscheu zijn onrein; en dat zij uit de wateren van Egypte komen, dat wil zeggen, de wereld, toont aan, dat hetgeen zij voorstellen, van Satan's organisatie is. — Zie *Licht*, Band 2, bldz. 42, Eng. Uitg.

Het was de uitoefening van goddelijke macht en autoriteit, die de oorzaak was dat de vorscheu opkwamen en aan de kaak gesteld werden, waardoor de menschen gekweld werden; welke tegenbeeldig de gezaghebbende uitoefening door Jehova's dienstknechten is, met inbegrip van degenen die nu op aarde zijn, van de macht en de opdracht om de boodschap van kennisgeving en waarschuwing aan de vijandelijke organisatie te geven, en welke de vele zoogenaamde „hulpmiddelen” voor het menschelijk geslacht onmaskert. Het blijkt, dat de tweede plaag die op tegenbeeldige wijze vervuld werd, over Satan's organisatie begon vanaf het jaar 1927 en vervolgens en overeenkomt met de zesde bazuin van de Openbaring. (9: 13-21) De feiten, welke met de tegenbeeldige vervulling van deze plaag in verband staan, zijn deze:

Te Toronto, Ont., werd voor een groot zichtbaar gehoor en voor de radio, waarvan de luisteraars een nog veel grooter gehoor vormden, een boodschap van het Woord des Heeren in den vorm van een resolutie met bewijzen, die haar ondersteunden, aangenomen en „AAN DE VOLKEREN DER CHRISTENHEID” gericht. De boodschap die bij die gelegenheid uit-

gezonden werd, werd daarna gedrukt en bij millioenen onder de volken der aarde en in vele talen verspreid. Onder meerdere zeide die boodschap in hoofdzaak het volgende: ‚De zegeningen, waarnaar zoo door het volk verlangd wordt, kunnen nooit door een of ander onrechtvaardig systeem van de ‚Christenheid’ of een of andere organisatie van het zoogenaamde ‚Christendom’ komen, daar deze een deel van Satan’s organisatie vormen, en er is geen reden voor het volk om dit huichelachtige en verdrukkende systeem, dat het verblind, misleidt en van God afkeert, te steunen. Vervolgens, dat Jehova God in dit uur van benaauwdheid de volkeren verzoekt om de ‚Christenheid’ en al haar misleidende systemen en organisaties te verzaken en voor altijd te verlaten, omdat deze allen tot de duivelsche organisatie behooren.’ — Zie *Licht*, Band Een, bldz. 163, Eng. Uitg.

Ten tijde van de bekendmaking van die boodschap vierde het frauduleuze en verdrukkende handelsstelsel, waardoor de rijken steeds rijker werden en het volk verdrukt werd, hoogtij. Ten tijde van de bekendmaking van die boodschap begonnen mannen en vrouwen een groot gekrakeel aan te heffen door de publieke pers en andere middelen, terwijl zij redevoeringen hielden en de menschen ophitsten en vorewendden groote wijsheid te bezitten en zeer veel ophef maakten van de bekwaamheid van hun verschillende systemen om den wensch van het volk in vervulling te doen gaan, waardoor de door Jehova’s getuigen verkondigde boodschap gebrandmerkt werd, als van Satan afkomstig te zijn. Tot deze ongeluksprofeten behooren de geestelijkheid en hun nieuwsbladen evengoed als de algemeene pers. Al deze dingen waren de uitdrukking van menschenwijsheid en zijn alle tegengesteld aan God’s koninkrijk onder Christus.

Tot deze ongeluksprofeten behoort de „mensch der

zonde"klasse (Jannes en Jambres) die met de publieke pers samengaat en de geestelijkheid en andere volkmenners om tegen Jehova's getuigen en de boodschap der waarheid, die door hen verkondigd wordt, te spreken. Velen die dachten dat zij tot God's volk behoorden, werden door deze bedriegers misleid en gaven aanstoot aan Jehova en Christus, en vielen af, terwijl zij zich openlijk bij Satan's organisatie aansloten. Sommigen van hen die aanstoot gaven, zeiden in hoofdzaak: „Was de radiorede meer gematigd geweest, dan zou de Nationale Broadcasting Company het voortdurend gebruik van zijn faciliteiten aan het Genootschap toegestaan hebben.” Niets van zulk „vorschengekwaak” kwam natuurlijk van Jehova's getuigen, maar van diegenen, die het koninkrijk tegenstonden; en het feit, dat Jehova's getuigen de aandacht op deze bedriegers vestigden en hen openbaar maakten, als van den Duivel te zijn, en de Heilige Schrift ter ondersteuning hiervan aanhaalden en aantoonde, dat geen van die ontwerpen van God was, maakte de „kwakers” toornig. — Jer. 23: 16-21, 31, 32.

De bovenaangehaalde boodschap die het gekwaak der vorschenden openbaar maakte, werd zoowel onder het officieele element van Satan's zichtbare organisatie als aan het volk overhandigd en Satan beïnvloedde zijn waanwijzen om te trachten dit goed te maken door zelf eenige vorschenden voort te brengen. „Toen deden de tovenaars óók alzoó met hunne bezweringen, en zij deden vorschenden over Egypteland opkomen.” (Ex. 8: 7) Deze latere vorschendenboodschappen kwamen niet van de kwakers onder het gewone volk, maar zooals de Schrift verklaart, „uit den mond van den draak, . . . het beest, en . . . de valsche profet”, het officieele element van den Duivel en zijn organisatie. (Openb. 16: 13, 14) Deze laatste Schriftplaats geeft den sleutel van de beteekenis van de vorschenden

van de tweede plaag die over Egypte kwam. Deze tekst in de Openbaring en de teksten die in verband staan met de Egyptische plagen, zijn de eenige plaatsen in den Bijbel, waar vorschen worden vermeld, en beiden toonen aan dat zij de beestachtige en frauduleuze beweringen, die door Satan en zijn organisatie gemaakt worden, voorstellen, welke de Heer door zijn macht en autoriteit heeft ontmaskerd. — Zie *Licht*, Band Twee, bldz. 42-51, Eng. Uitg.

De plaag der vorschen heeft in geen enkel opzicht betrekking op Jehova's getuigen of de boodschap die door hen bekendgemaakt wordt, maar die plaag toont aan, wat het resultaat is van de bekendmaking van de goddelijk gegeven boodschap, omdat de boodschap de ontmaskering van deze verschillende pocherijen en valsche beweringen tot resultaat heeft. Het sterven der vorschen beteekent niet, dat Jehova's getuigen ophielden met de bekendmaking van de boodschap der waarheid, omdat Jehova gebiedt, dat zij met hun werk voort moeten gaan; maar het schijnt te beteekenen, dat de menschen, die voor redeneering vatbaar zijn, beginnen in te zien dat deze ongeluksprofeten geen werkelijk middel hebben, dat zegen voor het volk brengt, en zij houden op naar hen te luisteren. Het officieele deel van Satan's organisatie werd zeer verstoord door het gekwaak van de tegenbeeldige vorschen, en vreezende, dat deze hun plannen zouden belemmeren, trachten zij, evenals Pharao, zich van deze kikvorschenplaag te bevrijden. — Ex. 8: 8.

De vorschen van Egypte stierven niet allen, maar alleen die, welke op het land en in het huis van Pharao en zijn officieele familie waren. Al de andere vorschen bleven in de rivieren. (Ex. 8: 11) De boodschap van God's koninkrijk, welke in 1928 gepubliceerd werd, toonde in het bijzonder aan, dat alle pogingen om te regeeren door verschillende actie's

en volksmenners, zooals hierboven beschreven, moesten falen, omdat alleen God's koninkrijk onder Christus datgene kan brengen, wat de wensch van de menschen is. (Zie *Regeering*, bldz. 253-258) Deze boodschap werd zoo goed als aan het geheele zichtbare deel van Satan's organisatie in de „Christenheid” gebracht. Satan en zijn officieele aanhangers zijn blijkbaar eenigszins voldaan geweest door te gelooven, dat zij door zulke volksmenners niet ten val gebracht zullen worden, maar dat hun eigen schema's, namelijk de valsche onreine boodschappen die uit den mond van den Duivel, zijn beest, en zijn valschen profeet, komen, het redmiddel om de menschheid te regeeren, aankondigen.

De boodschap die in het boek *Regeering* vermeld staat, dat in 1928 verscheen, maakt verder de vele valsche systemen en pogingen om te regeeren bekend, en toont aan, dat het eenig mogelijke middel voor de zegening der menschen door God's koninkrijk is. De boodschap der waarheid vertoornt daarom Satan's organisatie, het tegenbeeldige Egypte, waarvan de leden hun harten verharden. Een verder getuigenis van kennisgeving en waarschuwing moet gegeven worden, dat Satan's organisatie zal kwellen en dat voor de eer van Jehova's naam zal zijn.

HOOFDSTUK III

ZIJN NAAM

JEHOVA'S voornemen, toen Hij Mozes naar Egypte zond, was in hoofdzaak, om de heerschende klasse van Egypte en het Egyptische volk het bewijs voor te leggen, dat Hij de hoogste God is. Toen Jehova den Heere Jezus, den tegenbeeldigen Mozes, naar de aarde zond, was zoowel bij zijn eerste als bij zijn tweede komst het hoofddoel, de schepping der wereld te bewijzen, dat Jehova de Almachtige is, en dat niemand Hem gelijk is. Dit doet Hij om zijns naams wil, opdat allen mogen weten, dat leven en de daaraan verbonden zegeningen van God en slechts van God komen. Deze gevolgtrekking wordt door zijn tot Mozes gerichte woorden bewezen: „De Egyptenaren zullen weten, dat ik Jehova ben.” (Exodus 7: 5) Voorts wordt deze bewezen door de woorden van Jezus, als hij zegt: „Dit is het eeuwige leven, dat zij u kennen den eenigen waarachtigen God en Jezus Christus dien gij gezonden hebt.” (Johannes 17: 3) Mozes was Jehova's werktuig in Egypte, om de tastbare bewijzen voor het volk te brengen. Jezus Christus is Jehova's werktuig of „hand”, waardoor hij het bewijs aan de geheele wereld voorlegt.

Daar het God's voornemen is, aan schepselen, die met verwachting de rechtvaardiging van zijn heiligen naam tegemoet zien, inzicht te geven, — en dit deed Hij in Egypte door de plagen — zoo zien wij nu, dat de tegenbeeldige plagen in vervulling van het voorbeeld uit zekere, uitdrukkelijk vastgelegde middelen bestaan, om de volkeren der wereld tot het inzicht te brengen, dat Jehova de ware God is en dat zijn koninkrijk gekomen is, en dat zijn tijd, waarin de

macht des onderdrukkers wijken en de menschen bevrijd worden moeten, gekomen is; daarom moet Satan hen vrij laten of volkomen vernietigd worden. Jehova doet dit alles om zijns naams wil; wat er dus in Egypte gebeurde, was en is een gedenkteeken voor Jehova's naam. Wat op aarde door Christus en zijn getrouw overblijfsel gedaan wordt, dient tot herinnering aan den naam van Jehova, den waren God. De plagen over Egypte bereikten hun hoogtepunt in het slachten van het paschalam, dat den dood van Christus Jezus voorschaduwde, en zijn trouwe navolgers verkondigen sedert zijn dood, door het houden van het gedachtenisfeest, den dood onzes Heeren, den dood van den rechtvaardiger van den naam van Jehova. Op de tien plagen volgde onmiddellijk de vernietiging van het leger van Pharao, en dit voorschaduwet, dat onmiddellijk na de tegenbeeldige vervulling van de plagen de vernietiging van de organisatie van Satan in Armageddon moet volgen.

Als wij de tegenbeeldige vervulling der plagen bespreken, mogen wij Jehova's getuigen niet met vorschten of welke andere schepselen, die den menschen leed veroorzaken dan ook, vergelijken. De vorschten kwamen als een plaag over Egypte, nadat Mozes en Aäron goddelijke autoriteit en macht uitgeoefend hadden. Het onheil of het zware leed over het tegenbeeldige Egypte wordt veroorzaakt door de verkondiging van de door God gegeven boodschap der waarheid, die aan de schepselen van Satan's organisatie kennis brengt, en deze kennis is een pijn en een last voor degenen, die tot deze organisatie behooren. De verlossing en bevrijding der Israëlieten uit de verdrukking van Egypte was slechts een omstandigheid, die aan de rechtvaardiging van den naam van Jehova verbonden was. Evenzeer zijn de verlossing en bevrijding der menschheid en in het bijzonder de be-

vrijding van de vergadering Gods aan de rechtvaardiging van den naam van Jehova ondergeschikt. Deze verlossing en bevrijding bewijzen echter, dat in de groote strijdvraag het recht aan Jehova's zijde ligt. Bij de beschouwing van de tegenbeeldige vervulling der Egyptische plagen moeten wij, om de waarheid, die op deze vervulling betrekking heeft, naar waarde te kunnen schatten, begrijpelijkerwijze steeds bedenken, dat de rechtvaardiging van den naam van Jehova de hoofdzaak is, om een waardeering voor deze waarheid te hebben. Doordat Jehova vóór het dooden der eerstgeborenen en vóór de vernietiging van het leger van Pharao deze plagen over Egypte bracht, schonk Hij Pharao ruimschoots de gelegenheid, zijn eischen in te willigen en zijn volk te laten trekken of anderszijds zijn hart te verharderen en vernietigd te worden. Evenzoo zendt Jehova in verband met de tegenbeeldige vervulling dezer plagen waarschuwendende aankondigingen tot Satan's organisatie en laat hem en zijn vertegenwoordigers een ruime gelegenheid, zich uit vrijen wil aan Jehova te onderwerpen of anderszins uitgeroeid te worden. Wij willen deze plagen nu nog verder bespreken.

Derde Plag

De derde plag over Egypte was de luizenplag: „Voorts zeide de Heere tot Mozes: Zeg tot Aäron: Strek uw staf uit en sla het stof der aarde, dat het tot luizen worde in het gansche Egypteland. En zij deden alzoo; want Aäron strekte zijne hand uit met zijnen staf en sloeg het stof der aarde, en daar werden vele luizen aan de menschen en aan het vee: al het stof der aarde werd luizen, in het gansche Egypteland.” (Exodus 8: 16, 17) Luizen hebben een voorliefde voor vuil en worden gevonden bij schepselen,

die gewoonlijk onrein en vuil zijn. Het met luizen vertaalde grondwoord beteekent „bijten”; en deze bijtende of knijpende luizen waren voor de Egyptenaren of wie dan ook, die door dit ongedierte gebeten werden, een gruwelijke last of plaag. Mozes kreeg de opdracht, aan Aäron te zeggen, zijn staf uit te strekken en het stof der aarde te slaan; dit wijst er op, dat het de op Christus en van hem op het overblijfsel op aarde overgedragen goddelijke macht en autoriteit is, die deze tegenbeeldige bijtende luizen over de wereld, die Satan's organisatie is, laat komen. De luizen beteekenen of stellen datgene voor, wat door de door Jehova's getuigen verspreide boodschap der waarheid bewerkt wordt, die de onreine organisatie van Satan en in het bijzonder degenen die daarin posities bekleeden, zeer bedroeft, plaagt en bijt.

Het zichtbare deel van Satan's organisatie, in het bijzonder het deel, dat de „Christenheid” genoemd wordt, is een onrein en gruwelijk systeem en een voor luizen zeer gunstige behuizing. De „Christenheid” stelt de huichelachtige bewering op, aan de zijde des Heeren te staan, terwijl zij in werkelijkheid een bestanddeel der goddelooze organisatie van Satan is. Herodes Agrippa de Eerste, die Jacobus doodde en Petrus in de gevangenis liet zetten, gaf zich voor een vertegenwoordiger van God uit, was in werkelijkheid echter het werktuig Satans. Van hem wordt gezegd, dat hij aan een verschrikkelijke en luizige ziekte stierf. „En op een gezetten dag, Herodes een koninklijk kleed aangedaan hebbende, en op den rechterstoel gezeten zijnde, deed een rede tot hen; en het volk riep hem toe: Eene stem Gods en niet eens menschen! en van stonde aan sloeg hem een engel des Heeren, daarom dat hij Gode de eer niet gaf; en hij werd van de wormen [luizen] gegeten en gaf den geest.” — Handelingen 12: 21-23.

Aäron gebruikte Mozes' staf om het stof der aarde te slaan. Dit stof was een symbool van het aardsche, menschelijke en zichtbare deel van Satan's organisatie en in het bijzonder van de Christenheid, omdat dit deel in hooge mate huichelachtig is. De tegenbeeldige woordvoerder van den grooten Mozes, den Heere Christus Jezus, is God's overblijfsel op aarde, dat op grond van de hem door Christus Jezus verleende volmacht werkzaam is en diens boodschap uitdraagt en aankondigt, welke boodschap de „Christenheid” slaat en bekendmaakt, dat de „Christenheid” niet van God en ook niet van Christus is, dat zij daarentegen onrein, vuil en gruwelijk in God's oogen en door de vertegenwoordigers van Satan verluist is, doordat deze het vleesch van het volk bijten en hun levensbloed uitzuigen. Deze luizen brengen groot lijden, droevenis en dood over het volk. De boodschap, die aldus aan de zichtbare organisatie van Satan door Jehova's getuigen gebracht wordt en die deze organisatie openlijk als luizig verklaart, verwekt bij de algemeen voor achtbaar en eerwaardig gehouden „Christenheid” grooten aanstoot en plaagt en ergert deze organisatie. Jehova's getuigen zullen, als zij op deze wijze door Hem gebruikt worden, een plaag over Satan's organisatie brengen, doordat zij de dubbelhartigheid en huichelarij van de hoogste zichtbare leiders dezer organisatie aan de kaak stellen.

In het jaar 1921 begon *De Wachttoeren* door de genade des Heeren de aandacht op het zichtbare deel van Satan's organisatie te vestigen, en toonde aan, dat deze is samengesteld uit de commercieele, politieke en religieuze elementen, die een dierlijken invloed op het volk uitoefenen, en buitengewoon onrein is. Sedert dezen tijd hebben Jehova's getuigen voortdurend deze boodschap voor het volk verkondigd en de huichelarij, de dubbelhartigheid en den luizigen

toestand der „Christenheid” in het bijzonder en de organisatie Satans in het algemeen, aan de kaak gesteld. Doordat deze getuigen zich geheel van de „Christenheid” afzonderen en weigeren, eenig aandeel in deze organisatie te nemen of er iets mede gemeen te hebben of het onreine, luizige, kruipende ding aan te roeren, zetten zij, het getrouwe overblijfsel, deze plaag-boodschap nog meer kracht bij.

De derde plaag kwam over de toenmalige Israëlieten evenzeer als over de Egyptenaren; dit beteekent, dat iemand die een Christen belijdt te zijn, zich van de wereld moet afscheiden en er rein van moet zijn, om den Heer welgevallig en voor Hem aanneembaar te zijn; daarom is de reiniging van het heiligdom Gods hierin begrepen en sluit de verwijdering van „verkozen ouderlingen” als klaploopers in; deze moeten verwijderd worden, voordat God's organisatie geheel gereinigd is. „Vertrekt, vertrekt, gaat uit van daar, raakt het onreine niet aan; gaat uit het midden van haar, reinigt u, gij die de vaten des Heeren draagt.” (Jes. 52: 11) „Daarom gaat uit het midden van hen en scheidt u af, zegt de Heere, raakt niet aan hetgeen onrein is, en Ik zal ulieden aannemen. En Ik zal u tot een Vader zijn, en gij zult Mij tot zonen en dochteren zijn, zegt de Heere, de almachtige.” (2 Corinthe 6: 17, 18) Deze door God gegeven en over de geheele „Christenheid” verkondigde boodschap heeft op deze duivelsche organisatie als bijtende luizen ingewerkt, die in het bijzonder de geestelijkheid en de heerlijken van hun kudden, waaronder vanzelfsprekend de commercieele en politieke leiders begrepen zijn, zeer geplaagd en geërgerd hebben.

Pharao's vertegenwoordigers (Jannes en Jambres), de klasse, die zich tegen God verzette, waren niet in staat, luizen te verwekken en moesten voor hun hoofd Pharao bekennen: „Dit is God's vinger.” (Exodus 8:19)

De tegenstanders in den tegenwoordigen tijd erkennen, dat zij onrein en degenen die God getrouw blijven, rein zijn, en dat buiten hun volkomen overgave aan Jehova niets tegen hen kan worden ingebracht. Doordat het overblijfsel zich van de „Christenheid” afzondert en zich geheel aan den Heer wijdt, wordt het zinnebeeldig voorgesteld als het stof van God's organisatie, en kenmerkt het aardse deel er van, dat in den door God bepaalden tijd gereinigd wordt. (Daniël 8: 14) Jehova oefent barmhartigheid aan Zion uit, dat wil zeggen, aan de zichtbare leden van zijn organisatie, en Hij bewijst hun zijn genade, door hen te reinigen; en zijn knechten verheugen zich over de getrouwe leden van zijn organisatie. „Gij zult opstaan, gij zult u ontfermen over Sion, want de tijd om het genadig te zijn, want de bestemde tijd is gekomen. Want uwe knechten hebben een welgevallen aan zijne steenen, en hebben medelijden met zijn gruis [stof].” (Psalm 102: 14, 15; Eng. Vert.: begunstigen hun stof) Dit stof der aarde is niet luizig, maar rein door de genade Gods. Jehova verklaart, dat de onreine organisatie van Satan als een luis zal sterven. „Heft ulieder oogen op naar den hemel, en aanschouwt de aarde beneden; want de hemel zal als een rook verdwijnen, en de aarde zal als een kleed verouden, en hare inwoners zullen insgelijks [Hebreeuwsch: als een luis] sterven; maar mijn heil zal in eeuwigheid zijn, en mijn gerechtigheid zal niet verbroken worden.” (Jesaja 51: 6) De plaag is nu nog over Satan's organisatie, en Satan en zijn vertegenwoordigers gaan voort, hunne harten te verharderen. — Exodus 8: 19.

Vierde Plaag

Het is opmerkelijk, dat de Israëlieten vanaf de vierde plaag verschoond werden en dat de zeven laatste

plagen slechts over de Egyptenaren kwamen. Dit zou op een volledige afzondering van het getrouwe overblijfsel Jehova's van de wereld wijzen. De vierde plaag was een zware vermenging van ongedierte, die over de Egyptenaren kwam. (Exodus 8: 21) Opdat God's uitverkoren volk de zekerheid kon hebben, dat Jehova het begunstigde, en opdat zijn vijanden mochten weten, dat Jehova de ware God is en degenen begunstigt, die Hem liefhebben en dienen, zeide Jehova tot Mozes: „En Ik zal te dien dage het land Gosen, waarin mijn volk woont, afzonderen, dat dáár geen vermenging van ongedierte zij, op dat gij weet dat Ik, de Heere, in het midden dezes lands ben; en Ik zal eene verlossing stellen tusschen mijn volk en tusschen uw volk; tegen morgen zal dit teekens geschieden.” (Exodus 8: 22, 23) Mozes waarschuwde Pharao wederom en eischte van hem, dat hij God's uitverkoren volk zou laten trekken, opdat het Jehova mocht aanbidden. „En de Heere deed alzoo, en daar kwam een zware vermenging van ongedierte in Pharao's huis en in zijner knechten huizen en over het gansche Egypteland; het land werd verdorven van deze vermenging.” (Exodus 8: 24) „Hij zond eene vermenging van ongedierte onder hen, dat hij verteerde.” — Psalm 78: 45; Psalm 105: 31.

Wat precies onder de uitdrukking „vermenging van ongedierte”, die over de Egyptenaren kwam, verstaan moet worden, is niet met zekerheid te zeggen. De uitdrukking past goed op zwermen vliegen, die zich in het bijzonder onder elkander vermengen en voor de menschen een pest zijn. „Eene doode vlieg [*Hebreeuwsch*: zebub] doet de zalf ... stinken en opwellen.” (Prediker 10: 1) Het woord „zebub” is afgeleid van het Hebreeuwsche grondwoord, dat „te flitsen” beteekent. „Baäl-Zebub” beteekent volgens de Schrift „heer van de flitsende; de uitwijkende; de

grootte overtreder", waarmede Satan zelf bedoeld wordt, en deze uitdrukking kan toegepast worden op degenen, die bereidwillig naar Satan's wil handelen. De geheele wereld of het tegenbeeldige Egypte ligt onder Satan den booze. (1 Johannes 5: 19) De wereld is door deze vliegen, dat wil zeggen door Satan en zijn talrijke zichtbare en onzichtbare vertegenwoordigers, sedert de komst van den Heer tot zijn tempel in 1918 verschrikkelijk geplaagd. — Openb. 12: 12.

Toen de Heere Jezus Christus in het jaar 1918 in den tempel verscheen, heeft hij de getrouwen om zich heen verzameld en hen met zijn boodschap der waarheid, die tot een getuigenis gegeven moet worden, uitgezonden, en deze boodschap is voor Satan's organisatie op aarde tot heden toe een grootte pest geweest. Deze boodschap heeft in het bijzonder aan de „Christenheid" voortdurend de waarheid verkondigd over de vraag, wie de „gestelde machten" zijn. (Rom. 13: 1-7) Vroeger dachten en geloofden de menschen, en ook de navolgers van Christus, dat de in de Schrift genoemde „gestelde machten" de zichtbare heerschers dezer wereld waren. De Heer heeft zijn volk dit onderwerp duidelijk gemaakt, en door zijn genade zien zij nu duidelijk in en verkondigen aan de wereld, dat de „gestelde machten" Jehova en Jezus Christus zijn, en dat de wereld den Duivel dient; dat de handelsmacht en de politieke en religieuze elementen gemeenschappelijk regeeren en het volk gehoorzaamheid afdwingen; dat deze echter niet de „gestelde machten" zijn, maar in werkelijkheid de vertegenwoordigers van Satan en de vijanden van Jehova, de ware God. Zijn getuigen verklaren bovendien, dat Jehova in geen enkel opzicht verantwoordelijk is voor de ellende, die in deze laatste dagen over de volkeren der aarde gekomen is; dat het veelmeer Satan en zijn vertegenwoordigers zijn, die deze ellende en

moeilijkheden over de volken gebracht hebben, en dat de geheele, aan Satan's organisatie vasthoudende menschheid ziek is ingevolge de rechtsovertredingen, de verdorvenheid en ergernissen en alle bedriegelijke plannen en bloeduitzuigende leeringen der wettelooze heerschers dezer wereld, met inbegrip van Satan.

Jehova's getuigen verkondigen thans deze waarheden, en deze boodschap, die Satan en zijn organisatie aan de kaak stelt, ergert en bijt en plaagt de opperste heerschers en hun bondgenooten en aanhangers. Jehova's getrouw overblijfsel dient de ware „gestelde machten”, God en Christus Jezus, en weigert om eenig deel van de organisatie Satans te gehoorzamen. In gehoorzaamheid aan God's geboden trekken Jehova's getuigen door het land en prediken het evangelie; deze boodschap is voor Satan's bende een groote ergernis en bijt en kwelt haar als vliegenschermen. De heerschers in de „Christenheid” beweren, God's vertegenwoordigers te zijn, en als zij oprecht waren, zouden zij Jehova's getuigen welkom heeten, inplaats daarvan ontwijken zij echter de vragen, die hun door Jehova's getuigen worden voorgelegd, en zeggen, dat Jehova's getuigen venters en straatverkoopers zijn, maar niet predikers van het evangelie. De heerschers van deze goddelooze wereld beweren, dat zij er niet tegen zijn, dat anderen God volgens hun eigen inzichten aanbidden; maar zij klagen Jehova's getuigen aan en gaan de eigenlijke vraag uit den weg door te zeggen, dat deze werkzaam waren voor een zakelijke onderneming en niet het evangelie predikten. De waarheid plaagt hen dermate, dat zij zich gedwongen zien, een uiterlijk geloofwaardige tegenwerping te verzinnen.

Dit ongedierte was voor de Egyptenaren zoo'n groote plaag, dat Pharao Mozes en Aäron riep en sprak: „Gaat henen en offert uwen God in dit

land." (Exodus 8: 25) Met andere woorden, Pharao wilde den Israëlieten toestaan te aanbidden, maar zij moesten het doen naar de ideeën en in de tegenwoordigheid der Egyptenaren. De tegenbeeldige Egyptenaren of de vertegenwoordigers van Satan op aarde zeggen tot Jehova's getuigen ongeveer het volgende: „Wij hebben er niets tegen, dat gij uwen God aanbidt, maar doet het in de kerkgebouwen (in ons „land”), zooals anderen het doen, en hindert ons niet in onze zakelijke aangelegenheden en valt onze menschen niet lastig door van huis tot huis te trekken.” Mozes zeide tot Pharao, dat het God een gruwel was, als de Israëlieten in de tegenwoordigheid der Egyptenaren zouden offeren. Op gelijke wijze antwoordt Jehova's overblijfsel heden den modernen Egyptenaren: Wij moeten God gehoorzamen en niet menschen; wij zullen zijn geboden opvolgen en de „overheden” gehoorzamen. *De Wachtoren* van Juli 1929 verkondigde voor de eerste maal de waarheid over de „gestelde machten” of „overheden”, en daar begonnen de vliegen Satan's benden te bijten, omdat de waarheid deze gruwelijke organisatie ontmaskert.

Evenals Jehova het land Gosen, waar de Israëlieten woonden, van de Egyptenaren afzonderde, zoo reinigt God zijn volk en zondert het van de organisatie Satans af, door hun de waarheid bekend te maken, wie de ware overheden zijn. Jehova zeide: „En Ik zal te dien dage het land Gosen, waarin mijn volk woont, afzonderen, dat dáár geen vermenging van ongedierte zij, opdat gij weet dat Ik, de Heere, in het midden dezes lands ben.” (Exodus 8: 22) Toen deze plaag over de Egyptenaren kwam, kwam er geen ongedierte bij de Israëlieten, het volk Gods. Zoo ook nu: Jehova reinigt zijn volk dat Hij als zijn getuigen gebruikt, en bij hen is geen ongedierte. Zij zijn in de wereld, maar niet van de wereld. Zij gaan

voort, de boodschap der waarheid te verkondigen, en evenals Pharao en zijn huis hunne harten verhardde, zoo gaan ook degenen, die tot de „Christenheid” behooren, voort hun harten te verharden, en er is een verder getuigenis noodzakelijk.

Vijfde Plaaig

Pharao verhardde in zijn hardnekkigheid en huichelarij, en Mozes waarschuwde hem, dat de hand van Jehova over al het vee in Egypte komen zou. „Zie, de hand des Heeren zal zijn over uw vee dat in het veld is, over de paarden, over de ezels, over de kemelen, over de runderen, en over het kleine vee, door eene zeer zware pestilentie.” (Exodus 9: 3) De Heer verklaarde uitdrukkelijk, dat deze plaag niet over de Israëlieten zou komen, en daarna zette Hij een bestemden tijd vast, waarop deze plaag over Egypte zou komen; Hij zeide: „Morgen zal de Heere deze zaak in dit land doen. En de Heere deed deze zaak des anderen daags; en al het vee der Egyptenaren stierf, maar van het vee der kinderen Israëls stierf niet een. En Pharao zond er henen, en zie, van het vee Israëls was niet tot één toe gestorven. Doch het hart Pharao's werd verzwaard en hij liet het volk niet trekken.” (Exodus 9: 4-7) Voordat nog eenige plaag over de Egyptenaren gekomen was, zeide Mozes tot Pharao, dat Jehova de Israëlieten met de pest zou slaan, als zij in gebreke zouden blijven, den Heer te offeren. (Exodus 5: 3) Omdat Mozes en Aäron in de aflegging van het getuigenis getrouw waren, verschoonde God de Israëlieten van de pest. Gehoorzaamheid is beter dan offerande. De Heer bewaarde de Israëlieten voor alle plagen, die nu over Egypte zouden komen.

Alle dieren der Egyptenaren hadden de verschrik-

kelijke mond- en klauwzeer. De lastdieren van Egypte, namelijk paarden, ezels, kameelen, ossen en dergelijken en al het verdere levende vee stelden den levenden rijkdom der Egyptenaren voor handel en oorlog voor, die slechts gebruikt werden om de egoïstische belangen der Egyptenaren ten uitvoer te brengen en vijandelijk tegen het koninkrijk van Jehova op te treden.

De plaag van de „veepest” over de dieren van Egypte was een verdere waarschuwende aankondiging aan de Egyptenaren en voorschaduwde een boodschap der waarheid, die door den grooteren Mozes, Christus Jezus, in de macht en de autoriteit van Jehova verkondigd zou worden en waartoe het getrouwe overblijfsel gebruikt wordt. Deze boodschap komt hierop neer, dat de lastdieren dezer wereld, met inbegrip van alle militaire en economische organisaties, menschelijke uitvindingen en allerlei nationale herstelplannen en dergelijke bewegingen, zooals het „heilige jaar”, alle bedriegelijk zijn en niet van Jehova, den waren God, komen, en niet een gevolg zijn van het feit, dat Christus den weg van Jehova bereidt; Dat al deze dingen van den Duivel afkomstig zijn en volkomen in gebreke zullen blijven, het volk verlichting te verschaffen, en daarom ook zonder uitzondering moeten sterven. Jehova's getuigen begonnen deze boodschap met bijzonderen nadruk na de komst van den Heer tot den tempel te verkondigen, welke boodschap in *Rechtvaardiging*, Band II (Eng. Uitg.), op bldz. 165 en volgende bladzijden genoemd wordt. Het Woord Gods verkondigt, dat er een groote plaag over Satan's organisatie zal komen, en dat al zijn door zijn vee voorgestelde werktuigen moeten sterven. Deze boodschap der waarheid, dat hun lastdieren, hun werktuigen en andere middelen tot uitvoering van hun zakelijke en bedriegelijke plannen moeten

ondergaan, is een groote plaag voor de „Christenheid” en een groote ergernis voor Satan en zijn zichtbare organisatie.

Het Woord des Heeren zegt dan, dat van het vee der Israëlieten in het geheel niets stierf, en dit voorschaduwde, dat de middelen tot doorvoering van het werk of de lastdieren, waarvan zich het getrouwe overblijfsel bedient, den Heer geheel gewijd zijn, en daar zij Hem zoo gewijd zijn, beschermt Hij ze vanzelfsprekend. Zij zonderen zich en hun offer voor God van de wereld af. (Zie Exodus 10: 26; Zacharia 14: 20) Deze boodschap, dat door den tegenstand van de organisatie Satans tegen God zijn wraak over haar komen zal, wordt thans door Jehova's getuigen verkondigd en blijft een plaag voor des vijand's organisatie.

Zesde Plaag

De „zweren van Egypte” vormden de zesde plaag. De smeltovens, kalkovens en steenbakkerijen van Egypte vormden een deel van haar economische of zakelijke industrie en zijn dus een beeld van die dingen, die nu met den handel en de industrie van het zichtbare deel der wereld, welke Satan's organisatie is, in verband staan. (Jesaja 33: 12) Jehova droeg Mozes en Aäron op, asch uit de ovens te nemen en dit voor Pharao uit te strooien. „Toen zeide de Heere tot Mozes en tot Aäron: Neemt gijlieden uwer vuisten vol asch uit den oven, en Mozes strooie die naar den hemel voor Pharao's oogen, en zij zal tot klein stof worden over het gansche Egypteland, en zij zal aan den menschen en aan het vee worden tot zweren, uitbrekende met blaartjes, in het gansche Egypteland.” (Ex. 9: 8, 9) Dit had ten gevolge, dat zweren met blaren uitbraken. Volgens *Rotherham's* vertaling

van den tekst zijn de blaren brandende zweren, die in etterblazen uitbraken. Deze plaag kwam over mensch en dier en gansch Egypte.

De zesde plaag was een verdere boodschap van Christus aan zijn getrouw overblijfsel, dat hem op aarde vertegenwoordigt, en de boodschap wordt door de kracht en met autoriteit van Jehova verkondigd. De sleutel voor de beteekenis van deze plaag schijnt in Openbaring 16: 2, 11 gegeven te zijn. Dit toont aan, dat de plaag al degenen zal treffen, die leden van Satan's organisatie zijn, zoowel de leiders als de aanhangers van deze goddelooze organisatie. — Ter verklaring zie men *Licht*, Band II, bldz. 20 en volgende bladzijden, Eng. Uitg.

Pharao dacht, dat hij met al zijn uitrustingen en zijn heerschappij Jehova het hoofd kon bieden en dat het hem gelukken zou. En zoo hebben ook Satan en zijn aardsche vertegenwoordigers gedacht, dat zij de natiën en volkeren der aarde in een bond of Liga konden samenklngen en vereenigen om op deze wijze Jehova God te trotseeren, doordat zij hun eigen organisatie oprichtten en aldus de wereld ononderbroken zouden regeeren en beheerschen. (Jesaja 8: 9-13) Maar al dergelijke instellingen der wereld-organisatie moeten mislukken. Jehova laat zijn getrouw overblijfsel op aarde, zijn getuigen, voor den Duivel en al zijn vertegenwoordigers in de wereld, die het moderne Egypte vormen, verkondigen, dat de Volkenbond, het wereldgerechtshof, de vredesverdragen, ontwapeningsconferenties, „heilig jaar”, welvaartsplannen en alle dergelijke bewegingen niet uit God, maar uit den Duivel voortkomen, en dat de stichters en hun aanhangers onrein en in God's oogen een gruwel zijn, evenals Usia onrein was en wegens zijn boosheid voor Jehova melaatsch werd. (2 Kronieken 26: 14-23) De verkondiging der boodschap, die zooals in de Open-

baring beschreven wordt, met het uitgieten van de eerste fiool begonnen is, wordt nog zonder onderbreking in de wereld verkondigd; en deze verkondiging der waarheid in alle landen der „Christenheid” door middel van radio, boeken, tijdschriften en mondeling getuigenis is tot op heden voor de moderne Egyptenaren een groote plaag geweest. De oude Egyptenaren lasterden God's naam, omdat hun smarten en zweren hun pijn veroorzaakten, en de tegenwoordige Egyptenaren, Satan's oordsche vertegenwoordigers, lasteren en vloeken eveneens.

De plagen der etterbuilen pijnigde zoowel de tovenaars als de andere Egyptenaren. „Alzoo dat de tovenaars voor Mozes niet staan konden vanwege de zweren; want aan de tovenaars waren zweren, en aan alle de Egyptenaren.” (Ex. 9: 11) De tovenaars konden niet voor Mozes staan, om hem te weerstreven; op gelijke wijze trachten de hedendaagsche tovenaars, „Jannes en Jambres”, door hun verdorvenheid de door Christus komende boodschap Gods tegen te staan, maar zij kunnen dit niet met succes doen; hun einde is nabij, en hun val zal alle overlevende menschen openbaar worden. (2 Timotheüs 3: 8) De geestelijkheid, „de mensch der zonde” en alle moderne tovenaars en uitroepers van het „heilige jaar” in het tegenwoordige Egypte worden door het jeuken en krabben gekweld en maken zich op deze wijze tot hun nadeel deerlijk kenbaar; zij huilen voortdurend en toonen hun smart, hun vijandschap en ontzetting, ontstaan door de hun duidelijk voorgelegde boodschap der waarheid en zij zijn daardoor aan den „verwoestenden afval” schuldig. (Dan. 8: 13) Jehova's getuigen hebben van God het voorrecht ontvangen, de boodschap der waarheid te verkondigen, die nu de tegenstanders van den Allerhoogste zoozeer pijnigt. Inplaats dat zij deze boodschap ter harte nemen, ver-

harden zij hun harten tegen den Heer, en daarom komen verdere plagen over hen.

Zevende Plag

De zevende plag was een hagelstorm, als er nog nooit tevoren een geweest was. „Zeven” is een symbool van goddelijke volkomenheid, terwijl hagel harde en onverbreekbare waarheden, die snijden, verslaan en dooden, voorstelt. Alle plagen houden in het tegenbeeld verband met de verkondiging van de waarheidsboodschap Gods, en deze verkondiging der waarheid of dit werk van Jehova's getuigen op aarde zal niet voleindigd zijn, totdat zij alle waarschuwendende boodschappen der wraak en der rechtvaardiging van Jehova bekendgemaakt zullen hebben; en dit moeten zij vóór Armageddon doen. Jehova had Egypte evengoed reeds geheel kunnen verslaan, toen Pharao voor de eerste maal weigerde, de Israëlieten te laten trekken; doch het behaagde God, Pharao en zijn koningshuis een verder getuigenis te laten geven. Evenzoo had Jehova Satan's organisatie kunnen slaan, toen Christus tot den tempel gekomen was; maar het behaagde Hem, Satan nog verder te laten begaan en hem nog langer te laten blijven, opdat verder getuigenis gegeven zou worden en Jehova's macht zich nog geweldiger zou kunnen ontplooien, voorts, opdat niemand in de wereld ook maar eenigen grond zou hebben te zeggen, dat hij door Jehova's oordeelen onverhoeds overvallen was.

Egypte werd reeds door zes plagen bezocht; toch had dit slechts gediend, om Pharao's hart te verharden of te verstokken. Het doel der plagen over Egypte was, om den Egyptenaren den naam en de souvereiniteit van Jehova duidelijk voor oogen te stellen. In plaats van Pharao en zijn organisatie eerder te ver-

nietigen, verklaarde God: „Want ditmaal zal ik alle mijne [overige] plagen in uw hart zenden en over uwe knechten en over uwe volk, opdat gij weet, dat er niemand is gelijk ik op de gansche aarde; want nu heb ik mijne hand uitgestrekt, opdat ik u en uw volk met de pestilentie zoude slaan, en dat gij zoudt van de aarde verdelgd worden. Maar waarlijk, daarom heb Ik u verwekt (*Leidsche vertaling*: hiertoe heb ik u laten bestaan), opdat Ik mijne kracht aan u betoone, en opdat men mijnen naam vertelle op de gansche aarde.” (Exodus 9: 14–16) De overige plagen, die over Egypte zouden komen, en ook inderdaad kwamen, waren verdere aankondigingen en waarschuwingen aan Satan’s aardsche organisatie. Deze waarschuwendende aankondigingen moeten in den tegenwoordigen tijd door Jehova’s getuigen als leden van zijn tempelorganisatie, gegeven worden.

Een geweldige hagelstorm, door vurige bliksemen begeleid, teisterde het gewas, de menschen en het vee van Egypte. Jehova had Pharao gewaarschuwd, maar hij sloeg deze waarschuwing in den wind: en nu zond Jehova de zevende plaag over Egypte: „Toen strekte Mozes zijnen staf naar den hemel, en de Heere gaf donder en hagel, en het vuur schoot naar de aarde, en de Heere liet hagel regenen over Egypteland. En daar was hagel, en vuur in het midden des hagels vervangen; hij was zeer zwaar; desgelijks is in het gansche Egypteland nooit geweest sinds dat het tot een volk geworden is. En de hagel sloeg in het gansche Egypteland alles wat op het veld was, van de menschen af tot de beesten toe, ook sloeg de hagel al het kruid des velds en verbrak al het geboomte des velds.” (Exodus 9: 23–25) Deze zware hagelslag kwam in het voorjaar over Egypte, hetgeen uit de woorden van het een er dertigste vers blijkt: „Het vlas nu, en de gerst, werd geslagen, want de gerst was in de aar en

het vlas was in den halm.” „En hij sloeg hunnen wijnstok en hunnen vijgeboom, en hij brak het geboomte hunner landpalen.” — Psalm 105: 33.

In het tegenbeeld begon deze plaag in Augustus van het jaar 1928 over Satan's aardsche organisatie te komen. In dien tijd liet Jehova zijn volk op aarde, aan hetwelk Hij het getuigenis van Jezus Christus opgedragen had, zijn boodschap tegen Satan en diens organisatie verkondigen. Daar begon de verkondiging van een boodschap, die sedertdien over de geheele aarde verspreid werd: en deze boodschap droeg den titel: *Openlijke verklaring tegen Satan en vóór Jehova*. Deze verklaring werd voor het eerst openlijk ter gelegenheid van een vergadering van Jehova's volk in Detroit, Michigan, afgelegd. Destijds flitsten de bliksemen uit den tempel, en het overblijfsel ontving voor het eerst een duidelijk inzicht in de groote strijdvraag tusschen Satan en Jehova. (Zie *De Wachtstoren* van November 1928; *Licht* Band I, bldz. 227.) Sedert dien tijd ging God in het bijzonder voort groote stukken van sterke en zware waarheden, die in de geschiedenis der wereld hun weerga niet vinden, op de „Christenheid” te laten neerkletteren; en dit is geschied, omdat de tijd gekomen is tot vermeerdering van kennis en tot bekendmaking, dat het einde van Satan's organisatie gekomen is. (Daniël 12: 4; Openbaring 11: 17) De dag van Jehova, de dag van zijn wraak en zijn rechtvaardiging is gekomen en daarom moet zijn boodschap der vergelding verkondigd worden.

De geweldige hagelstorm heeft de (door het vernietigde vlas van Egypte voorgesteld) eigendunk der „Christenheid” verder vernietigd, evenzeer hun geestelijk voedsel (eerstelingsvruchten, voorgesteld door de gerst van Egypte, die vernietigd werd), voorts haar zebewuste braafheid (voorgesteld door de vijgeboomen

en hun vrucht in Egypte, die eveneens te gronde gingen). Satan's leugens, die in de „Christenheid” hun toevlucht gevonden hadden, begonnen van toen aan weggespoeld te worden, en dit geschiedt door den vloed der waarheid. (Jesaja 28: 2-17) Daarom laat Jehova door zijn getuigen de boodschap der waarheid aan het hedendaagsche Egypte in de geheele wereld verkondigen en het op zijn oppermacht wijzen, en bekendmaken, dat Hij deze macht in Armageddon ten volle zal ontplooien.

In Egypte, het rijk van Pharao, waren er eenigen, die Mozes' waarschuwing voor den komenden storm aannamen toen zij haar vernamen; de anderen daarentegen sloegen haar in den wind en schonken er in het geheel geen aandacht aan, en als gevolg daarvan moesten zij lijden: „Die onder Pharao's knechten des Heeren woord vreesde, die deed zijn knechten en zijn vee in de huizen vlieden; doch die zijn hart niet zette tot des Heeren woord, die liet zijn knechten en zijn vee op het veld.” (Exodus 9: 20, 21) Zoo is het ook heden gesteld: Terwijl eenige menschen in de wereld naar het waarschuwendende woord luisteren, dat met de volmacht des Heeren en in zijn kracht door zijn getuigen gegeven wordt, en een toevlucht zoeken, versmaden en verachten anderen de boodschap. De groote storm kwam over gansch Egypteland, met uitzondering van Gosen en gelijkerwijs ontlaadt zich thans deze groote storm over de geheele wereld, met uitzondering van God's volk. „Alleen in het land Gosen, waar de kinderen Israëls waren, daar was geen hagel.” (Exodus 9: 26) Voor het getrouwe volk Gods, dat nu op aarde is, brengt de met bliksemstralen gepaard gaande waarheid groote vreugde; daarom komt geen plaag of hagel op eenig lid van God's volk. Zij wonen in de verborgen en beschermde schuilplaats des Allerhoogsten en verheugen zich over de zegeningen, die

de Heer hun schenkt, juist zooals Hij langen tijd van tevoren beloofd had: „Mijn volk zal in eene woonplaats des vredes wonen, en in welverzekerde woningen, en in stille geruste plaatsen. Maar het zal hagelen waar men afgaat in het woud, en de stad zal laag worden in de laagte.” (Jesaja 32: 18, 19) De arme, oude Jannes- en Jambresgroep maakt daarentegen een smartelijken tijd door. Door de hagel en de bliksemen worden zij verblind, bont en blauw geslagen, geplaagd en gepijnigd; toch gaan zij door, hunne harten te verharderen. Een verder getuigenis is noodzakelijk.

Achtste Plaag

Zou Pharao den door Mozes gestelden eisch des Heeren om Israël te laten trekken om Jehova te dienen, ingewilligd hebben, dan zou dit aan de zijde van Pharao een openlijke erkenning geweest zijn, dat hij ongelijk had; en dit liet zijn trots niet toe. Zoo is het ook heden: als Satan's aardse werktuigen naar de boodschap van Jehova, die Hij door zijn getuigen laat brengen, zouden luisteren, dan zouden zij daarmede toegeven, dat deze getrouwe getuigen de waarheid spreken; en dit zou dan een openlijke erkenning van Satan en zijn aardse handlangers in de „Christenheid” zijn, dat hij en zijn geheele organisatie geheel en al ongelijk hebben. Toch schijnt het, dat ettelijke menschen in de organisatie des Duivels blij zouden zijn, als zij den strijd konden opgeven, omdat de waarheid een te groote plaag voor hen is. Satan heeft de „Christenheid” echter vastgebonden, en zijn organisatie en al haar leden verharderen zich steeds meer tegen God's voornemens.

De achtste plaag bestond in een ontzaggelijke sprinkhanenzwerm; zooals echter reeds eerder ver-

klaard werd, vervullen zich de plagen in het tegenbeeld niet in dezelfde volgorde als de andere plagen. De sleutel tot het begrip van de beteekenis van deze plaag wordt gevonden in Openbaring 9: 1-12, waar van de sprinkhanen gesproken wordt, die over de wereld gekomen zijn. Dit onderwerp wordt behandeld in *Licht* Band I, bldz. 136-155, Eng. Uitg. Het komen van de sprinkhanen vanaf het Oosten — dit is dezelfde hemelsrichting, vanwaar „de koningen van den opgang der zon” komen — geeft een sleutel tot het begrip van de beteekenis van deze tegenbeeldige plaag. „Toen strekte Mozes zijnen staf uit over Egypteland, en de Heere bracht eenen oostenwind in dat land, dien geheelen dag en dien ganschen nacht: het geschiedde des morgens dat de oostenwind de sprinkhanen opbracht, en de sprinkhanen kwamen op over het gansche Egypteland, en lieten zich neder aan alle de palen der Egyptenaren, zeer zwaar; vóór dezen zijn dergelijke sprinkhanen als deze nooit geweest, en na dezen zullen er zulke niet wezen.” (Ex. 10: 13, 14) „Hij sprak en daar kwamen sprinkhanen en kevers, en dat zonder getal, die al het kruid in hun land opaten, ja aten de vrucht hunner landouwe op.” — Psalm 105: 34, 35.

Het in de laatste paar jaren voortdurend tegen de „Christenheid” gericht spervuur der waarheidsgetuigenissen heeft over Satan's zichtbare organisatie een groote plaag gebracht. Onder deze tegen den vijand afgevuurde salvo's kan de boodschap medegerekend worden, die in de brochures *De Crisis*, *De Vlucht naar het Koninkrijk*, *Scheiding der Menschen*, *Wereldherstel* en *Rechtvaardige Heerscher* gegeven is. De eerste georganiseerde massa-aanval dezer sprinkhanen werd op 22 Mei 1932 op de stad Bergenfield in den Staat New-Jersey uitgevoerd, en het werk dezer getuigen Jehova's heeft sedertdien voortgang gemaakt,

en dit geschiedt door de genade des Heeren. Ofschoon het zich in sommige gevallen laat aanzien, dat eenige van deze werktuigen des Duivels blij zouden zijn, den strijd op te geven (Exodus 10: 7-11), zoo komt toch dit berouw, dat door zulke dienaren van Satan getoond wordt, niet uit een oprecht hart voort, maar is geheel en al huichelarij. Jehova's getuigen moeten overeenkomstig zijn geboden zijn bekendmaking en waarschuwing verder geven, opdat allen zullen weten, dat Jehova de ware God is, en in het bijzonder, dat degenen die van goeden wil zijn, de gelegenheid mogen hebben, hun plaats aan de zijde van Jehova in te nemen. Evenals de sprinkhanenplaag over Egypte kwam, zoo is ook de tegenbeeldige plaag niet slechts begonnen, maar gaat nog steeds voort, het huidige Egypte, dat wil zeggen alle landen der „Christenheid”, te teisteren.

Negende Plaag

De negende plaag over Egypte bestond in dikke duisternis over geheel Egypteland, met uitzondering van dat gedeelte, waar de Israëlieten woonden; want daar hadden zij licht in hunne woonsteden. Dikke duisternis pleegt gewoonlijk de harten van degenen, die geen geloof in God hebben, met schrik te vervullen; en daar Pharao's hart verhard was en hij geen geloof aan God had, werd hij, toen deze plaag over hem en zijn volk kwam, bevreesd en wenschte, dat de Israëlieten zouden trekken: „Toen zeide de Heere tot Mozes: Streck uwe hand uit naar den hemel, en er zal duisternis komen over Egypteland, dat men de duisternis tasten zal. Als Mozes zijne hand uitstreckte naar den hemel, werd er eene dikke duisternis in het gansche Egypteland, drie dagen: zij zagen den een den ander niet; daar stond ook niemand op van zijne plaats gedurende drie dagen; maar bij alle kin-

deren Israëls was het licht in hunne woning. Toen riep Pharaos Mozes, en zeide: Gaat henen, dient den Heere: alleen uwe schapen en uwe runderen zullen vast blijven; ook zullen uwe kinderkens met u gaan." — Exodus 10: 21-24.

Men merke op, dat Mozes bij het oproepen van verschillende der voorgaande plagen zijn staf over het land Egypte uitstreckte, maar bij het oproepen van de negende plaag, zijn hand naar den hemel uitstreckte. Dit wijst er schijnbaar in zinnebeeldige wijze op, dat deze op goddelijk bevel uitgezonden boodschap der aankondiging en waarschuwing op hemelsche dingen betrekking heeft, die voor de leden van het zichtbare deel van Satan's organisatie, in het bijzonder voor haar godsdienstige of zoogenaamd „geestelijke" elementen, geheel verduisterd werden. In het jaar 1919 werd de Volkenbond opgericht, en wel als plaatsvervangende voor het koninkrijk Gods. Deze bond werd door den clerus, die het geestelijk deel van de zichtbare organisatie van Satan vormt, verwelkomd als de „politieke uitdrukking van God's koninkrijk op aarde". Daarmede openbaarden zij het feit, dat zij geen juist begrip van God's rijk hadden.

In het jaar 1926 gaven Jehova's getuigen aan den aardschen zetel van de dierlijke macht Satans een openlijke verklaring uit, waarin aangetoond werd, dat deze bond van natiën een spruit van den Duivel is, die met het koninkrijk Gods geheel in strijd is. Deze verklaring, die van Londen uitging, was een bijzondere waarschuwende aankondiging, gericht „*Aan de heerschers der wereld*". Zij bracht het feit naar voren, dat Satan door zijn vertegenwoordigers op aarde een gruwelijke instelling gesticht had, namelijk den Volkenbond, en dat deze een verwoesting aanricht, omdat hij een huichelachtige nabootsing van het rijk Gods is. Inplaats dat men echter met dank-

baarheid deze waarschuwing aannam, gingen de heerschers der „Christenheid” voort, over de boodschap te hoonen, hun harten te verharden en zich tegen God te verzetten. De „verwoestende ongerechtigheid” dateert van dat tijdstip aan, omdat zij toen de duidelijke aanwijzing ontvangen hadden, dat de Volkenbond het koninkrijk vijandig en een groote gruwel in God's oogen is. Van dien tijd aan heeft dikke duisternis de „Christenheid” omhuld. — Zie *Licht*, Band I, bldz. 137, Eng. Uitg.

Ofschoon de leiders der „Christenheid” de volle gelegenheid ontvangen hadden, de waarheid te leeren kennen en zich als vrienden van het koninkrijk Gods te toonen, hebben zij desondanks geweigerd, hieraan hun aandacht te schenken. „Zij weten niets en verstaan niets, zij wandelen steeds in duisternis; dies wankelen alle fundamenten der aarde.” (Psalm 82: 5) Dit stelde nauwkeurig den tijd vast, waarop de profeet Jesaja met de volgende woorden gewezen heeft: „Want zie, de duisternis zal de aarde bedekken, en donkerheid de volken; doch over u zal de Heere opgaan, en zijn heerlijkheid zal over u gezien worden.” (Jesaja 60: 2) Van dien tijd aan zijn alle tegenstanders van Jehova's besluiten, in het bijzonder de klasse van den „mensch der zonde” (Jannes en Jambres), door hun hardnekkigheid „verduisterd in het verstand”. (Efeze 4: 18) Zij werden in kennis gesteld en gewaarschuwd, dat zij God en zijn koninkrijk weerstaan hebben; maar zij weigerden, aan de boodschap der waarschuwing gehoor te schenken. Op dezulken heeft de volgende profetie Gods betrekking: „Hunne tafel worde voor hun aangezicht tot een strik, en tot volle vergelding, tot een valstrik; laat hunne lendenen geduriglijk waggelen.” — Psalm 69: 23, 34.

Jehova zegt: „Ik formeer het licht en schep de duisternis.” (Jesaja 45: 7) „Duisternis zal zijn vijanden

vervolgen”, dat wil zeggen, degenen die tegen Jehova’s voornemens gekant zijn. (Nahum 1: 8) Het was Jehova, die de duisternis in Egypteland veroorzaakt had; en zoo is ook nu op zijn bevel de duisternis over de wereld van Satan gekomen. (Ezechiël 32: 8; Spreuken 4: 9; Jesaja 8: 22; Zefanja 1: 15) „En de vijfde Engel goot zijne fiool uit op den troon van het beest; en zijn rijk is verduisterd geworden, en zij kauwden hunne tongen van pijn, en zij lasterden den God des hemels vanwege hunne pijnen en vanwege hunne zweren, en zij bekeerden zich niet van hunne werken.” — Openbaring 16: 10, 11.

Geen deel der „Christenheid” heeft heden eenig licht over God’s koninkrijk. De pogingen van de Roomsche Katholieke hiërarchie, om het jaar 1933 tot een „heilig jaar” te maken, hebben de „Christenheid” in het geheel geen licht gebracht, maar integendeel nog dikkere duisternis. Jehova heeft aan de wereld al het licht onttrokken. Het schijnheilige gehuil der geestelijkheid in haar tegenwoordige beweging „terug naar de kerk!” brengt licht noch hulp, doch slechts duisternis en teleurstelling. De politieke en commercieele elementen der wereld die zich er op verlaten en gehoopt hadden, dat zij door de diensten der geestelijkheid God’s gunst zouden ontvangen, nemen nu duidelijker dan ooit tevoren waar, dat God noch de geestelijkheid, noch één van haar plannen zegent. Ja, er zijn nu duizenden geestelijken zonder functie en hebben geen mogelijkheid meer, hun woordenvloed, waardoor zij zich tot dusverre hebben kunnen voeden, over de menschen uit te storten. De drie dagen van de duisternis over Egypte beteekenen zinnebeeldig, dat de tegenwoordige duisternis over de wereld tot Armageddon zal voortduren, waarbij dan het geheele systeem van den Duivel in den afgrond der eeuwige duisternis gestort zal worden.

Jehovas getrouwe getuigen bevinden zich nu in den tempel, in de schuilplaats des Allerhoogsten, waar zij zich in het eeuwige licht van de heerlijkheid des Heeren en zijns Konings verheugen. Den heerschers dezer booze wereld onder Satan en hun helpers is de tempel Gods een plaats van duisternis, omdat geen hunner vermag in te blikken. In den tempel verlicht Christus Jezus echter zijn getrouw overblijfsel en zendt het als zijn getuigen uit, om de boodschap van de wraak Gods en van zijn koninkrijk vanaf de daken uit te roepen. (Matth. 10: 26, 27) Nadat het getrouwe overblijfsel het loon, den „nieuwen naam” ontvangen had (Mattheüs 20: 8, 9), gaven zij iedere verbinding met de „Christenheid” op. (Zach. 11: 9-17) De aankondiging en waarschuwing aan de heerschers is gegeven; en nu zal het overblijfsel, de getuigen Jehova's, al het mogelijke voor de menschen van goeden wil doen, opdat deze de boodschap vernemen en hun plaats innemen kunnen. Terwijl duisternis de wereld bedekt, gaat Jehova voort, zijn licht voor de getrouwen te laten schijnen en hun een wonderbaarlijker inblik in zijn Woord te geven, als zij ooit op aarde hadden kunnen verwachten. Dit wijst er op, dat de slag nabij is.

Pharao toonde zich bereid, de Israëlieten te laten trekken op voorwaarde, dat zij alle dingen van handelswaarde zouden achterlaten. Evenzoo maken ook nu de machthebbers der wereld aan degenen, die Jehova God dienen, eenige concessies, en wel op voorwaarde, dat Jehova's getuigen met leege handen voor den Heer zullen treden en zich zullen laten berooven van alle middelen, om het „gedurig offer” te brengen. God's getrouwe getuigen zullen op geen dezer voorwaarden ingaan, maar zullen Jehova en niet den mensch of den Duivel gehoorzamen. Hun houding vertoont Satan's vertegenwoordigers en brengt over de

hoofden der getuigen Jehova's onwettige maatregelen en bedreigingen, hen om te brengen. Dit werd door Pharao's woede voorschaduwde: „Maar Pharao zeide tot hen: Ga van mij, wacht u dat gij niet meer mijn aangezicht ziet [hetzij dan dat ik u laat roepen]; want ten welken dage gij mijn aangezicht zult zien, zult gij sterven.”

Het hart van Pharao was met moordgedachten vervuld, en hij dreigde, Mozes te dooden, als hij wederom voor hem zou verschijnen. Daarop antwoordde Mozes Pharao gelaten en waardig: „Gij hebt recht gesproken; ik zal niet meer uw aangezicht zien.” (Exodus 10: 28, 29) Dit was de laatste waarschuwing van Jehova, die Mozes aan Pharao overbracht. Pharao wierp den vertegenwoordiger des Heeren den handschoen toe, en Mozes nam deze uitdaging aan. Daarmede was de weg tot de intrede van de tiende plaag geopend. Dit was voor Mozes wel een verheven moment. Zoo moet het ook voor den grooteren Mozes een tijd van groote vreugde beteekenen, nu te zien, dat het uur gekomen is, waarop hij den naam van zijn Vader zal rechtvaardigen.

Tiende Plaag

Uit de Schrift blijkt, dat terwijl Mozes nog voor Pharao stond, God tot Mozes sprak, waarop deze Pharao voor de laatste maal waarschuwde, aler hij hem verliet: „Want de Heere had tot Mozes gesproken: Ik zal nog ééne plaag over Pharao en over Egypte brengen, daarna zal hij ulieden van hier laten trekken; als hij u geheel zal laten trekken, zoo zal hij u haastelijk van hier uitdrijven.” (Exodus 11: 1) Mozes verliet Pharao om nooit meer tot hem te spreken of hem te zien, tenzij Pharao hem daarom zou verzoeken; en dit verzoek werd ook later gedaan. Toen waren Pharao, zijn huis en zijn dienaren van

schrik vervuld, en het was hun zeer daaraan gelegen, dat Jehova's boden hen ten spoedigste zouden verlaten. — Exodus 12: 31, 33.

Het blijkt nu, dat de tegenbeeldige negen plagen op het bevel des Heeren en onder zijn leiding voor Jehova's getuigen bewerkt werden. De boodschappen der waarheid gaan steeds voort en zijn groote plagen voor de heerschers der wereld en hun omkoopbare aanhangers. Deze boodschappen der aankondiging en waarschuwing werken als een zware plaag op het officieele element van de zichtbare organisatie van Satan en drukken als een nachtmerrie op hen; en zij zouden blij zijn, als zij zich van de „pestachtige” getuigen des Heeren zouden kunnen ontdoen. Dit bewijst het voortdurend gehuil der Roomsche Katholieke hiërarchie en andere geestelijken, der groote radio-predikers en van anderen van hetzelfde slag, die verlangen, dat het den boodschappers des Heeren verboden wordt, om de inrichtingen der wereld tot verkondiging der waarheid te gebruiken. Jehova's getuigen worden door al deze tegenstanders uit den grond van hun hart gehaat, en zij zoeken een schijnbaar wettig voorwendsel, om Jehova's getuigen uit te roeien. Dit wordt in het bijzonder getoond door het optreden der Roomsche-Katholieke Hiërarchie en van haar officieele pers, verder in Plain-Field, New-Jersey, waar de politiemacht tot op de tanden gewapend op het tooneel verscheen, waar toch niemand gevaar dreigde, hetzij dan degenen die zich door de eenvoudige verkondiging der waarheid getroffen zouden kunnen voelen. Deze politiegarde was daar ongetwijfeld op aandrijven van gruwelijke Katholieke priesters verschenen, en tot op heden kunnen leden van deze politietroep niet begrijpen, waarom zij toen geen moord begaan hebben. Er is steeds nog getuigeniswerk onder het volk Gods te verrichten, en nu zijn

de voorbereidingen voor de laatste plaag, die in Armageddon de organisatie van Satan zal treffen, aan den gang.

Jehova had Mozes van tevoren gezegd: „Wanneer gijlieden uitgaan zult, zoo zult gij niet ledig uitgaan”, maar dat de Israëlieten, zoodra God's bestemde tijd te hunner bevrijding gekomen zou zijn, van de Egyptenaren zouden nemen: „En gij zult ... Egypte berooven.” (Exodus 3: 21, 22) Onmiddellijk na de negende plaag sprak Jehova tot Mozes en zeide: „Spreek nu voor de ooren des volks, dat ieder man van zijnen naaste en iedere vrouw van haren naaste zilveren vaten en gouden vaten eische. En de Heere gaf het volk genade in de oogen der Egyptenaren: ook was de man Mozes zeer groot in Egypteland voor de oogen des volks.” — Exodus 11: 2, 3.

Deze artikelen werden niet van de Egyptenaren genomen, om zich er slechts mede te tooien, maar om door de Israëlieten in den dienst des Heeren gebruikt te worden. Dit beteekent schijnbaar, dat Jehova's getuigen gerechtigd en bevoegd zijn, om het gebruik van alle middelen, die de machthebbers der wereld thans beheeren, aan te vragen en deze ter bevordering van het getuigeniswerk voor het koninkrijk te gebruiken. Dit beteekent, dat zij 's vijands eigen middelen of werktuigen tegen hen zullen gebruiken, zooals de radiozenders, de gerechtshoven, verzoekschriften en protesten aan de wetgevende lichamen, welk recht door de grondwet van hun eigen land gewaarborgd wordt, verder alle andere middelen, waardoor het volk op de boodschap van Jehova's koninkrijk kan worden opmerkzaam gemaakt. Hierdoor verzoeken zij niet Satan's organisatie om toestemming voor hun activiteit, maar zij brengen hierdoor de aankondiging aan Satan's organisatie over en verlangen, dat deze wereldlijke organisatie zal ophouden,

de uitvoering van God's voornemens in den weg te staan. Het nemen van de Egyptenaren stelt ook wel voor, hoe Jehova's getuigen geldbedragen voor de lectuur in ontvangst nemen en ze voor de vervaardiging en publicatie van verdere lectuur gebruiken. Op deze wijze gebruikt het volk des Heeren eenige dingen van de maatschappij van den Duivel voor het werk en den dienst des Heeren. Dit is overigens een beslissend bewijs voor het feit, dat Jehova's getuigen zich niet afgeven met een zakelijke onderneming, als straat-handel, venten of boekverkoop, ongeacht hetgeen de wereldsche gerechtshoven hierover beslissen of oordeelen mogen, en zeer zeker ongeacht hetgeen de geestelijkheid en haar aanhang er van te zeggen heeft.

Daarna moesten voorbereidingen voor de laatste plaag en terzelfder tijd ook ter bescherming van het volk Gods getroffen worden, en dit geschiedde. Pharao en zijn officieele familie hadden de waarschuwende aankondigingen der negen voorafgaande plagen vermaad en onbeacht gelaten: daarom zou het nutteloos geweest zijn den machthebbers van Egypte eenige aanwijzing over de paschabescherming te geven, en deze werd hun dan ook niet gegeven. Het schijnt echter, dat Mozes Pharao duidelijk waarschuwde, dat al zijn eerstgeborenen zouden sterven, maar dat zelfs geen hond zijn tong tegen één der Israëlieten zou verroeren; en deze waarschuwing werd schijnbaar nog aan Pharao gegeven, voordat Mozes hem verliet. — Exodus 11: 4-10.

Jehova zeide Mozes, dat de dood der eerstgeborenen te middernacht zou volgen; dit beteekent in het tegenbeeld ten tijde der duisternis of de donkerste periode der wereld. Zwarte duisternis heerscht tegenwoordig in de wereld en moet tot Armageddon voortduren. Op bevel van Jehova maakte Mozes de Israëlieten bereid, doordat hij hun zeide, dat ieder huisgezin op

den tienden dag van Nisan een lam zonder gebrek moest nemen en het tot den veertienden dag van die maand moest bewaren. Op denzelfden dag, en wel des avonds, moest het lam geslacht en zijn bloed aan den ingang van ieder huis gestreken worden. Allen moesten in het huis gaan en daarin gedurende den nacht blijven. Het lam moest aan het vuur gebraden worden en geen been mocht verbroken worden; en het moest met bittere kruiden en ongezuurd brood gegeten worden; bovendien moesten zij geheel voor de reis toegerust zijn. Jehova sprak tot hen: „Dit is des Heeren pascha. Want Ik zal in dezen nacht door Egypteland gaan en alle eerstgeborenen in Egypteland slaan, van de menschen af tot de beesten toe, en Ik zal gericht en oefenen aan alle de goden der Egyptenaren, Ik de Heere. En dat bloed zal ulieden tot een teeken zijn aan de huizen waarin gij zijt; wanneer Ik het bloed zie, zal Ik ulieden voorbijgaan, en daar zal geen plaag onder ulieden ten verderve zijn, wanneer Ik Egypteland slaan zal.” — Ex. 12: 12, 13.

„En Hij sloeg al het eerstgeborene in Egypte, het beginsel der krachten in de tenten Chams.” (Psalm 78: 51) „Hij versloeg ook alle eerstgeborenen in hun land, de eerstelingen van alle hunne krachten.” Psalm 105: 36) „En het geschiedde te middernacht, dat de Heere alle de eerstgeborenen in Egypteland sloeg, van den eerstgeborene Pharao's af die op zijnen troon zitten zoude, tot op den eerstgeborene des gevangenen, die in het gevangenhuis was, en alle eerstgeborenen der beesten.” — Exodus 12: 29.

Eerstgeborenen

De laatste plaag zal in Armageddon over de wereld komen. Wie zijn echter de tegenbeeldige eerstgeborenen? De eerstgeboren zoon is, zooals God's wet ver-

klaart, „het beginsel zijner kracht”. (Deuteronomium 21: 17) De tegenbeeldige Pharao, dat is de Duivel, heeft kinderen, en onder dezen zijn ook het „onkruid” en de geestelijkheid. (Mattheüs 13: 38; Johannes 8: 44) Andere teksten maken andere van deze kinderen kenbaar. (Handelingen 13: 8, 10; 1 Johannes 3: 8, 10, 12) De eerstgeborenen van Egypte stellen zoomede alle kinderen van Satan voor, namelijk de leden van zijn aardse organisatie, die „de beginselen zijner kracht” zijn, namelijk hun hoofden, de leiders en eersten der religieuze, commercieele en politieke afdeelingen van zijn zichtbare organisatie. De eerstgeborenen van ieder deel van Satan’s organisatie werden destijds verdelgd; en in het tegenbeeld beteekent dit de „mensch der zonde”, de „zoon des verderfs”, de politiemacht, en sluit tevens allen in, die hun macht ter doorvoering van Satan’s plannen gebruiken, en daaronder is ook de nabootsing van het koninkrijk Gods, namelijk de Volkenbond, begrepen. Satan voert heden krijg tegen het overblijfsel van Jehova, de „vergadering der eerstgeborenen”, en hij zou deze vernietigen, als de macht des Heeren hem dit niet belette. De eenige bescherming, die deze getrouwe getuigen hebben, komt van den Heer, en Hij beschermt hen wegens hun gehoorzaamheid tegenover Jehova’s gebod, dat Hij hun door den grooteren Mozes, Christus Jezus, gegeven heeft. — Openbaring 12: 17; Handelingen 3: 23.

Het slachten van het lam en het eten er van ging aan de verdelging van de eerstgeborenen van Egypte vooraf. Zoo gaat ook de dood van „Christus, ons pascha” en de toepassing van zijn verdienste op de eerstgeborenen aan het slaan van de eerstgeborenen van Satan in Armageddon vooraf. Evenals in dien noodlottigen nacht de eerstgeborenen van Israël voorbijgegaan werden en zij gespaard bleven, zoo zal ook het getrouwe overblijfsel, wiens leden tot de eerst-

geborenen van Jehova tellen, voorbijgegaan worden en zij zullen in den slag van den grooten dag van den almachtigen God gespaard blijven. Door de bescherming van Jehova zullen zij Armageddon overleven. Ook anderen, namelijk, menschen van goeden wil jegens God, zullen dien strijd overleven, maar omdat zij niet tot de „vergadering der eerstgeborenen” behooren, worden zij niet in dit beeld genoemd. De Schrift toont aan, dat God beloofd heeft, de Jonadabklasse of menschen van goeden wil te bewaren, en dat „millioenen nu levenden nimmer zullen sterven”. (Joh. 8: 51; 11: 26) De Schrift toont daarom aan, dat de Jonadabklasse Armageddon zal overleven; doch niet om dezelfde reden, waarom de Heere het overblijfsel der eerstgeborenen bewaren zal. — 2 Kon. 10: 15-25; Jer. 35: 18, 19.

Andere Voorbeelden vervuld

Het voorbeeldige paschalam werd op den tienden dag van Nisan in huis genomen, en dit beteekent in het tegenbeeld (in den huidige „dag van Jehova” sedert 1918) de opening van het lam, — beschreven als „een geslacht lam” — als Jehova’s in functie getreden Koning, zoomede de aanneming van het koninkrijk en de volle verantwoordelijkheid, die met de belangen van het koninkrijk verband houdt. Op den tienden dag van Nisan, drie en dertig jaar na Christus, reed Jezus Jeruzalem binnen en bood zich den Joden als koning aan; en dit toont in het tegenbeeld aan, dat de opname van het lam in het huis sedert 1918 na Christus veel meer beteekent dan de aanneming van Jezus als het loskoopoffer, als „het lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt”. Op dezen dag van Jehova moet het eten van het lam niet slechts de toepassing van zijn zonden reinigende

verdienste beteekenen, daar ook de deelname aan het werk, waartoe Jezus Christus op aarde gezonden werd, namelijk om den naam van Jehova, tot rechtvaardiging van zijn heiligen naam, getuigenis te geven. Dit beteekent dus ook het ingaan in de vreugde des Heeren, die nu de sterkte van het overblijfsel is. Voorts beteekent het, dat in de organisatie Gods en onder zijn volk geen onreinheid mag zijn, ontstaan door aanraking of overeenstemming met de organisatie des Duivels. Onder het volk Gods mag geen „zuurdeesem der Farizeërs, welke huichelarij is”, bestaan; dit beteekent de weigering of in gebreke blijving, den Heer voor de menschen te belijden. (Exodus 12: 8, 10, 15-17; Lucas 12: 1; 2 Corinthe 6: 16-18) Jehova's getuigen moeten nu geheel van Satan's organisatie afgezonderd zijn.

De Israëlieten ontvingen de aanwijzing, het met haast te eten, de lendenen omgord, de voeten geschoeid en met den staf in de hand. Dit beteekent in het tegenbeeld, dat Jehova's getuigen niet ondergeschikt zijn aan deze wereld, noch aan de organisatie van Satan en haar eischen, maar dat zij onderworpen zijn aan de „gestelde [of hoogere] machten”, gereed voor de reis om het tegenbeeldig Egypte te verlaten, omdat zij zien, dat de duivelsche organisatie binnenkort zal worden weggerukt. (Exodus 12: 11) De Israëlieten moesten tot den ochtend in het huis en onder het bloed blijven; en dit beteekent in het tegenbeeld, dat Jehova's overblijfsel nu geborgen is en zich bevindt „in de schuilplaats des Allerhoogsten”, onder de bescherming van Jehova en zijn rechtvaardiger staat en aldus beschermd wordt, „totdat de toorn voorbij gaat”. De getrouwen zijn door de genade des Heeren daar ingegaan en hebben de deur achter zich gesloten. — Exodus 12: 22; Psalm 91: 1; Jesaja 26: 20, 21.

Het bloed van het paschalam werd openlijk aan de deurposten en den bovendorpel van de huizen Israëls gestreken, en dit beteekent niet slechts een openlijke belijdenis van het geloof aan het bloed van Christus Jezus als den door Jehova verordenden loskooprijs voor de menschheid, maar beteekent voor het overblijfsel hovendien, dat allen, die tot deze klasse behooren, Joden, dat wil zeggen Jehova loovende, zijn en zich onderwerpen aan de voorschriften van den rechtvaardiger en hoogepriester van Jehova, Jezus Christus, den grooteren profeet dan Mozes; verder toont het aan, dat de dag van het oordeel of de wraak Gods gekomen is en dat deze wraak binnenkort in de vernietiging van de „eerstgeborenen” in Armageddon zal uitgevoerd worden. Het bloed was dus zoowel een openlijke verklaring als een getuigenis van de nabijzijnde vernietiging van den vijand Jehova's. Jehova's getuigen, zijn eerstgeborenen, die nog op aarde zijn, moeten deze waarheid verkondigen, omdat zij een uitdrukking van zijn vergelding is.

Het is wel waar, dat het bloed aantoonde, dat degenen die zich daaronder bevinden, zeggen: Ik heb het bloed van Jezus Christus als mijn loskooprijs aangenomen; — toch beteekent dit bloed voor het overblijfsel veel meer. Daar het bloed aan de deurposten het bloed van het offer is, dat het Nieuwe Testament of het nieuwe verbond rechtsgeldigheid verleent, geeft het te kennen, dat de eerstgeborenen van het overblijfsel in het nieuwe verbond zijn getreden, waarvan het voornaamste doel is, een volk voor den naam van Jehova voort te brengen, welk volk aan de rechtvaardiging van dezen heiligen naam een aandeel zal hebben. Dit overblijfsel der getuigen Jehova's heeft de Allerhoogste den „nieuwen naam” verleend en hun daardoor getoond, dat zij „een volk voor zijn naam” zijn. Het bloed aan de deuropeningen

zou derhalve voorstellen, dat het nieuwe verbond, het overblijfsel betreffend, ingewijd is; en daarom moeten zij den naam, die Jehova hun gegeven heeft, trouw zijn, doordat zij getrouw voortgaan, voor zijn naam te getuigen.

Voorbijgegaan

Mozes gaf overeenkomstig Gods geboden aanwijzingen aan de oudsten van Israël, die door hen opgevolgd werden. De engel des Heeren ging te middernacht op den veertienden Nisan door het land en sloeg alle eerstgeborenen van Egypte en spaarde de eerstgeborenen van ieder huis der Israëlieten, dat de kenteekenen droeg, dat het gebod van Jehova gehoorzaamd was, namelijk dat de bewoners ervan het lam geslacht en het bloed aan de deurposten gestreken hadden en vervolgens binnenshuis gebleven waren. God gebod, dat de Israëlieten hun kinderen de beteekenis hiervan zouden vertellen. Voor de Israëlieten beteekende het, dat het offer van des Heeren pascha was, waardoor het bewijs geleverd werd, dat Jehova alleen de macht had hen te redden en hun vijanden te vernietigen en het volk geheel uit Satan's macht te bevrijden. Het allerbelangrijkste hierbij was de naam van Jehova God.

Voor de navolgers van Christus Jezus is dit van veel grooter beteekenis. Voor hen beteekent het, dat de aldaar en ook daarna gegeven wet een schaduw was van grootere en betere dingen, die komen zouden; dat het slachten van het lam het slachten van Christus Jezus, den geliefden Zoon Gods, voorstelde, wiens bloed de loskoop prijs voor de geheele menschheid uit de knechtschap van zonde en dood is; dat zijn bloed vergoten werd in het welzijn van allen, en al degenen die deze zegen en voordeelen ontvangen, moeten geloof in Jehova God en in zijn voorziening

der verlossing door Christus Jezus uitoefenen en een volledige gehoorzaamheid aan God bewijzen; dat de eerstgeborenen Gods degenen zijn, die vanaf Pinksteren, vanaf het jaar 33 n. Chr., tot aan de oprichting van het Koninkrijk door Jehova als zijn kinderen voortgebracht en erkend worden, en deze worden gespaard en behouden, als zij het bewijs leveren, God getrouw te zijn; dat de eerstgeborenen van Egypte een afbeelding zijn van de eerstgeborenen of speciaal begunstigten van Satan's organisatie, die gebruikt worden om het volk door Satan's godsdienst te bedriegen, en dat dezulken op grond van hun huichelarij en goddeloosheid degenen zijn, die vernietigd worden; en dat later Satan en zijn geheele organisatie ondergaan, hetgeen afgebeeld wordt door de ramp, die den Egyptenaren in de Roode Zee overkwam.

„Ons Pascha”

De Israëlieten moesten hun pascha overeenkomstig het gebod van Jehova eenmaal per jaar in de maand Nisan vieren. Dat was een voorbeeld; en toen Christus Jezus kwam en aan het hout als een zondaar en in de plaats van den zondaar ter dood gebracht werd, vervulde hij het voorbeeld en werd hij het werkelijke pasche dergenen, die geloof in hem en zijn offer uitoefenden. Daarom schreef de apostel, een van Jehova's eerstgeborenen: „Want ook ons Pascha is voor ons geslacht, namelijk Christus. Zoo dan laat ons feest houden, ... in de ongezuurde brooden der oprechtheid en der waarheid.” (1 Cor. 5: 7, 8) Het is duidelijk, dat de Heer ons de ware beteekenis van het voorbeeld en van het tegenbeeld wil bekendmaken, opdat wij ons dan daarna in overeenstemming ermede en in gehoorzaamheid aan zijn geboden zullen gedragen.

Als iemand in het verbond door offerande opgenomen is, als een kind Gods voortgebracht is, in het verbond voor het Koninkrijk opgenomen en voorts uitverkoren en gezalfd is, is hij een der eerstgeborenen; daarom moet hij onder het bloed van Christus blijven, en dit doet hij door voortdurend geloof in het vergoten bloed te blijven uitoefenen en God geheel toegewijd te blijven in de naleving van zijn geboden. Dezulken zijn geheel afgescheiden van Satan's organisatie en Jehova God volkomen toegeewijd, en als zoodanig moeten zij zijn vertegenwoordigers zijn. Indien zij van hun geloof en gehoorzaamheid aan God afwijken, beteekent dit hun vernietiging. Zij zijn leden van den Christus en moeten getrouw den weg der volkomen gehoorzaamheid bewandelen, dien ook hij bewandeld heeft.

Het Einde van het Voorbeeld

Gedurende de drie jaren volgende op zijn zalving, vierde Christus Jezus getrouw Israël's pascha, omdat hij verplicht was, Jehova's wet, die aan de Joden gegeven was, te gehoorzamen. Hij was een Jood of Israëliet en moest dientengevolge de wet volmaakt houden, hetgeen hij ook deed. Jezus wist, dat hij het tegenbeeld van het in de plaats van Mozes geslachte lam was, maar hij moest het voorbeeld blijven vieren, totdat God's bestemde tijd voor hem gekomen was om te sterven en daardoor het voorbeeld te vervullen. Toen hij aan het hout ter dood gebracht werd, vervulde hij daardoor het voorbeeld volkomen, en om deze reden zou het daarna nooit meer voor iemand betamelijk zijn de voorbeeldelijke ceremonie van Israël's pascha te houden. „Christus heeft ons verlost van de vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons (want daar is geschreven: Vervloekt is een iegelijk die aan het hout hangt).” (Gal. 3: 13) Door zijn

dood maakte Christus Jezus een einde aan de inzet-tingen ten aanzien van Israël's pascha, door ze aan het hout te nagelen. (Col. 2: 14) Alle Israëlieten die geloof in het bloed van Christus hadden, verheugden zich en gingen voort zich te verheugen, omdat het hun nu duidelijk was, dat de ware bevrijder gekomen was. Paulus was één derzulken, en hij sprak op gezaghebbende wijze over het onderwerp, dat hier behandeld wordt.

Gedachtenis

Voor de volledige vervulling van het voorbeeld stelde Jezus iets nieuws in, namelijk de gedachtenis aan zijn eigen dood. Dit moest hij doen, alvorens hij daadwerkelijk aan het hout zou sterven. De dag begon om zes uur des avonds, en na dat uur at hij met zijn discipelen het pascha op den veertienden dag van Nisan. Na dit gedaan te hebben, ging hij er onmiddellijk toe over zijn getrouwen discipelen te vertellen wat zij moesten doen, waarover geschreven staat: „Want ik heb van den Heere ontvangen hetgeen ik ook u overgegeven heb, dat de Heere Jezus in den nacht in welken hij verraden werd, het brood nam, en als hij gedankt had, brak hij het en zeide: Neemt, eet, dat is mijn lichaam dat voor u gebroken wordt: doet dat tot mijne gedachtenis. Desgelijks nam hij ook den drinkbeker na het eten des Avondmaals, en zeide: Deze drinkbeker is het nieuwe testament in mijn bloed: doet dat, zoo dikwijls als gij dien zult drinken, tot mijne gedachtenis. Want zoo dikwijls als gij dit brood zult eten en dezen drinkbeker zult drinken, zoo verkondigt den dood des Heeren tot-dat hij komt.” — 1 Cor. 11: 23-26.

Het pascha werd eenmaal per jaar gegeten. Bij den dood van Jezus eindigde het voorbeeld en werd het vervuld. Aangezien de dood van Jezus slechts

eenmaal plaatsvond, zoo moet de gedachtenis aan zijn dood slechts eenmaal in den tijd van een jaar gevierd worden door degenen die in zijn vergoten bloed gelooven. „Eénmaal . . . is hij geopenbaard, om de zonde te niet te doen door zijns offerande. . . . Christus, éénmaal geofferd zijnde om veler zonden weg te nemen.” (Hebr. 9: 26–28) Dezen goddelijken regel volgend is het voor de navolgers van Christus Jezus gepast om de gedachtenis aan zijn dood éénmaal per jaar te vieren, en niet veelvuldiger.

Het Brood

Bij de instelling van de gedachtenis aan zijn dood gebruikte Jezus zekere symbolen: Hij „nam het brood, en gezegend hebbende, brak hij het, en gaf het den discipelen, en zeide: neemt, eet, dat is mijn lichaam”. (Mattheüs 26: 26) Hiermede wilde hij zeggen: „Dit brood stelt mijn lichaam voor en het breken ervan stelt voor, dat ik om uwentwil gebroken of ter dood gebracht ben.’ Deze gevolgtrekking wordt verder bevestigd door zijn woorden: „Ik ben dat levende brood dat uit den hemel nedergedaald is: zoo iemand van dit brood eet, die zal in eeuwigheid leven; en het brood dat ik geven zal, is mijn vleesch, hetwelk ik geven zal voor het leven der wereld.” (Joh. 6: 51) God heeft bepaald, dat menschen stoffelijk voedsel in den mond zullen nemen en dat zullen eten, teneinde het organisme in stand te houden. Ook heeft Hij bepaald, dat zijn gewijde kinderen geestelijk voedsel in den geest zullen opnemen en verwerken, opdat het geestelijk leven in stand gehouden moge worden. Het woord van God is de waarheid, en het vormt zowel eten als drinken voor degenen die Hem liefhebben en gehoorzamen.

Indien iemand God werkelijk liefheeft, heeft hij zijn Woord lief en neemt het met innige blijdschap

aan. Niet alleen heeft hij een geestelijk begrip van de waarheid, die in het Woord Gods gevonden wordt, maar hij zet er zijn genegenheid op en daarom kan van hem gezegd worden, dat hij gelooft ter rechtvaardigheid. „Want met het hart gelooft men ter rechtvaardigheid, en met den mond belijdt men ter zaligheid.” (Rom. 10: 10) Het Woord Gods te gelooven en te gehoorzamen beteekent leven, omdat dit beteekent God en Christus Jezus te kennen, hetgeen ten leven voert. (Joh. 17: 3) Niemand kan ooit eeuwig leven ontvangen, als hij het Woord Gods, dat Jehova God's voorziening ter verlossing des menschen onthult, niet gelooft en gehoorzaamt. Zulks is God's onfeilbare regel betreffende de menschheid. De Christen moet derhalve gelooven, dat Jezus Christus in den dood gebroken werd, opdat de menschen een gelegenheid ten leven mochten verkrijgen. Het eten van het brood aan het gedachtenismaal beteekent, dat degenen die er rechtmatig van eten, op Christus Jezus vertrouwen en in hem gelooven als hun Verlosser en God's voorziening voor hen ten leven. Het stelt hun geloof in het groote rantsoenoffer voor. Christus Jezus is dus waarlijk het pascha dergenen, die een verbond gesloten hebben om God's wil te doen en die dat verbond getrouw nakomen.

De Beker

De beker bevat een drank, toebereid voor degenen die hem drinken. De beker, dien Jezus aan zijn discipelen overhandigde en dien hij hen uitnoodigde te drinken, symboliseert derhalve datgene wat Jehova God voor Christus Jezus en zijn lichaamsleden toebereid en waarin Hij voorzien heeft. Met andere woorden stelt het Jehova's voornemen voor ten aanzien van zijn kinderen. Om deze reden zeide Jezus tot hen, nadat hij zijn discipelen uitverkoren had, nadat hij als Ko-

ning gezalfd was en nadat hij hen betreffende het Koninkrijk onderricht had: „Kunt gij den drinkbeker drinken dien ik drinken zal?” Toen zij deze vraag bevestigdend beantwoordden, deed hij de belofte, dat zij van denzelfden beker, dien Jehova voor hem ingeschonken had, zouden drinken. (Matth. 20: 22, 23) Jezus wist, dat hij moest sterven teneinde Jehova's voornemen te vervullen, en het voornemen van Jehova betreffende hem en zijn lichaamsleden werd derhalve door den drinkbeker gesymboliseerd. Er staat geschreven, dat nadat het brood gebroken was en het aan zijn discipelen te eten gegeven werd, „hij den drinkbeker nam, en gedankt hebbende, hun dien gaf, zeggende: Drinkt allen daaruit; want dat is mijn bloed, het bloed des nieuwen testaments, hetwelk voor velen vergoten wordt tot vergeving der zonden.” (Matth. 26: 27, 28) Daar zeide hij hun, wat zij moesten doen om God's voornemens betreffende hen te vervullen, opdat zij met hem in zijn koninkrijk mochten deelen.

Zijn woorden met eigen woorden weergevende, zeide hij: „Deze beker bevat wijn, en dit stelt symbolisch mijn bloed voor; mijn bloed wordt tot vergeving der zonden vergoten, en het is het bloed van het nieuwe verbond. Ik noodig u allen uit ervan te drinken. Mijn getrouwe navolgers zullen er allen van drinken en zullen hem geheel ledigen. Het beteekent, dat gij in mijn dood moet deelen, teneinde onsterfelijk leven te verkrijgen.’ Dit wordt verder bevestigd door zijn woorden: „Tenzij dat gij het vleesch van den Zoon des menschen eet en zijn bloed drinkt, zoo hebt gij geen leven in uzelf. Die mijn vleesch eet en mijn bloed drinkt, die heeft het eeuwige leven, en ik zal hem opwekken ten uitersten dage; want mijn vleesch is waarlijk spijs, en mijn bloed is waarlijk drank. Die

mijn vleesch eet en mijn bloed drinkt, die blijft in mij en ik in hem." (Joh. 6: 53-56) Deze door den Heer neergelegde regel is niet op de geheele menschheid van toepassing, maar slechts op degenen die in het verbond met Christus Jezus opgenomen zijn. De geheele menschheid moet door het geloof het brood eten, maar de Christus alleen moet ook het bloed drinken. Deze teksten bewijzen, dat niemand tot de eerstgeborenen, die als zoodanig gered worden, kan behooren, als hij niet aan den offerandelijken dood van Christus Jezus deelneemt, omdat dusdanig de drank is, die door Jehova voor zijn gezalfden is ingeschonken.

Vanaf Pinksteren hebben de ware navolgers van Christus Jezus jaarlijks het gedachtenismaal gehouden en zulks terecht. Zij hebben dit niet gedaan als een voorbeeld, maar als een gedachtenis aan den dood van Christus Jezus. Het heeft hen in staat gesteld steeds in gedachte te houden, dat de dood van Christus Jezus de door God voorziene weg ter verzoening van den mensch met Jehova en ter verleening van het eeuwige leven is, en verder herinnert het hen er aan, dat allen, die met Christus Jezus in zijn koninkrijk zullen deelen, ook met Christus Jezus moeten deelen hebben. De apostel legde den nadruk op het feit, toen hij schreef: „Doet dit tot mijn gedachtenis. Want zoo dikwijls als gij dit broed eet en dezen beker drinkt, verkondigt gij den dood des Heeren, totdat hij komt." (1 Cor. 11: 25, 26) De dood van Christus Jezus was niet zinnebeeldig, en daarom is hier geen sprake van het vervullen en beëindigen van het voorbeeld. Zijn dood was het groote feit, waarop de geheele menschheid, wil zij ooit het eeuwige leven verwerven, moet bouwen.

„Totdat hij komt”

Als een voorbeeld vervuld is, eindigt het. Om deze reden is het nooit gepast geweest na den dood van Christus Jezus het pascha van Israël te houden. De waarde van den dood van Christus Jezus eindigt nooit; daarom zal het in alle eeuwigheid gepast zijn den offerandelijken dood van den Heere Jezus Christus in gedachte te houden. Voorzeker wist Christus Jezus om welke groote strijdvrage het ging. Zijn trouw tot in den dood bewijst, dat hij in staat is zijn onkreukbaarheid jegens Jehova te handhaven, en hij beweest daardoor de valscheid van Satan en de waarachtigheid van Jehova en de gerechtigheid van zijn Woord. De offerandelijke dood van Christus Jezus bewijst de onbegrensde macht, de ondoorgrondelijke wijsheid en de onuitsprekelijke liefde van Jehova God. Hij is een rechtvaardiging van den naam en het woord van Jehova.

In alle toekomstige eeuwen zullen de menschen in gedachte hebben, dat het leven tot de gevallen menschheid gekomen is door den offerandelijken dood van Christus Jezus en dat er geen andere weg is en er geen andere naam onder den hemel gegeven werd, waardoor de menschen gered zullen worden. (Hand. 4: 12) Zonder het vergieten van zijn bloed in den offerdood had de zonde der wereld niet weggenomen kunnen worden en zou de mensch nimmer het leven hebben kunnen verkrijgen. Dit, gevoegd bij de nog belangrijker zaak der rechtvaardiging van Jehova's naam, kan nooit door menschen, die wenschen te leven, vergeten of geloochend worden. Maar welke beteekenis dragen dan de woorden van den apostel: „Gij verkondigt zijn dood totdat hij komt”? Beteekenen deze woorden, dat wij zijn dood niet meer verkondigen, nadat hij komt? Neen, dat schijnt niet de

juiste gevolgtrekking te zijn, maar veeleer dat na zijn komst iets anders, dat aan de verkondiging van zijn dood wordt toegevoegd, moet plaatsvinden of gedaan worden.

De woorden van den apostel luiden: „Want zoo dikwijls als gij dit brood zult eten en dezen drinkbeker zult drinken, zoo verkondigt [gij] den dood des Heeren totdat hij komt.” (1 Cor. 11: 26) Ten tijde van de komst des Heeren moeten er, zooals uit de woorden van bovenstaanden tekst duidelijk blijkt, andere dingen gedaan worden behalve de verkondiging van den dood des Heeren, dingen, die vóór dien tijd niet goed gedaan konden worden. Het is daarom van belang vast te stellen, op welken bijzonderen tijd het in bovenstaanden tekst gebezigde woord „komt” van toepassing is. De Schrift bevestigt overstelpend de gevolgtrekking, dat het woord „komt” in dezen tekst betrekking neemt op den tijd, waarop de Heere Jezus in den tempel van Jehova ten oordeel verschijnt en degenen tot zich bijeenvergadert, die leden van Zion gemaakt worden. Hetzelfde Grieksche woord, dat in 1 Corinthe 11: 26 vertaald wordt met „komt”, wordt ook in de volgende teksten, die met zekerheid betrekking hebben op den tijd van de verschijning van den Heere Jezus Christus in den tempel, met „komen” vertaald, namelijk: „Zoo kom ik weder en zal u tot mij nemen.” (Joh. 14: 3) „En wanneer de Zoon des menschen komen zal in zijne heerlijkheid, en alle de heilige Engelen met hem, dan zal hij zitten op den troon zijner heerlijkheid.” — Matth. 25: 31.

Deze teksten zijn zonder eenigen twijfel van toepassing op het feit van de komst van Christus Jezus tot den tempel in heerlijkheid. Dit oordeel begint bij het huis Gods. (1 Petr. 4: 17) In dien tijd is het, dat zijn getrouwen, die in den dood slapen, opgewekt en in Zion of God's organisatie gebracht worden. Dan

wordt Zion opgebouwd en verschijnt Jehova in zijn heerlijkheid. (Ps. 102: 17) Dat is de tijd, waarin de Heere Jezus zijn getrouwen bijeenvergadert en waarin de afval der ontrouwen plaatsvindt. (2 Thess. 2: 1-3) Het is de tijd, waarop hij komt om in zijn heiligen verheerlijkt te worden. (2 Thess. 1: 10) Tot aan dien tijd gaan zijn getrouwen voort den dood onzes Heeren te verkondigen, ter gelegenheid van de viering van het gedachtenismaal. Moet dan na de komst van den Heer tot den tempel van Jehova de viering van het gedachtenismaal ophouden? Dit is een vraag, die eenigen van het volk des Heeren moeilijkheden opgeleverd heeft en die daarom aan de hand van de Schrift beantwoord dient te worden.

De Wijn

De wijn, die in den beker was, was de „vrucht des wijnstoks”. Hij stelde het vergoten bloed van Christus Jezus voor, omdat hij zulks zeide, en dit is derhalve afdoende. Jezus beperkte echter den beker en zijn inhoud niet om uitsluitend zijn dood symbolisch voor te stellen. Integendeel, toen hij den beker aan zijn discipelen gaf en hen uitnoodigde dien te drinken, zeide hij: „En ik zeg u, dat ik van nu aan niet zal drinken van deze vrucht des wijnstoks, tot op dien dag, wanneer ik met u dezelve nieuw zal drinken in het Koninkrijk mijns Vaders.” (Mattheüs 26: 29) In welken tijd beginnen deze woorden van Jezus in vervulling te gaan? Niet eerder dan „dien dag”, omdat Jezus zulks verklaarde, welke periode begint, als hij zijn koninkrijk aanvaardt en op zijn troon gezet wordt om te regeeren. Het was in 1914, dat Jehova zijn Koning op zijn heiligen berg van Zion plaatste. (Ps. 2: 6; 110: 2) Het was drie en een half jaar daarna (in het jaar 1918) dat Jezus Christus, de Koning en Rechter, tot den tempel van Jehova kwam, het oor-

deel begon en met den opbouw van Zion een aanvang maakte. Op dezen laatstgenoemden datum was het, dat de hoofdhoeksteen in Zion in volheid gelegd werd. (Jes. 28: 16) Aangezien het oordeel bij het huis Gods begint en de getrouwe discipelen degenen zijn, tot wie de woorden van Jezus in de eerste plaats gericht werden, volgt hieruit, dat dezen de eersten zouden zijn, die uit den dood opgewekt zouden worden. Hieruit schijnt met zekerheid de gevolgtrekking gemaakt te kunnen worden, dat de Heere Jezus daar met deze getrouwen, die toen opgewekt werden, van de vrucht des wijnstoks opnieuw begon te drinken. Wat zou nu het drinken van de vrucht des wijnstoks „nieuw” voorstellen?

Door het begrip dat de beker met zijn inhoud God's voornemen betreffende zijn gezalfden symboliseert of voorstelt, weten wij, dat hij meer voorstelde dan alleen het lijden en den dood van Christus Jezus, omdat het voornemen van Jehova niet eindigde met zijn lijden en dood. Er staat in God's Woord geschreven: „Wijn die het hart des menschen verheugt.” (Ps. 104: 15) Jezus legde hierop verder den nadruk, toen hij ter gelegenheid van een huwelijksfeest den besten wijn voortbracht. (Joh. 2: 3-10) De vrucht des wijnstoks, die Jezus met zijn getrouwen nieuw drinkt in het koninkrijk, moet derhalve vreugde en een tijd van blijdschap voorstellen. Zulks was een deel van het voornemen van Jehova betreffende den Christus.

Tijd van Vreugde

Gedurende de afwezigheid van den Bruidegom verkeerde de bruid in droefheid; maar als de Bruidegom terugkeert en de bruid zich van dat feit bewust wordt, moet deze droefheid voor vreugde plaats maken. Onmiddellijk nadat de elf getrouwe discipelen van Jezus met anderen van hetzelfde geloof, die ge-

Satan's eerstgeboorte

trouw gestorven waren en terzelfder tijd opgewekt werden, uit den dood ontwaakten, moet hun het feit duidelijk geworden zijn, dat de Bruidegom wedergekeerd en overeenkomstig zijn belofte gekomen was om hen tot zich te nemen. Dat moet voor hen ongetwijfeld een tijd van groote vreugde zijn. Eenigen tijd later zouden ook de getrouwen op aarde met dit feit bekend worden. De Natie of het Koninkrijk werd in 1914 geboren, hetgeen voorgesteld wordt door het symbool van „de geboorte van het mannelijke kind”. (Openb. 12: 1-5) Met betrekking tot dien tijd en tot de uitwerping van Satan uit den hemel staat er geschreven: „Hierom bedrijft vreugde, gij hemelen en gij die daarin woont.” (Openb. 12: 12) Vanwaar deze groote vreugde? Omdat de tijd voor de rechtvaardiging van Jehova's naam gekomen is. Het koninkrijk was begonnen en Satan uit den hemel geworpen, terwijl de Bruidegom zijn bruid tot zich vergaderde. De getrouwe discipelen, tot wie zijn woorden gericht werden, en de anderen die op gelijke wijze getrouw gestorven waren, kwamen niet in 1914, maar in 1918 tot deze kennis, namelijk toen zij uit den dood opgewekt werden; maar de getrouwen op aarde kwamen, zooals uit de feiten blijkt, eerst eenigen tijd na 1918 tot deze kennis.

Terugziende kunnen wij thans duidelijk erkennen, dat de Heer heeft toegestaan, dat zijn licht geleidelijk tot den geest van zijn getrouw overblijfsel op aarde zou doordringen, en dit licht is hun een oorzaak tot vreugde geworden. Hun vreugde begon, toen zij voor het eerst erkenden, dat de Heer tot den tempel van Jehova gekomen was, de goedgekeurden in den tempel gebracht en hen met den „mantel der gerechtigheid” bedekt had. God's profeet kondigde dezen tijd van blijdschap in deze woorden aan: „Ik ben zeer vroolijk in den Heere, mijn ziel verheugt zich in zijnen God,

want Hij heeft mij bekleed met de kleederen des heils, den mantel der gerechtigheid heeft Hij mij omgedaan; gelijk een bruidegom zich met priesterlijk sieraad versiert, en als een bruid zich versiert met haar gereedschap." (Jes. 61: 10) De Bruidegom, gekleed in al zijn heerlijkheid en schoonheid, was toen in den tempel en bracht de goedgekeurden onder den mantel der gerechtigheid; en op grond hiervan en omdat zij de bruiloftskleederen aanhebben, worden deze goedgekeurden geïdentificeerd als de gezalfden van Jehova God, en voor hen is dit een tijd van vreugde. De Bruidegom en de bruidsklasse deelen gezamenlijk in deze vreugde, voorgesteld door de ‚vrucht des wijnstoks nieuw’ in het koninkrijk van Jehova.

Dit komt nauwkeurig overeen met de vervulling van de profetische gelijkenis van de talenten (Matth. 25: 14–30), waarin de Heer aantoonde, dat „zijn goederen” of koninkrijksbelangen toevertrouwd worden aan degenen, die met hem deel uitmaken van het verbond voor het Koninkrijk. De vervulling van deze gelijkenis moet plaats vinden ten tijde dat de Heere Jezus in den tempel van Jehova ten oordeel verschijnt en met zijn knechten afrekenet. Degenen die door hem goedgekeurd worden, worden met dit feit bekendgemaakt, en tot dezulken zegt hij: „Wèl, gij goede en getrouwe dienstknecht, over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal ik u zetten: ga in in de vreugde uws heeren.” (Matth. 25: 21) Hier is een directe uitnoodiging van den Heer, gericht tot de „getrouwe knecht”klasse om in zijn vreugde te deelen, welke vreugde gesymboliseerd wordt door het *nieuw* drinken van de vrucht des wijnstoks in het koninkrijk zijns Vaders. Het feit dat hij zegt: „Ga in in de vreugde uws heeren”, toont aan, dat de Heer zelf dezen wijn der vreugde drinkt.

Waarin bestaat dan deze bijzondere vreugde?

Het is de vreugde voortvloeiende uit het feit, dat de tijd voor Christus Jezus gekomen is om den naam van den Allerhoogste te rechtvaardigen. Toen hij tot den hemel verhoogd was, gebod Jehova hem dien gelukkigen dag, die te zijner tijd komen zou, af te wachten. (Ps. 110: 1; Hebr. 10: 13) Door alle volgende eeuwen heen wachtte Jezus op dien vreugdevollen tijd, waarop Jehova God zijn koninkrijk zou oprichten en hem zou uitzenden om te regeeren. Die vreugde begon voor Christus Jezus in 1914, toen hij uitgezonden werd om temidden zijner vijanden te regeeren; en toen hij in 1918 zijn getrouwe navolgers tot zich begon te vergaderen, richtte hij tot al dezulken de uitnoodiging om met hem in die vreugde te deelen en den wijn des koninkrijks nieuw te drinken. (Psalm 110: 2) De periode, die „dien dag” genoemd wordt, begon voor den Heere Jezus in 1914, toen Jehova hem op zijn troon zette en hem uitzond om den vijand te verslaan. „Dien dag” begon voor de leden van zijn lichaam in het jaar 1918, toen de Heer hen tot zich in den tempel van Jehova begon bijeen te vergaderen. De vreugde des Heeren, voorgesteld door het drinken van de vrucht des wijnstoks, begon voor de getrouwen op aarde, toen zij in den tempel gebracht werden en toen zij bekend werden met het feit, dat het voornaamste doel van Jehova door zijn koninkrijk de rechtvaardiging van zijn naam is en dat Hij degenen die hun onkreukbaarheid jegens Hem handhaven, zal gebruiken om zijn voornemen ten uitvoer te brengen en een aandeel in de rechtvaardiging van zijn naam te hebben.

Jehova schonk den beker voor den Heere Jezus Christus in, en Jezus noodigde zijn discipelen uit, dezen beker met hem te drinken. (Matth. 20: 22, 23) Dat de beker God's voornemen betreffende zijn gezalfden symboliseerde en zoowel lijden als vreugde

voorstelde, wordt onomstootelijk bewezen door de woorden van den apostel, die over Christus Jezus schreef: „Dewelke voor de vreugde die hem voorgesteld was, het kruis heeft gedragen, en schande veracht, en is gezeten aan de rechterhand van den troon Gods.” Duidelijk kan uit dezen tekst, in overeenstemming met andere bevestigende teksten, de gevolgtrekking gemaakt worden, dat de vreugde des Heeren in de toekomst lag en dat hij die vreugde inging, toen hij in het jaar 1914 op zijn troon gezet werd. Eerst kwam zijn lijden en daarna zijn vreugde, beide voorgesteld door den beker, en zoo is het ook met degenen, die met hem in zijn koninkrijk deelen.

Voorafgaande aan de komst van den Heere Jezus Christus tot Jehova's tempel konden de navolgers van Christus niets anders als zijn dood verkondigen. Hij was als een zondaar gestorven, opdat de zonde der wereld weggenomen mocht worden, en zijn getrouwe navolgers moesten in gedachte houden, dat alleen door zijn dood het leven aan eenig mensch gegeven kon worden. Hoewel zij wisten, dat hij uit den dood opgewekt en in den hemel opgevaren was, zoo was hij toch van hen verwijderd en daarom was het eerder een tijd van droefheid dan een tijd van vreugde. Door het geloof zagen dezen naar zijn tweede verschijning uit, en daarom was hun een vreugde voorgesteld; maar als hij in den tempel verschijnt, de goedgekeurden in den tempel brengt en vervolgens met den mantel der gerechtigheid bedekt en zij zich van dit feit bewust worden, dan is voor deze getrouwen de tijd gekomen om deze vreugde, die hun voorgesteld geweest is, te ondervinden. Door aldus in de vreugde huns Heeren in te gaan, drinken zij de ‚vrucht des wijnstoks nieuw’ met hem in het koninkrijk.

Maar moeten dan de getrouwen op aarde ophouden

den dood des Heeren te gedenken of te verkondigen? Met den meesten nadruk moet deze vraag ontkennend beantwoord worden, omdat zij ten allen tijde in gedachte moeten houden, dat het door zijn lijden en dood voor hen mogelijk geworden is, leden van God's koninkrijk te worden. (1 Petr. 3: 18) Het feit, dat de apostel zegt: „Zoo dikwijls als gij dit brood zult eten en dezen drinkbeker zult drinken, zoo verkondigt [gij] den dood des Heeren totdat hij komt”, moet nog lang niet beteekenen, dat als hij komt, zij moeten ophouden zijn dood te verkondigen, maar veeleer dat zij vóór zijn komst niet in zijn vreugde konden ingaan en met hem de vrucht des wijnstoks nieuw in het koninkrijk konden drinken. Tot dien tijd moesten zij zijn dood verkondigen, en verder niets; maar vanaf dien tijd moeten zij voortgaan zijn dood te gedenken en gaan zij tevens in zijn vreugde in.

Het schijnt daarom duidelijk de aangewezen weg voor de gezalfden des Heeren te zijn, jaarlijks het gedachtenisfeest op den vastgestelden tijd te vieren, maar in vreugde en niet in droefheid. Dezen verheugen zich dat de Heere Jezus gebroken werd en dat hij zijn levensbloed uitstortte en dat zij op zijn uitnoodiging en door God's genade een aandeel in zijn lijden en dood mochten hebben. Zij verheugen zich, omdat zij weten dat het voor hen op geen andere wijze mogelijk zou zijn te leven en een aandeel in zijn koninkrijk te hebben en aan de rechtvaardiging van Jehova's naam deel te nemen, welke laatste zaak voor hen een reden tot de grootste vreugde is. Voor de zulken ligt de reden voor het houden van het gedachtenismaal thans in het in gedachte houden van het lijden en den dood van den Heere Jezus en de waarde die zijn dood voor de menschheid heeft, en dat de getrouwen door met hem te lijden in zijn vreugde mogen ingaan en als zij getrouw blijven met

hem mogen regeeren. „Dit is een getrouw woord; want indien wij met hem gestorven zijn, zoo zullen wij ook met hem leven; indien wij verdragen, wij zullen ook met hem heerschen; indien wij hem verloochenen, hij zal ons ook verloochenen.” — 2 Timotheüs 2: 11, 12.

Wie mag het feest vieren?

Geen mensch en geen organisatie van menschen mag er over beslissen, welke personen het Avondmaal des Heeren openlijk mogen vieren en welke niet. Toch is het op zijn plaats, de aandacht te vestigen op de dingen, die hiermede in verband staan; en dan moet een ieder voor zichzelf de verantwoording voor zijn doen en laten op zich nemen. Ongetwijfeld nemen velen aan de zinnebeelden van het gedachtenisfeest deel, zonder het geringste begrip van zijn beteekenis te hebben. Wij leven nu in den „dag van Jehova”, waar zich de plagen in het tegenbeeld aan de wereld vervullen. Het gedachtenisfeest heeft thans een diepere beteekenis dan vóór de komst van den Heer tot zijn tempel in het jaar 1918. Wie nu met recht aan het Avondmaal des Heeren deelneemt of het als gedachtenis van den naam van Jehova viert, moet persoonlijk een werkzaam aandeel nemen, om de tien plagen over het tegenbeeldige Egypte, dat is Satan's organisatie, te brengen. Hiermede wordt bedoeld, dat een ieder aan de verkondiging van de boodschap Gods in verband met deze plagen moet deelnemen. De plagen zijn tegenwoordig aan den gang en naderen het groote hoogtepunt, namelijk de vernietiging der eerstgeborenen Satans in Armageddon. Om aan het gedachtenisfeest waardig te kunnen deelnemen, moet men ook persoonlijk een werkzaam aandeel aan de verkondiging van deze waarheden nemen, zooals Christus geboden heeft. Het waren Mozes en Aäron,

die den Egyptenaren God's Woord verkondigden, en dit had de plagen ten gevolge. Mozes was een voorbeeld van Christus Jezus, en Aäron die hem als spreker was toegevoegd, stelde het nu op aarde verblijvende overblijfsel der tempelklasse voor, dat de boodschap van de wraak Gods verkondigt en van zijn koninkrijk getuigt.

Jehova's getuigen worden in den tempel door den Heere Jezus onderwezen en daarna uitgezonden, om de met de tegenbeeldige plagen in verband staande boodschap der waarheid te verkondigen. Hieruit volgt, dat degenen die aan het gedachtenisfeest waardig deelnemen, in Christus zijn en tot Jehova's organisatie moeten behooren, dus ook in den tempel moeten zijn; dat zij God toegewijd en zich aan de verkondiging van den machtigen naam en de groote daden van den Allerhoogste moeten geven, gelijk geschreven staat: „In zijn tempel spreekt een ieder van zijn heerlijkheid.” (Psalm 29: 9; Eng. Vert.) Anderen mogen eveneens aan de verkondiging van de boodschap van het koninkrijk Gods deelnemen; toch zijn het de deelnemers aan den dood van Christus Jezus, die ten slotte met hem zullen leven. Die als Jehova's getuigen den smaad verdragen, die op Christus kwam, en wel tot het einde, zijn degenen, die ten slotte met hem zullen heerschen. (2 Timotheüs 2: 11, 12) Jezus ontving van Jehova het voorrecht en de eer, ten koste van zijn leven als mensch, de rechtvaardiger van zijn Vader te zijn. Al degenen die met hem aan deze rechtvaardiging deelnemen, moeten als Jezus eveneens getrouw tot het einde den offerdood sterven. Alle leden van deze hoofdorganisatie zijn „één brood, één lichaam”, en het breken van het brood en het drinken van den kelk toonen aan, dat zij, die dit met recht doen, met Christus Jezus eens zijn; dat wil zeggen, zij zijn als leden van zijn lichaam eensgezind met hem en dus

ook in den tempel. (1 Corinthhe 10: 16, 17) Dezulken genieten derhalve rechtmatig van de symbolen van het gedachtenis.

De vraag komt neer op het voornaamste voornemen van Jehova, en dit is de rechtvaardiging van zijn heiligen naam. Daarom zond God Mozes naar Egypte, en om dezelfde reden heeft hij Jezus in de wereld gezonden. Alle andere dingen zijn aan de rechtvaardiging van den naam van Jehova ondergeschikt. De „dag van Jehova”, die in 1914 begon, kenmerkt den tijd, waarop Christus op zijn troon gezet en uitgezonden werd om te regeeren. In het jaar 1918, dat is drie en een half jaar later, is het oordeel begonnen waarop de tegenbeeldige vervulling der plagen over Egypte inzette, en deze plagen worden in Armageddon beëindigd met de vernietiging der eerstgeborenen. Het zijn dus de leden van Christus, de leden van zijn koninklijk huis, aan wie in Armageddon voorbij gegaan zal worden, en zij worden slechts op de voorwaarde verschoond, dat zij getrouw zijn, in Christus blijven en zijn geboden gehoorzamen. Dit beteekent, dat zij hun dienst moeten verrichten, namelijk den heerschers en het volk het getuigenis van het koninkrijk moeten brengen en de wraak van onzen God moeten verkondigen. Als deze verkondiging vol-eindigd zal zijn, zal in Armageddon de laatste plaag uitbreken.

De Schrift schijnt derhalve duidelijk aan te toonen, dat de eerstgeborenen van Egypte het zichtbare deel van de organisatie van Satan, die in Armageddon ten onder zal gaan, voorstellen en dat het onzichtbare deel van zijn organisatie, met inbegrip van Satan, daarop snel zal volgen, wanneer Satan in den afgrond der vernietiging geworpen zal worden. — Openbaring 19: 19-21; 20: 1-3.

Zifting

Toen Jezus het laatste paschamaal at en het gedachtenisfeest aan zijn dood als gedachtenis voor den naam van Jehova instelde, was het beslissende oogenblik van zijn loopbaan als de mensch Jezus bereikt, en hij wist, dat hij op dezen dag als het tegenbeeldige lam moest sterven. Ongetwijfeld wist ook Satan, dat Jezus op dien dag gedood zou worden; en daar Satan voorbereidingen getroffen had, dat Jezus gekruisigd zou worden, maakte hij de gevolgtrekking, dat hij het bewijs geleverd had, dat in de zaak van zijn tegen Jehova's heiligen naam opgeworpen uitdaging het recht aan zijn zijde stond. Hij wist, dat het hem gelukt was, Judas tot afval van God te verleiden. Waarschijnlijk dacht de Duivel, dat hij in Petrus een bijzondere zwakheid ontdekt had en hem tot afvalligheid kon brengen, als hem de gelegenheid geschonken zou worden, dit te probeeren; daarom daagde hij den Heer uit, toe te laten, dat hij Petrus aan een bijzondere beproeving onderwierp. „En de Heere zeide: Simon, Simon, zie, de satan heeft ulieden zeer begeerd om te ziften als de tarwe; maar ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude; en gij, als gij eens zult bekeerd zijn, zoo versterk uwe broeders.” (Lucas 22: 31, 32) Zoo toonde de Heer in behoedzame woorden aan, dat Petrus met succes de beproeving zou doorstaan en daarna tot sterking zijner broeders zou kunnen dienen. Dit steunt de gevolgtrekking, dat Satan een vertwijfelde poging in het werk stelt, om een ieder, die waardig aan het gedachtenis deelneemt, neder te werpen. Mochten daarom al dezulken een vast en vol vertrouwen in Jehova God en Christus Jezus hebben en hem getrouw blijven ondanks allen tegenstand en getrouw tot het einde doorgaan om den naam van Jehova te verkondigen. Als zij dit doen, kunnen zij

van een volledige bevrijding en den ingang in het eeuwige koninkrijk van onzen Heer en Heiland Jezus Christus zeker zijn, en de gewisheid hebben, dat zij in eeuwigheid de begunstigde dienaars van den Allerhoogste zullen zijn.

HOOFDSTUK IV

ZIJN VERBONDEN

JEHOVA'S voornemen is zijn naam te rechtvaardigen. Moge deze groote waarheid steeds de eerste plaats in den geest van iederen getrouwen onderzoeker van God's Woord innemen. Alle andere dingen zijn behorende bij en ondergeschikt aan de rechtvaardiging van Jehova's naam. Daar Jehova nu zijn hoofdorganisatie Zion opgebouwd heeft, verschijnt Hij thans in heerlijkheid aan degenen die tot Zion behooren. De kinderen van Zion, die nu in den tempel tot Hem vergaderd zijn, worden door Jezus Christus, het hoofd van Zion's organisatie, van God geleerd. De getrouwen zien thans hun Leeraars, namelijk Jehova en Christus Jezus, en daar zij gehoorzaam zijn aan hetgeen zij leeren, wandelen de kinderen van Zion op het pad der gerechtigheid en zingen lofliederen voor den Allerhoogste. (Jes. 30: 20, 21; 54: 13) De kinderen van Zion zijn Jehova's heiligen, die nu 'gezet worden met Christus Jezus in hemelsche plaatsen' en een deel van de hemelsche organisatie vormen, en zij zijn nu tot den Heer vergaderd, opdat 'zij zijn gerechtigheid zullen verkondigen, want God zelf is Rechter'. (Ps. 50: 5, 6) Het getrouwe overblijfsel doet dit werk.

Vroeger had God's getrouw volk slechts een vaag begrip van zijn voornemen, maar thans kan het een duidelijker begrip er over hebben. De voornaamste reden voor grootere verlichting in dezen tijd is het feit, dat God's bestemde tijd gekomen is, om zijn voornemen aan zijn volk bekend te maken. Zij die uit Zion geboren zijn en daardoor tot den Heer in den tempel vergaderd zijn, hebben nu Jehova en Christus Jezus als Leeraars, en de lichtstralen uit den tempel openbaren God's

waarheden aan hen, en als deze groote waarheden aan hen geopenbaard worden, gaan zij voort, God's gerechtigheid te verkondigen.

Maar er bestaat een andere reden, waarom de gewijden niet eerder een duidelijk inzicht in God's Woord ontvangen hebben, en deze reden is voornamelijk de zelfzucht of een verlangen naar persoonlijk gewin. Zelfzucht en het uitzien naar persoonlijk gewin zullen ook zelfs nu nog de gezalfden verhinderen, de waarheid te begrijpen en te waardeeren. Gedurende vele eeuwen hebben bijna al degenen die zich gewijd hebben om den wil Gods te doen, zulks gedaan in de verwachting van persoonlijk gewin of voordeel. Leaders der „Christenheid” hebben aan de menschen geleerd, dat God tracht, de menschheid uit de helsche pijniging te redden en de geredden naar den hemel te nemen. De beweegreden om leden van deze kerkelijke systemen te worden, is hoogst zelfzuchtig geweest, namelijk het verlangen om gered te worden en de straf te ontgaan. Gedurende de Elia-periode van de gemeente (Mal. 4: 5, 6) waren de leerstellingen, die de navolgers van Christus Jezus in de waarheid beleden en leerden, in het kort de volgende:

Het menschelijke geslacht, ter dood veroordeeld ten gevolge van Adam's zonde, is gekocht door het bloed van Christus Jezus; de hel is geen plaats van pijniging bij bewustzijn, maar de toestand der dooden, en niemand kan aan den eeuwigen dood ontkomen dan door de verdienste van Christus Jezus' offer; het plan van God, om uit de menschen zijn gemeente te nemen, de leden van welke gemeente hun eeuwige woonplaats in den hemel zullen vinden en met Christus Jezus de wereld zullen regeeren en de gehoorzamen tot menschelijke volmaaktheid zullen herstellen. De leerstelling van „geen helsche pijniging” werd in het bijzonder op den voorgrond gesteld, en redding in den hemel of op

de aarde was het voornaamste motief, waarom schepselen God en Christus Jezus dienden. Men was de meening toegedaan, dat een ieder die zichzelf den Heer wijdt, zich door eigen krachtsinspanning tot een zekeren graad van karakterontwikkeling moet opwerken, die hem het recht op een hooge plaats in de hemelsche hoven zou verleen. Men zal moeten toegeven, dat deze motieven tamelijk zelfzuchtig waren. Natuurlijk hadden eenigen, die zich destijds wijdden, het onzelfzuchtig verlangen om Jehova te dienen, maar allen zagen naar de belooning uit. Hoewel de bovengenoemde leerstellingen, die gedurende de Elia-periode geleerd werden, grootendeels juist waren, werd toch het voornaamste doel van Jehova niet erkend; vandaar dat de hoogere drijfveer toen niet de beweegreden voor schepselen was, om God te dienen.

Thans hebben degenen die tot den tempel behooren en getrouw bewijzen te zijn, waardeering voor de groote waarheid, dat de rechtvaardiging van Jehova's grooten naam het allerbelangrijkste is en dat om een aandeel in de rechtvaardiging van Jehova's heiligen naam te hebben, deze getrouwe schepselen zich onzelfzuchtig aan Hem moeten wijden. Deze onzelfzuchtige toewijding aan Jehova is de sleutel tot kennis en inzicht. De godsdienstige leiders onder de Joden namen op grond van hun zelfzucht van zichzelf en van anderen den sleutel der kennis weg, en toen Jezus hun de waarheid van het koninkrijk voorhield, verwierpen de Farizeërs niet alleen de waarheid, maar veroorzaakten ook anderen, hetzelfde te doen. (Lucas 11: 42-52) Hetzelfde is waar geweest van de organisaties van het zoogenaamde „Christendom” en in het bijzonder van de „menschen der zonde”-klasse. Zucht naar gewin verblindt de oogen voor een juiste toewijding aan God, en aldus verblind, kan men geen vorderingen maken, wat betreft kennis en inzicht.

Hieruit volgt dus, dat indien de gezalfden den sleutel der kennis en des inziichts willen behouden, zij steeds in de eerste plaats moeten bedenken, dat het voornaamste doel van Jehova de rechtvaardiging van zijn naam is, dat het zijn naam is, die op het spel staat en dat het koninkrijk het middel is, dat gebruikt wordt om de rechtvaardiging van zijn naam te bewerkstelligen. Een aandeel te hebben in de rechtvaardiging van Jehova's naam is geen zelfzuchtig werk. Het aandeel, dat de leden van het overblijfsel kunnen hebben, is getrouwe getuigen voor Jehova te zijn en aldus kunnen zij hun onkreukbaarheid jegens Hem bewijzen. De gezalfden die tot den dood getrouw zijn, zullen eeuwig leven ontvangen en met Christus Jezus in zijn hemelsch werk en heerlijkheid deelen. Maar deze belooning is ondergeschikt aan de rechtvaardiging van Jehova's naam en wordt slechts gegeven, waar onzelfzuchtige toewijding aan God getoond wordt. Een aandeel te hebben in de rechtvaardiging van zijn heiligen naam is de voorafgaande voorwaarde tot verkrijging van goddelijk leven.

Verbond

Een verbond is een bindende overeenkomst of belofte, om iets te doen of niet te doen. Jehova's uitgedrukt voornemen om een zeker iets te doen is een onvoorwaardelijk of eenzijdig verbond. Als Jehova een belofte doet, bindt Hij zichzelf onvoorwaardelijk, dit voornemen ten uitvoer te brengen. Hij zegt „Ik heb het voorgenomen, ik zal het ook doen.” (Jes. 46: 11) „Mijn woord . . . zal uitrichten hetgeen mij behaagt.” (Jes. 55: 11) Een verbond, dat Jehova met één of meer zijner schepselen sluit, is een bilateraal of tweezijdig verbond, om zekere dingen te doen, en de andere partijen van het verbond moeten de genoemde dingen

doen. Jehova vervult altijd getrouw zijn deel van zijn verbonden. — Deut. 7: 9.

Op verschillende tijdstippen heeft Jehova een verklaring van zijn voornemen gegeven en een bericht hierover laten opteekenen. Zulke uiteenzettingen van zijn voornemen zijn de door Jehova gemaakte verbonden. Een korte verwijzing naar deze verbonden wordt hier gegeven met de daarop betrekking hebbende Schriftplaatsen.

Het vergieten van Bloed

Aan het einde van den grooten vloed trokken Noach en zijn gezin uit de ark. Toen was het, dat God aan Noach zijn verbond betreffende het ‚vergieten van bloed’ of de heiligheid van het leven bekendmaakte, en dit verbond wordt „het eeuwige verbond” tusschen God en levende schepselen genoemd, omdat dat verbond de uitdrukking is van God’s voornemen, dat Hij nimmer zal wijzigen. „Wie des menschen bloed vergiet, zijn bloed zal door den mensch vergoten worden; want God heeft den mensch naar zijn beeld gemaakt. Maar Ik, zie, Ik richt mijn verbond op met u, en met uwen zade na u. Als deze boog in de wolken zal zijn, zoo zal Ik hem aanzien om te gedenken aan het eeuwige verbond tusschen God en tusschen alle levende ziel, van alle vleesch dat op de aarde is.” — Gen. 9: 6, 9, 16.

Iedere natie op aarde heeft dit eeuwige verbond verbroken door het ten onrechte vergieten van bloed, dat wil zeggen, het ongerechtigd wegnemen van leven; en God zal hen daarvoor straffen, hetgeen Hij in de volgende woorden aankondigt: „Dat land zal ganschelijk ledig gemaakt worden en het zal ganschelijk beroofd worden; want de Heere heeft dit woord gesproken. Want het land is bevlekt vanwege zijne inwoners, want zij overtreden de wetten, zij veranderen de

inzetting, zij vernietigen het eeuwig verbond: daarom verteert de vloek het land, en die daarin wonen, zullen verwoest worden; daarom zullen de inwoners des lands verbrand worden, en daar zullen weinige menschen overblijven." — Jes. 24: 3, 5, 6.

Met Abraham

Jehova nam Abraham uit het land Ur der Chaldeën en bracht hem naar Kanaän, en daar gaf Hij de volgende verklaring van zijn voornemen, namelijk: „De Heere nu had tot Abram gezegd: Ga gij uit uw land en uit uwe maagschap en uit uws vaders huis naar het land, dat Ik u wijzen zal; en Ik zal u tot een groot volk maken en u zegenen, en uwen naam groot maken; en wees een zegen; en Ik zal zegenen die u zegenen, en vervloeken die u vloekt; en in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden.” (Gen. 12: 1-3) Dit is een onvoorwaardelijke belofte, dat Jehova zelf alle gehoorzamen van het menselijke geslacht zal zegenen — Zie Genesis 15: 18; 22: 15-18.

„Der Besnijdenis”

Ondergeschikt aan zijn verbond met Abraham maakte Jehova het verbond der besnijdenis: „Voorts zeide God tot Abraham: Gij nu zult mijn verbond houden, gij en uw zaad na u, in hunne geslachten. Dit is mijn verbond, dat gijlieden houden zult, tusschen Mij en tusschen u en tusschen uwen zade na u: dat al wat mannelijk is u besneden worde. En gij zult het vleesch uwer voorhuid besnijden; en dat zal tot een teeken zijn van het verbond tusschen Mij en tusschen u. Een zoon-tje dan van acht dagen zal u besneden worden, al wat mannelijk is in uwe geslachten: de ingeborene des hui-zes, en de gekochte met geld van allen vreemde, welke niet is van uwe zade.” (Gen. 17: 9-12) „En Hij gaf

hem het verbond der besnijdenis; en alzoo gewon hij Izaäk, en besneed hem op den achtsten dag; en Izaäk gewon Jakob, en Jakob de twaalf Patriarchen." — Handelingen 7: 8.

Wetsverbond

De Israëlieten waren door de toelating van Jehova in Egypte en toen de tijd voor de bevrijding van hun verdrukkers in Egypte gekomen was, sloot Jehova met hen een verbond. Dat volk leidende aan de hand van Mozes naar den berg Sinaï, bevestigde Jehova daar zijn wetsverbond, dat in de Schrift ook dikwijls „het oude verbond” genoemd wordt. „En Mozes klom op tot God, en de Heere riep tot hem van den berg, zeggende: Aldus zult gij tot den huize Jakobs spreken en den kinderen Israëls verkondigen: ... Nu dan, indien gij naarstiglijk mijner stemme zult gehoorzamen en mijn verbond houden, zoo zult gij mijn eigendom zijn uit alle volkeren, want de gansche aarde is mijn. En gij zult Mij een priesterlijk koninkrijk en een heilig volk zijn. Dit zijn de woorden, die gij tot de kinderen Israëls spreken zult.” (Ex. 19: 3, 5, 6) „En hij nam het boek des verbonds, en hij las het voor de oogen des volks; en zij zeiden: Al wat de Heere gesproken heeft zullen wij doen en gehoorzamen. Toen nam Mozes het bloed en sprengde het op 't volk, en hij zeide: Zie, dit is het bloed des verbonds, 't welk de Heere met ulieden gemaakt heeft over alle die woorden.” (Ex. 24: 7, 8) „Maar hun verstand was verstompt. Immers, tot dezen dag toe blijft dezelfde sluier bij de lezing van het oude verbond liggen, zonderdat hij opgelicht wordt”, datgene wat hun niet geopenbaard werd, wordt thans in Christus geopenbaard. (2 Cor. 3: 14, *L. V.*) „Want indien dat eerste verbond onberispelijk geweest ware, zoo zoude voor het tweede geene plaats gezocht zijn

geweest. Als Hij zegt: Een nieuw verbond, zoo heeft Hij het eerste oud gemaakt; wat nu oud is en verouderd, is nabij de verdwijning." — Hebr. 8: 7, 13.

„Van het Priesterschap”

Van de twaalf stammen Israëls maakte God de Levieten tot zijn dienaars, en uit hen werden de leden van het priesterschap genomen. „Zoo zeide de Heere tot Aäron: Gij, en uwe zonen, en het huis uws vaders met u, zult dragen de ongerechtigheid des heiligdoms; en gij, en uwe zonen met u, zult dragen de ongerechtigheid uws Priesterambts. Alle hefofferen der heilige dingen die de kinderen Israëls den Heere zullen offeren, heb Ik u gegeven, en uwen zonen en uwe dochteren met u, tot een eeuwige inzetting; het zal een eeuwig zoutverbond zijn voor het aangezicht des Heeren, voor u en voor uwen zade met u.” (Num. 18: 1, 19) Het „zoutverbond”, waarvan in het negentiende vers sprake is, was een bevestiging van het verbond voor het priesterschap. „Pinehas de zoon van Eleazar, den zoon Aärons des Priesters, heeft mijne grimmigheid van over de kinderen Israëls afgewend, dewijl hij mijnen ijver geijverd heeft in het midden van hen, zoodat Ik de kinderen Israëls in mijnen ijver niet vernield heb. Daarom spreek: Zie, Ik geef hem mijn verbond des vredes; en hij zal hebben, en zijn zaad na hem, het verbond des eeuwigen Priestersdoms, daarom dat hij voor zijnen God geijverd en verzoening gedaan heeft voor de kinderen Israëls.” — Num. 25: 11–13. (Zie ook Nehemia 13: 29; Jeremia 33: 20, 21; Mal. 2: 4, 5, 8.)

„In Moab”

Toen Jehova door de hand van Mozes de Israëlieten gedurende veertig jaren door de woestijn gevoerd had en zij het land Moab bereikt hadden, sloot Jehova aldaar met hen een verbond: „Dit zijn de woorden des

verbonds, dat de Heere Mozes geboden heeft te maken met de kinderen Israëls in den lande Moabs, boven het verbond dat Hij met hen gemaakt had aan Horeb. Houdt dan de woorden dezes verbonds en doet ze, opdat gij verstandiglijk handelt in alles wat gij doen zult. Om over te gaan in het verbond des Heeren uws Gods en in zijnen [eed], hetwelk de Heere uw God heden met u maakt." — Deut. 29: 1, 9, 12.

„Met David”

David was Israëls koning, die door Jehova gezalfd werd. Hij was een type van Christus Jezus. Met David sloot Jehova een verbond met betrekking tot het koninkrijk. „Voorts zijn dit de laatste woorden Davids. David, de zoon van Isaï zegt, en de man die hoog is opgericht, de gezalfde des Gods Jakobs, en liefelijk in psalmen Israëls zegt: De geest des Heeren heeft door mij gesproken, en zijne rede is op mijne tong geweest. De God Israëls heeft gezegd, de rotssteen Israëls heeft tot mij gesproken: Daar zal zijn een Heerscher over de menschen, een Rechtvaardige, een Heerscher in de vreeze Gods; en hij zal zijn gelijk het licht des morgens, wanneer de zon opgaat; des morgens zonder wolken, wanneer van de glans na den regen de grasscheutjes uit de aarde voortkomen. Hoewel mijn huis alzoo niet is bij God, nochtans heeft Hij mij een eeuwig verbond gesteld, dat in alles wèl geordineerd en bewaard is; voorzeker is daarin al mijn heil en al mijn lust, hoewel Hij het nog niet doet uitspruiten.” (2 Sam. 23: 1-5) „Zoo zal Ik den troon uws koninkrijks bevestigen, gelijk als Ik een verbond met uwen vader David gemaakt heb, zeggende: Geen man zal u afgesneden worden, die in Israël heerschte.” (2 Kron. 7: 18) „Staat het u niet toe te weten, dat de Heere de God Israëls het koninkrijk over Israël aan David gegeven heeft tot in eeuwigheid.

hem en zijnen zonen, met een zoutverbond?" — 2 Kron. 13: 5.

„Ik heb een verbond gemaakt met mijnen uitverkorene, Ik heb mijnen knecht David gezworen: Ik zal uw zaad tot in eeuwigheid bevestigen, en uwen troon opbouwen van geslacht tot geslacht.” (Psalm 89: 4, 5) „Neigt uw oor en komt tot Mij, hoort en uw ziel zal leven; want Ik zal met u een eeuwig verbond maken, en u geven de gewisse weldadigheden Davids.” (Jesaja 55: 3) „Alzoo zegt de Heere: Indien gijlieden mijn verbond van den dag en mijn verbond van den nacht kunt vernietigen, zoodat dag en nacht niet zijn op hunnen tijd, zoo zal ook vernietigd kunnen worden mijn verbond met mijnen knecht David, dat hij geen zoon hebbe die op zijnen troon regeere; en met de Levieten, de Priesteren, mijne dienaren.” (Jeremia 33: 20, 21) Deze profetieën voorzeiden Jehova's verbond met Christus Jezus, den tegenbeeldigen David, voor het koninkrijk: „En gij zijt het, die bij mij gebleven zijt in mijne beproevingen. En ik sluit met u een verbond, evenals mijn Vader met mij een verbond gesloten heeft, voor een koninkrijk, opdat gij moogt eten en drinken aan mijn tafel in mijn koninkrijk, en zitten op tronen, oordeelende de twaalf stammen Israëls.” — Luc. 22: 28, 30. *Diaglott.*

„Der Offerande”

Degenen die in den Heere Jezus Christus en zijn vergoten bloed tot loskoop prijs voor den mensch gelooven en zich ten volle en onvoorwaardelijk onderwerpen hebben om den wil Gods te doen, zijn degenen met wie Jehova een verbond voor offerande sluit, hetgeen de volledige prijsgeving van des schepsels voorrecht om eeuwig op aarde te leven beteekent. „Als hij [Jezus] te voren gezegd had: Slachtoffer en offerande en brandoffers en offer voor de zonde hebt Gij niet gewild,

noch hebben U behaagd (dewelke naar de wet geofferd worden), toen sprak hij: Zie, ik kom om uwen wil te doen o God! Hij neemt het eerste [verbond van offerande] weg, om het tweede [verbond van offerande] te stellen. In welken wil wij geheiligd zijn door de offerande des lichaams van Jezus Christus éénmaal geschied." (Hebr. 10: 8-10) „Verzamelt Mij mijne gunstgenooten, die mijn verbond maken met offerande." — Psalm 50: 5.

„Des Volks”

Jehova's uiteenzetting van zijn voornemen om Christus tot waarborg voor zijn zegeningen voor de menschheid te maken en derhalve met hem een „verbond des volks” te sluiten, wordt in de volgende teksten verklaard: „Ik de Heere heb u geroepen in gerechtigheid, en Ik zal u bij uwe hand grijpen; en Ik zal u behoeden, en Ik zal u geven tot een verbond des volks, tot een licht der heidenen.” (Jes. 42: 6) „Alzoo zegt de Heere: In den tijd des welbehagens heb Ik u verhoord, en ten dage des heils heb Ik u geholpen; en Ik zal u bewaren, en Ik zal u geven tot een verbond des volks, om het aardrijk op te richten, om de verwoeste erfenissen te doen beërven.” — Jes. 49: 8.

„Des Vredes”

Jehova's vrede is dengenen gewis, die Hem liefhebben en dienen. „Want bergen zullen wijken, en heuvelen wankelen, maar mijn goedertierenheid zal van u niet wijken, en het verbond mijns vredes zal niet wankelen, zegt de Heere uw Ontfermer.” (Jes. 54: 10) „En Ik zal een verbond des vredes met hen maken, het zal een eeuwig verbond met hen zijn; en Ik zal ze inzetten en zal ze vermenigvuldigen, en Ik zal mijn

heiligdom in het midden van hen zetten tot in eeuwigheid." — Ezech. 37: 26.

„Het nieuwe Verbond”

In de plaats van het oude wetsverbond en met hetzelfde doel sluit Jehova een nieuw verbond. „Zie, de dagen komen, spreekt de Heere, dat Ik met het huis Israëls en met het huis van Juda een nieuw verbond zal maken: niet naar het verbond dat Ik met hunne vaderen gemaakt heb ten dage als Ik hunne hand aangreep om hen uit Egypteland uit te voeren, welk verbond met Mij zij vernietigd hebben, hoewel Ik ze getrouwd had, spreekt de Heere.” (Jer. 31: 31, 32) „En hij nam den drinkbeker, en gedankt hebbende, gaf hun dien, zeggende: Drinkt allen daaruit; want dat is mijn bloed, het bloed des nieuwen testaments [verbond], hetwelk voor velen vergoten wordt tot vergeving der zonden.” — Matth. 26: 27, 28.

Het nieuwe verbond wordt hierin verder nog speciaal behandeld. Wij geven hier slechts een korte verwijzing naar de bovengenoemde verbonden van Jehova. Het wordt den onderzoeker na aan het hart gelegd de in verbinding met de bovengenoemde verbonden geciteerde teksten zorgvuldig te onderzoeken; daardoor zal hij beter in staat zijn in zich op te nemen wat thans volgt.

„Volkenbond”

Alvorens Jehova's verbonden verder te beschouwen, wordt hier de aandacht gevestigd op de Schriftplaats, waarin melding gemaakt wordt van het sluiten van een ander verbond door schepselen, dat een gruwel in God's oog is. Het is het verbond, dat door de natiën onderling gesloten wordt en onder de leiding van Satan staat. Het vormt een poging om de wereld in strijd met het koninkrijk Gods te besturen. Het zal met zekerheid

falen. „Vergezelt u te zamen gij volken, doch wordt verbroken; en neemt ter oore gij allen die in verre landen zijt: omgordt u doch wordt verbroken, omgordt u doch wordt verbroken; beraadslaagt eenen raad doch hij zal vernietigd worden, spreekt een woord doch het zal niet bestaan; want God is met ons.” — Jes. 8: 9, 10.

Punten

De volgende abstracte punten worden hier weergegeven, opdat de onderzoeker door een nauwkeurig volgen van deze richtlijn beter in staat moge zijn de hierna volgende redeneering te volgen:

(1) De grootste van alle vragen is voor de schepping: Wie is de oppermachtige en allerhoogste God, uit wien al het leven in geluk voortspruit?

(2) Alle door Jehova gesloten verbonden betreffende den mensch worden in de eerste plaats gesloten met het doel, zijn naam te rechtvaardigen. Zij worden Jehova's verbonden genoemd, omdat Hij er de ontwerper en maker van is en daarbij anderen verbindt, naar het Hem goeddunkt.

(3) Het Abrahamietisch verbond is een onvoorwaardelijke belofte van Jehova, om door zijn organisatie Zion, gesymboliseerd door zijn „vrouw”, een zaad voort te brengen, door middel waarvan aan alle geslachten des aardrijks een gelegenheid tot verkrijging van de zegening des levens zal geboden worden, het doel van welk verbond in de eerste plaats de rechtvaardiging van Jehova's naam is. Het „zaad” van dat verbond is Christus, die de Heiland en Verlosser des menschen en de Rechtvaardiger van Jehova God's naam is. Dat verbond is onveranderlijk, omdat het gebonden is aan het woord en den eed van Jehova.

(4) Door den overvloed van overtreding en zonde tegen God's wet voegde Jehova aan het Abrahamietisch

verbond het wetsverbond toe, dat in Egypte met Mozes als middelaar gesloten werd, en dit verbond diende als een tuchtmeester om de leergierigen van Israël tot Christus, het „zaad” en de Rechtvaardiger, te brengen, en het duurde tot de komst van Christus. Het doel van het wetsverbond was het voortbrengen van een volk voor den naam van Jehova; zoodat dus het voornaamste doel er van was de rechtvaardiging van Jehova's naam.

(5) Het nieuwe verbond werd gesloten in de plaats van het oude wetsverbond. Het doel van het nieuwe verbond gold niet de redding der menschen, maar werd gesloten met het doel een volk voor den naam van Jehova te verkiezen, welk aldus verkozen volk getuige moet zijn voor den naam van Jehova; en als het hierin getrouw is, zal het met Christus Jezus een aandeel in de rechtvaardiging van Jehova's naam hebben.

(6) Het nieuwe verbond werd met Christus Jezus ten tijde van zijn dood gesloten. Hieraan voorafgaande sloot Jezus zijn verbond met offerande en noodigde anderen uit een verbond met offerande te sluiten, opdat zij nakomelingen van het nieuwe verbond en er in opgenomen mochten worden en aldus een aandeel zouden ontvangen in de rechtvaardiging van Jehova's naam.

(7) Het nieuwe verbond heeft geen betrekking op de wereld der menschheid in het algemeen, en houdt geen verband met de herstelling der menschheid, maar heeft uitsluitend betrekking op geestelijk Israël; en niemand kan een nakomeling van het nieuwe verbond zijn, als hij niet eerst een verbond met offerande gesloten heeft; en het zijn degenen die een verbond met offerande gesloten hebben en hieraan getrouw blijven, die tot den Heere God verzameld worden en leden van zijn groep worden en die zijn gerechtigheid verklaren en een aandeel in de rechtvaardiging van zijn naam hebben.

Feiten

In Eden ontcerde Lucifer Jehova's naam, Hem ten laste leggende, dat Hij een leugenaar was en niet in staat was, zijn voornemen ten uitvoer te brengen. Satan daagde toen Jehova uit, een mensch op aarde te stellen, die zijn onkreukbaarheid tegenover Jehova zou handhaven. (Job 2: 2-5) Dit was een verdere lastering van den naam van Jehova God. Jehova's doel is, aan de geheele schepping te bewijzen, dat Hij alleen de almachtige God is, en dit doet Hij in de rechtvaardiging van zijn naam. Zonder leven zou er geen zegening voor de menschheid mogelijk zijn; en aangezien leven de gift van Jehova is, zou het schepsel, door zijn trouw aan God te bewijzen en zijn onkreukbaarheid jegens God te handhaven en daardoor het leven van God te ontvangen, een rechtvaardiging van den naam van den Allerhoogste zijn. Jehova nam daartoe Abraham uit zijn geboorteland en zond hem naar Kanaän en maakte daar een verbond of onvoorwaardelijke belofte, waarbij Hij Abraham gebruikte als dengene tot wien de belofte te dien tijde uitgesproken werd, en daar gaf Hij zijn voornemen te kennen om een zaad voort te brengen, waardoor alle geslachten en natiën der aarde kunnen gezegend worden. Het 'beloofde zaad' is Christus, die Jehova's eerste getuige, hoogepriester en rechtvaardiger is. (Gal. 3: 16) De verkiezing van het zaad der belofte diende geenszins uitsluitend voor de redding der menschen, daar God Adam had kunnen dooden en een nieuw geslacht had kunnen beginnen. De verkiezing van het zaad diende speciaal voor de rechtvaardiging van Jehova's naam, namelijk om te bewijzen, dat Jehova al zijn voornemens naar zijn wil ten uitvoer brengt. Een daaraan ondergeschikte voorziening was, dat degenen die het zaad zouden gehoorzamen, met eeuwig leven zouden gezegend worden.

Zijn oorspronkelijke naam Abram beteekent „verhoogde vader”, welken naam de Heer veranderde in Abraham. De naam Abraham beteekent „vader van vele volken”. (Gen. 17: 1-5) Dit bewijst, dat Abraham hier gebruikt werd als een symbool om Jehova God zelf voor te stellen, die alleen de Levengever is, dus de groote Vader van alle geslachten en volken, die op aarde leven, en dat het zaad is Christus, door wien Jehova het leven aan den mensch geeft. (Rom. 6: 23) Toen Jehova tot Abraham zeide: „Ik zal . . . uw naam groot maken”, bedoelde God hiermede klaarblijkelijk, dat Hij zijn eigen heiligen naam zou grootmaken. (Gen. 12: 2) De omgang van Jehova met de natuurlijke nakomelingen van Abraham was om zijns, Jehova's, naams wil. (Ezechiël 20: 9) Het doel van het Abrahamietisch verbond was dus niet in de eerste plaats in het belang des menschen, maar was en is de rechtvaardiging van Jehova's naam; en deze gevolgtrekking wordt overvloedig door de Schrift gesteund. Een lange periode is verstreken, gedurende welke Jehova God Satan heeft laten bestaan en Satan zijn schandelijk werk ten uitvoer gebracht heeft, opdat Jehova te bestemder tijd betreffende zijn naam een getuigenis op aarde mocht laten geven en dan zijn macht ten toon zou spreiden, door aan de gansche schepping het overtuigend bewijs te brengen, dat Hij de Oppermachtige is. Men bedenke steeds, dat de redding van schepselen geheel ondergeschikt is aan het groote doel van Jehova.

Rechtvaardiging

Aangezien de rechtvaardiging van Jehova's naam zijn voornaamste doel met zijn omgang met zijn ongehoorzame schepselen is, schijnt het op zijn plaats te zijn, hier een nadere definitie van het begrip rechtvaardiging te geven. Het woord *rechtvaardiging* is afgeleid van het Latijnsche werkwoord *vindicare*,

hetwelk beteekent „voor een recht opkomend, of, een recht verdedigen”. Het eerste deel van het werkwoord, *vin*, heeft een eenigszins vage beteekenis, maar beteekent onder meerdere toch duidelijk „autoriteit doen gelden”. Het tweede deel *dicare* beteekent „verkon-digen”. Het woord *rechtvaardiging* beteekent derhalve volgens de beste Engelsche autoriteiten „een rechtvaardiging tegen ontkenning, afkeuring of beschuldiging; zich verdedigen of standhouden tegen den vijand; de zaak des rechts handhaven; datgene wat waar is steunen of schragen tegen ontkenning; rechtvaardigen, straffen, wreken.”

„Wraak” is afgeleid van hetzelfde Latijnsche woord *vindicare*. Door Engelsche woordenboekschrijvers wordt dit als volgt gedefinieerd: „Straf toegepast ter vergelding van een belediging of vergrijp”. Wraak wijst op verontwaardiging aan de zijde van den straf-fende. Het beteekent gerechtigheid, uitgeoefend in den vorm van straf op een overtreding tegen het wettige gezag of tegen anderen. Het woord „wreken” is eveneens afgeleid van het Latijnsche *vindicare*. Het beteekent „het brengen van pijn of kwaad over den boosdoener bij de uitoefening van gerechtigheid; bevrediging zoeken door de toepassing van straf op het schepsel, welk schepsel anderen kwaad berokkend heeft”.

Lucifer, die nu Satan genoemd wordt, kwam tegen den Almachtigen God in opstand. Hij sprak leugens over Jehova, waardoor hij den naam van den Allerhoogste in hooge mate onteerde. Hij heeft vele valsche en wreede beschuldigingen aan het adres van Jehova gericht, waardoor verbreking van den vrede en de waar-digheid van Jehova's heelal teweeggebracht en groot nadeel aan Jehova's schepselen, zoowel aan engelen als menschen, berokkend werd. Als Satan in alle eeu-wigheid toegestaan zou worden zijn oppositie tegen Jehova te voeren, zou daardoor God's naam in alle

eeuwigheid onteerd worden en zijn schepselen door de handen van den vijand te lijden hebben. Als deze onteering en goddeloosheid eens zal moeten eindigen, moet de boosdoener gestraft en de schepselen van Jehova uit de hand van den boosdoener en verdrukker bevrijd worden. Zulk een straf moet toegepast worden door de uitvoering van Jehova's oordeel of gerechtelijk besluit, en dat oordeel of besluit eischt de terechtstelling van den boosdoener. Jehova's oordeel tegen de goddeloozen is uitgesproken en opgeteekend. De voltrekking van Jehova's oordeel tegen den vijand zou de gerechtigheid van Jehova bevestigen en de rechtvaardigen verdedigen tegen het kwaad der goddeloozen. Jehova's oordeel moet voltrokken worden, opdat zijn naam en zijn werken bevestigd en als waarachtig naar voren gebracht worden tegenover de valsche beschuldigingen van de goddelooze daden van Satan. De voltrekking van Jehova's oordeel zou derhalve een rechtvaardiging van zijn woord en zijn naam vormen.

Het Hebreeuwsche woord *mishpat* (van het Hebreeuwsche *shaphat*) beteekent, volgens Hebreeuwsche woordenboekschrijvers: „richten, oordeel uitspreken, vonnis voltrekken, rechtvaardigen of straffen.” (*Strong*) Het heeft precies dezelfde beteekenis als het Latijnsche *vindicare*. De *Statenvertaling* en andere vertalingen van den Bijbel vertalen het Hebreeuwsche woord *mishpat* met „gericht”, terwijl *Rotherham* hetzelfde woord weergeeft met „rechtvaardiging”. Het Hebreeuwsche woord *shaphat*, in de *Statenvertaling* en andere vertalingen weergegeven met „richten of verdedigen” wordt door *Rotherham* met „rechtvaardigen” weergegeven. De volgende teksten worden geciteerd ter staving van het bovenstaande.

Hebreeuwsch: „mishpat”; Nederlandsch: „recht of gericht”; *Rotherham*: „rechtvaardiging”: „Zoo zal hij als het licht voortbrengen uwe gerechtigheid, en uw

rechtvaardiging als den middag.” (Psalm 37: 6, *Roth.*) „Jehova is iemand die gerechtigheid uitoefent, ja rechtvaardiging voor al de verdrukten.” (Ps. 103: 6, *Roth.*) „Want aangaande Jehova uw God, hij is God der goden, en Heer der heeren; de groote, de machtige, en de vreeselijke God, bij wien geen aanzien des persoons is, die zich niet laat omkooopen; voltrekkende de rechtvaardiging van den wees en de weduwe — en die een vreemdeling liefheeft, en voedsel en kleeding geeft.” (Deut. 10: 17, 18, *Roth.*; Jes. 40: 27, *Roth.*) „Maar ik zeide: Zonder doel heb ik mij afgetobd, voor niets mijn kracht verspild; voorzeker mijn rechtvaardiging is bij Jehova, en mijn vergelding bij mijn God.” — Jes. 49: 4, *Roth.*

Het Hebreeuwsche *shaphat*, dat in de *Statenvertaling* en andere vertalingen gewoonlijk met „oordeelen, verdedigen” vertaald wordt, wordt door *Rotherham* met „rechtvaardigen” weergegeven: „Rechtvaardig de zwakken en de weezen, de verdrukten en de armen zien rechtvaardigheid” (Psalm 82: 3, *Roth.*); „leer goed te doen, rechtvaardigheid te zoeken, den verdrukker terecht te wijzen, de weezen te rechtvaardigen, bepleit de zaak der weduwe.” — Jes. 1: 17, *Roth.*

Jehova's oordeel tegen Satan en zijn bondgenooten luidt, dat zij vernietigd zullen worden. De voltrekking van dat oordeel, waardoor de aarde, door de vernietiging van alle goddeloozen en de bewaring van de rechtvaardige en gehoorzame schepselen, van goddeloosheid gezuiverd zal worden, zal een rechtvaardiging van Jehova's naam en tevens de rechtvaardiging van al zijn schepselen vormen, die Hem getrouw gehoorzamen en dienen. De voltrekking van Jehova's oordeelen heeft niet ten doel boosaardigheid of kwaadwilligheid bot te vieren, maar om aan de eischen der gerechtigheid te voldoen en rechtvaardigheid volkomen te doen zegevieren. Daarom zal de voltrekking van het goddelijk

oordeel in den strijd van dien grooten dag des Almachtigen Gods, welke de vernietiging van Satan en al zijn aanhangers ten gevolge zal hebben, geschieden om op te komen voor hetgeen recht is en om de goddeloosheid en de oppositie tegen God te vernietigen. „Rechtvaardiging van Jehova's naam” is een Schriftuurlijk en derhalve een zuiver begrip.

Rechtvaardiger

Degene die door Jehova gebruikt wordt om zijn oordeel te voltrekken, is de voltrekker of rechtvaardiger, die op gezag van Jehova optreedt. Deze hooge en verheven positie heeft Jehova aan Jezus Christus, zijn geliefden Zoon opgedragen en daarom gebiedt Hij, dat de geheele schepping den Zoon als zijn Scherp-rechter of Rechtvaardiger zal eeren. „Want ook de Vader oordeelt niemand, maar heeft al het oordeel den Zoon gegeven, opdat zij allen den Zoon eeren gelijk zij den Vader eeren. Die den Zoon niet eert, eert den Vader niet die hem gezonden heeft. En heeft hem macht gegeven ook gericht te houden, omdat hij des menschen Zoon is.” — Joh. 5: 22, 23, 27.

De beteekenis van de bovengenoemde Hebreeuwsche woorden, die met „wraak” en „wreken” vertaald worden, is dezelfde als van de bovenstaande woorden, die met „gericht” en door *Rotherham* met „rechtvaardigen” of „rechtvaardiging” weergegeven worden. Jehova beschrijft door zijn profeet Jesaja Christus Jezus als Dengene die ‚de wijnpers treedt’ om den vijand te verpletteren. „Want de dag der wrake was in mijn hart, en het jaar mijner verlostten was gekomen.” (Jes. 63: 1-6) Aan Jehova behoort de daad der wrake of rechtvaardiging toe, en het is Christus Jezus, die Jehova's voornemen volvoert. „Mijne is de wrake en de vergelding.” (Deut. 32: 35) „O God der wrake, Jehova, God der wrake, treed naar voren.” (Ps. 94: 1, *Roth.*) „De

rechtvaardige mensch zal zich verheugen, als hij de wrake gezien heeft, zijn voeten zal hij baden in het bloed des wetteloozen." — Ps. 58: 11, *Roth*.

De verbonden van Jehova zijn uitdrukkingen van zijn voornemen om voor den dag van zijn wraak een volk voor te bereiden, en van zijn middelen om dat voornemen ten uitvoer te brengen. Degenen die getrouw en waarachtig tegenover Jehova en hun verbond met Hem zijn, zullen een aandeel in zijn rechtvaardiging tot eer en verheerlijking van zijn naam hebben.

Het nieuwe Verbond

De Schrift onthult andere verbonden van Jehova, van welke wij noemen het verbond, dat in Egypte gesloten en op den Sinaï bevestigd werd, en het nieuwe verbond, dat daarna gesloten werd. Veel is gezegd en geschreven over het nieuwe verbond, en in de meeste van deze geschriften wordt er den nadruk op gelegd, dat het nieuwe verbond betrekking heeft op de duizendjarige regeering van Christus, onder welke alle geslachten der aarde zullen gezegend worden. De volgende aanhaling is de kern van hetgeen men gedurende vele jaren geloofd en geleerd heeft, namelijk: „Het nieuwe verbond is een voorziening, die God getroffen heeft, waardoor Hij genade voor het gevallen geslacht kan hebben.” (Schriftstudiën, Band 5, pag. 455) De Schrift steunt deze gevolgtrekking niet. Van ongeveer 1907 tot 1909 werd er veel gepubliceerd over het nieuwe verbond, en er had een schudding onder de gewijden plaats en een scheiding ontstond ten gevolge van oneenigheid in gedachte betreffende het nieuwe verbond. Om de beide reeds genoemde redenen werd het doel van het nieuwe verbond toen niet begrepen; maar nu in den dag des Heeren, nu hij in den tempel verschenen is, om zijn volk te verlichten, kan het doel begrepen worden door degenen, die Hem toegewijd zijn en zich in den

tempel bevinden, en om deze reden behandelt de *Wachttoeren* opnieuw de vraag betreffende de verbonden. Opnieuw wordt aangeraden, de zeven genoemde punten bij deze studie goed in gedachte te houden.

Het nieuwe verbond dient niet voor een onmiddellijke redding van eenig schepsel, maar dient een veel hooger en grooter doel. Het nieuwe verbond is geen herstellingsverbond, dat door den Heer gedurende de duizendjarige regeering gebruikt wordt. In werkelijkheid heeft het niets te maken met de wedergeboorte van het menschelijk geslacht. Het bloed van Christus Jezus is de koopprijs voor het menschelijk geslacht, en een verbond is voor God niet noodig om degenen genadig te zijn, die op de door God bepaalde wijze tot Jezus komen. — Johannes 6: 37-40.

Het Doel

Wat is het doel van het nieuwe verbond? Het is Jehova's middel of werktuig om een volk voor zijn naam te verzamelen, dat voor de rechtvaardiging van zijn naam gebruikt zal worden. Het heeft daarom op de gemeente betrekking en in het geheel niet op de wereld. Het nieuwe verbond werd voorschaduwde door het oude wetsverbond, en nam de plaats van het oude wetsverbond in. Daar dit zoo is, volgt er uit, dat het doel van het oude wetsverbond het doel van het nieuwe verbond voorschaduwde. Het doel van het oude wetsverbond kon niet de redding van het Joodsche volk geweest zijn. Het was niet noodig, om dat volk te redden. Eventueel zullen de Heidenen dezelfde reddingsgelegenheid ontvangen, en zij hebben nimmer iets met het wetsverbond te maken gehad, zij waren er vreemdelingen voor, evenals voor het nieuwe verbond. (Ef. 2: 12) Voorts voorschaduwde de Joordsche natie als God's uitverkoren volk niet de Heidensche natiën in het algemeen, maar voorscha-

duwde God's uitverkoren volk, dat uit de wereld genomen wordt. Het wetsverbond legde den Joden een extra verplichting op, die nooit op de Heidensche natiën gelegd werd, en derhalve behoeven de Heidensche natiën hiervan niet bevrijd te worden. Om de Joden van dien extra vloek, die door het wetsverbond over hen gekomen was, te bevrijden, moest Jezus aan den stam in de plaats van en als zondaar sterven. (Gal. 3: 13; Deut. 21: 23) Dit feit wijst echter op een speciale verantwoordelijkheid, die zou rusten op degenen, die in het nieuwe verbond zijn.

Het is zeker, dat de apostel deze verantwoordelijkheid in den zin had, toen hij een aanhaling deed uit Mozes' profetie, namelijk: „Minacht iemand de wet van Mozes, dan sterf hij zonder erbarmen op het woord van twee of drie getuigen; hoeveel te zwaarder straf meent gij dat hij verdient die den Zoon Gods vertreedt en het bloed des verbonds, waardoor hij geheiligd is, geringacht en den geest der genade tart? Wij weten toch hoe Hij gezegd heeft: Mij behoort de wraak: Ik zal het vergelden — en elders: De Heer zal zijn volk oordeelen. — Het is vreeselijk in de handen van den levenden God te vallen.” (Heb. 10: 28–31) Deze profetie werd uitgesproken door Mozes. (Deut. 32: 35, 36) De verantwoordelijkheid van degenen in het nieuwe verbond wordt hier vergeleken met die dergenen van het wetsverbond.

God sloot het oude wetsverbond met Mozes als middelaar voor zijn uitverkoren volk. God sloot het nieuwe verbond met Christus Jezus, dien Mozes voorschaduwde, als de Middelaar voor zijn uitverkorenen. Jehova zond Mozes naar Egypte in de eerste plaats met het doel om voor Zichzelf een naam te maken, en in de tweede plaats om de Israëlieten te verlossen. (2 Sam. 7: 23) Voor dit doel moest Mozes getuigenis afleggen voor de Israëlieten en voor den Egyptischen

heerscher, en dit moest hij doen, voordat het wetsverbond gesloten werd. Jehova zond Jezus in de wereld, het tegenbeeldige Egypte, om getuigenis voor zijn naam af te leggen, en hij moest getuigenis afleggen voor de Joden en voor anderen, alvorens het nieuwe verbond gesloten werd. (Joh. 18: 37) Jezus zeide: „Ik ben gekomen in den naam mijns Vaders.” (Joh. 5: 43) Dat het voornaamste doel van Jezus' komst was Jehova's naam te verheerlijken en te rechtvaardigen blijkt uit zijn woorden: „Maar hierom ben ik in deze ure gekomen. Vader, verheerlijk uwen naam! Daar kwam dan eene stem uit den hemel, zeggende: Ik heb hem verheerlijkt, en ik zal hem wederom verheerlijken.” (Joh. 12: 27, 28) Het levensbloed van Jezus, uitgestort in den offerdood, was het bloed, dat het nieuwe verbond bezegelde, en ook den loskooprijs voor den mensch verschafte. Het is door het nieuwe verbond, dat een volk voor den naam van Jehova uit de menschen genomen wordt; zoo staat dus de naam van Jehova ver verheven boven de verlossing des menschen.

De Israëlieten, God's uitverkoren volk, moeten hun trouw bewijzen aan de bepalingen van het wetsverbond, ten einde God's heilig volk te worden, gelijk geschreven staat: „En Mozes klom op tot God, en de Heere riep tot hem van den berg, zeggende: Aldus zult gij tot den huize Jacobs spreken en den kinderen Israëls verkondigen. Nu dan, indien gij naarstiglijk mijner stemme zult gehoorzamen en mijn verbond houden, zoo zult gij mijn eigendom zijn uit alle volken, want de gansche aarde is mijn; en gij zult mij een priesterlijk koninkrijk en een heilig volk zijn. Dit zijn de woorden, die gij tot de kinderen Israëls spreken zult.” (Ex. 19: 3, 5, 6). Dit bewijst, dat een volk voorschaduwd werd door de Israëlieten en dat dit volk, dat door de Israëlieten in het wetsverbond voorscha-

duwd werd, zijn trouw onder de bepalingen van het nieuwe verbond moet bewijzen, om God's heilige natie te worden. Zich tot dit door de Israëlieten voorschaduwde volk richtende, zegt de geïnspireerde apostel: „Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk, opdat gij zoudt verkondigen de deugden desgenen die u uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht; gij die eertijds geen volk waart, maar nu Gods volk zijt; die eertijds niet ontfermt waart, maar nu ontfermd zijt geworden.” (1 Petr. 2: 9, 10) Dit heilige volk wordt gevormd door degenen, die leden worden van het koninklijk huis, waarvan Christus Jezus het Hoofd is.

Het doel van het wetsverbond was, een zaad voort te brengen, gelijk geschreven staat: „Hetwelk dingen zijn die andere beduiding hebben. Want deze [vrouwen] zijn de twee verbonden: het ééne van den berg Sinaï, tot dienstbaarheid barende, hetwelk is Hagar. Want dit, namelijk Hagar, is Sinaï, een berg in Arabië, en komt overeen met Jeruzalem dat nu is, en dienstbaar is met hare kinderen.” (Gal. 4: 24, 25) Abraham's vrouw Sara was den natuurlijken leeftijd om kinderen te baren reeds gepasseerd, en zij verzocht Abraham haar Egyptische dienstmaagd te gebruiken om een erfgenaam te verwekken, omdat „misschien uit haar gebouwd zal worden”. (Gen. 16: 2, 3) God had Abraham beloofd, hem een zaad te geven, en door zijn vrouw werd aan Abraham Hagar gegeven, opdat dit verwezenlijkt mocht worden. Hagar's nakomelingschap bleek voor God niet als het beloofde zaad aannemelijk te zijn, en zoo bleken ook de kinderen van het oude wetsverbond, namelijk Israëel naar het vleesch, voor God niet aannemelijk te zijn. Dat het wetsverbond het nieuwe verbond voorschaduwde, waarvan het zaad voor God aannemelijk is, wordt duidelijk door de

woorden van den apostel aangetoond: „Want wat voor de Wet onmogelijk was, tegengewerkt door menschelijke zwakheid, bewerkte God. Door zijn eigen Zoon in den vorm van den zondigen mensch te zenden om met zonde te handelen, veroordeelde God de zonde in de menschelijke natuur; opdat in ons geval ten volle aan de eischen van de Wet mocht voldaan worden.’ — Romeinen 8: 3, 4, *Weymouth*.

De reden voor de mislukking van het wetsverbond was geen fout in de wet, maar deze mislukking was te wijten aan het Joodsche volk; daarom moest er een nieuw verbond gesloten worden in de plaats van het oude, opdat God een volk voor zijn naam mocht verkrijgen; vandaar dat de tekst zegt: „Want was het eerste verbond onberispelijk geweest, er zou naar geen tweede [verbond] gezocht zijn. Voor geen toch is het een berisping wanneer Hij zegt: Zie, de dagen komen, spreekt de Heer, dat ik met het huis Israëel en het huis Juda een nieuw verbond sluit.” (Hebr. 8: 7, 8) Uit deze teksten blijkt dus, dat noch het oude wetsverbond, noch het nieuwe verbond gesloten werd met het doel om menschen te redden, maar dat het doel er van is, een volk voor den naam van Jehova te verzamelen, van hetwelk de getrouwen naar Jehova's belofte een aandeel in de rechtvaardiging van Jehova's naam zullen hebben, hetgeen zijn zijde van het geschild bewijst en de rechtvaardiging van zijn naam is.

Het is waar, dat de Heer verklaarde: „Gij zult mijn inzettingen en verordeningen in acht nemen, bij wier opvolging een mensch leven zal. Ik ben Jehova.” (Lev. 18: 1, 5) Deze tekst zegt niet, dat men door het houden van het verbond leven zou verkrijgen; vandaar dat het niet beteekent, dat het doel van het verbond het geven van leven is. Het ware doel, zooals door dezen tekst geopenbaard wordt, is om den rechtvaardiger van Jehova's naam te identificeren.

God's belofte hier is, dat de mensch in het verbond, die de inzetten en verordeningen des Heeren zou gehoorzamen, aldus in dezelve zou leven en zijn onkreukbaarheid zou bewaren en daardoor Jehova's naam zou rechtvaardigen, namelijk ten aanzien van Satan's uitdaging aan God, om zulk een mensch op aarde te stellen. Gehoorzaamheid aan de bepalingen van het verbond zou de geschiktheid van den mensch bewijzen, om de rechtvaardiger van Jehova's naam te zijn, als de tijd voor de oplossing van de strijdvraag gekomen zou zijn. Dit is precies hetgeen Jezus deed. Om dezen tekst aldus uit te leggen, dat indien de Joden het verbond gehouden zouden hebben, zij het leven zouden hebben verkregen, zou beteekenen, dat het rantsoenoffer had kunnen wegvallen; terwijl er geen middel tot verkrijging van leven bestaat dan door het rantsoenoffer. Het voor de hand liggende doel van deze bovenaangehaalde verklaring is derhalve om den rechtvaardiger te identificeren. Jezus werd gelasterd door Satan en zijn vertegenwoordigers, en op grond van zijn trouw in het houden van de wet Gods en het bewijzen van zijn gehoorzaamheid onder dit lijden, toonde hij zijn geschiktheid om de rechtvaardiger van Jehova's naam en de oorzaak van eeuwige zaligheid voor al degenen die Hem gehoorzamen, te zijn; en dit is de duidelijke verklaring van den door den apostel onder inspiratie geschreven tekst. — Hebr. 5: 8, 9.

Deze gevolgtrekking wordt voorts door den apostel bij een andere gelegenheid uitgedrukt. Hij legde den nadruk op het punt, dat het beloofde zaad van de allergrootste beteekenis is. Dan zegt hij: „Zij [het wetsverbond] is om der overtredingen wil daarbij gesteld [bij het Abrahamietische verbond], totdat het zaad zoude gekomen zijn dien het beloofd was; en zij is door de Engelen besteld in de hand des mid-

delaars." (Gal. 3: 18, 19) De Joden waren onvolmaakt en dus overtreders of zondaren, waardoor zij hun onkrekbaarheid niet volkomen konden bewaren, en daarom werd de wet toegevoegd, totdat het beloofde zaad zou komen. „Hetwelk dingen zijn, die andere beduiding hebben. Want deze zijn de twee verbonden: het ééne van den berg Sinai, tot dienstbaarheid barende, hetwelk is Hagar." — Gal. 4: 24.

Om verder aan te toonen, dat het wetsverbond niet gesloten werd, om het natuurlijke volk Israël de redding des levens te geven, staat geschreven: „Is dan de wet tegen de beloftenissen Gods? Dat zij verre. Want indien daar eene wet gegeven ware die machtig was levend te maken, zoo zoude waarlijk de rechtvaardigheid uit de wet zijn." (Gal. 3: 21) Is de wet tegen de beloften Gods? Natuurlijk wist Jehova dit van tevoren, en dit bewijst, dat Jehova bij het maken van een verbond een ander doel had dan de redding der Joden ten leven. De redding der Joden en Heidenen geschiedt niet als gevolg van eenig verbond. De redding komt door Christus Jezus, dien Jehova eerst zijn rechtvaardiger maakt, die zijn koninkrijk opricht en vervolgens het volk tot een kennis der waarheid brengt, opdat zij onder het koninkrijk het eeuwige leven mogen ontvangen, als zij gehoorzaam zijn aan zijn verordeningen. Het doel van het wetsverbond met de Joden was om voor Jehova een volk voor zijn naam te vormen; maar dat mislukte ten gevolge van de onvolkomenheden der Joden.

Toen Christus Jezus, de grootere Mozes, kwam, was hij het zaad naar de belofte door Jehova aan Abraham gedaan, en de Joden die toen getrouw bevonden werden, werden van Mozes op Christus overgedragen en daardoor een deel gemaakt van ‚het volk voor zijn naam’. De getrouwe discipelen van Jezus Christus waren treffende voorbeelden van dit feit.

Zij waren reeds toegewijd om den wil Gods te doen en waren in Mozes en „in de wolk” gedoopt, en nu was het voor hen niet noodig, om opnieuw gedoopt te worden. (1 Cor. 10: 1-4; Joh. 1: 47) Indien het wetsverbond geen leven kon geven [wat het met den meesten nadruk niet geven kon], zoo kan ook het nieuwe verbond geen leven geven, omdat het nieuwe verbond een plaatsvervangng van het oude is. Leven wordt slechts gegeven aan degenen, die geloof in Jezus Christus hebben en getrouw blijven. Het doel van het nieuwe verbond blijkt dus duidelijk te zijn, uit het menschelijk geslacht een volk tot God te verzamelen, dat zijn onkreukbaarheid jegens God zal handhaven, ondanks de oplegging van laster en tegenspraak van de zijde van Satan en zijn vertegenwoordigers, welk volk getuige voor den naam van Jehova God wordt en dat indien het getrouw blijft, een deel heeft in rechtvaardiging van zijn naam.

Middelaar

Jehova voorziet in een middelaar voor het oude wetsverbond en een middelaar voor het nieuwe verbond. De Joden als natie waren onbevoegd om met Jehova een verbond te sluiten. Mozes had geloof in de belofte van Jehova en door geloof „verwachtte hij de stad [het koninkrijk Gods onder het beloofde zaad] die fundamenten heeft, welker . . . bouwmeester God is”. (Hebr. 11: 10-25) Op grond van zijn geloof en trouw aan God verkoos Jehova Mozes als middelaar van het wetsverbond, dat Hij voornemens was te sluiten en dat Hij ook daarna inderdaad in Egypte sloot. Deze verkiezing van Mozes geschiedde aan den berg Horeh. (Ex. 3: 1-22) Dit was eenigen tijd voordat het verbond gesloten werd, en Mozes moest eerst getuigenis voor den naam van Jehova afleggen voor de Israëlieten en voor de heerschers van Egypte.

Betreffende dit wetsverbond staat geschreven: „Zij is door de Engelen besteld in de hand des middelaars.” (Gal. 3: 19) De grootere Mozes werd door Jehova verkozen als middelaar van het nieuwe verbond, en deze verkiezing had plaats, nadat Jezus in den Jordaan gedoopt was en na zijn verzoeking in de woestijn. Het was toen, dat hij de waarborg (het onderpand) en middelaar van het nieuwe verbond, dat later gesloten zou worden, werd. Het wetsverbond werd gesloten ten tijde van het slachten van het paschalam in Egypte, en het nieuwe verbond werd gesloten ten tijde van het slachten van het tegenbeeldige paschalam, Christus Jezus; maar Jezus werd als middelaar drie en een half jaar voor dien tijd gekozen.

Door de aanwezigheid van een middelaar in een verbond wordt aangetoond, dat er anderen zijn in het verbond, dat Jehova sluit: „Maar de middelaar is niet middelaar van éénen, maar God is één.” (Gal. 3: 20) Als er geen anderen in het verbond waren, zou er geen middelaar noodig zijn. Daar het voornaamste doel van de komst van Jezus de rechtvaardiging van Jehova's naam was en is, zou er geen middelaar noodig geweest zijn, als Jezus de eenige zou zijn, die dit verbondswerk ten uitvoer zou brengen. Jezus is de nakomeling en het zaad van het Abrahamietische verbond, dat zoowel het wetsverbond als het nieuwe verbond voorafgaat. Daar er voor een middelaar voor het nieuwe verbond zorggedragen werd, blijkt, dat het doel van het verbond is, anderen er in te brengen om met Christus Jezus en onder zijn onmiddellijke leiding te handelen.

Het nieuwe verbond werd meer dan twee duizend jaar na het Abrahamietische verbond gesloten, toch kon het de plaats van het Abrahamietische verbond niet innemen, welks zaad het middel tot zegening van alle geslachten der aarde is. Dit is een verder

bewijs, dat het nieuwe verbond niet een verbond van zegening of levengeving is, maar dat het het middel is tot verschaffing van een volk, dat getuigenis voor den naam van Jehova aflegt en dat een deel in de rechtvaardiging van zijn naam moge hebben. Alleen het feit betreffende de voorziening van een middelaar toont reeds, dat anderen aan Christus Jezus zouden toegevoegd worden bij de rechtvaardiging van Jehova's naam. Wie zijn dan deze anderen? Hieruit volgt vanzelfsprekend, dat deze „anderen” degenen zijn die in het nieuwe verbond worden opgenomen, nadat het met Christus Jezus gesloten is en nadat deze genoemde „anderen” een verbond met offerande met Jehova gesloten hebben en door Jehova als zijn kinderen aangenomen zijn.

Als verder bewijs, dat het verbond het middel van Jehova is om zijn voornemen van rechtvaardiging van zijn naam ten uitvoer te brengen, lette men er op, dat Jehova den middelaar benoemt, voordat het verbond gesloten is en dat Hij deze verkiezing onvoorwaardelijk maakt. Hij verkoos zijn geliefden Zoon Christus Jezus als zijn hoogepriester, en Hij maakt Christus Jezus zijn eersten dienaar om al zijn voornemens ten uitvoer te brengen en Christus Jezus heeft zelf met zijn verkiezing tot dit ambt niets te maken. „Alzoo ook heeft Christus zichzelf niet verheerlijkt om Hoogepriester te worden, maar die tot hem gesproken heeft: Gij zijt mijn Zoon, heden heb ik u gegeneerd [voortgebracht en als zijn geliefden Zoon erkend]. Gelijk Hij ook op eene andere plaats zegt: Gij zijt Priester in der eeuwigheid naar de ordening Melchizedeks.” (Hebr. 5: 5, 6) Toen Hij Jezus aanstelde tot het hooge ambt van priester, bond Hij zijn woord met een eed: „En ... van een zooveel beter verbond is Jezus borg [een middelaar voor anderen] geworden.” — Hebr. 7: 20, 22.

Bij zijn doop in den Jordaan sloot Jezus zijn verbond met offerande, welk verbond hij vanaf dat oogenblik tot zijn dood op Calvarie ten uitvoer bracht. „En nu heeft hij [Jezus] zooveel uitnemender bediening gekregen [dan Mozes, de middelaar van het wetsverbond], als hij ook eens beteren verbonds Middelaar is, hetwelk in betere beloftenissen bevestigd is.” (Hebr. 8: 6) Op grond van zijn verbond met offerande, welk offer voor God heilig en aannemelijk was, is Jezus de middelaar van het nieuwe verbond geworden. „Het bloed van Christus, die door den eeuwigen geest zichzelf Gode onstraffelijk opgeofferd heeft. . . . Daarom is hij de middelaar van een nieuw verbond; opdat nu iemand gestorven is tot verzoening van de overtredingen onder het eerste verbond begaan, zij die geroepen zijn [niet de Joden als natie, noch de wereld in het algemeen, maar zij die voor het koninkrijk geroepen zijn, namelijk de gemeente] de vervulling van de belofte der eeuwige erfenis zouden verkrijgen [in den hemel].” — Hebr. 9: 14, 15.

De gemeente van Christus vormt geen enkel deel van den middelaar, maar Christus Jezus alleen is de middelaar van het nieuwe verbond. (Hebr. 12: 24) Christus Jezus is de middelaar van het nieuwe verbond ten aanzien van zijn eigen broeders, dat wil zeggen, geestelijk Israël, gedurende de periode, waarin God een volk voor zijn naam aanneemt. (Handelingen 15: 14) De apostel toont zijn verwantschap tot het verbond aan, als hij zegt: „Die wil dat alle menschen gered worden en tot inzicht in de waarheid komen. Want één is God en één is middelaar tusschen God en menschen, de mensch Christus Jezus die zichzelf heeft gegeven tot een losprijs voor allen — dit is te rechter tijd verkondigd. Hiervan ben ik als heraut en apostel aangesteld — ik spreek de waarheid en lieg niet — als onderwijzen van den heidenen in ge-

loof en waarheid.” — 1 Timotheüs 2: 4-7, *Leidsche vertaling*.

Deze tekst zegt niet en beteekent niet, dat de mensch Christus Jezus een middelaar voor *alle* menschen is. Wat de tekst wel zegt, is dit: dat er één God is, namelijk Jehova, en dat er één middelaar is tusschen God en menschen. Welke menschen? De menschen, dat wil zeggen, menschelijke schepselen die geloof in Christus Jezus hebben uitgeoefend en die overeengekomen zijn, God's wil te doen. Waartoe zou God een middelaar aanstellen ten behoeve van menschen, die zijn naam en den naam van Jezus Christus onteeren? De tekst toont aan, dat de apostel niet de geheele menschheid in den zin heeft. Hij richt zich tot Timotheüs, en ook anderen van hetzelfde kostbare geloof, en zeide Timotheüs te bidden „voor alle menschen”, hiermede bedoelende alle menschen, die in God's organisatie komen. Zekerlijk waarschuwde en vermaande de apostel niet, dat gebeden moest worden voor al degenen die zich booswillig tegen God en Christus Jezus verzetten. Hij geeft den raad, dat gebeden zal worden „voor Koningen en allen die in hoogheid zijn”. Bedoelde hij alle menschen, die in Satan's organisatie een hooge positie bekleeden? In geen geval; hij bedoelde degenen die in God's organisatie een vooraanstaande positie bekleeden, dat wil zeggen, degenen die door den Heer tot een ambt in de gemeente aangewezen zijn, en voor al dezulken moest gebeden worden, opdat de gemeente in vrede en eenheid mocht blijven. — Zie *De Wachtstoren* 1933, bldz. 104.

Hieruit volgt dus, dat het in vers vijf van den voorgaanden tekst gebruikte woord „menschen” geen betrekking heeft op alle menschen der wereld, maar op degenen die een verbond gesloten hebben om God's wil te doen; en betreffende al dezulken is het de wil Gods, dat zij gered zullen worden en tot een nauw-

keurige kennis der waarheid zullen komen; en voor al dezulken is er een middelaar in het verbond met God. Wie is deze middelaar? De Schrift antwoordt: „De mensch Christus Jezus, die zichzelf gegeven heeft tot een rantsoen voor allen.” De laatst geciteerde woorden zijn identificeerende woorden, die dengene bepaaldelijk noemt, die de middelaar is tusschen God en menschen (maar niet alle menschen), dat wil zeggen de menschen, die geloof hebben uitgeoefend in Christus Jezus en een verbond zijn aangegaan om den wil Gods te doen. Het is niet de wil Gods, dat een dezer verloren gaat, daar zij door Christus Jezus zijn aangenomen. Als eenigen dezer verloren gaan, is het hun eigen schuld. Dit wordt bewezen door de woorden van Jezus betreffende de twaalven, die God hem gegeven had. (Joh. 17: 12) De ‚mensch der zonde’klasse was eens in het verbond om den wil Gods te doen. Deze klasse zal verloren gaan, niet door God’s schuld, maar op grond van hun eigen ontrouw. — 2 Thess. 2: 3–8.

De *Geautoriseerde Vertaling* van de woorden van den apostel luidt: „Die zichzelf gegeven heeft tot een rantsoen voor allen, zijnde de getuigenis te zijner tijd.” (1 Tim. 2: 6) Eenige menschen hebben aan dezen tekst de woorden „aan allen” toegevoegd, klaarblijkelijk met het doel te trachten dezen tekst van toepassing te doen zijn op de geheele menschheid. Is een dergelijke gevolgtrekking gewettigd? Zij is niet gewettigd. Het is waar, dat Jezus Christus zijn leven gegeven heeft als een rantsoen voor allen, en dat allen die Jezus Christus als zoodanig aannemen en hem gehoorzamen, het leven kunnen verkrijgen; maar dit is nog geen reden, om aan dezen tekst de woorden *aan allen* toe te voegen, welke woorden in het geheel niet in den tekst staan. Een andere vertaling van den bovengenoemden tekst luidt: „Die zichzelf als een rantsoen voor allen gegeven heeft’: — te bestemder tijd werd dit bevestigd,

en ik werd benoemd om daarvan de heraut en apostel te zijn (ik lieg niet, het is de volle waarheid), om de Heidenen geloof en waarheid te onderwijzen." (*Moffat*) „Die zichzelf gegeven heeft als een rantsoen ten behoeve van allen, het getuigenis in zijn eigen geschikte tijden: waartoe ik ben aangesteld tot een verkondiger en apostel — ik spreek waarheid, ik uit geen bedrog — een onderwijzer van natiën in geloof en waarheid." (*Rotherham*) „Die zichzelf gegeven heeft als een rantsoen ten behoeve van allen, het getuigenis in zijn eigen tijden: waarvoor ik werd aangesteld tot heraut en apostel, (ik spreek waarheid, ik vervalsch niet,) een leeraar van natiën in geloof en waarheid." (*Diaglott*) In dezen tekst identificeert dus de apostel Jezus Christus als den Verlosser der menscheit, als den middelaar tusschen God en menschen in het verbond, en dat hij, Paulus, aangesteld is als prediker en apostel, om zoowel de Heidenen als de Joden te onderwijzen.

De apostel gaf hier in het bijzonder aanwijzingen aan Timotheüs en verklaart hier voornamelijk het volgende: ‚Gij moet voor alle menschen in de gemeente bidden, met inbegrip van degenen die daarin posities bekleeden, zooals de apostelen en anderen, die in de gemeente aangesteld zijn, om te dienen.‘ (Ef. 4: 11-14) Deze leiders waren gesteld om een volk voor den naam van Jehova te helpen bereiden; het is de wil Gods, dat al zulke menschen zullen gered worden, en om gered te worden, moeten zij getrouw zijn. In deze organisatie is er ‚één God en Vader van allen, die boven allen, voor allen en in allen is‘; er is één middelaar tusschen God en menschen, dat wil zeggen, alle menschen, die gewijd zijn om God's wil te doen, en deze middelaar is Christus Jezus de Verlosser, ‚en ik Paulus ben aangesteld tot speciale dienaar om deze waarheden bekend te maken.‘ (Ef. 4: 3-6) 1 Timotheüs 2: 3-6 kan derhalve niet te-

recht op de geheele menschheid toegepast worden, en is geen herstellingstekst. Hoewel hij aantoonde, dat Christus Jezus de verlosser voor alle menschen is, blijkt uit het verband duidelijk, dat hij van toepassing is op degenen die eerst het verbond met offerande gesloten hebben.

Het nieuwe verbond komt overeen met het oude wetsverbond. Mozes was niet de middelaar tusschen God en alle Heidenen. Hij was de middelaar voor allen van God's uitverkoren volk, dat wil zeggen, de natie Israëls. De Joden waren „allen in Mozes gedoopt . . . in de wolk en in de zee.” (1 Cor. 10: 2) Mozes was daarom de middelaar van al dezulken en van niemand anders; vandaar dat de Joden, die bij de komst van Christus Jezus getrouw bevonden werden, van Mozes op Christus overgedragen werden, en Christus werd de middelaar van al dezulken en verder van al die Heidenen, die een verbond sluiten om den wil Gods te doen. „En Mozes is wel getrouw geweest in geheel zijn huis als een dienaar [middelaar], tot getuigenis der dingen die daarna gesproken zouden worden, maar Christus als de Zoon [middelaar] over zijn eigen [Jehova's] huis; wiens huis wij zijn, indien wij maar de vrijmoedigheid en den roem der hoop tot het einde toe vast behouden.’ — Hebr. 3: 5, 6.

Voorspraak

Er is gezegd, dat Jezus de voorspraak voor de gemeente en middelaar voor de wereld is. Maar de Schrift wettigt deze gevoltrekking niet. Er bestaat geen inconsequentie in Jezus' middelaarschap voor de gemeente, hij kan daarnaast ook de voorspraak voor de gemeente zijn, welke beide posities hij ook inderdaad bekleedt. Verricht een middelaar geen voorspraak voor iemand, die hulp noodig heeft? Mozes was middelaar van het wetsverbond, en hij pleitte voor de Israëlieten, die ge-

zondigd hadden, als hij tot God bad om hen te vergeven. (Ex. 32: 29-32) Evenzoo is Christus Jezus, de middelaar van het nieuwe verbond, de pleiter of voorspraak van degenen die tot God's organisatie behooren en zondigen, gelijk geschreven staat: „Mijne kinderkens, ik schrijf u deze dingen opdat gij niet zondigt. En indien iemand gezondigd heeft, wij hebben eenen Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus den rechtvaardige.” (1 Joh. 2: 1) Vóór de komst van den Heere Jezus tot den tempel wordt de heilige geest in de Schrift genoemd als een paracleet, trooster of voorspraak of helper. (Joh. 14: 16, 17; 15: 26) Na de komst van den Heer tot den tempel heeft de dienst van den heiligen geest als voorspraak opgehouden, maar dit verandert niets aan het feit, dat Christus Jezus op den berg Zion zoowel bemiddelt als voorspreekt.

Aan de rivier de Jordaan bood Jezus bij zijn doop zichzelf onbevlekt, onbesmet God aan in vervulling van de profetie, die van tevoren over hem geschreven werd. „Toen zeide ik: Zie, ik kom; in de rol des boeks is van mij geschreven. Ik heb lust, o mijn God! om uw welbehagen te doen, en uwe wet is in (mijn hart).” (Ps. 40: 8, 9) Dat was het verbond met offerande tusschen God en Christus Jezus, aangezien het de wil Gods was, dat hij een offer zou zijn. Daar bood Jezus zich onvoorwaardelijk aan, om te doen, wat Gods wil ook zou mogen zijn, en het was toen God's wil, dat Christus Jezus zijn rechtvaardiger zou zijn, en dat hij, om daartoe geschikt en bevoegd te zijn, zijn onkreukbaarheid onder de zwaarste beproeving van een verachtelijken dood moest bewijzen, en dat zijn levensbloed, dat hij zou uitstorten, de losprijs voor den mensch zou zijn. „En voor deze reden is hij de middelaar van het nieuwe verbond geworden.” (Hebr. 9: 15) Jehova God droeg aan Jezus de bediening van het verbond op, namelijk het werk om een volk voor zijn naam bijeen te brengen, welke

dienst uitnemender is dan die welke aan Mozes opgedragen werd. (Hebr. 8: 6) Toen de apostelen aan den Heere Jezus als den Christus geloofden en alles verlieten om hem te volgen, kenmerkte dat den tijd van het sluiten van het verbond met offerande. (Lucas 18: 28-30; Mattheüs 16: 24, 25) Het verbond met offerande beteekent te gelooven aan den Heere Jezus Christus als den Verlosser en op grond van dit geloof onvoorwaardelijk overeen te komen, God's wil te doen.

Drie en een half jaar nadat Jezus in het verbond met offerande getreden was, sloot God het nieuwe verbond met hem. Dit schijnt duidelijk den regel vast te stellen, dat niemand in het nieuwe verbond kan opgenomen worden, als hij niet eerst met Jehova een verbond met offerande gesloten heeft. Al degenen die door God verwekt zijn, moeten een verbond met offerande gesloten hebben, en al dezulken zijn bestemd om een offerandelijken dood te sterven, en worden vermaand tot den dood getrouw te zijn. (Openb. 2: 10) Niet een ieder die een verbond met offerande sluit, blijft getrouw, en daarom behoort niet een ieder, die een verbond met offerande gesloten heeft, tot de klasse, die het volk voor zijn naam is. Slechts de getrouwen zijn de heiligen of gunstgenooten Gods, en van dezulken is het, dat Jehova spreekt, als hij zegt: „Verzamelt Mij mijne gunstgenooten, die mijn verbond maken met offerande.” (Ps. 50: 5) Deze „gunstgenooten” of heiligen zijn in het nieuwe verbond met Christus Jezus, den hoogepriester van Jehova, opgenomen, en tot dezulken zegt Jezus thans: „Wees getrouw tot den dood en ik zal u de kroon des levens geven.” (Openb. 2: 10) Dit bewijst, dat slechts degenen die absoluut getrouw zijn, nadat zij in het nieuwe verbond zijn opgenomen, de kroon des levens ontvangen.

„Groote Schare”

In Openbaring 7:9 wordt melding gemaakt van een „groote schare”, die in de Schrift ook door „gevangenen” wordt aangeduid. Zij meenen in de zelfzuchtige organisaties, „kerksystemen” genaamd, te kunnen blijven, daartoe gedreven door vrees, dwang en invloed, die op onrechtmatige wijze door de geestelijkheid dezer systemen uitgeoefend wordt. Ofschoon zij overeengekomen zijn den wil Gods te doen, zijn zij er toe gebracht te gelooven, dat zij in de kerkorganisaties moeten blijven en daardoor moeten helpen de wereld op te richten, en dat indien zij zich uit de kerksystemen terugtrekken, zij door menschen berispt en door God gestraft zullen worden. Dit is een valstrik, die de Duivel voor hen heeft opgesteld, terwijl de vertegenwoordigers van den Duivel als gevangenenbewaarders optreden en deze vreesachtigen als gevangenen vasthouden; dezulken worden aldus in de volgende teksten beschreven: Psalm 79:11; 69: 34; 102: 21; 146: 7.

Dezen zijn gevangenen in Babel, dat wil zeggen, in de „Christenheid”, dat een deel van Satan’s organisatie is, en tot hen zegt de Heer in deze laatste dagen: „Gaaf uit van haar [Babylon, Satan’s organisatie], mijn volk, opdat gij aan hare zonden geen gemeenschap hebt, en opdat gij van hare plagen niet ontvangt.” (Openb. 18: 4) Indien zij in gebreke blijven dit bevel des Heeren op te volgen, moeten deze gevangenen de straf ontvangen, die in Armageddon over de wereld komt. Zij moeten hun plaats aan de zijde van Jehova kiezen en Hem dienen, om tot de „groote schare” te kunnen behooren: „Na dezen zag ik, en zie, eene groote schare, die niemand tellen kon, uit alle natie en geslachten en volken en talen, staande vóór den troon en vóór het Lam, bekleed zijnde met lange witte kleederen, en palmtakken waren in hunne handen. En een uit de

ouderlingen antwoordde, zeggende tot mij: Dezen, die bekleed zijn met de lange witte kleederen, wie zijn zij en van waar zijn zij gekomen? En ik sprak tot hem: Heere, gij weet het. En hij zeide tot mij: Dezen zijn het die uit de groote verdrukking komen; en zij hebben hunne lange kleederen gewasschen en hebben hunne lange kleederen wit gemaakt in het bloed des Lams." (Openb. 7: 9, 13, 14) Degenen die tot de „groote schare” behooren, wijden zich om den wil van Jehova God te doen en Hem te dienen, maar zij worden niet in het verbond voor het koninkrijk opgenomen en worden nimmer een deel van den tempel.

Testament

Menschen hebben het deel van den Bijbel van Genesis tot Maleachi het Oude Testament en het deel van Mattheüs tot Openbaring het Nieuwe Testament genoemd. Er bestaat geen Schriftuurlijke autorisatie om zulks te doen. Het woord *testament* komt voor de eerste maal voor in Mattheüs 26: 28 en beteekent daar „verbond”. De tekst 2 Corinthe 3: 6 (*Sinaiticus*) is de derde vermelding van het „nieuwe testament” en beteekent daar het nieuwe verbond, zooals deze tekst ook in de *Leidsche vertaling* weergegeven wordt. In het veertiende vers van hetzelfde hoofdstuk komen voor de eerste maal de woorden „oude testament” voor, die weergegeven behooren te worden met „oude verbond”, zooals de *Leidsche vertaling* ook doet, en die betrekking hebben op het wetsverbond, dat „oud” werd, nadat het geëindigd was. Velen zijn tot de zeer onverstandige gevolgtrekking gekomen, dat het gedeelte van de Schriften, dat „Het Nieuwe Testament” genoemd wordt, al het noodige is, wat den navolger van Christus tot onderwijzing dient. Alle teksten, die op voorschrift van Jehova God geschreven zijn, vormen zijn Woord, gelijk geschreven staat: „De geheele Schrift toch is van

God ingegeven en nuttig tot leering, bestraffing, terechtwijzing, opvoeding in gerechtigheid; opdat de mensch Gods volkomen zij, tot ieder goed werk geheel toegerust." — 2 Tim. 3: 16, 17; *L. V.*

Jehova openbaart nu aan zijn getrouwe getuigen de beteekenis van de profetieën duidelijker dan eenigen tijd tevoren, hetgeen het overblijfsel in dezen tijd hulp en troost geeft. (Rom. 15: 4) Hij geeft de openbaring van zijn Woord en een duidelijker beteekenis er van aan degenen die ijverig zijn om te leeren en zijn wil te doen. (Ps. 119: 105) Het is voor degenen die de Heer in den tempel verzameld heeft, dat hij thans een feestmaaltijd aanricht. De getrouwen voeden zich met deze goddelijke voorzieningen en zij gaan voort Jehova's heiligen naam te loven.

Christus Jezus is het Hoofd van het huis der zonen Gods. (Hebr. 3: 6) „De tempel Gods” is een andere benaming voor huis der zonen. De tempel bestaat uit God's gezalfde kinderen, waarvan Jezus Christus zelf de „uiterste hoeksteen” is, terwijl de getrouwe leden van het lichaam van Christus de andere „levende steenen” vormen. (Ef. 2: 18–22) Tot deze gezalfde „levende steenen” zegt de apostel: „Want gij zijt de tempel des levenden Gods, gelijkewijs God gezegd heeft: Ik zal in hen wonen en Ik zal onder hen wandelen, en Ik zal hun God zijn, en zij zullen Mij een volk zijn.” (2 Cor. 6: 16; 1 Cor. 3: 16) De komst van den Heer tot zijn tempel in het jaar 1918 zou het begin van den tijd der bijeenvergadering van zijn getrouwe navolgers op aarde in den tempelklasse-toestand aangeven. Deze vormen een deel van de hemelen, die de gerechtigheid van Jehova God verkondigen, omdat zij weten, dat Hijzelf Rechter is en dat de dag van zijn oordeel nabij is. — Psalm 50: 6.

HOOFDSTUK V

ZIJN VERBONDEN

JEHOVA volvoert zijn voornemens overeenkomstig zijn soevereinen wil, en niet overeenkomstig de denkbeelden van eenig schepsel. Het is zijn naam, welke hierbij betrokken is. De strijd is tusschen Hem en zijn vijand Satan. Jehova is oppermachtig en dit wil Hij aan zijn intelligente schepping bewijzen. Zijn naam Jehova staat in voor zijn voornemen en Hij heeft verklaard, dat het zijn voornemen is, dat allen zullen weten, dat Hij de Almachtige God, de Allerhoogste, is. (Ex. 9:14) De tijd is gekomen waarop het getuigenis voor den naam van Jehova God, den Oppermachtige, gegeven moet worden, en het volk dat voor zijn naam uit de heidenen genomen is, moet dat getuigenis geven.

Het blijkt nu door zijn genade volkomen duidelijk, dat de verbonden van Jehova gemaakt zijn voor het doel, de groote strijdvrage tot een beslissing te brengen en allen te overtuigen, dat Hij God is. Hij heeft zijn naam aan zijn volk, dat vanuit de heidenen uitverkozen en tot een deel van zijn uitverkoren dienstknechten onder Christus den Knecht gemaakt is, gegeven, en deze eer verleent Hij niemand anders. (Jes. 42: 8) Satan en zijn dienaren hebben den naam van Jehova God gesmaad, maar nu is de tijd nabij, waarop Jehova's naam verhoogd zal worden en slechts degenen die zijn naam liefhebben, zullen leven. „Zijn naam zal zijn tot in eeuwigheid; zijn naam zal voortduren zoo lang als er de zon is, en de menschen zullen in hem gezegend worden: alle heidenen zullen hem welgelukzalig roemen.” (Ps. 72: 17) Zijn verbondsvolk heeft Hij verkozen en tot zich vergaderd voor zijn voornemen. Laat ons daarom in gedachte houden dat het nieuwe

verbond Jehova's werktuig is om een volk tot zich te vergaderen, om getuigenis te geven voor zijn naam en een deel in de rechtvaardiging hiervan te hebben.

Verwantschap

Er bestaat een verwantschap tusschen het oude wetsverbond en het nieuwe verbond, omdat het laatste in de plaats kwam voor het eerste en datgene vervult, wat door het eerste niet vervuld werd. Het maken en bevestigen van het eerste staat in verband tot het maken en bevestigen van het andere. Het oude verbond werd in Egypte op den veertienden dag van Nisan bij het slachten van het paschalam gemaakt. „Zoo zegt de Heer, de God Israëls: Ik heb een verbond gemaakt met uwe vaders, ten dage, als Ik hen uit Egypteland, uit het diensthuis uitvoerde.” (Jeremia 34: 13) Dit deed Jehova, opdat zij zijn volk zouden zijn en Hij hun God zou zijn. „Maar Ik zal hun ten beste gedenken aan het verbond der voorouderen, die Ik uit Egypteland voor de oogen der heidenen uitgevoerd heb, opdat Ik hun tot eenen God ware; Ik ben de Heer.” (Lev. 26: 45) „Met het woord, in hetwelk Ik met ulieden een verbond gemaakt heb, als gij uit Egypte uittrokt, en mijnen geest, staande in het midden van u; vreest niet.” (Hagg. 2: 6) Het maken van dat verbond in Egypte ten tijde van het slachten van het paschalam wees op en was een voorbeeld van het dooden van den Heere Jezus, het Lam Gods, waarmede het laatstgenoemd verbond gemaakt werd, op den dag waarop Jezus stierf.

Het levensbloed van Christus Jezus was het bloed dat het nieuwe verbond in werking deed treden: „En hij nam den drinkbeker, en gedankt hebbende, gaf hun dien, zeggende: Drinkt allen daaruit; want dat is mijn bloed, het bloed des nieuwen Testaments (verbond, *Herz. Vert.*) hetwelk voor velen [dat wil zeggen, voor

zoovelen als in het verbond gebracht zijn, en ook voor de geheele menschheid die God's genadevolle gift van leven door Christus Jezus, aanneemt] vergoten wordt tot vergeving der zonden." (Matth. 26: 27, 28) „En hij nam den drinkbeker, en gedankt hebbende, gaf hun dien; en zij dronken allen uit denzelven. En hij zeide tot hen: Dat is mijn bloed, het bloed des Nieuwen Testaments, hetwelk voor velen vergoten wordt." (Marc. 14: 23, 24) „Desgelijks ook den drinkbeker na het avondmaal, zeggende: Deze drinkbeker is het nieuwe testament (verbond, *Herz. Vert.*) in mijn bloed, hetwelk voor u (die met mij in het verbond vereenigd zijn) vergoten wordt. Doch ziet, de hand desgenen die mij verraadt, is met mij aan te tafel." (Lucas 22: 20, 21) „Desgelijks nam hij ook den drinkbeker, na het eten des avondmaals, en zeide: Deze drinkbeker is het nieuwe testament (verbond, *Herz. Vert.*) in mijn bloed. Doet dat, zoo dikwijls als gij dien zult drinken, tot mijne gedachtenis." — 1 Cor. 11: 25.

Hier is het Schriftuurlijk bewijs dat Jezus, nadat hij drie en een half jaar als middelaar van het nieuwe verbond was aangewezen, aan zijn getrouwe discipelen het maken van dat verbond tusschen God en hemzelf bekendmaakte; en ware Israëlieten, zooals Nathaniël, werden tot dat verbond uitgenoodigd. Dit bewijst dat degenen die in Mozes gedoopt waren, en die tot de komst des Heeren Jezus Christus getrouw bleven, van Mozes tot Christus overgebracht werden. Deze bekendmaking van het nieuwe verbond aan de discipelen moet hen op dat oogenblik met ontroering vervuld hebben en hen er toe gebracht hebben, ernstig na te denken. Zij moeten bekend geweest zijn met de profetieën, en daar begon de vervulling van Jeremia's profetie, welke vermeld is in Jeremia 31: 31–34. Van dien tijd af zou een ieder die in het nieuwe verbond gebracht zou worden, en die daarin getrouw zou

blijven, Jehova kennen, van den kleinste tot den grootste van hen.

De zinnebeeldige ceremonie of viering van het wetsverbond werd voor de laatste maal door Jezus en zijn getrouwe discipelen gehouden of gevierd. Van dien tijd af had de vervulling van het zinnebeeld van het wetsverbond plaats, dat met den dood van Jezus op dien dag begon. (1 Cor. 5: 7) De dood van Jezus aan het kruis als een zondaar en in de plaats van den zondigen mensch diende „om het handschrift dat tegen ons was in inzettingen bestaande, hetwelk eenigerwijze ons tegen was uit te wisschen, en heeft het weggenomen, hetzelfde aan het kruis genageld hebbende”. (Col. 2: 14) Merk op, dat dit verbond op aarde in de wereld van Satan’s organisatie, gesymboliseerd door Egypte, gemaakt werd; „die geestelijk genoemd wordt . . . Egypte, alwaar ook onze Heer gekruisigd is.” (Openb. 11: 18) Het levensbloed van Christus Jezus dat op dien dag in de wereld vergoten werd, bevestigde of stelde het verbond in werking, en vanaf dat oogenblik begon het nieuwe verbond in werking te treden. — Zie *Verzoening* bldz. 296.

Merk ter verdere ondersteuning van de gevolgtrekking, dat het nieuwe verbond in werking trad vanaf den dood van Jezus, deze woorden op, die met autoriteit door den apostel betreffende het nieuwe verbond geschreven werden: „Want waar een verbond is, is het noodzakelijk, dat de dood desgenen die het verbond gemaakt heeft, tusschenkome; want een verbond is vast in de dooden, dewijl het nog geene kracht heeft, wanneer de maker van het verbond leeft.” (Hebr. 9: 16, 17, *Roth.*) Het vergieten van het bloed van Christus Jezus deed het nieuwe verbond in werking treden. De dood van de discipelen en de anderen der getrouwe navolgers van Christus Jezus, waarbij het overblijfsel

van den tegenwoordigen tijd inbegrepen is, was en is in het geheel niet noodzakelijk voor het maken en het in werking treden van het nieuwe verbond. In Egypte was er slechts één offer, namelijk het geslachte lam, en onmiddellijk werd het wetsverbond gemaakt en trad in werking. Evenzoo trad het nieuwe verbond in werking toen het tegenbeeldige Lam, Christus Jezus, gedood werd en het maken en in werking treden van het nieuwe verbond werd niet uitgesteld tot den dood van het laatste lid van het lichaam van Christus Jezus, wat plaats moet hebben aan het einde van de offerperiode. Wij moeten in gedachte houden dat het bloed van de lichaamsleden van Christus niet noodzakelijk is voor het maken en in werking treden van het nieuwe verbond.

Het wetsverbond werd op den Berg Sinaï bevestigd, bij welke gelegenheid, zooals door het Schriftuurlijke bericht van die ceremonie wordt aangetoond, slechts „brandofferen” en „dankofferen van ossen [geen bokken]” worden vermeld. „En hij zond de jongelingen van de kinderen Israëls, die brandofferen offerden, en den Heer dankofferen offerden, van [jonge] ossen. En Mozes nam de helft van het bloed, en zette het in bekens, en de helft van het bloed spregde hij op het altaar. En hij nam het boek des verbonds, hetwelk de Heer met ulieden gemaakt heeft over al die woorden.” — Ex. 24: 5-8.

Het Bloed

In Egypte was Mozes een voorbeeld van Jezus; maar daar Mozes niet ter dood gebracht kon worden en tegelijkertijd het voorbeeld kon voltooien, werd in plaats van Mozes het lam geslacht, en het was het bloed van het lam dat het wetsverbond heiligde of volmaakt maakte en in werking deed treden. Betreffende dat lam staat er geschreven: „Gij zult een volkomen lam

hebben, een manneken, een jaar oud; . . . En zij zullen van het bloed nemen, en strijken het aan de beide zijposten, en aan den bovendorpel, aan de huizen, in welke zij het eten zullen." (Ex. 12: 5, 7) Toen de Israëlieten Sinaï bereikten, werden daar de ceremoniën der inwijding van het wetsverbond gehouden en Mozes nam het bloed en sprenkelde het over het volk en zeide: „Ziet dit is het bloed des verbonds hetwelk de Heer met ulieden gemaakt heeft." (Ex. 24: 8)

Het bloed van Jezus dat op Calvarie vergoten was, deed het nieuwe verbond op den dag van zijn dood in werking treden, en onmiddellijk voorafgaande aan zijn dood nam Jezus den drinkbeker met wijn, hetwelk een symbool van zijn bloed was, en zeide tot zijn discipelen: „Dit is (vertegenwoordigt) mijn bloed van het nieuwe (verbond), hetwelk voor velen vergoten wordt tot vergeving der zonden." (Matth. 26: 28) Zijn vergoten bloed was voor het voltooien en in werking doen treden van het nieuwe verbond, en diende ook als de loskoop-prijs voor de menschheid. Slechts door geloof in het vergoten bloed van Christus Jezus kan iemand in een verbond met God gebracht worden. Vóór het uitoefenen van zulk geloof waren allen van God vervreemd, en slechts degenen die Christus Jezus aannamen en geloof in zijn bloed betoonden, konden nader tot God gebracht worden. „Dat gij [Heidensche navolgers van Christus] in dien [vroegeren] tijd waart zonder Christus, vervreemd van het burgerschap Israëls, en vreemdelingen van de verbonden der belofte [includende het nieuwe verbond], geene hoop hebbende, en zonder God in de wereld; maar nu in Christus Jezus [de middelbaar], zijt gij [heidenen] die eertijds verre waart, nabij geworden door het bloed van Christus. Want hij is onze vrede, die deze beiden één gemaakt heeft, en den middelmuur des afscheidsels (tusschen ons, Eng. Vert.) gebroken heeft." — Efez. 2: 12-14.

De Joden die opzettelijk het wetsverbond overtraden, werden ter dood gebracht; evenzoo zullen degenen die het bloed van Christus Jezus, hetwelk het bloed van het nieuwe verbond is, onrein of onbelangrijk achten, sterven. „Hoe veel te zwaarder straf, meent gij, zal hij waardig geacht worden, die den Zoon van God [de Grootere Mozes] vertreden heeft, en het bloed des Testaments (verbonds, *Eng. Vert.*) onrein geacht heeft, waardoor hij geheiligd was, en den geest der genade smaadheid heeft aangedaan?” (Hebr. 10: 29) Het is Jehova God die degenen, die voor zijn naam uitverkozen zijn, volmaakt maakt en dit doet Hij door het bloed van het nieuwe verbond. „De God nu des vredes, die den grooten Herder der Schapen, door het bloed des eeuwigen Testaments (verbonds, *Eng. Vert.*) uit de dooden heeft wedergebracht, namelijk onzen Heere Jezus Christus, die volmake u in alle goed werk, opdat gij zijnen wil moogt doen; werkende in u hetgeen voor Hem welbehagelijk is, door Jezus Christus; denwelken zij de heerlijkheid in alle eeuwigheid. Amen”. (Hebr. 13: 20, 21) „Want met ééne offerande heeft hij in eeuwigheid volmaakt degenen, die geheiligd worden.” — Hebr. 10: 14.

Deze laatst aangehaalde teksten bewijzen zonder twijfel dat het nieuwe verbond geen betrekking heeft op de herstelling of wedergeboorte van het menschelijk geslacht, maar dat het uitsluitend betrekking heeft op diegenen, die zich gewijd hebben, den wil van God te doen. Het is door zulke gewijden, dat God een volk voor zijn naam uitkiest. Hij heiligt hen voor zijn voornemen en dit doet Hij nadat zulke personen zich gewijd hebben, zijn wil te doen en door Hem door de verdienste van het vergoten bloed van Jezus Christus aangenomen zijn. De heilige Schrift noemt het nieuwe verbond het „eeuwigdurend verbond”, omdat het een deel is van het oorspronkelijke uitgedrukte voornemen van Jehova om

een zaad, waarvan het voornaamste doel is, de rechtvaardiging van Jehova's naam te bewerkstelligen, voort te brengen. Slechts degenen die in het nieuwe verbond opgenomen zijn en die daarna bewijzen tot het einde toe getrouw te zijn, worden uitverkozen en tot een deel van het zaad van belofte gemaakt.

Met Wien gesloten

Het wetsverbond werd door Jehova met de natuurlijke afstammelingen van Israël gesloten, terwijl Mozes de verheerlijkte middelaar is. De Israëlieten waren als volk ontrouw aan dat verbond en werden als volk verworpen. Het nieuwe verbond werd met Christus Jezus gemaakt, den verheerlijkten middelaar, met en voor de zegening van geestelijk Israël. Er is een natuurlijk of aardsch Israël, en er is een geestelijk of hemelsch Israël. Daar het natuurlijk Israël de bepalingen van het wetsverbond, dat in Egypte gemaakt was, overtreden had, zou het zeer onlogisch voor God zijn met datzelfde volk een nieuw verbond te maken, dat hooger en verhevener was dan het oude wetsverbond. Dit zou natuurlijk de gevolgtrekking uitsluiten, dat het nieuwe verbond met de natuurlijke afstammelingen van Abraham gesloten werd. De natuurlijke of vleeschelijke Israëlieten waren een zinnebeeldig volk, het tegenbeeld van diegenen, die zich verbonden hebben den wil van God te doen en die als geestelijke Israëlieten aangeduid worden.

Er staat geschreven, dat Jehova het nieuwe verbond maakt „met het huis Israëls en het huis van Juda”, maar het zou zeer onlogisch zijn tot de gevolgtrekking te komen, dat Jehova een nieuw verbond met de natuurlijke afstammelingen der Joden, die te Palestina in ongeloof bijeenverzameld zijn en voortgaan Christus Jezus te verwerpen, zou maken. Betreffende dit schreef de apostel: „Hetgeen Israël [dat wil zeggen, het volk

Israëls, de natuurlijke afstammelingen van Abraham] zoekt, dat heeft niet verkregen; maar de uitverkorenen [de getrouwen in Christus] hebben het verkregen, en de anderen zijn verhard (verblind, Eng. Vert.) geworden." (Rom. 11: 7) Dit bewijst, dat het nieuwe verbond niet met het volk Israëls of de natuurlijke afstammelingen van Israël gesloten wordt, maar dat het nieuwe verbond met de geestelijke Israëlieten gesloten wordt. Christus Jezus is Degene, die „het verbond gesloten heeft". — Hebr. 9: 16, 17; *Roth*.

Het is waar, dat Christus Jezus door zijn geboorte als mensch een natuurlijke Israëliet was. Ook degenen die het eerst de navolgers van Christus Jezus werden, waren natuurlijke Israëlieten van beide huizen. Het nieuwe verbond werd echter met Jezus Christus gemaakt, nadat hij tot Hoofd van het geestelijk huis van Israël gemaakt werd, en de anderen werden tot dit verbond uitgenoodigd, nadat zij Christus Jezus als het beloofde zaad hadden aangenomen, en dus nadat zij geestelijke Israëlieten geworden waren. „Die zijn niet allen Israël, die uit Israël zijn, noch omdat zij Abrahams zaad zijn, zijn zij allen kinderen: maar, in Izaäk zal u het zaad genoemd worden." (Rom. 9: 6, 7) Slechts degenen die van den geest verwekt zijn nadat zij hun geloof betoond hebben in het vergoten bloed van Christus Jezus, zijn geestelijke Israëlieten. „Want die is niet een Jood, die het in het openbaar is; noch die is besnijdenis, die het in het openbaar in het vleesch is: maar die is een Jood, die het in het verborgen is; en de besnijdenis des harten, in den geest, niet in de letter, is de besnijdenis; wiens lof niet is uit de menschen, maar uit God." — Rom. 2: 28, 29.

Degenen die in het oude wetsverbond waren opgenomen, waren een verlost en vrijgekocht volk, daar er staat geschreven, dat Jehova uitsluitend voor dat doel naar Egypte ging. „En wie is gelijk Uw volk,

gelijk Israël, een eenig volk op aarde, hetwelk God is heengegaan Zich tot een volk te verlossen, en om Zich eenen naam te zetten, en om voor ulieden deze groote en verschrikkelijke dingen te doen aan Uw land, voor het aangezicht Uws volks, dat Gij U uit Egypte verlost hebt, de heidenen en hunne goden verdrijvende. En Gij hebt Uw volk Israël U bevestigd, U tot een volk, tot in eeuwigheid; en Gij Heer! zijt hun tot eenen God geworden." (2 Sam. 7: 23, 24) „En wie is als Uw volk Israël, een eenig volk op de aarde, hetwelk God heengegaan is Zich tot een volk te verlossen, dat Gij U eenen naam maaktet van groote en verschrikkelijke dingen, met de heidenen uit te stooten van het aangezicht Uws volks, hetwelk Gij uit Egypte verlost hebt? En Gij hebt Uw volk Israël U ten volk gemaakt tot in der eeuwigheid; en Gij, Heer! zijt hun tot eenen God geworden." (1 Kron. 17: 21, 22) Om uit Egypte verlost te worden moesten de natuurlijke Israëlieten een onbevlekt paschalam slachten voor hun welzijn, en het was toen, dat Jehova het verbond maakte en de Israëlieten bij de hand aangreep en uit Egypte uitleidde naar den Berg Sinai, waar het verbond met gepaste ceremoniën bevestigd werd.

Voordat iemand in het nieuwe verbond gebracht kon worden, moest het tegenbeeldige lam geslacht worden. Degenen die in het verbond gebracht werden, moesten eerst vrijgekocht en een verlost volk zijn. Deze zijn verlost „door het dierbaar bloed van Christus [Jezus], als van een onbestraffelijk en onbevlekt lam." (1 Petr. 1: 19) „Verwachtende de zalige hoop en verschijning der heerlijkheid van den grooten God en onzen Zaligmaker Jezus Christus; die zichzelf voor ons gegeven heeft, opdat hij ons zou verlossen van alle ongerechtigheid, en zichzelf een eigen volk zou reinigen, ijverig in goede werken." (Titus 2: 13, 14) Deze tekst bewijst, dat het doel van het nieuwe verbond is,

uit de heidenen der wereld een bijzonder volk te nemen, ijverig in goede werken, dat wil zeggen, in het getuigenis geven om een aandeel te hebben aan de rechtvaardiging van Jehova's naam.

Alle geestelijke Israëlieten, dat wil zeggen, diegenen die voor den naam van Jehova uitverkozen zijn, moeten in het nieuwe verbond gebracht worden. Vroeger is het Schriftuurlijk bericht in Romeinen 11: 25-29 zoo toegepast, dat de natuurlijke Israëlieten met het nieuwe verbond in verband stonden, maar nu blijkt het, dat het nieuwe verbond niets met de twaalf stammen van het natuurlijke Israël heeft te maken, maar dat het verbond uitsluitend betrekking heeft op het „Israël van God”, dat wil zeggen, de geestelijke Israëlieten.— Gal. 6: 16.

„Verharding voor een Deel”

Opnieuw de aandacht vestigende op de verklaring van den apostel Paulus, kunt gij zien, dat hij zegt dat natuurlijk „Israël niet verkregen heeft, hetgeen het zoekt; maar de uitverkorenen [dat wil zeggen, die Israëlieten die geestelijk werden] hebben het verkregen, en de anderen zijn verblind (verhard, *kanttekening*) geworden”. Zich in het bijzonder tot de Heidenen richtende, zegt de apostel: „Want ik wil niet, broeders! dat u deze verborgenheid onbekend zij (opdat gij niet wijs zijt bij uzelfen), dat de verharding (verblindheid, Eng. Vert.) voor een deel over Israël gekomen is, totdat de volheid der Heidenen zal ingegaan zijn.” (Rom. 11: 25) Het meerendeel van het volk van de natiën Israëls was in hun hart verhard geworden, verblind gemaakt, en slechts een „overblijfsel” der Joden bleef getrouw en was niet verblind. Evenmin zegt deze Schriftplaats, dat het tijdelijke verblindheid was die over de Joden kwam en die na zekeren tijd verdwijnen zou, maar zij zegt duidelijk

dat een deel, dat wil zeggen, het grootste deel van het Joodsche volk verblind werd. Toen Jezus kwam, waren er enkele Joden die hem gaarne als den Messias aannamen en dit ook deden, en zij werden niet verblind.

Als de apostel de woorden „totdat de volheid der Heidenen zal ingegaan zijn” gebruikt, beteekent dit niet aan het einde van de tijden der Heidenen of het einde der wereld, maar beteekent, tot de tijd kwam om de vereischte 144.000 uit de gelederen van anderen dan de Joden of natuurlijke Israëlieten aan te vullen. Daar slechts een klein overblijfsel van het natuurlijk Israël Christus Jezus aannam, hem aanhing en geestelijk werd, volgt hieruit, dat de vereischte 144.000 leden van het lichaam, de geestelijke Israëlieten, uit de Heidenen genomen moesten worden, dat wil zeggen, uit anderen dan Joden. Gedurende drie en een half jaar na Pinksteren werd het evangelie uitsluitend aan de Joden of natuurlijke Israëlieten verkondigd, opdat zij een gelegenheid mochten hebben, geestelijk te worden. Aan het einde van dien tijd werd het evangelie aan de Joden en Heidenen gebracht, terwijl Cornelius de eerste van de Heidenen was, die een navolger van Christus Jezus werd. (Hand. 10: 1-48) Dit beteekende dat de „volheid der Heidenen” ingegaan was. Eveneens is er heden een overblijfsel van geestelijk Israël onder den mantel der gerechtigheid gebracht en de kleederen des heils gegeven: „verkrijgende het einde uws geloofs, namelijk de zaligheid der zielen; van welke zaligheid ondervraagd en onderzocht hebben de profeten die geprofeteerd hebben van de genade, aan u geschied.” (1 Petr. 1: 9, 10; Jes. 61: 10) De zaligheid die hier vermeld wordt, heeft betrekking op het overblijfsel van geestelijk Israël, waarover de profeet schreef: „Als de vijand zal komen gelijk een stroom, zal de geest des Heeren de banier tegen hem oprichten. En er zal een Verlosser tot Zion komen, namelijk voor

hen, die zich bekeeren van de overtreding in Jacob, spreekt de Heer." — Jes. 59: 19, 20.

Dan vervolgt de apostel: „En alzoo zal geheel Israël zalig worden. Gelijk geschreven is: De Verlosser zal uit Zion komen, en zal de goddeloosheden afwenden van Jacob.” (Rom. 11: 26) Het is ten tijde dat de Verlosser Christus Jezus uit Zion komt, dat de goddeloosheid van alle geestelijke Israëlieten weggenomen wordt, zoodat dan „geheel Israël”, dat wil zeggen, geestelijk Israël, zalig zal worden. Degene die uit Zion, namelijk God's organisatie, komt, de Verlosser, is Christus Jezus, en hij is het die de goddeloosheid „van Jacob”, dat wil zeggen van het volk dat voor Jehova's naam uitverkozen is, afwendt, en dan zal geheel geestelijk Israël verlost worden, daar zij tot God als een volk voor Hem, bijeenvergaderd zijn.

In 1918 verscheen Christus Jezus als „de boodschapper van het verbond” plotseling of onmiddellijk in den tempel van Jehova om te oordeelen en reinigde de zonen van Levi, wat het afwenden van de goddeloosheid van Jacob, namelijk God's verbondsvolk, tot gevolg had. Met andere woorden, de Heere Jezus Christus wendde in den tempel zoodanige goddeloosheid als „karakterontwikkeling”, vormendienst, ceremoniën, menschenvereering hetgeen de „zonde van Samaria” is, het stokpaardje over de pyramide, onderdanigheid aan politieke en commercieele machten alsof zij de „hoogere machten” zijn, af. Het afwenden van de goddeloosheid van Jacob beteekent het weg nemen van deze goddelooze dingen van het overblijfsel en het veroorloven van hen om Jehova's voornemen te zien en te waardeeren. Natuurlijk Israël of de Joden, waarvan eens gedacht werd dat zij degenen waren waarop in dezen tekst betrekking genomen werd en waarvan de „goddeloosheid van Jacob” afgewend wordt, gaat tot op dezen dag in goddeloosheid voort

en is geheel verblind voor de voornemens van Jehova, en dit toont aan, dat de apostel hier geen betrekking op het natuurlijke Israël nam, toen hij sprak van het afwenden van de goddeloosheid van Jacob, maar dat deze Schriftplaats uitsluitend betrekking heeft op diegenen, die een deel van het geestelijk huis Israël werden.

Het is geheel onredelijk en daarom onschriftuurlijk tot de gevolgtrekking te komen dat de dag komt, waarop Jehova een nieuw verbond zal maken met alle natuurlijke afstammelingen van Israël en dan alle Joden zal verlossen. Enkele dagen voordat Jezus gekruisigd werd, reed hij Jeruzalem binnen, terwijl hij zich als Koning aan de volken aanbood en verworpen werd. Toen en daar zeide hij tot hen: „Ziet, uw huis wordt u woest gelaten.” (Matth. 23: 38) Daar werden de Joden als een volk verworpen; maar er was een overblijfsel van de Joden dat getrouw bleef, en dit overblijfsel dat getrouw bleef, werd de kinderen der belofte, zooals duidelijk door den apostel verklaard is. (Rom. 9: 8) Het volk Israëls was er niet in geslaagd het groote voorrecht om Jehova's getuigen te zijn, te verkrijgen, maar diegenen van de Joden die getrouw voortgingen, en daarom een deel van het geestelijk huis Israëls werden, verkregen door uitverkiezing die gunst.

Het evangelie werd aan niemand anders gebracht dan aan de Joden, totdat Petrus het evangelie aan Cornelius bracht. Daarna hielden de apostelen een bijeenkomst in Jeruzalem, om vast te stellen waarom het evangelie tot de Heidenen gebracht was geworden, en het was bij die gelegenheid dat Jacobus zeide: „Mannen, broeders! hoort mij! Simeon heeft verhaald, hoe God eerst de Heidenen heeft bezocht, om uit hen een volk aan te nemen voor Zijnen naam.” Bij die gelegenheid getuigden Paulus en Barnabas, dat God

door hen teekenen en wonderen onder de Heidenen gedaan had. (Hand. 15: 12, 15) Paulus werd in het bijzonder tot apostel voor de Heidenen gemaakt. Nu legt Paulus in zijn brief aan de Romeinen, in het bijzonder het vijftiende hoofdstuk van Romeinen, den nadruk op zijn ijverig streven om de Joden hun voorrecht te toonen dienstknechten van Christus Jezus te worden. Hij zeide: „Want ik spreek tot u, Heidenen, voor zooveel ik der Heidenen apostel ben; ik maak mijne bediening heerlijk; of ik eenigszins mijn vleesch tot jaloerschheid verwekken, en eenigen uit hen behouden mocht.” (Rom. 11: 13, 14) Indien er een voldoende aantal van het natuurlijk Israël geweest was om de 144.000 van het geestelijk Israël of de leden van het lichaam van Christus aan te vullen, zou dat voorrecht om tot het lichaam van Christus te behooren, nooit tot de Heidenen gekomen zijn. Vanaf het oogenblik dat het evangelie tot de Heidenen gebracht was, stond de gelegenheid voor de Joden en Heidenen beiden open, en niet alleen voor de natuurlijke Israëlieten. Paulus legt hier den nadruk op het feit, dat de gelegenheid om een volk voor Jehova's naam te worden een groote gunst van God was voor Joden en Heidenen beiden.

Terwijl hij met zijn rede voortgaat, zegt hij in hoofdzaak: 'Het verwerpen van het volk Israëls opende den weg voor diegenen die tot de wereld behooren, om met God verzoend te worden, met inbegrip van alle afzonderlijke Joden die ophouden ongeloovig te blijven; en, dit waar zijnde, wat zou dan het gevolg voor die Joden die nu Christus Jezus zouden aannemen en zich geheel aan God zouden wijden, zijn?' Hij beantwoordt zijn eigen vraag, dat de aanneming voor hen „het leven uit de dooden” zal zijn. (Rom. 11: 15) Vervolgens waarschuwt hij de Heidenen niet te roemen, omdat de gunst tot hen gekomen is, maar te vreezen.

De Heidenen waren ongetwijfeld geneigd te roemen; daarom zegt Paulus: „Gij zult dan zeggen: De takken zijn afgebroken, opdat ik zou ingeënt worden. Het is wèl; zij zijn door ongeloof afgebroken, en gij staat door het geloof. Zijt niet hooggevoelende, maar vrees. Want is het, dat God de natuurlijke takken niet gespaard heeft, ziet toe, dat Hij ook mogelijk u niet spare.” (Rom. 11:19-21) De apostel legt den nadruk op het feit, dat iemand slechts door getrouwheid aan God en Christus Jezus de waarborg zal hebben, behouden te blijven. Hij zegt den Heidenen, dat God in staat is de Joden wederom in het verbond te brengen, indien zij Hem zouden gelooven en gehoorzamen. De tijd is voor het evangelie gekomen om naar de Heidenen te gaan, en degenen die uitverkozen werden, werden dit niet uit vleeschelijk standpunt beschouwd, maar slechts door het feit, dat zij geestelijk waren, dat wil zeggen, dat zij Christus Jezus aangenomen en zich geheel aan God gewijd hadden. God maakte vanaf dien tijd geen onderscheid tusschen Joden en Heidenen, in zooverre het het vleesch betrof. „Daarin is noch Jood noch Griek; daarin is noch dienstbare noch vrije; daarin is geen man en vrouw; want gij allen zijt één in Christus Jezus.” — Gal. 3: 28.

Hoewel de gunst tot de Heidenen gekomen was en hun de gelegenheid gegeven werd, een volk voor Jehova te worden, beteekende dit niet, dat alle Joden hierbij inbegrepen waren, alleen omdat zij de natuurlijke afstammelingen van Abraham waren. Integendeel, de Joden naar het vleesch en de Heidenen stonden nu op eenzelfde plaats, en of iemand nu een Jood of een Heiden, dienstbare of vrije was, hij zou, indien hij zich geheel aan God gewijd had door het geloof in het bloed van Christus Jezus, één van het beloofde zaad worden. De tijd moest komen, waarop de Verlosser uit Zion zou komen, en deze kwam toen Christus

Jezus in den tempel verscheen; en het was te dien tijde, dat de profetie van toepassing is. „De Verlosser zal uit Zion komen en zal de goddeloosheden afwenden van Jacob.” (Rom. 11: 26; Jes. 59: 20) Daar dit de tijd is van het reinigen van de „zonen van Levi”, het afwenden van de goddeloosheid van het geestelijk huis Israëls, zullen al zulke getrouwen eenmaal gered worden, en aldus blijkt het argument van den apostel Paulus duidelijk van toepassing te zijn, niet op Israël naar het vleesch, doch op de zaligheid van Israël naar den geest.

De apostel haalt vervolgens de woorden van den profeet Jeremia aan en vermeldt een deel van de bepalingen of voorzieningen van het nieuwe verbond. „En dit is hun [namelijk geestelijk Israël, dat tegenwoordig door het getrouwe overblijfsel op aarde wordt voorgesteld] een verbond van Mij, als Ik hunne zonden zal wegnemen.” Geestelijk Israël had gezondigd en was schuldig voor God door zijn ongerechtigheid, en zij mishagden God; en deze toestand bestond ten tijde van de komst van Christus Jezus tot den tempel om te oordeelen, en het was toen, dat God hun zonden vergaf en zijn toorn van hen afkeerde. „En te dienzelfden dage zult gij zeggen: Ik dank U, Heer! dat Gij toornig op mij geweest zijt; maar Uw toorn is afgekeerd, en Gij troost mij.” (Jes. 12: 1) De groote „hoodschapper van het verbond”, Christus Jezus, de Rechter met alle macht en gezag, is nu tot den tempel gekomen, en hij zit om te oordeelen met het doel de „zonen van Levi” te reinigen en ze te zuiveren van hun zonden, opdat deze zonen van God een aannemelijk offer voor God mogen zijn, dat wil zeggen, vanaf dien tijd. (Mal. 3: 13) Het aannemelijk offer, hier duidelijk vermeld, is, dat dit volk dat voor den naam van Jehova uitverkozen is, Jehova's getuigen moet zijn en om God welgevallig te zijn, daarna 'altijd Jehova

moet opofferen een offerande des lofs, dat is de vrucht der lippen, die Zijnen naam belijden'. — Hebr. 13: 15.

De natuurlijke Joden weigerden het evangelie van „Jezus Christus, en hem gekruisigd”, en weigerden hem als den Rechtvaardiger van Jehova's naam en den Verlosser des menschen. Daarom waren zij de vijanden van God. „Zoo zijn zij wel vijanden aangaande het evangelie, om uwentwil, maar aangaande de verkiezing zijn zij beminden, om der vaderen wil.” (Rom. 11: 28) Daar de Joden vijanden en verblind zijn, konden zij niet in het nieuwe verbond opgenomen worden. Evenmin beteekent deze tekst, dat de Joden verblind werden en bereid waren om hun plaats af te staan, zoodat de Heidenen God's gunst mochten ontvangen. Zelfs in de dagen van Paulus waren zij gebelgd over iedere goddelijke gunst die tot de Heidenen kwam. (Hand. 22: 21-23) De verblindheid der Joden werkte zegenend op de Heidenen in dit opzicht, dat het hun een gelegenheid om in God's organisatie te komen, verschaftte. Daarom was de meerderheid der Joden vijanden van God voor het welzijn of de zegening der Heidenen. Niet aldus echter met het getrouwe overblijfsel der Joden. Betreffende hen zijn de woorden van den apostel: „Aangaande de verkiezing zijn [de getrouwe Joden die niet verblind werden] beminden, om der vaderen wil.” Hun vaderen Abraham, Izaäk en Jacob waren getrouw, en daarom door God bemind, en God strekte zijn liefde tot het overblijfsel van Israël uit door hen een gelegenheid om een deel van de uitverkorenen te worden, aan te bieden; daarom zegt de apostel: „Maar de uitverkorenen [namelijk het getrouwe overblijfsel van het natuurlijk Israël dat geestelijk werd] hebben het verkregen.” — Rom. 11: 7.

Israël en Juda

Het geestelijk huis van Israël omvat al degenen die, vertrouwend op het bloed van Christus Jezus als de verlossing voor den mensch, een verbond gemaakt hebben om den wil Gods te doen en door God verwekt zijn. *Juda* beteekent „lof” en is speciaal van toepassing op diegenen die hun plicht in den koninkrijksdienst hebben volbracht en dit nog steeds doen. De profet Jeremia profeteert in het eenendertigste hoofdstuk betreffende het herstel van Jehova's getrouw overblijfsel, namelijk de bevrijding van hen uit Satan's organisatie en het brengen van hen in de koninkrijks-organisatie van Jehova. Het woord *Jacob* heeft evenzoo betrekking op de koninkrijksgroep.

De profetie betreffende de bevrijding van de ware geestelijke Israëlieten en het brengen van hen in God's organisatie uit die van Satan, hetgeen plaats heeft als Christus Jezus tot den tempel komt, zegt: „Want de Heer heeft Jacob vrijgekocht, en Hij heeft hem verlost uit de hand desgenen, die sterker was dan hij: Dies zullen zij komen, en op de hoogte van Zion juichen, en toevloeien tot des Heeren goed, tot het koren, en tot den most, en tot de olie, en tot de jonge schapen en runderen; en hunne ziel zal zijn als een gewaterde hof, en zij zullen voortaan niet meer treurig zijn. Dan zal de jonkvrouw zich verblijden in den rei, daartoe de jongelingen en ouden tezamen; want Ik zal hunlieder rouw in vroolijkheid veranderen, en zal hen troosten, en zal hen verblijden naar hunne droefenis.” (Jer. 31: 11-13) Deze profetie heeft duidelijk betrekking op den tijd van vreugde als de Heere Jezus tot den tempel komt en de getrouwen uitnodigt in de vreugde des Heeren in te gaan. (Matth. 25: 21) Jehova vraagt nu de aandacht voor iets dat nooit tevoren duide-

lijk in de Heilige Schrift is vermeld, dat wil zeggen, het maken van het nieuwe verbond; daarom spreekt Hij door zijn profeet en zegt: „Ziet, de dagen komen, spreekt de Heer, dat Ik met het huis van Israël en met het huis van Juda een nieuw verbond zal maken.” — Jer. 31: 31.

Deze laatstaangehaalde profetie kon geen betrekking hebben op de Joden naar het vleesch, omdat zij God en Christus Jezus hebben verworpen, en zij verworpen zijn en hun wetsverbond lang geleden ongeldig geworden is, omdat de Joden aan dat verbond ontrouw waren. Deze profetie betreft een nieuw verbond dat met het huis van geestelijk Israël, namelijk het geheele geestelijke Israël met inbegrip van de 'grootte schaar'-klasse, en met het huis van Juda, dat de koninkrijks-groep identificeert, welke met Jezus Christus, die „de Leeuw van den stam van Juda” is, verbonden is, gemaakt is. (Openb. 5: 5) Daar hij het hoofd is van den stam van Juda, worden degenen die als zijn lichaamsleden in den tempel genomen en een deel van het koninkrijk gemaakt zijn, aangeduid als „het huis van Juda”, terwijl het „huis van Israël” niet slechts de koninkrijksklasse omvat, doch allen van de geestelijke klasse die door den geest Gods verwekt zijn.

De apostel zegt: „De dag komt”. De vraag is: Wanneer zal de dag komen voor het maken van dit nieuwe verbond? Noodzakelijkerwijze nadat de Joden in gebreke gebleven waren, de bepalingen van het wetsverbond, dat oud wordt, te houden. De apostel Paulus noemt deze profetie in betrekking tot het nieuwe verbond en zegt: „Want hen berispende, zegt Hij tot hen: Ziet, de dagen komen, spreekt de Heer, en Ik zal over het huis Israëls, en over het huis van Juda een nieuw verbond richten.” (Hebr. 8: 8) De apostel Paulus gaat voort uit de profetie van Jeremia

aan te halen, en door de gebezigde taal wordt de tijd van het maken van het verbond en de bepalingen vastgesteld. De apostel zegt: „Want dit is het verbond, dat Ik met het huis Israëls maken zal na die dagen, zegt de Heer; Ik zal mijne wetten in hun verstand geven, en in hunne harten zal Ik die inschrijven; en Ik zal hun tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn.” (Hebr. 8: 10) Zijn taal toont ons dat het nieuwe verbond gemaakt werd, toen het eerste oud werd. „Als hij zegt: Een nieuw verbond, zoo heeft hij het eerste (verbond, namelijk het wetsverbond) oud gemaakt. Dat nu oud gemaakt is en verouderd, is nabij de verdwijning.” (Hebr. 8: 13) In de dagen van Jeremia en toen zijn profetie geuit werd, werd dat wetsverbond oud gemaakt, maar het was nog niet volkomen verouderd. Door den mond van zijn profeet, Jeremia, maakt Jehova bekend, wat Hij met het oude verbond zou doen, wanneer het geheel verouderd zou zijn en wat Hij met het nieuwe verbond zou doen.

„Die dagen”, vermeld door den profeet Jeremia, begonnen op den pascha-dag van A. D. 33. Jezus had voor de laatste maal het pascha, dat in Egypte ingesteld was, gevierd, en onmiddellijk daarna een herdenking van zijn eigen dood ingesteld; en te dien tijde werd het nieuwe verbond gemaakt. Jezus stierf op dienzelfden dag. De dag waarop het wetsverbond in Egypte gemaakt werd, is definitief bepaald als de 14de dag van Nisan, en de dag waarop het nieuwe verbond gemaakt werd, is definitief vastgesteld als de 14de dag van Nisan A. D. 33. „Die dagen”, waarmede bedoeld worden de dagen van het oude verbond, waren geëindigd.

Het wetsverbond werd in Egypte gemaakt, maar het nieuwe verbond zou niet „naar dat” gemaakt worden, zooals door Jeremia verklaard is. „Niet naar het

verbond, dat Ik met hunne vaders gemaakt heb, ten dage als Ik hunne hand aangreep, om hen uit Egypteland uit te voeren, welk mijn verbond zij vernietigd hebben, hoewel Ik hen getrouwd had, spreekt de Heer." (Jer. 31: 32) Dat verbond, dat in Egypte gemaakt werd, werd bij het offer van een letterlijk lam met een menschen middelbaar, gemaakt, en de bepalingen van dat verbond werden daarna op steenen tafelen en op perkament geschreven. Het nieuwe verbond is hieraan verschillend en zal vervullen hetgeen het oude verbond naliet te vervullen. Egypte, de plaats waar het oude verbond gemaakt werd, voorschaduwde de wereld van Satan, waar de Heer ook gekruisigd werd; daarom werd het nieuwe verbond gemaakt terwijl Christus Jezus nog op aarde was, waar hij gekruisigd werd. Het volk Israël had bewezen aan het wetsverbond ontrouw te zijn, en was daarom onwaardig, dat het nieuwe verbond met dat volk gemaakt werd.

Jehova was met hen „getrouwd” geweest, namelijk met het volk, zooals afgebeeld wordt door de handelwijze van Abraham als man met Hagar. Met betrekking tot Hemzelf als de man tot het natuurlijk Israël toont Jehova, dat zijn verwantschap met hen door het wetsverbond diende, opdat een volk of zaad voor zijn naam voortgebracht mocht worden. Hagar bracht geen zaad voor Abraham voort, dat voor Jehova aannemelijk was; evenzoo is de tegenbeeldige verbonds-organisatie van vleeschelijk Israël er niet in geslaagd een geheele natie of geheel volk voor Jehova's naam voort te brengen. Daarom is het nieuwe verbond, volgens de taal van den profeet, „niet naar het verbond” dat in Egypte gemaakt was. Jehova bepaalt dan het verbond dat Hij met het huis Israëls naar den geest zal maken, namelijk: „Maar dit is het verbond, dat Ik na die dagen met het huis van Israël maken zal, spreekt de Heer: Ik zal mijne wet in hun binnenste geven, en

zal die in hun hart schrijven; en Ik zal hun tot eenen God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn." — Jer. 31: 33.

Wanneer werd het verbond, dat hier met de woorden van den profeet Jeremia beschreven wordt, gemaakt? Het antwoord is, bij den dood van Jezus in A. D. 33. De apostel haalt deze profetie van Jeremia aan, zooals blijkt uit Hebreë 8: 8-10. Deze profetie was vroeger voor het welzijn van de gemeente geschreven, en Paulus richt zich tot de gemeente. Waarom zou hij de gemeente iets zeggen omtrent de voorwaarden van het verbond, dat gemaakt zou worden nadat de gemeente voltooid is? Hij zou dit zekerlijk niet gedaan hebben; en dat toont aan, dat het verbond niet gemaakt is voor het welzijn van het natuurlijk Israël en de wereld der menschheid. Deze dingen werden vroeger geschreven voor hulp, troost en hoop der gemeente. (Rom. 15: 4) Klaarblijkelijk is hetgeen de woorden van de Schriftplaats beteekenen, dit: „Nadie dagen”, hetgeen beteekent nadat het wetsverbond geëindigd was en oud werd, maakt God een nieuw verbond met het huis van Israël en Juda. De Jood was verworpen, en op dat oogenblik eindigde het wetsverbond en werd daarom oud. Het nieuwe verbond werd den volgenden dag gemaakt, zooals door Jezus verklaard werd; en op hetzelfde oogenblik dat het oude verbond eindigde, werd het oud, en onmiddellijk hieropvolgend maakte God het nieuwe verbond met Christus Jezus.

Ten behoeve van wien werd het nieuwe verbond met Jezus gemaakt? Het antwoord is, met het geheele huis van geestelijk Israël, dat wil zeggen, al de geestverwekten. Dit verbond is niet met of voor het welzijn van een van de natuurlijke afstammelingen van Jacob gemaakt, maar voor het welzijn van allen die door het geloof in Christus Jezus gerechtvaardigd worden.

„Namelijk de rechtvaardigheid Gods door het geloof van Jezus Christus, tot allen, en over allen, die gelooven; want er is geen onderscheid.” (Rom. 3: 22) „Want er is geen onderscheid, noch van Jood noch van Griek; want éénzelfde is Heer van allen, rijk zijnde over allen, die Hem aanroepen. Want een iegelijk, die den naam des Heeren zal aanroepen, zal zalig worden.” (Rom. 10: 12, 13) „Want hij is onze vrede die deze beiden [Joden en niet-Joden, die ware geloovigen zijn] één gemaakt heeft, en den middelmuur des afscheidsels gebroken hebbende [tusschen ons. *Eng. Vert.*], heeft hij de vijandschap in zijn vleesch teniete gemaakt, namelijk de wet der geboden, in inzettingen [van het oude wetsverbond] bestaande, opdat hij die twee [Joden en Heidenen] in zichzelf tot eenen nieuwen mensch zou scheppen, vrede makende; en opdat hij [als Middelaar] die beiden met God in één lichaam zou verzoenen door het kruis, de vijandschap [het wetsverbond] aan hetzelfde gedood hebbende.” — Efeze 2: 14–16.

Jehova vermeldt zijn verwantschap met degenen die in het nieuwe verbond zijn, als Hij door zijn profeet zegt: 'En Ik zal hun God zijn, en zij zullen Mij een volk zijn.' Deze woorden stellen definitief het doel van het nieuwe verbond vast, namelijk om een volk voor Jehova's naam voor te bereiden om getuigen voor den naam van Jehova te zijn om getuigenis te geven vóór de vernietiging van Satan's organisatie. (Jes. 43: 9–12) Jehova bezoekt de Heidenen evenals de Joden en neemt vanuit de volkeren een volk voor zijn naam, welk volk getuigenis moet geven, nadat zij in het nieuwe verbond opgenomen en tot bevoegde getuigen voor Jehova gemaakt zijn.

Jehova maakt bekend op welke wijze Hij dit volk voor zijn naam zal voorbereiden, als Hij door zijn profeet zegt: „Ik zal mijne wet in hun binnenste ge-

ven, en zal die in hun hart schrijven," en niet op steenen tafelen. Dit werk, om een volk voor zijn naam voor te bereiden, wordt gedaan, nadat zij door den geest verwekt zijn en onder de bepalingen van het nieuwe verbond komen, en toont aan, dat het verbond uitsluitend voor het doel is, een volk voor te bereiden om door Jehova als zijn werktuig gebruikt te worden. Zich richtende tot zijn broederen, die aan den Heer gewijd waren, zegt de apostel: „Als die openbaar zijn geworden, dat gij een brief van Christus zijt, en door onzen Dienst bereid, die geschreven is niet met inkt, maar door den Geest des levenden Gods, niet in steenen tafelen, maar in vleeschen tafelen des harten." (2 Cor. 3: 3) Als iemand in God's organisatie opgenomen wordt, wenscht hij dat de waarheid in zijn geest en hart, in zijn binnenste, is; zooals door den psalmist uitgedrukt: „Zie, Gij hebt lust tot waarheid in het binnenste, en in het verborgene maakt Gij mij wijsheid bekend. Ontzondig mij met hysop, en ik zal rein zijn, wasch mij, en ik zal witter zijn dan sneeuw." — Ps. 51: 8, 9.

De ware navolger van Christus Jezus, die het Hoofd van geestelijk Israël is, zegt evenals de apostel: „Want ik heb een vermaak in de Wet Gods, naar den inwendigen mensch." (Rom. 7: 22) Jehova's wet is in het hart van diegenen geschreven die zijn getrouwe zonen zijn, en het is aan hen, dat Hij de diepe dingen van zijn Woord openbaart. (1 Cor. 2: 10) Zijn wet in het hart van zijn heiligen openbaart aan hen de goddelijke opdracht die aan hen verleend is, om de koninkrijksboodschap te verkondigen. (Jes. 61: 1-3) Dezulken zijn het, aan wien het getuigenis van Jezus Christus is opgedragen, en zij zijn het, die getrouw God's geboden houden en daardoor hun liefde voor Hem bewijzen. (Openb. 12: 17; 1 Johannes 5: 3) Degenen die in het verbond opgenomen en volkomen getrouw zijn, moeten ‚dit evangelie van het koninkrijk prediken' in ge-

hoorzaamheid aan het gebod des Heeren. — Mattheüs 24: 14.

Als Jehova tot hen zegt, „Ik . . . zal hun God zijn”, moet Hij daarmee bedoelen, dat geen valsche heerschers geduld zullen worden; daarom moeten er geen ceremoniën uitgeoefend worden, waardoor eer en heerlijkheid aan menschen gegeven wordt, omdat dit hetzelfde is als de „zonde van Samaria”. Alle vormen-dienst die voor het oog verricht wordt, moet weggedaan worden. Eer en heerlijkheid moeten aan Jehova gegeven worden, aan wien eer en heerlijkheid verschuldigd zijn. (Ps. 96: 8) Degenen die in den tempel zijn, kunnen nu gemakkelijk zien, dat dit werk van het schrijven van de wet van God in de harten van zijn volk en in hun binnenste, hetzelfde werk is dat de Heer doet, als Hij hen voorbereidt om zijn getuigen te zijn; en dit is een verder bewijs, dat het nieuwe verbond uitsluitend op geestelijk Israël van toepassing is.

HOOFDSTUK VI

ZIJN VERBONDEN

JEHOVA schrijft zijn wet in het hart van diegenen, die er behagen in hebben, zijn wil te doen. Zijn geliefde Zoon, die steeds getrouw aan zijn Vader gewijd is, zegt: „Ik heb lust, o mijn God! om uw welbehagen te doen; en uwe wet is in mijn hart. Ik boodschap de gerechtigheid in de groote gemeente: zie, mijne lippen bedwing ik niet; O, Heer! Gij weet het. Uwe gerechtigheid bedek ik niet in het midden mijns harten; uwe waarheid en uw heil spreek ik uit; uwe weldadigheid en uwe trouw verheel ik niet in de groote gemeente.” (Ps. 40: 9–11, Eng. Vert.) Deze Psalm drukt den hartestoestand uit van diegenen die in het nieuwe verbond zijn en die ijverig hun getrouwheid aan God bewijzen. Het is geheel onredelijk en onschriftuurlijk tot de gevolgtrekking te komen, dat Jehova een nieuw verbond met de Joden zou sluiten, en daarna andere volkeren hierin zou brengen en hen tot bekeerlingen van de Joden zou maken en Jood laten worden; en daarom moet de gevolgtrekking, dat natuurlijk Israëel ook maar iets met het nieuwe verbond te maken zou hebben, geheel uitgesloten worden. (Matth. 11: 24) Het nieuwe verbond is met Christus Jezus gesloten voor het welzijn van diegenen, die er in toestemmen den wil van God te doen, en zij die in dat verbond gebracht worden, en die getrouw voortgaan, moeten God's wet in hun harten geschreven hebben en met hun geheele hart de gerechtigheid van Jehova bekendmaken; anders konden zij 'het volk van God dat voor zijn naam uitgenomen is', niet zijn.

Het vorige hoofdstuk gaf een beschouwing over de profetie van Jeremia betreffende het nieuwe verbond,

welke beschouwing wij hier nu vervolgen: „En zij zullen niet meer, een iegelijk zijnen naaste en een iegelijk zijnen broeder, leeren, zeggende: Kent den Heer! want zij zullen mij allen kennen, van hunnen kleinste af tot hunnen grootste toe, spreekt de Heer; want Ik zal hunne ongerechtigheid vergeven, en hunner zonden niet meer gedenken.” (Jer. 31: 34) Deze profetie bereikt duidelijk zijn hoogtepunt nadat de Heer tot den tempel gekomen is en zijn getrouwe navolgers tot zich vergaderd heeft. Deze profetie heeft geen betrekking op het onderrichten of bekendmaken van de waarheid aan dezulken als 'een ieder der wereld', maar is geheel van toepassing op diegenen, die in het verbond zijn en die getrouw voortgaan.

Volgens een andere vertaling van den tekst haalt de apostel het volgende van deze profetie aan: „En zij zullen niet leeren, een iegelijk zijnen medeburger, en een iegelijk zijnen broeder, zeggende: Kent den Heer! want zij zullen mij allen kennen van den kleinste onder hen tot den grootste onder hen.” (Hebr. 8: 11, *Roth.*) De Schriftplaats, zooals hier weergegeven, stelt definitief de grens vast van de toepassing daarvan op diegenen, die in het verbond zijn en die medeburgers zijn en wier burgerschap in den hemel is. Wij hebben nu het einde der wereld bereikt, hetgeen niet slechts het einde van een zekeren tijd beteekent, en waarvan dikwijls gesproken wordt als van 'het einde der eeuw', maar het einde van het werken van Satan's organisatie, hetgeen door God geduld werd, en daarom den tijd waarop de voorbereiding gemaakt wordt om Satan's macht en zijn organisatie volkomen te vernietigen. De tijd zelf is niet het belangrijkste, maar het vernietigen van Satan's organisatie, omdat dit in verband staat met de rechtvaardiging van Jehova's naam. In den tegenwoordigen tijd heeft de Heer zijn volk in zijn organisatie bijeenvergaderd. Het is de tijd van de ver-

vulling van Psalm 50: 5. Jehova heeft uit de heidenen een volk voor zijn naam genomen; daarom wordt het hoogtepunt van het nieuwe verbond bereikt, en nu wordt God's volk niet langer door menschen onderdicht, in het bijzonder door zulke mannen als „verkozen ouderlingen”, maar allen die in Zion zijn, zijn kinderen van God door zijn organisatie en worden nu door God onderricht. — Jes. 54: 13; Joh. 6: 45.

De Wachttore is niet de leeraar van God's volk. *De Wachttore* brengt slechts datgene onder de aandacht van God's volk, dat Hij heeft geopenbaard, en het is het voorrecht van een ieder van God's kinderen door het Woord Gods te onderzoeken of deze dingen van een mensch of van den Heer zijn. Christus Jezus is in den tempel Jehova's groote Hoogepriester, belast met de tempelorganisatie, en hij is de Leeraar van de tempelklasse geworden; daarom onderricht hij alle kinderen Zions. Jehova is de groote Leeraar, en Hij en Christus Jezus zijn de leeraars van God's volk; daarom zegt de Heer tot zijn kinderen: „Maar uwe leeraars zullen niet meer als met vleugelen wegvliegen, maar uwe oogen zullen uwe leeraars zien.” — Jesaja 30: 20.

Allen die in den tempel zijn, zullen beseffen, dat hun geestelijk voedsel tot hen komt van hun Leeraars, Jehova en Christus Jezus, en niet van eenig mensch. Niemand van de tempelklasse zal zoo dwaas zijn te beweren, dat een broeder (of broeders) die zich vroeger onder hen bevond, en die gestorven en naar den hemel gegaan is, nu de heiligen op aarde onderricht en hen leidt met betrekking tot hun werk. Zulk een gevolgtrekking doet denken aan de „zonde van Samaria”. In vroeger tijden zijn Jehova en Christus Jezus terzijde gesteld en heeft men naar menschen als leeraars in de gemeente uitgezien; maar na het reinigen van den tempel is dit nooit meer zoo geweest.

Betreffende die getrouwen die in den tempel en daarom in het nieuwe verbond zijn, zegt de profetie van Jehova, die hier beschouwd wordt: „Zij zullen mij allen kennen.” Dit beteekent duidelijk, dat de openbaring van Jehova's heerlijkheid van den tempel en van de beteekenis van zijn naam en titels aan de geheele tempelklasse bekendgemaakt is. Zulk een openbaring heeft Jehova aan zijn volk, dat voor zijn naam uitverkozen is, gegeven, en zij waardeeren het feit, dat het hun grootste voorrecht is, nu een deel in de rechtvaardiging van zijn naam te hebben.

Dat degenen die in den tempel zijn dezelfde gunst genieten, wordt door deze woorden aangetoond: „Zij zullen mij allen kennen, van hunnen kleinste af tot hunnen grootste toe”; dat wil zeggen, zij die symbolisch door Mordechai (Esther 2: 5-7) en Naomi (Ruth 1: 2, 3) afgebeeld zijn en het eerst in den tempel gebracht zijn, en degenen, afgebeeld door Esther (Esther 2: 7-11) en Ruth (Ruth 1: 4-18), die later in den tempel gebracht werden, zijn allen gelijk en kennen God van den kleinste tot den grootste onder hen. Allen van hen zien dat het belangrijkste Jehova's naam is. Al dezulken hebben de „penning” (Matth. 20: 1-13) ontvangen, dat wil zeggen, den nieuwen naam (Jes. 62: 2; Openb. 2: 17), en allen zijn in eenheid en zingen verheugd den lof van Jehova en zijn Koning. Dit alles is, zooals bovenverklaard, in vervulling van de profetie door Jeremia geuit.

Er was een tijd waarop Jehova's verbondsvolk tot ongerechtigheid verviel, welke wetteloosheid of ongerechtigheid menschenvereering, vormendienst en in het bijzonder het nalaten van het getuigenisgeven voor den naam van Jehova en zijn koninkrijk, omvatte. Die ongerechtigheid was voor het meerendeel te wijten aan onkunde, en de onkunde van God's wet is een verontschuldiging; daarom zegt Jehova betreffende

hen die in het verbond zijn: „Want Ik zal hunne ongerechtigheid vergeven, en hunner zonden niet meer gedenken.” (Jer. 31: 34) Zulks toont aan, dat vergeving van hun ongerechtigheid direct in verband staat met de groote openbaring die tot hen kwam toen zij tot den Heere God in zijn tempel bijeenvergaderd waren. De ongerechtigheid welke hier vermeld wordt, is geen overgeërfde zonde van Adam, omdat de toesprokenen van tevoren van die zonde door het kostbare bloed van Christus Jezus vrijgemaakt zijn, en zij van toepassing was, nadat zij gerechtvaardigd waren. De ongerechtigheid en zonde, hier door den profeet aangehaald, zijn dezelfde welke beschreven zijn door den profeet Jesaja als hij zegt: „Toen zeide ik: Wee mij, want ik verga! dewijl ik een man van onreine lippen ben, en ik woon in het midden eens volks, dat onrein van lippen is; want mijne oogen hebben den Koning, den Heer der heirscharen gezien! Maar een van de serafs vloog tot mij, en had eene gloeiende kool in zijne hand, die hij met de tang van het altaar genomen had; En hij roerde mijnen mond daarmede aan, en zeide: Zie, deze heeft uwe lippen aangeroerd; alzoo is uwe misdaad van u geweken, en uwe zonde is verzoend.” — Jes. 6: 5-7.

Deze profetie van Jesaja begon omstreeks 1919 met betrekking tot God's volk in vervulling te gaan. De vergeving wordt niet geschonken opdat het verbonds-volk in den hemel opgenomen moge worden, maar wordt geschonken voor het welzijn van Jehova's naam, opdat deze gereinigden tot een volk gemaakt worden, dat gereed is voor zijn naam en om hiervoor getuigenis te geven. „Ik, Ik ben het, die uwe overtredingen uitdelg, om mijnentwil, en Ik gedenk uwer zonden niet.” (Jes. 43: 25) De grondslag voor vergeving van zulke ongerechtigheid en zonde is het kostbare bloed van Christus Jezus, welke het bloed van het nieuwe ver-

bond is, en voor de vergeving der zonden vergoten is.
— Matth. 26: 28; Hebr. 9: 22; 12: 24.

Belangrijk

De belangrijkheid van het nieuwe verbond wordt in de Heilige Schrift vermeerderd. De profeten van ouds, de Heere Jezus en de apostelen spreken er over, en door hun getuigenis maakt Jehova aan zijn kinderen de belangrijkheid van het verbond bekend. Laat men in gedachte houden, dat deze dingen tot troost en hoop van de gemeente geschreven waren. (Rom. 15: 4) Dit is een verdere reden, waarom het nieuwe verbond uitsluitend op de gemeente betrekking heeft en niet van toepassing is op de wereld in het algemeen. Merk ter verdere ondersteuning van deze gevolgtrekking, dat het nieuwe verbond met geestelijk Israël, dat wil zeggen, met diegenen die in Christus Jezus heilig gemaakt worden, gesloten is, de woorden van den apostel die onder leiding van den Heer geschreven werden, op: „Want met ééne offerande heeft hij [Jezus Christus] in eeuwigheid volmaakt degenen, die geheiligd worden.” (Hebr. 10: 14) Wie zijn „degenen, die geheiligd worden”, welke hier vermeld worden? Klaarblijkelijk degenen die in Christus gebracht worden: „Want én hij, die heiligt, én zij, die geheiligd worden, zijn allen uit één; om welke oorzaak hij zich niet schaamt hen broeders te noemen.” (Hebr. 2: 11) En waardoor worden zij geheiligd? Het antwoord is, „[Door] het bloed van het [nieuwe] verbond, waardoor hij [de mensch] geheiligd was.” — Hebr. 10: 29.

Vervolgens zegt de apostel: „Waarvan [van alles wat de geheiligden volmaakt maakt door de eene offerande van Jezus' bloed] de heilige [geest] het ons [de gemeente] ook getuigt.” (Hebr. 10: 15) Op welke wijze of door welk kanaal getuigt het ons? De profetie van Jeremia antwoordt, zooals in Jeremia 31:

31-33 uiteengezet wordt. Dan zegt de apostel vervolgens: „Want nadat hij (tevorens gezegd had: Dit is het verbond [nieuwe verbond]), dat Ik met hen maken zal na die dagen, zegt de Heer; Ik zal mijne wetten geven in hunne harten, en Ik zal die inschrijven in hunne verstanden”; vervolgens zegt hij: „En hunne zonden en hunne ongerechtigheden zal Ik geenszins meer gedenken. Waar nu vergeving derzelve is, daar is geene offerande meer voor de zonde.” (Hebr. 10: 15-18, Am. Herz. Vert.) Hier past de geïnspireerde apostel des Heeren in het bijzonder de voorwaarden van het nieuwe verbond op de geheiligden toe. Dit Schriftuurlijk bewijs moet ieder kind van God, die zijn woord waardeert, dat het nieuwe verbond met Christus Jezus ten tijde van zijn dood voor en ten behoeve van zijn geheiligden gemaakt is en dat het het instrument van Jehova is, waardoor Hij uit de heideneu een volk voor zijn naam neemt, hetwelk zijn getrouwe en ware getuigen moet zijn, zelfs tot het einde, voldoening schenken.

Inwijding

Het sluiten van het verbond is één zaak; de inwijding daarvan is een andere en latere zaak. Het verbond is door Jehova gesloten met diegene, die bevoegd was een overeenkomst aan te gaan, dus met den middelaar, voor het welzijn van allen die onder de voorwaarden van of in het verbond gebracht worden. Inwijding beteekent de gepaste ceremoniën waardoor iemand in een ambt geïnstalleerd en met bijzondere macht bekleed wordt. De inwijding van het nieuwe verbond zijn de gepaste ceremoniën, waardoor diegenen in een ambt geïnstalleerd en met bijzondere macht bekleed worden, welke uitverkozen zijn om de plichten die door dat verbond op hen gelegd zijn, na te komen. Het voornaamste doel van het nieuwe verbond is de rechtvaar-

diging van Jehova's naam, en te dien einde neemt Hij uit de heidenen een volk voor zijn naam, dat, daar het zijn trouw tot op zekere hoogte bewijst, met macht bekleed wordt om getuigen voor zijn naam te zijn.

Het maken en inwijden van het wetsverbond voor-
schaduwde het maken en inwijden van het nieuwe ver-
bond; daarom zijn er zekere dingen gedaan in verband
met deze verbonden die met elkander overeenstemmen.
Jaren voor het wetsverbond werd Mozes door den Heer
als zijn priester en middelaar uitgekozen en naar Egypte
gezonden. De Israëlieten hadden Mozes verloochend
en hij was uit Egypte gevlucht. „Dezen Mozes, welken
zij verloochend hadden, zeggende: Wie heeft u tot
eenen overste en rechter gesteld? dezen, zeg ik, heeft
God tot eenen overste en rechter en verlosser gezon-
den, door de hand des Engels, die hem verschenen was
in het doornbosch.” (Hand. 7: 35) Te bestemder tijd
zond God Mozes naar Egypte terug om een naam voor
Jehova te maken en als bemiddelaar van het wets-
verbond op te treden. Mozes ontving zijn goedkeuring
en macht van God terwijl hij in de woestijn was op
den Berg Sinai. (Hand. 7: 38) Christus Jezus, de Groo-
tere Mozes, werd evenzoo door het volk Israëls ver-
loochend en verworpen in A. D. 33 en in het tegenbeel-
dige Egypte gekruisigd en later uit de dooden opgewekt
en in den hemel opgenomen. Na een lange wachtpe-
riode wordt Jezus Christus teruggezonden, in het
jaar 1914 (A. D.), bekleed met volledige macht en
gezag om te regeeren. (Hebr. 10: 12, 13; Ps. 110: 2)
Na den grooten Pharao, Satan den Duivel, uit den
hemel geworpen te hebben, kwam Jezus Christus tot
den tempel van God, namelijk in 1918, en zit daar
als een zuiveraar en oordeeler en begint met de in-
wijding van het nieuwe verbond.

Zij, die Jezus Christus de groote Rechter bij zijn
oordeel getrouw bevonden heeft, zijn de heiligen van

Jehova, en deze zijn degenen die daarna aan den Heer een offerande in gerechtigheid aanbieden. (Mal. 3: 3) Dit zijn degenen betreffende wie de Heere Jezus zegt: „Zalig is de dienstknecht, welken zijn heer, komende, zal vinden alzoo doende. Voorwaar, ik zeg u, dat hij hem zal zetten over al zijne goederen.” (Matth. 24: 46, 47) Deze getrouwen worden in een ambt geïnstalleerd en met macht bekleed om bijzondere plichten uit te voeren, dat wil zeggen, de plichten om op de koninkrijksbelangen toe te zien, aangeduid als des Heeren „goederen” welke hij aan hen opdraagt, en welke plichten zij moeten nakomen door getrouw getuigenis voor den naam van Jehova te geven.

Paulus zegt betreffende de bevestiging of inwijding van het verbond: „Waarom ook het eerste testament niet zonder bloed is ingewijd [*Diaglott*, ingesteld; *Rotherham*, geheiligd; *Moffatt*, ingewijd; hetgeen allemaal hetzelfde beteekent].” (Hebr. 9: 18) De gepaste ceremonie werd bij de inwijding van het wetsverbond verricht, betreffende waarvan de apostel zegt: „Want als al de geboden, naar de Wet van Mozes, tot al het volk uitgesproken waren, nam hij het bloed der kalveren en bokken, met water, en purpuren wol en hyzop, besprengende heide het boek zelf, en al het volk, Zeggende: Dit is het bloed des testaments, hetwelk God aan ulieden heeft geboden.” (Hebr. 9: 19, 20) Eenigen tijd hiervoor was het verbond met Israël in Egypte gemaakt, maar nu bij de inwijding werden de Israëlieten onderricht omtrent hun verwantschap met God en hun plichten die zij overeenkomstig zijn geboden, moesten nakomen.

Betreffende de ceremonie welke op den berg Sinaï verricht werd, staat er geschreven: „Mozes nu beschreef al de woorden des Heeren, en hij maakte zich des morgens vroeg op, en hij bouwde een altaar onder aan den berg, en twaalf kolommen, naar de

twalf stammen van Israël. En hij zond de jongelingen van de kinderen Israëls, die brandofferden offerden, en den Heere dankofferden offerden, van [jonge] ossen. En Mozes nam de helft van het bloed, en zette het in bekkens, en de helft van het bloed sprengde hij op het altaar. En hij nam het boek des verbonds, en hij las het voor de ooren des volks; en zij zeiden: Al wat de Heer gesproken heeft, zullen wij doen en gehoorzamen. Toen nam Mozes dat bloed, en sprengde het op het volk, en hij zeide: Ziet, dit is het bloed des verbonds, hetwelk de Heer met ulieden gemaakt heeft over al die woorden." (Ex. 24: 4-8) Den Israëlieten, ofschoon zij deel aan het verbond hadden vanaf den dag waarop zij Egypte verlieten, werd nu, op den berg Sinaï, door Mozes de geboden en verordeningen van God, welke zij moesten gehoorzamen, bekendgemaakt. Sedert de komst van den Grooteren Mozes, Christus Jezus, tot den tempel, dat wil zeggen, den berg Zion, heeft hij het Woord van God's profetie, overeenkomstig den wil van Jehova onthuld en deze dingen aan de gewijden van God's volk gegeven, die eerst deel van het nieuwe verbond en onder zijn voorwaarden geweest zijn, maar nu begrijpen moeten wat de voornaamste plichten zijn, die door hen verricht moeten worden, namelijk getrouw getuigenis geven voor den naam van Jehova. Deze, die den nieuwen naam hebben aangenomen, die hun door Jehova gegeven is, zijn geheel in overeenstemming met alle voorwaarden van het verbond.

Mozes richtte door het bouwen van een altaar en twalf kolommen een getuige op den berg Sinaï op. (Ex. 24: 4) Toen zond Mozes jongelingen „die brandofferden offerden, en den Heer dankofferden offerden, van (jonge) ossen". Die „jongelingen" schijnen het overblijfsel af te beelden, dat door den profet Joël in hoofdstuk 2: 28 beschreven wordt. Sedert 1918 en

meer in het bijzonder sedert 1922, is het overblijfsel als Jehova's getuigen uitgezonden om den Heer in tegenwoordigheid van het volk, ‚vrede — en dank-offeranden‘, dat wil zeggen, een offerande in gerechtigheid, te offeren. — Mal. 3: 3; Hebr. 13: 15.

Paulus, Exodus aanhalende, zegt, dat Mozes „het bloed van kalveren en bokken nam” terwijl het woord „bokken” niet in het Exodus-bericht vermeld wordt. De blijkbare reden hiervoor is, dat het bloed van Jezus Christus het bloed is dat het nieuwe verbond van kracht maakt en in werking doet treden op den tijd, waarop het gemaakt is en ten tijde van zijn inwijding. De „bok des Heeren” (Lev. 16: 8, 9) beeldt diegenen af, wier lichamen geheiligd zijn, hetgeen aan hun uitverkiezing als Jehova's getuigen moet voorafgaan. De offerande heeft plaats ten tijde van de inwijding en aanneming en verwekking door God, doch slechts zij die door den Heer getrouw bevonden worden, worden hier door den bok des Heeren afgebeeld. Met de inwijding van het nieuwe verbond behoeft niet gewacht te worden, totdat het overblijfsel werkelijk als menschelijk organisme ontbonden is. Hun recht op een menschelijk bestaan hield op, toen zij door offerande in het verbond opgenomen werden. Daar het voor naamste doel van het nieuwe verbond de rechtvaardiging van Jehova's naam is, en het verbond het instrument van Jehova is om uit de natiën een goed-gekeurd volk voor zijn naam te nemen, dat voor zijn naam getuigenis moet geven, volgt hieruit, dat het nieuwe verbond bevestigd of ingewijd moet worden vóór dat de rechtvaardiging van Jehova's naam plaats heeft in den strijd van den grooten dag van God Almachtig.

Mozes nam de helft van het bloed en zette het in bekkens en de helft daarvan sprengde hij op het altaar. (Ex. 24: 6) Dit deel van de ceremonie voor-

schaduwde, dat bij de inwijding van het nieuwe verbond de bestemde tijd en gelegenheid voor God's goed-gekeurden gekomen was om een offerande in gerechtigheid te offeren, dat wil zeggen, de offerande van lof en dankzegging voor zijn naam, terwijl het altaar de grondslag was, waarop zulk een offer geofferd moest worden. Het sprenkelen van het bloed op het altaar beteekende, dat het geheiligd was voor het offeren van zulke offeranden en dat de tijd gekomen was om zulk een offer te doen; en aldus komt de ceremonie, waardoor het wetsverbond werd ingewijd, overeen met de ceremonie waardoor het nieuwe verbond ingewijd werd. Toen las Mozes aan het volk voor, wat in het verbondsboek geschreven werd, hetwelk God hem gegeven had. Evenzoo neemt de Grootere Mozes, de Heere Jezus Christus, „het Lam dat geslacht werd”, het boek van onderrichting uit de handen van Jehova, verbreekt de zegels daarvan, en openbaart aan de getrouwen wat de wil en het voor-nemen van Jehova is, en dit doet hij bij de inwijding van het nieuwe verbond. — Openb. 5: 1-10.

Het wetsboek werd ook met het bloed besprenkeld. „Want als al de geboden, naar de Wet van Mozes, tot al het volk uitgesproken waren, nam hij het bloed der kalveren en bokken, met water, en purpuren wol en hyzop, besprengende beide het boek zelf, en al het volk.” (Hebr. 9: 19) Het besprenkelen van het boek met het bloed toont aan, dat de wetten en geboden van God welke in zijn Woord, den Bijbel, neergeschreven zijn, nu levend en in kracht en in werking getreden zijn tegenover het overblijfsel, zijn getuigen en dat zij zijn geboden, welke hun door den Grooteren Mozes overhandigd worden, moeten gehoorzamen. Het is daarom zeer juist, dat de Heer aan het overblijfsel de beteekenis van de profetieën na zijn komst tot den tempel bekend zou maken. Het overblijfsel is

gaan beseffen, dat wat in Deuteronomium 18: 19 en in Handelingen 3: 23 geschreven staat, nu speciaal op hen van toepassing is en geen betrekking op de wereld heeft. (Zie *De Wachtstoren* 1933, bladzijden 105-110.) Zij zijn in de overeenkomst of het verbond van gehoorzaamheid gebracht en zij moeten den Grooteren Mozes gehoorzamen.

Bij de inwijding van het wetsverbond sprenkelde Mozes het bloed over het volk. Dit blijkt te betekenen, dat iemand eerst in het offerverbond moet zijn om de voorrechten en zegeningen van het nieuwe verbond te ontvangen. Diegenen, zooals Paulus, die getrouw vóór de komst van den Heer stierven, hebben werkelijk hun bloed in den dood vergoten, maar zij moesten wachten tot de verschijning van den Heere Jezus Christus in den tempel om de kroon des levens te ontvangen, op welken tijd het nieuwe verbond bevestigd wordt en waarna een speciaal getuigeniswerk verricht moet worden voor den naam van Jehova door zijn overblijfsel op aarde. Sedert de komst van den Heer tot den tempel zijn de heiligen die in het geloof gestorven zijn, bijeenvergaderd door den Heer, en later wordt het getrouwe overblijfsel in den tempel bijeenvergaderd, zoodat allen, met inbegrip van diegenen die tot het einde toe getrouw blijven, 'voor altijd met den Heer zullen zijn'. (1 Thess. 4: 17) Hetgeen de heiligen in het geestelijk organisme precies doen, weten wij niet; maar het overblijfsel weet, wat van hem verlangd wordt, omdat de Heer het duidelijk gemaakt heeft.

In de ceremonie van het besprenkelen van het volk, werden water, purpuren wol en hyzop gebruikt. (Hebr. 9: 19) Het water zal zeer juist de waarheid betreffende Jehova's naam en zijn voornemen voorstellen, welke beide aan het overblijfsel sedert de komst van den Heere Jezus tot den tempel geopenbaard zijn

geworden. De purpuren wol, zijnde een koninklijke of koninkrijks-kleur, en die van een schaap of lam, heeft betrekking op het koninklijke Lam Gods, dat als middelaar van het nieuwe verbond in zijn eigen bloed optreedt en dit inwijd. Hij, de grootere Mozes, is nu op zijn troon en regeert. (Ps. 2: 6; 110: 2) De hyzop symboliseert een reiniging van de „zonen van Levi” in den tempel door een middelaar bij de inwijding van het verbond, welks middelaar de groote Hoogepriester en Rechter is, die onder het bijzonder gezag van Jehova handelt. (Ex. 12: 22; Lev. 14: 4-7) „Ontzondig mij met hyzop, en ik zal rein zijn, wasch mij en ik zal witter zijn dan sneeuw.” — Ps. 51: 7.

Dit is een verder bewijs dat het nieuwe verbond niets te maken heeft met de natuurlijke afstammelingen van Israël en met de menschheid in het algemeen, maar dat het tot geestelijk Israël beperkt is. Het overblijfsel van Israël naar den geest is 'door het bloed van het verbond geheiligd'. (Hebr. 10: 10, 14, 19) Het besprenkelen van het overblijfsel dat nu tot geestelijk Israël behoort toont aan, dat de levensverdienste van het geofferde slachtoffer, Jezus Christus, op hen van toepassing is en dat het verbond in hen bevestigd is en zij moeten strikt gehoorzaam zijn aan den middelaar van dat verbond. Dezulken van het overblijfsel worden daarom gereinigd van doode werken en dienstknechten van den levenden God gemaakt. (Hebr. 9: 14, 16, 17) Het is de Grootere Mozes, Christus Jezus, „die zichzelf voor ons gegeven heeft, opdat hij ons zou verlossen van alle ongerechtigheid [wetteloosheid], en zichzelf een [groep menschen] zou reinigen, ijverig in goede werken.” (Titus 2: 14) Deze gereinigden of gezuiverden zijn de heiligen die nog op aarde zijn, die in Jehova bijeenvergaderd en zijn officieele getuigen op aarde gemaakt zijn, om zijn naam en zijn werken bekend te maken. — Ps. 50: 5, 6.

„Bekwame Dienaars’

Bij de inwijding van het wetsverbond voorschaduwde Mozes de middelaar, Christus Jezus, en Mozes werd vergezeld door de oudsten, die met hem op den berg Sinaï gingen. „Mozes nu en Aäron klommen opwaarts, ook Nadab en Abihum en zeventig van de oudsten van Israëel.” (Ex. 24: 9) De broeders van Mozes die hem vergezelden op den berg waren leden van zijn huis en van het toekomstig priesterschap. (Ex. 19: 6) Zij komen overeen met de „vier en twintig oudsten” die rondom Jehova’s troon gezeten zijn, zooals in Openbaring 4: 4 beschreven is. Diegenen die Mozes op den berg vergezelden, schijnen ook verband te houden met de zeventig oudsten, die zooals Jehova Mozes gebod, tot hem verzameld moesten worden om hem te helpen de lasten van zijn ambt te dragen. „En de Heer zeide tot Mozes: Verzamel mij zeventig mannen uit de oudsten van Israëel, dewelke gij weet, dat zij de oudsten des volks en deszelfs ambtslieden zijn; en gij zult hen brengen voor de tent der samenkomst, en zij zullen zich daar bij u stellen. Toen kwam de Heer af in de wolk, en sprak tot hem, en afzonderende van den Geest, Die op hem was, leide hem op de zeventig mannen, die oudsten; en het geschiedde, als de Geest op hen rustte, dat zij profeteerden, maar daarna niet meer.” — Num. 11: 16, 25.

Deze zeventig mannen die door Jehova uitgekozen waren, werden door Hem bekwaam gemaakt en aangewezen om Mozes bij de uitvoering van het wetsverbond te helpen; en dit komt overeen met het ambt van de „bekwame dienaars van het nieuwe [verbond]”. Betreffende zichzelf en zijn discipelen schreef de apostel: „God . . . heeft ons bekwaam gemaakt om te zijn dienaars des nieuwen [verbonds]; niet der letter, maar des geestes; want de letter doodt, maar de geest

maakt levend." (2 Cor. 3: 5, 6, Eng. Vert.) Voor welk doel zijn dezulken tot bekwame dienaars van het nieuwe verbond gemaakt? Blijkbaar voor het doel, hetwelk door den apostel op een andere plaats vermeld wordt, namelijk, „tot de volmaking der heiligen, ... totdat wij allen zullen komen [tot] de eenigheid des geloofs." (Efeze 4: 11-13) Zulks is het werk van ‚een volk voor zijn naam uit te kiezen’, welk werk het nieuwe verbond volbrengt. Het ambt van Paulus voor de gemeente bewees dat hij zulk een bekwaam dienaar voor het nieuwe verbond was. Geen gewijd en geestverwekt kind van God kan echter tot een bekwaam dienaar van het nieuwe verbond gerekend worden, tenzij hij rijpheid in Christus verkregen heeft, dat wil zeggen, dat hij inderdaad een oudste geworden is, en niet slechts door verkiezing van medeschepselen. Wanneer allen tot eenheid in Christus gebracht worden, zijn al dezulken inderdaad oudsten. De „zeventig oudsten" moeten daarom de heiligen die opgestaan en tot Jehova vergaderd zijn en ook het overblijfsel dat tot den Heer in den tempel vergaderd is, afbeelden. Deze worden genoemd „de aanzienlijken van de kinderen Israëls”, welke aanduiding in het bericht betreffende de inwijding van het wetsverbond verschijnt. — Ex. 24: 11.

Zij die Mozes op den berg Sinä vergezelden, zagen de openbaarmaking van de heerlijkheid van Jehova: „En zij zagen den God van Israël; onder zijn voeten was als een vloer van saffiersteen, klaar als de hemel zelf." (Ex. 24: 10, Leidsche Vert.) Evenzoo sedert Jehova Zion opgebouwd heeft en in zijn heerlijkheid verscheen, heeft Hij zijn heerlijkheid aan diegenen van Zion geopenbaard, met inbegrip van het overblijfsel, welke allen in eenheid en daarom in den tempel en door Jehova onderricht zijn en zijn heerlijkheid, naam en voornemen hebben waargenomen.

(Ps. 102: 16; Jes. 54: 13) Zij zien ook Jehova's heerlijke organisatie, waarvan Christus Jezus het Hoofd is, en zij zien, dat deze organisatie de getrouwe getuigen van Jehova insluit die nu op aarde zijn „gezet in hemelsche plaatsen in Christus Jezus”, boven welke organisatie Jehova zit en regeert. — Deut. 33: 26; Ps. 68: 32, 33; Ezech. 1: 26.

Door zijn profeet Jesaja identificeert Jehova diegenen van zijn dienstknachtsgroep, welke Hij voor zijn naam heeft uitverkozen: „Gij welken ik gegrepen heb van de einden der aarde, en uit hare bijzondersten geroepen heb, en zeide tot u: Gij zijt mijn knecht, u heb Ik uitverkoren en heb u niet verworpen.” (Jes. 41: 9) Deze zijn de tegenbeeldige zeventig oudsten of „aanzienlijken van de kinderen van [geestelijk] Israël”. „Hij strekte zijn hand niet naar Israëls aanzienlijken uit, en zij aanschouwden God en aten en dronken.” (Ex. 24: 11) Jehova strekte naar dezen „zijn hand niet uit” om hen nadeel te berokkenen, in weerwil van het feit, dat zij een visioen van zijn heerlijkheid hebben. Evenmin keerde Jehova zijn hand tegen Jesaja, toen de profeet de heerlijkheid van den Heer in zijn tempel zag; en daar beeldde Jesaja het getrouwe overblijfsel dat nu op aarde is, af. „Toen zeide ik: Wee mij, want ik verga, dewijl ik een man van onreine lippen ben, en woon in het midden eens volks dat onrein van lippen is; want mijne oogen hebben den Koning, den Heer der heerscharen gezien.” (Jes. 6: 5) Jehova zegt tot het overblijfsel, hier afgebeeld door Jesaja, gereinigd en tot leden van de getrouwe dienstknachtsklasse gemaakt, en daarom Jehova's getuigen: „Vrees niet, want Ik ben met u; wees niet verbaasd, want Ik ben uw God; Ik sterk u, ook help Ik u, ook ondersteun Ik u met de rechterhand mijner gerechtigheid. Zie, zij zullen beschaamd en te schande worden, allen die tegen u ont-

stoken zijn; zij zullen worden als niets, en de lieden die met u twisten, zullen vergaan." — Jes. 41: 10, 11.

Vergelijk den voorgaanden tekst met het vierde hoofdstuk van Openbaring. Jehova God voedt nu zijn volk met voedsel, dat geschikt voor hen is, hetgeen voorschaduwd werd door het feit dat de „zeventig oudsten" „aten en dronken". Jehova heeft zijn volk van anderen afgescheiden en een feest voor hen bereid, en zij, het overblijfsel, die nu op aarde zijn, verheugen zich in dit feest en zingen den lof van Jehova. „Gij richt de tafel toe voor mijn aangezicht, tegenover mijne tegenpartijders; gij maakt mijn hoofd vet met olie, mijn beker is overvloeiende." (Ps. 23: 5) De getrouwe overblijfselklasse zal voortgaan te eten, maar zij die eer aan schepselen geven en wetteloos zijn, zullen niet geestelijk gevoed worden; gelijk Jehova verklaard heeft: „Daarom zegt God de Heer alzóó: Zie, mijne knechten zullen eten, doch gijlieden zult hongeren; zie, mijne knechten zullen drinken, doch gijlieden zult dorsten; zie, mijne knechten zullen blijde zijn, doch gijlieden zult beschaamd zijn; zie, mijne knechten zullen juichen van goeder harte, maar gijlieden zult schreeuwen van weedom des harten, en van verbreking des geestes zult gij huilen; en gijlieden zult uwen naam mijnen uitverkorenen tot een vervloeking laten; en God de Heer zal ulieden dooden, maar zijne knechten zal Hij met een anderen naam noemen." — Jes. 65: 13-15.

De berg Sinai, de plaats van de inwijding van het wetsverbond, beeldde den Berg Zion, God's organisatie, af, tot welke zijn volk bijeenvergaderd en waar het nieuwe verbond ingewijd wordt. „Toen zeide de Heer tot Mozes: Kom tot Mij op den berg, en wees aldaar; en Ik zal u steenen tafelen geven, en de wet en de geboden, die Ik geschreven heb, om hen te onderwijzen." (Ex. 24: 12) Jehova maakte Mozes

daar tot leeraar van diegenen, die tot zijn huis behoorden. Nu onderricht Jehova door Christus Jezus, den Grooteren Mozes, het overblijfsel op aarde, dat nu tot de leden van zijn huis behoort, en zij, dat wil zeggen, de getrouwen, ‚zien hun Leeraars‘, leeren de waarheid van hen, en verheugen zich.

Op God's bevel las Mozes aan de Israëlieten de wet voor, welke hij van Jehova had ontvangen, terwijl hij op den berg was, en welk voorlezen plaats had vóór de bijeenvergadering van Mozes en zijn broederen op den berg op Jehova's bevel. Omdat de Israëlieten bevreesd waren, verzochten zij om een middelaar: „En al het volk zag de donderen en de bliksemen, en het geluid der bazuin, en den rookenden berg; toen het volk zulks zag, weken zij af en stonden van verre, en zij zeiden tot Mozes: Spreek gij met ons, en wij zullen niet sterven! En Mozes zeide tot het volk: Vreest niet, want God is gekomen opdat Hij u beproefde, en opdat zijne vreeze voor uw aangezicht zoude zijn, dat gij niet zondigdet. En het volk stond van verre; maar Mozes naderde tot de donkerheid alwaar God was.” — Ex. 20: 18–21.

Jehova sprak toen tot Mozes en wees hem als middelaar aan om tot het volk te spreken, en Jehova gebod wat zij zouden doen „aan alle plaats, waar Ik mijns naams gedachtenis stichten zal”. (Ex. 20: 24) Dit toont aan, dat het doel van het verbond gericht was op de rechtvaardiging van Jehova's naam. Eveneens ook op de komst van den Heere Jezus, den Grooteren Mozes, tot den tempel, en terwijl hij daar het getrouwe overblijfsel tot zich vergadert, moet het een middelaar hebben, anders zou het „in de handen van den levenden God vallen”, hetgeen zij niet wenschen, doordat zij onvolmaakt zijn. Vanaf het oogenblik dat de heilige geest ophield het ambt van helper of troos-

ter en pleiter uit te oefenen, staat de Heere Jezus in den tempel tusschen Jehova en het overblijfsel en oefent het ambt van middelaar en pleiter uit evenals dat van dengene die het nieuwe verbond inwijdt. — Hebr. 10: 31.

Zooals hierin van tevoren verklaard werd, werd het nieuwe verbond gemaakt „na die dagen”, hetgeen beteekent nadat het wetsverbond oud geworden was, hetgeen plaats had juist vóór den dood van Jezus. Met betrekking tot de inwijding van het nieuwe verbond is er ook een speciale uitlegging van de woorden „na die dagen”. Het volk Israëls voorschaduwde de „Christenheid” of het zoogenaamde „georganiseerde Christendom”, welke met God in een stilzwijgend verbond was om zijn wil te doen, omdat zij den naam van Christus had aangenomen. Ten tijde dat Jezus het nieuwe verbond inwijdde, had de „Christenheid” alle wetten en geboden van God verbroken, welke wetten en geboden de „Christenheid” beweerde te houden. De overtreding van de „Christenheid” sloot ook het verbreken van het eeuwigdurend verbond met betrekking tot het vergieten van bloed in. „Want het land is bevlekt vanwege zijn inwoners, want zij overtreden de wetten, zij veranderen de inzetting, zij vernietigen het eeuwig verbond.” (Jes. 24: 5) Men kan terecht zeggen, dat de inwijding van het nieuwe verbond daarom „na die dagen” was, dat wil zeggen, nadat de „Christenheid” alle wetten en geboden van Jehova verbroken had.

Het volk Israëls als één geheel was onder het wetsverbond en door zijn voorwaarden gebonden. Die natie verbrak het verbond en het verbond bracht om deze reden geen volk voor Jehova's naam voort. Er waren echter enkele Israëlieten die aan God getrouw waren en Christus Jezus bij zijn komst aannamen en welke van Mozes tot Christus overgebracht en daarom

onder de voorwaarden van het nieuwe verbond gebracht werden. „Alzoo is er dan ook in dezen tegenwoordigen tijd een overblijfsel geworden, naar de verkiezing der genade.” (Rom. 11: 5) Na het maken van het nieuwe verbond kwamen allen die zich onvoorwaardelijk gewijd hadden den wil van God te doen en door den geest Gods waren aangenomen en verwekt, onder de bepalingen van het nieuwe verbond, welks doel was en is een volk voor Jehova's naam voort te brengen. In ieder geval bleken niet allen die onder de bepalingen van het nieuwe verbond kwamen, getrouw, en daarom werden zij niet als een volk voor den naam van Jehova uitverkozen. Het is slechts een overblijfsel „in den dag des Heeren”, dat getrouw bevonden wordt. „Het overblijfsel zal wederkeeren, het overblijfsel Jakobs, tot den sterken God. Want hoewel uw volk, o Israël! is gelijk het zand der zee, zoo zal toch maar het overblijfsel daarvan wederkeeren: de verdelging is vastelijk besloten, overvloeiende met gerechtigheid.” — Jes. 10: 21, 22.

Het is het overblijfsel dat getrouw bevonden wordt, hetwelk in de inwijding van het nieuwe verbond deelt en ten opzichte waarvan het nieuwe verbond wordt ingewijd. Dezulken worden tot Jehova vergaderd omdat zij getrouw geweest zijn, en zij zijn degenen, welke tot leden van den uitverkoren knecht van Jehova gemaakt zijn. „Zie, mijn knecht, dien Ik ondersteun, mijn uitverkorene, in denwelke mijne ziel een welbehagen heeft. Ik heb mijnen geest op hem gegeven, hij zal het recht den Heidenen voortbrengen. Hij zal niet schreeuwen, noch zijne stem verheffen, noch zijne stem op de straat laten hooren. Het gekrookte riet zal hij niet verbreken, en de rookende vlaswiek zal hij niet uitblusschen; met waarheid zal hij het recht voortbrengen. Hij zal niet verdonkerd worden en hij zal niet verbroken worden, totdat hij het recht op aarde

zal hebben besteld, en de eilanden zullen naar zijne leer wachten. Alzóó zegt God de Heer, die de hemelen geschapen, en dezelve uitgebreid heeft, die de aarde uitgespannen heeft en wat daaruit voortkomt, die den volke dat daarop is, den adem geeft, en den geest dengenen die daarop wandelen; Ik de Heer heb u geroepen in gerechtigheid, en Ik zal u bij uwe hand grijpen; en Ik zal u behoeden, en Ik zal u geven tot een verbond des volks, tot een licht der Heidenen, om te openen de blinde oogen, om de gebondenen uit te voeren uit de gevangenis, en uit het gevangenhuis degenen die in duisternis zitten. Ik ben de Heer, dat is mijn naam, en mijne eer zal Ik geen andere geven, noch mijnen lof den gesnedenen beelden." — Jes. 42: 1-8.

Het is aan het getrouwe overblijfsel of het zichtbare deel van de knechtsklasse, dat Jehova den nieuwen naam verleent. Het nieuwe verbond heeft dezen als een volk voor Jehova's naam voortgebracht. Aan hen wordt het getuigenis van den Heere Jezus Christus opgedragen, en om deze reden en omdat zij de geboden van Jehova houden door getuigenis te geven, tracht Satan hen te vernietigen; evenals geschreven staat: „En de draak vergrimde op de vrouw, en ging henen om krijg te voeren tegen de overigen van haar zaad, die de geboden Gods bewaren en de getuigenis van Jezus Christus hebben." (Openb. 12: 17) Hun bescherming hangt af van voortdurende trouw aan Jehova in gehoorzaamheid aan het gebod. „De Heer bewaart al degenen die Hem liefhebben, maar Hij verdelgt alle goddeloozen." (Ps. 145: 20) „En het zal geschieden dat alle ziel die dezen profet niet zal gehoord hebben, uitgeroeid zal worden uit den volke." (Hand. 3: 23) Deze bijeenvergaderden tot Jehova moeten voortgaan zijn lof te zingen.

ZIJN VERBONDEN

JEHOVA GOD is de Levengever, en zijn voorzieningen voor de menschen om leven te verkrijgen zijn door de verdienste van Jezus Christus' offerande. „Want de bezoldiging der zonde is de dood, maar de genadegift Gods is het eeuwige leven door Jezus Christus onzen Heer.” (Rom. 6: 23) Niemand verkrijgt leven doordat hij in een verbond is. Een mensch moet eerst gerechtvaardigd en rechtvaardig gerekend worden, voordat hij in het nieuwe verbond gebracht zou kunnen worden. Hij wordt door geloof in het vergoten bloed van Christus Jezus daarna gerekend het recht op leven te hebben. Maar eenmaal in het nieuwe verbond gebracht, beteekent dit, dat hij de voorwaarden van dat verbond moet nakomen om te leven en aan den eeuwigen dood te ontkomen. De Israëlieten waren onder het wetsverbond toen Jehova tot hen zeide: „Ja, mijne inzettingen en mijne rechten zult gij houden; welke mensch dezelve zal doen, die zal door dezelve leven: Ik ben de Heer.” (Lev. 18: 5) Die Schriftplaats wil niet zeggen en beteekent niet dat de Joden leven zouden verkrijgen doordat zij in het wetsverbond waren, maar het beteekent, dat het breken van het wetsverbond een ophouden van het leven dat zij te dien tijde hadden, beteekent. Zij moesten in het verbond leven.

Met betrekking tot dezelfde zaak staat er geschreven: „Want zoovelen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder den vloek; want daar is geschreven: Vervloekt is een iegelijk die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen. En dat niemand door de wet gerechtvaardigd wordt

voor God, is openbaar; want de rechtvaardige zal uit het geloof leven. Doch de wet is niet uit het geloof, maar de mensch die deze dingen doet, zal [in] dezelve leven." (Gal. 3: 10-12) Gedurende de duizendjarige regeering van Christus zal hij de gehoorzamen van de menschheid herstellen, niet door of overeenkomstig de voorwaarden van het nieuwe verbond, maar door hun gehoorzaamheid aan de wetten van zijn koninkrijk. Diegenen die door het nieuwe verbond zijn voortgebracht als een volk voor Jehova's naam en die getrouw voortgaan tot den dood, zullen dan met Christus Jezus in dat herstellingswerk zitten. (Openb. 2: 10) Het nieuwe verbond is in het bijzonder voor het doel om met de gerechtvaardigden en geestverwekten te handelen, opdat diegenen, die overeenkomstig de voorwaarden van het verbond getrouw voortgaan, voortgebracht en voorbereid mogen worden als de getuigen voor den naam van Jehova en voor zijn naam getuigenis mogen geven. Als dezen die in het verbond zijn, tot eenheid van geloof in Christus Jezus „tot de mate van de grootte der volheid van Christus" gebracht zijn (Ef. 4: 13), is het oogenblik aangebroken waarop het nieuwe verbond jegens hen wordt ingewijd en zij worden tot officieele getuigen van Jehova gemaakt; en hun werk als zulke getuigen moet vóór Armageddon gedaan worden.

Tot Zion

De Apostel Paulus richtte zich tot diegenen die in Christus Jezus in het nieuwe verbond zijn, toen hij schreef: „Maar gij zijt gekomen tot den berg Zion en de stad des levenden Gods, tot het hemelsche Jeruzalem en de vele duizenden der Engelen." (Hebr. 12: 22) Hij zeide niet: Gij zijt gekomen tot Egypte, of eenig deel van Satan's organisatie, maar: „Gij zijt ge-

komen tot den berg Zion," welke God's organisatie is, en de oprichting van het koninkrijk Gods beteekent. Het opbouwen van Zion, de hoofdorganisatie van Jehova, begon toen de woorden van Jehova vervuld werden, namelijk, „Ik toch heb mijnen Koning gezalfd over Zion, den berg mijner heiligheid." (Ps. 2: 6) „De Heer zal den scepter uwer sterkte zenden uit Zion, (zeggende): Heersch in het midden uwer vijanden." (Ps. 110: 2) De Heere Jezus Christus, de Boodschapper van het verbond, kwam toen regelrecht tot den tempel; en dit ‚komen tot Zion' wordt voltooid met het brengen van het overblijfsel in den geopenden tempel van God.

De „stad des levenden Gods" is het hemelsche Jeruzalem, hetwelk nu ‚uit den hemel nedergedaald' is (Openb. 21: 1, 2) om zich door middel van zijn rechtmatigen regeerder Christus Jezus met de wereld te belasten en om den naam van Jehova te rechtvaardigen. Een „groep engelen" wachtte op de gelegenheid van deze ‚komst' en nam een aandeel aan de inwijdingsceremoniën. Andere vertalingen van den tekst spreken van „myriaden engelen, een zeer groote menigte" (*Diag.*); „myriaden boodschappers, vol feestvreugde". Deze engelen begeleiden den Heer, als hij tot den tempel komt, om te oordeelen, en degenen, die tot het verbond zijn toegetreden en tot dien tijd getrouw geweest zijn, tot zich bijeenvergadert. (Matth. 25: 31) „Wij hebben een bede aan u, broeders, in verband met de komst van onzen Heere Jezus Christus [tot den tempel] en ons aller vereeniging met hem." Er waren engelen die deelhadden in de inwijding van het oude wetsverbond; zooals er geschreven staat: „En zij is door de engelen besteld in de hand des middelaars [Mozes]." (Galat. 3: 19) De engelen maakten God's boodschap bekend, terwijl Hij hen hiertoe gemachtigd had, en God stond geen enkele ongehoorzaamheid met

betrekking tot de boodschap welke Hij deze engelen liet overbrengen, toe. (Hebr. 2: 2) De woorden welke door de engelen gesproken werden, werden tot de Israëlieten gericht toen zij voor den berg Sinaï verzameld waren bij de inwijding van het wetsverbond en reeds in het verbond waren, hetwelk met hen in Egypte gemaakt was, welk volk door de Heilige Schrift als „de gemeente” (dat wil zeggen, een uitverkoren of uitvergaderd volk) werd aangeduid, omdat zij een volk waren dat voor Jehova's naam uitverkozen was. „Die Mozes was het die tot de Israëlieten sprak: God zal u uit uw broederen een profeet verwekken, aan mij gelijk. Hij is het die te midden der Gemeente was, in de woestijn, bij den engel die tot hem sprak op den berg Sinaï, en bij onze vaders; Hij ontving de levenswoorden om ze u te geven.” — Handelingen 7: 37, 38; *L. V.*

Bij de inwijding van het nieuwe verbond zegt de Schriftplaats, „gij zijt gekomen tot ... [de] gemeente der eerstgeborenen, die in den hemel staan opgeschreven.” (Hebr. 12: 22, 23, *L. V.*) De namen van dezen zijn waarlijk opgeschreven in den hemel sedert dat Zion haar kinderen heeft voortgebracht, en hun burgerschap is in den hemel. De getrouwe heiligen die lang geleden in het geloof stierven, zijn het eerst opgewekt en tot Zion vergaderd, en dezen die nu op aarde zijn, worden nu 'met hen in de wolken opgenomen, den Heer tegemoet in de lucht'. — 1 Thess. 4: 17. (Zie „*De Wachtoren*”, April 1934.)

Vervolgens identificeert de Schriftplaats den tijd van de inwijding van het nieuwe verbond, als hij zegt: „En tot God [Jehova] den Rechter over allen.” (Hebr. 12: 23) Jehova is de Rechter over allen, en zijn oordeel begint eerst bij het huis Gods, als Christus Jezus, de terecht aangewezen Rechter, daar verschijnt, en het

oordeel begint met het doel, de zonen van Levi te reinigen. (Mal. 3: 3; 1 Petr. 4: 17; Jac. 4: 12) Dat oordeel beslist wie goedgekeurd en gezalfd zal worden om aan God een offerande in gerechtigheid aan te bieden. (Hebr. 13: 15) De gemeente van de eerstgeborenen in dezen tekst, welke tot God vergaderd worden, sluit niet de 'grootte schaar'klasse in, maar de grens is slechts tot diegenen beperkt, die het koninklijk huis van Jehova vormen en voor wien het verbond wordt ingewijd.

Vervolgens zegt de Schrifttekst: „En tot de geesten der volmaakt gemaakte rechtvaardige menschen.” (*Eng. Vert.*) Wie zijn „de geesten der volmaakt gemaakte rechtvaardige menschen”? In de woordelijke Grieksche vertaling van dezen tekst komt het woord „menschen” niet voor, maar er staat geschreven: „En tot de geesten der volmaakt gemaakte rechtvaardigen.” (*Diag.*) „En tot de geesten der rechtvaardigen welke volmaakt gemaakt zijn”; in de kantteekening „volmaakte rechtvaardigen.” (*Roth.*) Het woord „volmaakt” heeft betrekking op „rechtvaardigen”, en niet op „geesten”. Degenen op wien deze tekst van toepassing is, zijn geen schepselen met een geestelijk organisme, maar hij is van toepassing op de getrouwe menschen op aarde. In ditzelfde hoofdstuk wordt Jehova „de Rechter” als de „Vader der geesten” aangeduid. (Hebr. 12: 9) „Genen [vaderen van ons vleesch] toch hebben ons een korte wijle naar hun goetvinden gekastijd; maar Hij [Jehova, de Vader der geesten] doet het tot ons nut, opdat wij deel zouden krijgen aan zijn heiligheid.” (Hebr. 12: 10, *L. V.*) Aldus toont de apostel aan, op wien de woorden „geesten der rechtvaardige menschen” betrekking hebben.

Met betrekking tot den opstand van Korach staat er geschreven: „Maar zij [Mozes en Aäron] vielen op

hun aangezichten en zeiden: o God, God der geesten van alle vleesch, een éénig man zal gezondigd hebben, en zult Gij u over deze gansche vergadering grootelijks vertoornen?" (Num. 16: 22) Diegenen die door den geest verwekt zijn hebben Jehova tot hun geestelijken Vader, en dit is waar, zelfs terwijl deze schepselen een vleeschelijk organisme hebben. De uitdrukking in den tekst „geesten van de volmaakt gemaakte rechtvaardigen" heeft daarom terecht betrekking op het tegenwoordige overblijfsel van het geestelijk Israël dat nu „geestelijk bedacht" is. (Rom. 8: 6) Velen die door den geest verwekt zijn, bewijzen niet getrouw te zijn en zijn daarom niet ‚volmaakt in den geest', terwijl het overblijfsel dat bij het tempeloordeel getrouw bevonden wordt en tot leden van de ‚uitverkoren knechtsklasse' gemaakt is, volmaakt wordt. Zij werden gerechtvaardigd in den tijd dat zij van den heiligen geest verwekt zijn, en gerekend worden als God's zonen, en nu zijn zij als zulke gerechtvaardigden volmaakt. Zij zijn door een kastijding welke door hun „Vader der geesten", Jehova, verricht wordt, getrouw geworden, opdat zij tot deelhebbers van zijn heiligheid gemaakt mogen worden. — Hebr. 12: 6–10.

De geestverwekten zijn degenen welke door het bloed van Christus Jezus gerechtvaardigd zijn, en bovendien wordt het overblijfsel onder den mantel der gerechtigheid gebracht. (Jesaja 61: 10) Zij worden ‚bekleed met fijn lijnwaad, hetgeen de rechtvaardigheid [rechtvaardige handelingen] der heiligen is'. (Openb. 19: 8) Degenen die hier beschreven worden, zijn daarom de ‚heiligen die tot den Heer vergaderd zijn' en die tot eenheid van geloof en kennis gekomen zijn, „tot eenen volkomen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus." (Efeze 4: 13, 14; Ps. 50: 5) Men kan daarom zien, dat de beschrijvende woorden in de-

zen tekst, namelijk, „de geesten der volmaakte rechtvaardigen, of volmaakten”, het overblijfsel identificeeren, dat tot den tempel tot den Heer vergaderd is. Deze zijn degenen waarvoor het nieuwe verbond ingewijd of bevestigd wordt.

Terwijl deze Schrifttekst het overblijfsel als degenen identificeert jegens wien het nieuwe verbond ingewijd is, vermelden de volgende woorden van den tekst den middelaar, namelijk: „En tot Jezus, den middelaar van [het] nieuwe verbond, en het bloed der besprenging, dat krachtiger spreekt dan dat van Abel.” (Hebr. 12: 24) Jezus werd tot middelaar gemaakt terwijl hij op aarde was, 1900 jaren vóór de inwijding van het verbond; maar daar hij nu tot den tempel gekomen is en de getrouwen tot zich vergaderde, wijdt hij het verbond in den hemel ten opzichte van diegenen in, die steeds getrouw bevonden en gemaakt zijn om met hem „tezamen te zitten in hemelsche plaatsen in Christus Jezus”. Daar hij getrouw was, door zijn onkreukbaarheid tegenover Jehova vol te houden, werd Abel vermoord. Ofschoon hij geheel onschuldig was toen hij op aandrang van Satan gedood werd, was het bloed van Abel slechts het bloed van een onschuldig mensch. Het bloed van Jezus, den middelaar van het verbond, zooals in den voorgaanden tekst vermeld wordt, „spreekt betere dingen dan dat van Abel.” Dit bloed der besprenging, of het bloed van het nieuwe verbond, is het bloed van den Volmaakte, de Getrouwe en Ware Getuige van Jehova, en heeft daarom verlossingswaarde en bevestigt het verbond, dat waarborg geeft voor de zegeningen voor diegenen, die in het verbond gebracht zijn. Deze zijn de dingen welke het bloed van Jezus „spreekt”, inhoudt of beteekent, en welke zeker „betere dingen dan die van Abel” zijn.

Beven

Bij de inwijding van het wetsverbond op Sinaï had er een groote beving en schudding der aarde plaats. Later sprak Jehova door zijn profect: „Want alzó zegt de Heer der heirscharen: Nog ééns, een weinig tijds zal het zijn, en Ik zal de hemelen en de aarde en de zee en het droge doen beven.” (Hagg. 2: 7) De apostel verwijst naar deze laatste profetie van Haggai en de profetie welke door Mozes vermeld wordt in verband met het schudden van den berg Sinaï, als hij schrijft: „Want gij zijt niet gekomen tot den tastelijken berg, en het brandende vuur, en donkerheid, en duisternis, en onweder, en tot het geklank der bazuin, en de stem der woorden, welke die ze hoorden, baden dat het woord tot hen niet meer zoude gedaan worden: . . . Ziet toe dat gij dien die spreekt, niet verwerpt; want indien dezen niet zijn ontvloden, die dengene verwierpen, welke op aarde Goddelijke antwoorden gaf, veel meer zullen wij niet ontvlieden, zoo wij ons van dien afkeeren die van de hemelen is; wiens stem toen de aarde bewoog, maar nu heeft Hij verkondigd, zeggende: Nog éénmaal zal Ik bewegen niet alleen de aarde maar ook den hemel.” — Hebr. 12: 18, 19, 25, 26.

Daar andere Schriftteksten aantoonen dat er in Armageddon groote natuurlijke bevingen zullen plaats hebben, blijken deze woorden van den apostel Paulus, vermeld in Hebreëen betreffende de inwijding van het nieuwe verbond, geen betrekking op een letterlijk schudden of bewegen van natuurlijke voorwerpen te hebben. Wat op den berg Sinaï gebeurde was voorbeeldig en voorschaduwde een schudden, hetwelk een onderzoekend oordeelsproces is over diegenen, die zich hebben verbonden den wil Gods te doen en wat plaats heeft ten tijde dat Christus Jezus zit om te oordeelen als een reiniger, op welken tijd er een

groote schudding onder de schepselen is, die zich gewijd hebben God's wil te doen. Bij dit schudden worden sommigen uitgeworpen, terwijl anderen aangemen worden. Zulk een schuddingsproces begon juist ongeveer in 1918 en heeft vanaf en na dien datum voortgeduurd, hetgeen de komst van den Heer tot den tempel en het begin van het oordeel en den voortgang van zijn oordeel kenmerkt. Ten tijde van dit schudden worden de wetteloozen uitvergaderd en uitgeworpen, welk verwerpingswerk door den Heer verricht wordt, die door zijn engelen handelt. „De Zoon des menschen zal zijne engelen uitzenden, en zij zullen uit zijn koninkrijk vergaderen alle de ergernissen, en degenen die de ongerechtigheid doen, en zullen dezelve in den vurigen oven werpen: daar zal weening zijn en knersing der tanden.” — Matth. 13: 41, 42.

Het schudden dat op den berg Sinaï plaatsvond bij de inwijding van het wetsverbond voorschaduwde het schudden, het onderzoeken en reinigen dat ten tijde dat het nieuwe verbond door den Grooteren Mozes ingewijd wordt, plaats had. De apostel gaat dan voort de verantwoordelijkheid van diegenen die in het nieuwe verbond zijn, te vergelijken met die van degenen welke in het wetsverbond zijn. De Joden weigerden te hooren en de woorden door Mozes gesproken, te gehoorzamen, en zij ontkwamen daarna niet, zegt de apostel: „Veel meer zullen wij niet ontvlieden, zoo wij ons van dien afkeeren die van de hemelen is.” Nu spreekt Christus Jezus, de Grootere Mozes, van den hemel uit den tempel, en diegenen die in het verbond zijn en hem niet gehoorzamen, zullen zekerlijk niet aan hun straf ontkomen. — Handelingen 3: 23.

De apostel haalt in dit verband de profetie van Haggai (2: 6, 7) aan, en bepaalt daardoor definitief den tijd van de inwijding van het nieuwe verbond,

namelijk, wanneer de „Begeerde” tot den tempel komt om te oordeelen. Daarna volgt het schudden onder diegenen die eenmaal op weg zijn naar het koninkrijk. Dit later schudden is voor het speciale doel om een ieder die voor het koninkrijk in aanmerking komt en bewezen heeft niet getrouw te zijn, te verwijderen. Betreffende dit zegt de apostel: „Dat woord 'nog eenmaal' wijst op de omverwerping van hetgeen beweegbaar is, omdat het iets geschapens is; opdat hetgeen niet beweegbaar is in wezen zou blijven.” (Hebr. 12: 27) Aldus verklaart hij dat 'diegenen die niet bewogen kunnen worden' de getrouwen zijn, die God volmaakt gemaakt en uitgekozen en een opdracht verleend heeft, en welke als zijn getuigen voortgaan en deelhebben in de rechtvaardiging van zijn naam. De zulken zijn degenen die voor het koninkrijk in aanmerking komen en het is aan dezulken, dat de koninkrijksbelangen door den Heer opgedragen worden. — Matth. 24: 47.

Het koninkrijk kan niet geschud of bewogen worden, en diegenen die tenslotte met Christus Jezus het koninkrijk beërven, kunnen niet bewogen worden. Het is het koninkrijk dat Jehova's naam zal rechtvaardigen; daarom moeten allen die van het koninkrijk zijn, onwrikbaar en standvastig staan, en betreffende dit zegt de apostel: „Daarom alzoo wij een onbeweeglijk koninkrijk [een koninkrijk dat niet geschud kan worden, *Roth.*] ontvangen, laat ons de genade vasthouden, door dewelke wij welbehaagelijk God mogen dienen, met eerbied en godvruchtigheid.” (Hebr. 12: 28) Dat koninkrijk is nu gekomen en de belangen daarvan op aarde zijn opgedragen aan de 'verstandige en getrouwe knechtsklasse'. Daarom zegt de apostel, zich richtend tot diegenen ten opzichte van wien het nieuwe verbond nu ingewijd is, en aan wien deze koninkrijksbelangen zijn opgedragen: „Laat ons de ge-

nade vasthouden, door dewelke wij welbehaaglijk God mogen dienen, met eerbied en godvruchtigheid." Zij die dit doen hebben den Koning tot hun vriend, en daar zij den Koning tot hun vriend hebben, moeten zij genade en genadevolle woorden op hun lippen hebben, terwijl zij God met reinheid in hun hart dienen. „Hij die met een rein hart liefheeft, wiens lippen aangenaam zijn, zal den koning tot zijn vriend hebben." (Spr. 22: 11, *Leeser*) Zulke getrouwen dienen God „met eerbied en godvruchtige vrees" omdat „onze God een verterend vuur is" (Hebr. 12: 29); en het blijkt uit andere Schriftplaatsen dat er te dien tijde dezulken zullen zijn, die voor het koninkrijk in aanmerking komen, maar die weigeren den Grooteren Mozes, Christus Jezus, den Priester, Profeet en Middelaar van het nieuwe verbond, te gehoorzamen, en voor hen is God een verterend vuur.

Jehova, die de zijnen afgescheiden en als een volk voor zijn naam uitverkoren heeft, zal diegenen ondersteunen die voortgaan hun onkreukbaarheid tegenover Hem getrouw vol te houden; en daarom hebben zij reden God te vreezen, maar zij hebben geen reden om te vreezen wat een mensch of de Duivel en zijn engelen hun kunnen doen. Zij weten dat zij niet de kracht of bekwaamheid van zich zelf hebben, maar dat hun kracht en bescherming van den Heer komen. „Niet dat wij van onszelve bekwaam zijn iets te denken als uit onszelve; maar onze bekwaamheid is uit God." (2 Cor. 3: 5) Door Jehova's genade kunnen zij als zijn getuigen alles doen, waarvoor zij gezalfd zijn en wat hun opgedragen is.

Wie de Dienaars zijn

Niet een ieder die van den heiligen geest verwekt is, is een dienaar van het nieuwe verbond, maar alleen diegenen die tot volheid in Christus gebracht zijn,

wat hen tot werkelijke oudsten maakt, niet door verkiezing van menschen, maar door den geest des Heeren. Als Paulus den Corinthiërs mededeelt, dat hij slechts door de genade van God de dingen kon doen, welke hem opgedragen zijn, zegt de apostel: „God die ons ook bekwaam gemaakt heeft om te zijn dienaars [dienstknechten, *Diagl.*] des nieuwen testaments, niet der letter maar des geestes; want de letter doodt, maar de geest maakt levend.” (2 Cor. 3:6) In het eerste vers van dien zendbrief aan de Corinthiërs schijnt Paulus het woord „ons”, zooals daarin en in dezen tekst gebruikt wordt, alleen op zichzelf en Timotheüs toe te passen, die toen een dienend werk onder hun broeders uit Corinthië uitoefenden. Er waren moeilijkheden onder de groep van Corinthië, omdat sommigen hun menschelijke leiders volgden, en daarom volgde er verwarring. Niet eerder dan wanneer deze broeders in de gemeente, die trachtten te leiden, inderdaad oudsten werden, dat wil zeggen, tot eenheid van geest kwamen, konden zij bekwame dienaars van het nieuwe verbond worden.

Zoo is steeds de toestand in de gemeente geweest. Overal waar diegenen, die in de gemeente zijn, menschelijke leiders navolgen en het Woord van den Heer negeeren, is verwarring zekerlijk het gevolg. De tijd is nu gekomen waarop het heiligdom des Heeren gereinigd is geworden (Dan. 8:14), en diegenen die inderdaad in het heiligdom zijn, zijn in eenheid en daarom bekwame dienaars van het nieuwe verbond. Waarom ontstaan dan nog steeds verwarringen onder de leden die zich tezamen in deze vergaderingen verbonden hebben? Blijkbaar omdat er in dergelijke vergaderingen dezulken zijn, die samenkomen en die niet in den tempel en tot eenheid van geloof en kennis in Christus Jezus gekomen zijn en die daarom niet gezalfd zijn om het werk des Heeren te doen. Dezen

gaan voort den geest van zelfzucht en wetteloosheid te openbaren, terwijl zij volharden dingen te doen op hun eigen wijze en de organisatie-instructies negeeren; en daarom volgt verwarring. Zij die in den tempel zijn en hun groote gunst van den Heer waardeeren, zien dat de vijand wanhopig tegen het overblijfsel strijdt en dat allen die in den tempel zijn, schouder aan schouder moeten staan voor de koninkrijksboodschap en zich nooit door tegenstand die door den vijand veroorzaakt en tegen hen gericht is, moeten laten afschrikken. „Alleenlijk wandelt waardiglijk het (evangelie) van Christus; opdat hetzij ik kome en u zie, hetzij ik afwezig ben, ik van uwe zaken mag hooren, dat gij staat in éénen geest, met één gemoed gezamenlijk strijdende door het geloof des (evangelies). En dat gij in geen ding verschrikt wordt van degenen die tegenstaan: hetwelk hun wel een bewijs is des verderfs, maar u der zaligheid, en dat van God.” — Phil. 1: 27, 28, *Weymouth*.

In dit stadium van de gemeente levert iemand die in de vergadering van des Heeren volk komt en weigert aan de organisatie-instructies vast te houden en die volhardt wetteloos te zijn en zijn eigen zelfzuchtigen weg te volgen, het bewijs, dat hij niet in den tempel is en daarom geen bekwaam dienaar van het nieuwe verbond. De juiste handelwijze voor het overblijfsel onder zulke omstandigheden is, om alle geschillen te vermijden en getrouw voort te gaan, wat het opgedragen is te doen. Het is beter in stilte onrecht te lijden en recht op het doel af in het werk voort te gaan, hetwelk den getrouwen is opgedragen te doen, dan te trachten zichzelf te rechtvaardigen of te verdedigen. (1 Cor. 6: 7) Een ieder in den tempel zal vertrouwen hebben in ieder ander lid van de tempelgroep en zal met ijver alle zelfzucht terzijde stellen en met blijdschap des harten het werk doen, dat

hem is opgedragen. Terzelfder tijd zullen zij diegenen vermijden, die trachten verdeeldheid te veroorzaken. — Rom. 16: 17, 18.

Zooals door den apostel geschreven is: ‚Wij zijn tot bekwame dienaars van het nieuwe verbond gemaakt, niet door de letter, maar door den geest, welke levend maakt.‘ (*Kantteekening*) Geschreven brieven in boeken of wetten of regels welke neergeschreven zijn, kunnen niet alleen uit zichzelf iemand tot een handelwijze bewegen, die de goedkeuring van God, welke levend maakt, tot gevolg heeft. Het is de macht van den heiligen geest Gods in iemand, die iemand op den weg des levens kan voeren en voert. Laat diegenen die tot den tempel behooren, nu ten volle het feit dat zij in den tempel gebracht, daar gezalfd en onderricht zijn, beseffen en waardeeren, opdat zij als Jehova's getuigen mogen dienen en aldus dienen in de dingen waarvoor zij uitverkoren en gezalfd zijn. Met afzonderlijke personen wordt totaal geen rekening gehouden, voor zoover het de tempelgroep betreft. Allen zijn daar één lichaam, onderricht door de groote Leeraars voor één en hetzelfde doel en uitgezonden om in het werk van de rechtvaardiging van Jehova's naam deel te nemen.

Weerkaatsing van zijn Heerlijkheid

Toen Mozes van den Berg Sinaï kwam, waar hij de wet en geboden van God ontvangen had, „glinsterde het vel zijns aangezichts.” Om te vermijden dat de Joden zijn glinsterend aangezicht zouden zien, deed Mozes een sluier voor zijn aangezicht, en toen Mozes naar den Heer ging om met Hem te spreken, deed hij den sluier af. (Ex. 34: 27–35) Het resultaat van het wetsverbond met zijn bepalingen had de veroordeeling van het volk Israël tot gevolg, omdat het opstandig was en daarom hun dood veroorzaakte. Dit

in gedachte hebbende, schreef Paulus: „En indien de bediening des doods in letters bestaande en in steenen ingedrukt, in heerlijkheid is geweest, alzoo dat de kinderen Israëls het aangezicht van Mozes niet konden sterk aanzien om de heerlijkheid zijns aangezichts, die te niet gedaan zoude worden, hoe zal niet veel meer de bediening des geestes in heerlijkheid zijn! Want indien de bediening der verdoemenis heerlijkheid geweest is, veel meer is de bediening der rechtvaardigheid overvloedig in heerlijkheid. Want ook het verheerlijkte is zelfs niet verheerlijkt in dezen deele, ten aanzien van deze uitnemende heerlijkheid. Want indien hetgeen te niet gedaan wordt, in heerlijkheid was, veelmeer is hetgeen blijft, in heerlijkheid.” — 2 Cor. 3: 7-11.

Het glinsteren van Mozes' aangezicht was een weerkaatsing van de heerlijkheid van Jehova, en Mozes diende als een spiegel om die heerlijkheid te weerkaatsen. De uitvoering van het nieuwe verbond door Christus Jezus den Middelaar, die de Grootere Mozes is, is veel heerlijker dan dat wat bij de inwijding van het wetsverbond geopenbaard werd. De heerlijkheid van den Heere Jehova glinstert in het aangezicht van Christus Jezus, zijn grooten Hoogepriester en Middelaar, en is daar weerspiegeld op diegenen die in het verbond en in den tempel zijn. (2 Cor. 4: 4-6, *Roth.*) Bij de inwijding van het wetsverbond glinsterde de heerlijkheid van God op het aangezicht van Mozes; daarom was de heerlijkheid niet die van de Israëlieten, maar Mozes weerkaatste de heerlijkheid van God. Bij de inwijding van het nieuwe verbond op den Berg Zion verschijnt Jehova daar in zijn heerlijkheid. Christus Jezus weerspiegelt de heerlijkheid van Jehova op diegenen die van Zion zijn. (Ps. 102: 16) Indien het wetsverbond ‚het volk voor Jehova's naam' had voortgebracht, zou zulk een

volk voortdurend gebruikt worden om de heerlijkheid van Jehova te weerkaatsen, welke op het aangezicht van den middelaar, Mozes, glinsterde. Dat verbond, dat faalde, werd te niet gedaan, en nu brengt het nieuwe verbond het „volk voor zijn naam”, „een heilig volk”, voort, welk volk gebruikt wordt om de heerlijkheid van den Heer te weerkaatsen; en die heerlijkheid die in het aangezicht van de Heere Jezus glinstert, is grooter dan die welke op het aangezicht van Mozes scheen. „Want indien hetgeen te niet gedaan wordt [het wetsverbond], in heerlijkheid was, veelmeer is hetgeen blijft, in heerlijkheid.” — 2 Cor. 3: 11, *Herz. Vert.*

Ten tijde dat Paulus den zendbrief aan de Corinthiërs schreef, was de hier vermelde heerlijkheid nog in de toekomst, en dit wordt aangetoond door de woorden van den apostel, wanneer hij zegt: „Dewijl wij dan zoodanige hope hebben, zoo gebruiken wij vele vrijmoedigheid in het spreken.” (2 Cor. 3: 12) Die heerlijkheid werd niet in Paulus' dagen gezien, maar wordt bij de inwijding van het nieuwe verbond gezien. Had hij haar gezien, dan zou hij er niet over gesproken hebben, dat hij er naar hoopte. „Want hetgeen iemand ziet, waarom zal hij het ook hopen? Maar indien wij hopen hetgeen wij niet zien, zoo verwachten wij het met lijdzaamheid.” (Rom. 8: 24, 25) Gedurende de wachtperiode vóór de verschijning van zulke heerlijkheid was de heilige geest de pleiter, trooster en helper van de gewijden, hetgeen Paulus wist. Daar hij zulk een hoop had, schreef de apostel; „wij gebruiken vele stoutmoedigheid in het spreken.” (*Herz. Vert.*) Daar hij hoop had, was hij niet beschaamd, omdat „hoop niet beschaamt”. (Rom. 5: 5) Daar Paulus groote stoutmoedigheid in het spreken gebruikte, hoeveel te meer behooren de gezalfden des

Heeren met stoutmoedigheid in dezen oordeelsdag te spreken.

De apostel sprak niet in bedekte taal; daarom gebruikte hij dit beeld, namelijk: „En doen niet gelijkjerwijs Mozes, die een [sluier] op zijn aangezicht leide, opdat de kinderen Israëls niet zouden sterk zien op het einde desgenen dat te niet gedaan wordt.” (2 Cor. 3: 13) De ontzagwekkende heerlijkheid welke Jehova op het aangezicht van Mozes liet verschijnen, verschrikte de Joden, omdat zij naar Mozes zagen en niet door geloof naar den Heere God. Om het glinsteren van het aangezicht van Mozes te verbergen, nam hij een sluier. De Joden schiepen behagen in een mensch, een van hun eigen bloedverwantschap; daarom zagen zij niet, dat de heerlijkheid van Mozes als een middelaar en als van iemand die het wetsverbond inwijdt, tijdelijk was, welke heerlijkheid ophield, toen het verbond eindigde. Het doel van de heerlijkheid van het aangezicht van Mozes was, om in het klein de komende heerlijkheid van den grooteren middelaar, Christus Jezus, en dengene die het betere verbond inwijdt, te voorzeggen; maar de Joden zagen niet in de richting, of op dat „einde”, en daarom verwierpen zij Christus Jezus toen hij kwam, en verwerpen hem nog steeds. Daarom zegt de apostel betreffende de Joden: „Maar hunne zinnen zijn verhard [verblind] geworden. Want tot op den dag van heden blijft dezelfde [sluier] in het lezen des Ouden Testaments, zonder ontdekt te worden, (dewelke) door Christus te niet gedaan wordt.” (2 Cor. 3: 14) Die verblindheid was over het grootste deel van natuurlijk Israël en maakte het voor de Israëlieten onmogelijk de beteekenis van het getuigenis van Mozes en van de profetieën welke volgen, te onderscheiden.

De sluier over het glinsterende aangezicht van Mozes toont overeenkomstig aan dat Christus Jezus,

Jehova's groote Priester, de waarheid bedekt voor de oogen van diegenen die God's Woord in den tegenwoordigen tijd tegenstaan. Toen Jesaja een visioen van den tempel had, zeide de Heer tot hem: „Ga henen en zeg tot dit volk: Hoorende hoort maar verstaat niet, en ziende ziet maar bemerkt niet. Maak het hart dezes volks vet, en maak hunne ooren zwaar, en sluit hunne oogen; opdat het niet zie met zijne oogen, noch met zijne ooren hoore, noch met zijn hart versta, noch zich bekeere en Hij het geneze.” (Jes. 6: 9, 10) Deze Schriftplaats toont een verblindheid van diegenen die met hun natuurlijke ooren hooren en met hun natuurlijke oogen zien, maar niet bemerken of verstaan. Bij de komst van Christus Jezus tot den tempel was de beteekenis van het tegenbeeldige beeld ontdekt door de macht van den heiligen geest voor diegenen die in Christus zijn, en die Jehova getrouw dienen, maar de heilige geest openbaart niet de beteekenis daarvan aan diegenen die ontrouw zijn. Daarom zegt de apostel: „Maar tot den huidigen dag toe, wanneer Mozes gelezen wordt, ligt een [sluier] op hun hart.” (2 Cor. 3: 15) Dit is tegenwoordig werkelijk waar met allen, met inbegrip van den „mensch der zonde”-groep, die niet in de geheime plaats van den Allerhoogste zijn, en aan dezulken openbaart de Grootere Mozes niet de geheime dingen van God's Woord. Bij zulke tegenstanders is het geval, dat, ofschoon zij eenmaal de waarheid hadden, zij niet de liefde der waarheid hebben, maar, zelfzuchtig zijnde, verblind zijn.

Toen Mozes naar den Heer ging om met Hem te spreken, „verwijderde hij den sluier”. (Ex. 34: 34, 35) De apostel Paulus zegt, terwijl hij de bovengenoemde profetie aanhaalt: „Doch zoo wanneer het [hij, *Roth.*] tot den Heer zal bekeerd worden, zoo wordt de [sluier] weggenomen.” (2 Cor. 3: 16) De verklaring van den

apostel bewijst hier, dat wanneer men zich van een mensch afkeert en tot Jehova God wendt en geheel op Hem en den Heere Jezus vertrouwt. de „sluier” van de oogen van dezulken die den geest des Heeren hebben wordt weggenomen, en dezen begrijpen alles. Dengene die zich tot den Heer keert wordt daarom een visioen gegeven van zijn weerkaatste heerlijkheid, welke heerlijkheid in het aangezicht van Christus Jezus weerkaatst wordt en in het hart en den geest van diegenen, die volkomen aan den Heer gewijd zijn, schijnt. Christus Jezus is „het afschijnsel zijner heerlijkheid”. Maar indien degenen die zich verbonden hebben den wil Gods te doen, voortgaan tegen een mensch en zijn veronderstelde groote bekwaamheden op te zien en naar zijn onderrichtingen verlangen, worden zij voor de waarheid verblind; en dit wordt duidelijk aangetoond door de voorafgaande verklaring van den apostel.

Heden zijn degenen die voortgaan vol te houden dat Pastor Russell de geheele waarheid die door de heiligen op aarde geleerd moet worden, leerde, in duisternis en zij zullen in duisternis voortgaan. Zij falen er in den Heer in zijn tempel te zien, en spotten met de verklaring, dat hij in den tempel is. Hun voortdurende verblindheid om de profetieën van den Bijbel te begrijpen, is het bewijs daarvan. Wanneer de geboren Joden heden datgene lezen, wat door Mozes geschreven werd, is de zaak volkomen duister voor hen. Evenzoo is het verstaan van de Heilige Schrift voor diegenen die eens geestelijke Israëlieten waren en die voortgegaan zijn tot een mensch op te zien en niet naar den Heer, onmogelijk. Van degenen die zich tot den Heer wenden en in Hem vertrouwen, wordt de sluier weggenomen en zij zien wat de Heer aan diegenen die in den tempel zijn, openbaart.

Vrijheid

Jehova is de oppermacht, dat wil zeggen, de Allerhoogste. De Heere Jezus Christus is de hoogere macht die het dichtst bij Jehova staat en de „levend-makende geest”. (1 Cor. 15: 45) Mozes was een voorbeeld van Christus Jezus en was uit den vleesche of menschelijk, terwijl hij het geestelijke schepsel, Christus Jezus, voorschaduwte. Terwijl hij met zijn argument voortgaat, zegt de apostel: „De Heer [Jehova] nu is de Geest [die Geest]; en waar de geest des Heeren is, aldaar is vrijheid.” (2 Cor. 3: 17) Sommige geestverwekten hebben dwaas dezen Schrifttekst aangegrepen en er aan vastgehouden als een autoriteit of verontschuldiging voor hun wetteloosheid in God's organisatie, terwijl zij beweerden, dat waar de geest des Heeren is, een ieder vrij is te doen wat hem behaagt en niet verplicht is de regels van God's organisatie op te volgen, en daarom volgen zij niet de leiding in God's organisatie. Zulk een uitlegging van den tekst is geheel onjuist. Iemand die in Christus is, wordt niet vergund alles te doen wat hij wenscht, maar hij moet aan den Heer en zijn organisatie gehoorzaam zijn. Vrijheid beteekent geen toelating. Waar waarlijk de geestelijk gezinde toestand onder diegenen die door den geest verwekt zijn, bestaat, zijn dezen vrij van de gevangenschap waar de Joden in waren.

De geest des Heeren is op en onder zijn gezalfden die in den tempel of geheime plaats van den Allerhoogste zijn, maar dit is niet de toestand van de „grootte schaar”, die in Satan's organisatie een gevangene is. Men kan niet zeggen dat zij vrij zijn. Zulk een toestand van gevangenschap heeft betrekking op diegenen in en buiten de gelederen van de naamkerk-systemen, die door menschen-

vrees in gevangenschap gehouden worden. Er zijn velen die beweren in de tegenwoordige waarheid te zijn, die inderdaad gedwongen worden, Satan's organisatie te vreezen. Deze toestand heeft echter geen betrekking op diegenen die in den tempel zijn; de apostel zegt: „Maar Jeruzalem [God's organisatie] dat boven is, dat is vrij, hetwelk is ons aller moeder.” (Gal. 4: 26) Daarom zijn diegenen die zich in de geheime plaats van den Allerhoogste bevinden, gezalfd en in den tempel zijn, niet onderworpen aan eenige wereldsche macht, alsof zulke wereldsche machten de „hoogere machten” waren. Maar zij die tegen de regeerders dezer wereld opzien als de „hoogere machten” zijn zekerlijk in gevangenschap. De getrouwen echter die Jehova's getuigen zijn en de waarheid waardeeren en beseffen dat dit de oordeelsdag is, zijn stoutmoedig in het verkondigen van de waarheid en dit is het bewijs van hun liefde voor Jehova en van hun vrijheid in Christus. — 1 Joh. 4: 17, 18.

Zulke getrouwen weigeren de regeerders dezer wereld als de „hoogere machten” te erkennen. Zij weigeren zich te schikken naar de machten van Satan's organisatie en toestemming aan Satan's organisatie te vragen, het evangelie van God's koninkrijk te prediken. Zij gehoorzamen God en geen mensch, omdat zij bevrijd zijn uit de gevangenschap van menschen of door menschen ingestelde organisaties, welke door Satan beheerscht worden. Daarom is alleen dáár zulke vrijheid, waar de geest des Heeren is; en dit is de beteekenis van de woorden van den apostel van den voorgaanden tekst. Al diegenen die in Christus Jezus en het verbond zijn, zijn echter verplicht, volkomen en geheel gehoorzaam te zijn aan den grooten Profet, Christus Jezus; en daar het onderrecht aan het overblijfsel van den Heer in den tempel komt, moet de geheele tempelgroep volkomen gehoor-

zaam zijn aan de organisatie-instructies die van den Heer komen. — Handelingen 3: 23.

Christus Jezus is het hoofd van het huis der zonen, en diegenen die in zijn huis zijn, dat wil zeggen, in het koninklijk huis van God in den tempel, zijn geheel onafhankelijk van Satan's organisatie. De woorden van Jezus, gericht tot diegenen die dachten, dat zij dienstknechten Gods waren, zijn: „Indien gijlieden in mijn woord blijft, zoo zijt gij waarlijk mijne discipelen, en zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken. Indien dan de Zoon u zal vrijgemaakt hebben, zoo zult gij waarlijk vrij zijn.” (Joh. 8: 31, 32, 36) Dezelfde regel heeft op den tegenwoordigen tijd betrekking. Iemand moet de waarheid kennen en in Christus Jezus zijn en getrouw den Heer gehoorzamen om geheel vrij van Satan's organisatie te zijn. Maar dit heeft in geen geval betrekking op de vrijheid om zijn eigen zelfzuchtige wenschen of wil uit te oefenen en in strijd met God's organisatie-instructies te handelen. Diegenen die volharden hun eigen zelfzuchtige verlangens en weg te volgen en de instructies, die uit den tempel komen, te negeren, brengen zichzelf buiten de grenzen van God's gunst. Laat niemand denken, omdat hij in de waarheid is, dat hij vrij is, te doen wat hem behaagt. Hij moet handelen zooals het den Heer behaagt, en de wil des Heeren wordt in zijn Woord uitgedrukt; en de Heer handelt door zijn organisatie en heeft één wijze, waarop hij zijn werk doet, en niet meerdere.

Visioen

De apostel, zijn woorden in het bijzonder richtend tot diegenen die den geest des Heeren hebben, zooals hijzelf en diegenen die tegenwoordig in den tempel zijn en Jehova getrouw dienen, zegt: „En wij allen

met ongedekten aangezichte de heerlijkheid des Heeren als in eenen spiegel aanschouwende, worden naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd van heerlijkheid tot heerlijkheid, als van des Heeren geest." (2 Cor. 3: 18) In het zinnebeeldige beeld was het Mozes' aangezicht, dat bedekt was, en niet het aangezicht der Israëlieten. In het tegenbeeld is het de Grootere Mozes, Christus Jezus, wiens aangezicht glinstert, en dat glinsteren is de weerkaatsing van Jehova's heerlijkheid. Daarom wordt, wanneer het aangezicht van den geestelijken Israëliet naar den Heer gekeerd en van den mensch afgekeerd is, de sluier weggenomen en het visioen van het onbedekte aangezicht wordt door diegenen verkregen, die in volkomen eenheid met Christus zijn. Dit verklaart waarom diegenen die in den tempel zijn in dezen tijd een duidelijk visioen van het voornemen en de heerlijkheid des Heeren hebben en anderen, die denken dat zij in Christus zijn, hebben in het geheel geen visioen.

Een andere vertaling van dezen tekst luidt: „Maar wij allen ziende de heerlijkheid des Heeren in een onbedekt aangezicht, worden veranderd in hetzelfde beeld, van heerlijkheid tot heerlijkheid, als van den Heer, den Geest." (2 Cor. 3: 18, *Diag.*) De Heere Jezus bedekt niet zijn heerlijkheid voor ons (met allen die in den tempel zijn), omdat wij geloof en den geest des Heeren hebben. Al dezulken zijn geestelijk gezind en hebben een visioen, terwijl anderen verblind worden. De getrouwen in den tempel zien in het onbedekte aangezicht van den Heere Jezus Christus, alsof zij in een spiegel zien, en zij zien daar de heerlijkheid van Jehova op Christus Jezus, en zulke heerlijkheid wordt door diegenen die in den tempel zijn opgevangen en weerkaatst. De heerlijkheid welke hier vermeld wordt is geen deel van ons, noch is die heerlijkheid van ons. De groote middelaar en

degene die het nieuwe verbond inwijdt is degene, die de heerlijkheid van Jehova weerkaatst, omdat hij nu in den tempel is, „in zijn heerlijkheid, en al zijn heilige engelen met hem.” (Matth. 25: 31) Jehova geeft zijn heerlijkheid aan Christus Jezus en zijn tempelgroep en aan niemand anders. (Jesaja 42: 8) Christus Jezus weerkaatst de heerlijkheid van Jehova, en diegenen die in den tempel zijn zien deze heerlijkheid, weerkaatsen de heerlijkheid van den Heere Jezus aan anderen, opdat zij mogen zien wie de ware getuigen van Jehova zijn.

Zulke getrouwen „worden in dezelfde gedaante veranderd”, „in hetzelfde beeld veranderd.” (*Diag.*) Het overblijfsel dat bij de inwijding van het nieuwe verbond in den tempel gebracht is, is „opgenomen . . . in de wolken, den Heer tegemoet, in de lucht”. (1 Thess. 4: 17; zie „De Wachttoeren”, April, 1934) Vanuit den tempel zien zij de heerlijkheid des Heeren en ontvangen onderricht van hem, dat zij in de geheime plaats ontvangen en hun houding en handelwijze verandert. Zij worden van dingen die niet van den Heer zijn, gereinigd, zooals menschenvrees, menschenvereering, onderdanigheid aan wereldsche machten die God's wil tegenstaan, het aanpassen aan de leeringen van menschen, en het navolgen van menschen en van allerlei andere dingen die iemand kenmerken, dat hij zich bij den vormendienst van Babylon aanpast. De tempelgroep moet gelijkvormig zijn aan of zich veranderen naar het beeld van Christus Jezus. „Want die Hij te voren gekend heeft, die heeft Hij ook te voren verordineerd den beelde zijns Zoons gelijkvormig te zijn, opdat hij de eerstgeborene zij onder vele broederen; en die Hij te voren verordineerd heeft, dezen heeft Hij ook geroepen; en die Hij geroepen heeft, dezen heeft Hij ook gerechtvaar-

digd; en die Hij gerechtvaardigd heeft, dezen heeft Hij ook verheerlijkt." — Rom. 8: 29, 30.

Zij, die in den tempel gebracht zijn en jegens wien het nieuwe verbond ingewijd wordt, zien en waardeeren de waarheid, dat Christus Jezus „de getrouwe en ware getuige” van Jehova God is, volkomen oprecht tegenover God, en geheel gewijd aan de rechtvaardiging van zijn naam; en zij waardeeren het nu, dat zij in dit opzicht gelijkvormig aan den Heer moeten zijn. Daarom moeten zij getrouwe getuigen van Jehova zijn, omdat zij met Jezus geweest zijn en van hem geleerd hebben en moeten doen zooals hij doet, en zij moeten met stoutmoedigheid getuigenis voor den naam van Jehova afleggen. Betreffende ditzelfde onderwerp staat er geschreven: „Zij nu ziende de vrijmoedigheid van Petrus en Johannes... en kenden hen dat zij met Jezus geweest waren,” en daarom waren zij stoutmoedige en onbevreesde getuigen voor den naam van Jehova. (Handelingen 4: 13) Aldus heeft hun handelwijze zooals deze in de Elia-periode van de gemeente was, een verandering ondergaan, en zij werden evenals de Heer stoutmoedige en onbevreesde getuigen. Dit beteekent niet dat zij onbeschaafde getuigen moeten zijn, maar zij moeten rustig en onbevreesd de waarheid vertellen.

De voorgaande Schrifttekst, welke zegt, „van heerlijkheid tot heerlijkheid”, beteekent niet, dat diegenen die tot het overblijfsel of de tempelgroep behooren, van de heerlijkheid van het wetsverbond in de heerlijkheid van het nieuwe verbond veranderd worden, maar dat zij in het beeld van Christus Jezus als getrouwe getuigen voor den naam van Jehova veranderd worden. Gedurende de Elia-periode van de gemeente weerkaatsten de getrouwen in zekere mate de heerlijkheid van den Heer, maar daar zij van de Elia-periode naar de Elisa-periode van des Heeren

werk overgingen, hebben zij grootere eer en heerlijkheid in den dienst, omdat het Elisa-werk een onzelfzuchtige toewijding voor de eer van Jehova's naam is. Het wordt in dezen tijd voor de Jonadabklasse duidelijker wie de getrouwe getuigen van Jehova zijn, die eer aan zijn naam geven, evenals Jezus deed, toen hij op aarde was. Betreffende zijn getrouwe navolgers zeide Jezus: „En ik heb hun de heerlijkheid gegeven, die Gij mij gegeven hebt, opdat zij één zijn gelijk als wij één zijn.” (Joh. 17: 22) De getrouwen weerkaatsen de heerlijkheid des Heeren, opdat zelfs diegenen die er buiten staan kunnen zien, wie werkelijk onzelfzuchtig aan Jehova gewijd zijn.

Zulk een verandering maakt iemand gelijkvormig aan het beeld van Christus Jezus, „als van den Heer, den Geest.” (2 Cor. 3: 18, *kanttekening*) Christus Jezus is in den tempel verschenen en heeft Jehova's heiligen tot zich vergaderd, en nu zijn de woorden van den apostel van toepassing: „Wanneer nu Christus zal geopenbaard zijn, die ons leven is, dan zult ook gij met hem geopenbaard worden in heerlijkheid.” (Col. 3: 4) Hier onderricht Christus Jezus de tempelgroep, en zendt hen uit om zijn heerlijkheid te weerspiegelen. (Matth. 10: 27) De engelen des Heeren hebben de wetteloozen uitvergaderd, en de Heer heeft de getrouwen met den mantel der gerechtigheid bekleed, om hen als zijn getuigen uit te zenden om zijn heerlijkheid te weerkaatsen; en nu worden zijn woorden vervuld: „Dan zullen de rechtvaardigen blinken gelijk de zon, in het koninkrijk huns Vaders. Die ooren heeft om te hooren, die hoore.” (Matth. 13: 43) Slechts aan Jehova's getuigen, die een deel van de uitverkoren knechtsklasse gemaakt zijn, wordt zulk een heerlijkheid verleend. (Jes. 42: 8; 43: 7) Als de getrouwe getuigen van Jehova houden zij hun onkreukbaarheid tegenover Hem vol, en omdat zij

dit doen vallen de smaadheden welke op Christus Jezus vielen, op hen en zij worden bestreden en vervolgd. (Rom. 15: 3) De feiten toonen aan, dat precies zoo de tegenwoordige toestanden en ondervindingen van Jehova's getuigen, die stoutmoedig den naam van Jehova bekendmaken, zijn. „Indien gij gesmaad wordt om den naam van Christus, zoo zijt gij zalig: want de geest der heerlijkheid en de geest Gods rust op u. Wat hen aangaat, hij wordt wel gelasterd, maar wat u aangaat, hij wordt verheerlijkt.” — 1 Petr. 4: 10.

Het is nu het heerlijke voorrecht van de getrouwen, getuigen voor den naam van Jehova te zijn, wanneer zijn groote Rechter in den tempel het huis Gods oordeelt en de menschen scheidt, evenals schapen en bokken gescheiden worden. De ware navolgers van Christus Jezus schamen zich niet Jehova's getuigen te zijn, maar verheugen zich dat zij deel mogen hebben in het getuigenis geven voor de rechtvaardiging van zijn naam. (1 Petr. 4: 16) Zij maken de gerechtigheid van God bekend.

HOOFDSTUK VIII

ZIJN VERBONDEN

JEHOVA verzamelt niet zijn gunstgenooten tot zich om slechts de vreugde te hebben hen bij zich te hebben, maar Hij verzamelt hen, opdat zij met betrekking tot zijn naam dienst kunnen verrichten. Diegenen die in den tempel verzameld zijn en ten opzichte van wien het nieuwe verbond ingewijd wordt, zijn een deel van „de hemelen” geworden; daarom zegt de profeet des Heeren: „En de hemelen verkondigen zijne gerechtigheid, want God zelf is Rechter.” (Ps. 50: 6) Deze profetie is in het bijzonder in dezen tijd op diegenen van toepassing, die met den Heere Jezus in den tempel zijn.

De Heer maakte den apostel Paulus tot een bekwam dienaar van het nieuwe verbond, en evenzoo worden allen die tot rijpheid in Christus en in den tempel gebracht worden, tot dienaars van het nieuwe verbond gemaakt. Dit is in het bijzonder waar bij de inwijding van het nieuwe verbond; daarom zegt de apostel: „Daarom dewijl wij deze bediening hebben, naar de barmhartigheid die ons geschied is, zoo vertragen wij niet.” (2 Cor. 4: 1) Diegenen die dezen dienst ontvangen en het feit waardeeren dat hij van den Heer afkomstig en hun sterkte in den Heer is, vertragen niet.

De Elia-periode van de gemeente dateert vanaf A.D. 1878 tot 1918. Gedurende de Elia-periode van de gemeente werd er veel gepredikt over leerstellingen en onderrichtingen van menschen, bijvoorbeeld „Pastor Russell's leerstelling onderzocht”, hetgeen de titel was van vele redevoeringen. Gedurende de Elisa-periode van de gemeente die in A.D. 1918 volg-

de, hebben wij van den Heer geleerd dat het ons voorrecht is, den heerlijken naam van Jehova bekend te maken. Daar wij deze opdracht en dezen dienst ontvangen hebben, evenals de apostel, hebben wij „barmhartigheid van den Heer gekregen om getrouw te zijn”. (1 Cor. 7: 25) Wij zullen niet meer den naam van eenig mensch, met inbegrip van onszelf, verhoogen, noch trachten onszelf boven anderen te verhoogen. „Want wij prediken niet onszelve, maar Christus Jezus den Heer; en onszelve dat wij uwe dienaren [als bekwame dienaren van het nieuwe verbond; zulks gemaakt door de barmhartigheid des Heeren] zijn om Jezus' wil [de wil des Middelaars]. Want God die gezegd heeft dat het licht uit de duisternis [uit de geheime plaats, dat wil zeggen, den tempel, welke duister is voor allen die er buiten zijn (Matth. 10: 27)], zoude schijnen, is degene die in onze harten geschenen heeft, om te geven verlichting van de kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus.” — 2 Cor. 4: 5, 6.

Terwijl nu de getrouwe tempelgroep naar het aangezicht van Christus Jezus, den Grooteren Mozes en dengene die het nieuwe verbond inwijdt, ziet, zien zij, dat het aangezicht van den grooten Middelaar niet bedekt is, maar het licht van dat onbedekte aangezicht schijnt in hun harten en schept daar het juiste motief om God te dienen, en zij dienen Hem onzelfzuchtig. Het geeft aan zulke getrouwen een licht van kennis en inzicht van het voornemen van Jehova, terwijl het aan hen de heerlijkheid van den Heer openbaart. Maar het getrouwe overblijfsel neemt deze eer of heerlijkheid niet voor zichzelf, daar het beseft, dat zij van den Heer is. In nederigheid en blijdschap des harten wandelen zij voor het aangezicht des Heeren. Zulk een dienst van het nieuwe verbond is een groote eer welke aan hen verleend

is, en een onschatbare schat. „Maar wij hebben dezen schat [dienst] in aarden vaten [menschelijk organisme], opdat de uitnemendheid der kracht Godes zij en niet uit ons.” (2 Cor. 4: 7) In het verrichten van zulk een dienst of opdracht verheugt het geheele getrouwe overblijfsel zich om „zijne gerechtigheid te verkondigen; want God zelf is Rechter”. Dit doen zij terwijl zij op aarde zijn. Er zal na Armageddon geen gelegenheid voor zulk een dienst zijn; en dit is een verder bewijs dat het nieuwe verbond gemaakt en ingewijd wordt en zijn doel nakomt vóór Armageddon.

Het Overblijfsel gered

Israël naar het vleesch keerde zich van God af, zondigde tegen Hem en hun verbond met Hem. Hierin voorschaduwde Israël de „Christenheid”, met inbegrip van al de gewijden die voortgaan de „vuile kleederen” van de „Christenheid” te dragen. Zij beweren vóór Jehova te zijn, maar zij zijn het niet, evenals de Israëlieten van vroeger beweerden vóór Jehova te zijn, maar het niet waren. Evenals God toornig op het natuurlijk Israël was, was Hij toornig op het belijdende geestelijke Israël bij de komst tot den tempel, en dit sluit al degenen in die onder de voorwaarden van het nieuwe verbond zijn en niet stoutmoedig de boodschap van God's koninkrijk verkondigen en diegenen die groote eer aan menschen verleend hadden. (Luc. 16: 15) Het overblijfsel van vleeschelijk Israël werd gered, en evenzoo wordt een overblijfsel van geestelijk Israël gered als de Heer in den tempel verschijnt om te oordeelen en het nieuwe verbond jegens het overblijfsel in te wijden.

„En nu, daarom zegt de Heer de God Israëls alzóó van deze stad, waar gij van zegt: Zij zal overgeleverd worden [*Herz. Vert.*, Zij wordt gegeven] in de hand

des konings van Babel, door het zwaard en door den honger en door de pestilentie: Zie, Ik zal ze [het overblijfsel van geestelijk Israël] vergaderen uit alle de landen waarhenen Ik ze zal verdreven hebben in mijnen toorn en in mijne grimmigheid en in groote verbolgenheid; en Ik zal ze tot deze plaats [in A. D. 1919] wederbrengen, en Ik zal ze zeker doen wonen; en zij zullen mij tot een volk zijn, en Ik zal hun tot eenen God zijn; en Ik zal hun éénerlei hart en éénerlei weg geven [hen aldus in eenheid in Christus brengen], om Mij te vreezen alle de dagen hun ten goede, mitsgaders hunnen kinderen na hen [dat wil zeggen, diegenen die vooraf voorschaduwd zijn door de Moabietische vrouw Ruth]: en ik zal een eeuwig verbond [het nieuwe verbond, hetwelk met Jezus als Middelaar voor het overblijfsel van natuurlijk Israël dat geestelijk werd, gesloten en ten opzichte van het overblijfsel van geestelijk Israël van den tegenwoordigen tijd ingewijd is] met hen maken, dat Ik van achter hen niet zal afkeeren, opdat Ik hun weldoe; en ik zal mijne vreeze in hun hart geven, dat zij niet van mij afwijken. Ja, Ik zal mij over hen verblijden, dat Ik hun weldoe; en Ik zal ze zekerlijk (kantteekening getrouwelijk) in dit land planten, met mijn gansche hart en met mijne gansche ziel." — Jer. 32: 36-41, *Eng. Vert.*

Bij het vergaderen van het overblijfsel en diegenen op wien Hij toornig was en waarvan Hij zijn toorn in 1919 afkeerde, begon Jehova daar met de vervulling van de profetie van Psalm 50: 5. Al de belijdenden hadden te dien tijde een verbond met God gemaakt door offerande, hetgeen een voorwaarde is, voorafgaande aan het ingaan in het nieuwe verbond. Zij hadden hun recht om op aarde als mensche-lijke schepselen te leven, opgeofferd ten tijde dat zij van God verwekt werden, maar daar zij niet met

stoutmoedigheid de boodschap der waarheid verkondigden, was God toornig op hen, en nu keert Hij zijn toorn bij de komst van den Heer tot zijn tempel van hen af, zooals door den profeet Jesaja verklaard wordt. (Zie Jesaja 12: 1) Noch natuurlijk Israël, noch de wereld der menschheid in het algemeen offeren hun recht op menschelijk leven op, en daarom treden zij niet toe tot een verbond met offerande en zijn dus niet degenen die in het nieuwe verbond gebracht worden en met wien het nieuwe verbond gemaakt of ten opzichte van wien het ingewijd wordt.

In 1914 plaatste God den rechtmatigen regeerder der wereld op zijn troon, en te dien tijde was de „Christenheid” of het moderne Babylon uit de hemelsche gunst gevallen, betreffende welk feit Jeremia in hoofdstuk 50: 2, 3 profeteerde. Daar begon de „dag van Jehova”, waarvan geestelijk Israël gedurende het begin in verslagenheid verkeerde. Betreffende dit liet Jehova zijn profeet schrijven: „In die dagen en terzelfder tijd, spreekt de Heer, zullen de kinderen van [geestelijk] Israël komen, zij en de kinderen van Juda [diegenen die in aanmerking voor het koninkrijk, het koninklijk huis, komen] te zamen, wandelende en weenende: zij zullen henengaan [na hun verslagenheid van 1918], en den Heer hunnen God zoeken. Zij zullen den weg naar Zion vragen [Zij zullen inlichtingen over Zion inwinnen, *Herz. Vert.*] met hun aangezichten herwaarts [nu dat de opbouw van den tempel begonnen is], zeggende: Komt, en laat ons [in eenheid in Christus] onszelf toevoegen [Komt gij, en sluit u aan, *Herz. Vert.*] aan den Heer in een eeuwig verbond [*Herz. Vert.*, eeuwigdurend verbond] dat niet zal worden vergeten.” — Jer. 50: 4, 5. *Eng. Vert.*

Deze Schriftplaats drukte den wensch van de volkomen gewijden uit, getrouw te zijn aan het nieuwe verbond als het volk dat uit de natiën voor Jehova's

naam genomen is. Door tot den Heer te komen en naar Zion, de organisatie van Jehova, te vragen, verbinden diegenen die in aanmerking voor het koninkrijk komen zich, getrouw te zijn. Het nieuwe verbond wordt jegens hen ingewijd en ook worden zij in het koninkrijksverbond opgenomen, daar zij tot een deel van God's hoofdorganisatie gemaakt en gezalfd zijn en hun opgedragen is een bijzonder werk in zijn naam te doen. Betreffende dit is de profetie geschreven: „Bekeert u, gij afkeerige kinderen, spreekt de Heer, want Ik heb u getrouwd, en Ik zal u aannemen, één uit eene stad en twee uit een geslacht, en zal u brengen te Zion.” — Jer. 3: 14.

Gedurende den Wereldoorlog en in het bijzonder de jaren 1917 en 1918, bevond geestelijk Iraël zich in een woestijn-toestand. Vurige beproevingen kwamen over diegenen die aan den Heer gewijd waren, en een scheidingswerk volgde. Door die verdrukking heenkommende, werden diegenen die tot op dien tijd aan den Heer getrouw bevonden werden, onder de verplichtingen van het nieuwe verbond gebracht. „En Ik zal ulieden [geestelijk Israël] onder de roede [de Koninklijke autoriteit van Christus Jezus uit Zion, gezonden om te regeeren en nu in den tempel om de zonen van Levi te reinigen] doen doorgaan, en Ik zal u brengen onder den band des verbonds [dat wil zeggen het nieuwe verbond]. Daartoe zal Ik, die wederspanning zijn en die tegen Mij overtreden, uit ulieden uitzuiveren, Ik zal ze uit het land hunner vreemdelingschappen uitvoeren, en zij zullen in het landschap Israëls niet wederkomen, en gij zult weten dat Ik de Heer ben.” (Ezech. 20: 37, 38) Dit scheidingswerk begon en ging voort tot de reiniging van het heiligdom voltooid werd.

Diegenen die in den tempel gebracht zijn en jegens wien het nieuwe verbond ingewijd werd, zijn gezalfd,

hetgeen beteekent dat hun opgedragen is, een bijzonderen dienst voor den naam van Jehova te verrichten; zooals er geschreven staat: „De geest van den Heere God is op mij; omdat de Heer mij gezalfd heeft om te prediken.” (Jes. 61: 1, *Eng. Vert.*) Betreffende deze gezalfde groep zegt Jehova vervolgens door zijn profeet: „Maar gij zult de priesters van Jehova genoemd worden; menschen [zooals de Jonadabs] zullen u dienaren onzes Gods noemen; gij zult de schatten der natiën opeten, en in hunne heerlijkheid zult gij roemen.” (Jes. 61: 6, *Am. Herz. Vert.*) Vóór dien tijd en in het bijzonder gedurende de vernederende toestanden die van 1917 tot 1919 bestonden, had God's volk op aarde veel schande te verduren; maar daar zijn toorn nu van hen afgekeerd is, zegt Hij:

„Voor uw dubbele schaamte en schande [een dubbel deel van den geest of goddelijke gunst, zooals door Elisa ontvangen] zullen zij juichen over hun deel: daarom zullen zij in hun land [erfelijk] het dubbele [in dezen gelukkigen toestand een dubbel deel van den geest] bezitten; zij zullen eeuwige vreugde [de vreugde des Heeren, daar zij in deze vreugde ingegaan zijn op uitnoodiging van Christus Jezus, welke gelukkige toestand betrekking heeft op ‚hun land‘] hebben. Want Ik de Heer heb het recht [hetwelk voltrokken werd in den tempel met het oordeel dat bij het huis des Heeren begon] lief, Ik haat den roof in het brandoffer, en Ik zal geven dat hun werk in waarheid zal zijn; en Ik zal een eeuwig verbond met hen maken [inwijden]. En hun zaad [de ware Judeërs] zal onder de [heidenen, *Am. Herz. Vert.*; waaronder zij getuigen voor Jehova zullen zijn] bekend worden, en hunne nakomelingen in het midden der volkeren; allen die hen zien zullen [dat wil zeggen hen als Jehova's

knechten zullen onderscheiden] zullen ze kennen, dat zij zijn een zaad [Jehova's waarachtig volk, uitgekozen voor zijn naam] dat de Heer gezegend heeft." (Jes. 61: 1, 6-9) De natuurlijke feiten of dingen die over Jehova's waarachtig volk gekomen zijn, versterken sedert 1919 ten volle de gevolgtrekking die hierboven betreffende de Schriftplaats uitgedrukt is. Diegenen die in het verbond opgenomen zijn, zijn in de vreugde des Heeren ingegaan en verheugen zich nu zeer dat zij het voorrecht hebben, getuigenis voor zijn heiligen naam te geven; en anderen die niet van het koninklijk huis zijn, zien dat deze ernstigen en getrouwen Jehova's getuigen zijn, en erkennen hen als het gezegende zaad van Jehova.

„Verbond des Vredes”

Na in den tempel gebracht te zijn, en dus volgende op de inwijding van het nieuwe verbond, kwam Jehova's getrouw overblijfsel in een toestand des vredes; daarom omvat de inwijding van het nieuwe verbond voor hen een „verbond des vredes”. Het nieuwe verbond is gedurende de geheele offerperiode van kracht geweest, maar daar het nu bij het opbouwen van Zion ingewijd is, begon „het verbond mijns vredes”. De natiën der aarde zijn zeer geschokt en ontbinden zich in den tegenwoordigen tijd, en de hooge plaatsen in de aardsche regeeringen worden nedergeworpen en zijn in groote benauwdheid; maar diegenen die tot Jehova's organisatie behooren, hebben vrede. God's vrede blijft met zijn getrouwen; zooals geschreven staat: „Want bergen [koninkrijken der aarde] zullen wijken, en heuvelen [de hooge machten daarvan] wankelen, maar mijn goedertierenheid zal van u [diegenen die van Zion zijn, God's hoofdoororganisatie] niet wijken, en het verbond mijns vredes

zal niet wankelen, zegt de Heer uw Ontfermer." — Jes. 54: 10.

Diegenen jegens wien het nieuwe verbond ingewijd is, en die daarom in den tempel zijn, zijn God's volk, en de groote tegenbeeldige David is hun Hoofd, Koning of Regeerder: „En Ik de Heer zal hun tot eenen God zijn, en mijn knecht David zal Vorst zijn in het midden van hen: Ik de Heer heb het gesproken, En Ik zal een verbond des vredes met hen maken, en zal het boos gedierte uit het land doen ophouden; en zij zullen zeker wonen in de woestijn en slapen in de wouden.” (Ezech. 34: 24, 25) Hoewel het verbond des vredes niet het nieuwe verbond is, is het een verbond des vredes hetwelk Jehova aan diegenen geeft, jegens wien het nieuwe verbond ingewijd is.

Zij die uit God's vrouw, dat wil zeggen zijn organisatie, geboren en nu in den tempel zijn, worden van God geleerd, en hun vrede is groot; zooals er geschreven staat: „En alle uwe kinderen zullen van den Heer geleerd zijn, en de vrede uwer kinderen zal groot zijn.” (Jes. 54: 13) De vijand zal voortgaan de getrouwe getuigen van Jehova aan te vallen, maar zulke aanvallen zullen niet veroorzaken, dat de getrouwen mensch of Duivel vreezen, evenmin zullen de getrouwen nalaten om God's boodschap der waarheid stoutmoedig bekend te maken. Zij zullen God gehoorzamen en niet eenig mensch. Hun geloof en vertrouwen is in Jehova en zij weten dat hun sterkte van Hem komt; daarom zijn zij in grooten vrede, omdat zij weten dat God's beloften zeker zijn en dat de vijand niet over hen zal zegevieren. Jehova heeft betreffende deze getrouwen gezegd: „Geen wapen dat tegen u bereid wordt zal voorspoedig zijn; en alle tong die in het gericht tegen u opstaat, zult gij verdoemen. Dit is de erve der knechten des Heeren,

9

en hun gerechtigheid is uit mij, zegt de Heer." — Jes. 54: 17, *Herz. Vert.*

De Tempel geopend

Het wetsverbond had de ark des verbonds, en het nieuwe verbond heeft een overeenkomstige grootere. (Hebreëen 9: 1-5, 23, 24) Dit is een ander bewijs dat het nieuwe verbond in het bijzonder op geestelijk Israëel van toepassing is. De komst van den Heere Jezus tot den tempel in 1918 kenmerkt de opening van den tempel in den hemel, en daarna volgt de inwijding van het nieuwe verbond. Betreffende dit staat er geschreven: „En de tempel Gods in den hemel is geopend: en de ark zijns verbonds is gezien in zijn tempel; en daar volgden bliksemen, en stemmen, en donderslagen en een aardbeving, en groote hagel.” (Openb. 11: 19, *Herz. Vert.*) De tegenwoordigheid van de 'ark in den tempel des hemels', zooals in deze Schriftplaats vermeld wordt, wijst daar op de tegenwoordigheid van Jehova, voorgesteld door den Heere Jezus Christus, den grooten Middelaar en Rechter en Inwijder van het verbond, die tot den tempel gekomen is. Bij de inwijding van het wetsverbond te Sinai had er een groot schudden der aarde plaats en „daar waren donderslagen en bliksemen”. (Ex. 19: 16-19; 20: 18) Evenzoo bij de opening van den tempel in den hemel, hetgeen de inwijding van het nieuwe verbond kenmerkt, „volgden er bliksemen, en stemmen, en donderslagen, en een aardbeving, en groote hagel”. Deze symbolische taal zegt wat er ging gebeuren, in het bijzonder met betrekking tot God's volk. — *Licht*, Boek Eén, bldz. 233, 234, Duitseche Uitgave.

Eunuchs en Vreemdelingen

Ten tijde van de komst van den Heere Jezus tot den tempel om te oordeelen, en de inwijding van het nieuwe verbond, was er een groep van zijn getrouwe navolgers die voorschaduwde of afgebeeld werden door den getrouwen Mordechai. (Ester 2: 5-7) Anderen kwamen tot een kennis van de waarheid en werden na 1919 in het verbond gebracht, maar deze laatsten schijnen duidelijk voorschaduwde te worden door de „eunuchs” en „vreemdelingen”, vermeld door den profeet Jesaja, die in het huis des Heeren gebracht werden. Onder de natuurlijke Israëlieten bevonden zich eunuchs, en dezulken moeten vreemdelingen en vreemden geweest zijn, omdat de Hebreeuwsche wet verbood dat een Israëliet tot eunuch gemaakt zou worden en iemand die in dien toestand was, kon niet in God's tegenbeeldige organisatie opgenomen worden. Blijkbaar werden de vreemdelingen tot eunuchs gemaakt opdat zij het natuurlijke geslacht van Israël niet konden bevleken.

Maar die eunuchs onder de Israëlieten, die ijverig trachtten het wetsverbond te houden, ontvingen de gunst des Heeren, waarvan geschreven staat: „Want alzoo zegt de Heer van de gesnedenen [eunuchs] [die vreemdelingen moeten geweest zijn] die mijne sab-batten [van het wetsverbond en voorbeeldig van het nieuwe verbond] houden, en verkiezen hetgeen waar Ik lust toe heb, en vasthouden aan mijn verbond; Ik zal hun ook in mijn huis [Jehova's koninklijke organisatie] en binnen mijne muren eene plaats en eenen naam [een nieuwen naam] geven, beter dan der zonen en dan der dochteren [die deze zonen en dochteren zouden kunnen gehad hebben, indien zij getrouw geweest waren] eenen eeuwig en eenen nieuwen naam] zal ik een ieder van hen geven, die niet

uitgeroeid zal worden." (Jes. 56: 4, 5) De „eeuwig-durende naam die niet uitgeroeid zal worden" hier vermeld, neemt duidelijk betrekking op den nieuwen naam welken Jehova God aan diegenen geeft jegens wien Hij het nieuwe verbond ingewijd heeft en die tot leden van het koninklijk huis gemaakt zijn en die Jehova's getuigen worden, aan wie door Hem opgedragen is, getuigenis voor zijn naam af te leggen.

Dezelfde regel die gemaakt is om op vreemdelingen van toepassing te zijn, toont aan, dat er bij Jehova geen onderscheid des persoons is die hun liefde en gehoorzaamheid aan Hem openbaren. „En de [zonen der] vreemden [En de vreemdelingen, *Herz. Vert.*], die zich tot den Heer voegen, om Hem te dienen en om den naam des Heeren lief te hebben, om Hem tot knechten te zijn; al wie den sabbat houdt dat hij dien niet ontheiligt, en die aan mijn verbond vasthouden; die zal Ik ook brengen tot mijnen heiligen berg [Zion, God's heilige organisatie], en Ik zal ze verheugen in mijn bedehuis [God's tempel], hunne brandoffers en hunne slachtoffers zullen aangenaam wezen op mijn altaar; want mijn huis zal een bedehuis genoemd worden voor alle volkeren." (Jes. 56: 6, 7) De laatste woorden van dit vers, „voor alle volkeren", sluiten blijkbaar de klasse in, afgebeeld door Ruth, die een vreemdelinge was en in het huis van natuurlijk Israël gebracht werd. „God de Heer, die de verdrevenen Israëls [waarmede het overblijfsel bedoeld wordt dat God in 1918 goedkeurde] vergadert, spreekt: Ik zal tot hem nog meer [de Ruthklasse en ook de Estherklasse, die na 1918 kwam] vergaderen, nevens degenen [dat wil zeggen, nevens het oorspronkelijke overblijfsel, voorschaduwde door Mordechaï en Naomi] die tot hem vergaderd zijn." — Jes. 56: 8, *Eng. Vert.*

Ruth was een Moabietische en daarom een vreem-

delinge voor Israël en zijn wetten; maar toen Ruth vrijwillig aanbood naar Bethlehem te gaan met de kinderlooze Naomi, en dat zonder het vooruitzicht op een aardsch huwelijk en niets waarop zij de hoop kon baseeren om te trouwen en kinderen voort te brengen, maakte Ruth zich toen en daar gelijkwaardig aan een eunuch en den vreemdeling, vermeld in de voorgaande profetie van Jesaja.

Diegenen jegens wien het nieuwe verbond bij de komst van den Heere Jezus tot den tempel ingewijd werd en die daarom in den tempel gebracht en gezalfd werden, werden tot bekwame dienaars van het verbond gemaakt, om diegenen te dienen die daarna in het verbond gebracht zouden worden, zooals Ruth en Esther, dat wil zeggen, de klasse voorschaduwd door Ruth en Esther. De nu welbekende feiten toonen aan, dat zeer velen tot een kennis van de waarheid kwamen, zich wijdden, en sedert 1922 Jehova's getuigen zijn geworden, en deze feiten versterken de voorafgaande gevolgtrekking over deze Schriftplaats. Wij moeten ook in gedachte houden dat de „grootte schaar” samengesteld is uit een klasse van personen die zich gewijd heeft om God's wil te doen, maar nooit aan den roep van het koninkrijk beantwoord heeft en dat de Heer haar derhalve ook nooit in het verbond voor het hemelsche koninkrijk opgenomen heeft. Derhalve werd het nieuwe verbond ook niet ten aanzien derzulken bekrachtigd en werden zij geen „bekwame dienaars” van dat verbond. Degenen die in de Schrift als „gevangenen” genoemd worden, behooren tot die klasse, en de „bekwame dienaars van het nieuwe verbond” moeten ook de bedienaars zijn voor de „gevangen” klasse of „grootte schaar”. Dit is een van de werken die het getrouwe overblijfsel nu op aarde verricht. — Jes. 42: 6, 7; 49: 8, 9.

Diegenen die door Ruth en Esther afgebeeld zijn en na 1918 toetraden, worden ook bekwame dienaars van het nieuwe verbond en hebben deel in dezen dienst, zooals hiervoor vermeld wordt. Voordat iemand een bekwaam dienaar van het nieuwe verbond kon worden, moest hij tot rijpheid in Christus gebracht en in werkelijkheid een ouderling en dienaar worden, namelijk voor degenen die geestverwekt zijn en tot de Jonadabklasse behooren, en dit is een verder bewijs, dat het nieuwe verbond begrensd is tot geestelijk Israël.

Ketura

Abraham had zes zonen van Ketura. (Gen. 25: 1, 2) Wat voorschaduwde Ketura en welke verwantschap bestond er tusschen haar en haar zonen en het verbond van Jehova? Er is gezegd dat deze zes zonen die Abraham door Ketura verkregen had, voorbeeldig de vele volkeren der wereld voorstelden, die tenslotte de herstellingszegeningen van leven onder de regeering van Christus zullen verkrijgen, en daarom was Ketura een voorbeeld van het nieuwe verbond, dat de kinderen der herstelling voortbrengt. Deze gevolgtrekking wordt niet door de Heilige Schrift ondersteund, om ten minste twee goede en voldoende redenen, namelijk: (1) Het nieuwe verbond had geen betrekking op de wereld der menschheid in het algemeen, omdat het door Jehova gebruikt wordt om uit de heidenen een volk voor zijn naam te kiezen, welk volk, als het bewijst getrouw te zijn, met Christus Jezus in de rechtvaardiging van Jehova's naam wordt verbonden; en al dezulken zijn kinderen van Jehova; (2) Diegenen die de aardsche zegeningen van menselijk leven zullen verkrijgen, zullen de kinderen van Christus zijn en niet van Jehova. Dit wordt definitief bewezen door

het feit dat de getrouwe mannen van ouds die de zichtbare regeerders op aarde zullen worden, de kinderen van Christus en onder zijn direct oppertoezicht zullen zijn. (Ps. 45: 16; Jes. 9: 6) Wees verzekerd, dat alle leven van Jehova God uitgaat; maar Jehova heeft Christus Jezus met de macht en autoriteit bekleed, leven aan de aardsche klasse te geven en hij wordt in de Heilige Schrift aangeduid als „De eeuwige Vader”. Ketura’s kinderen waren niet door Izaäk, die een voorbeeld van Christus Jezus was, maar door Abraham, die Jehova God zelf afbeeldde, verwekt. Om deze reden ziet men dat de zes zonen van Ketura de aardsche of menselijke klasse niet konden voorstellen.

De Feiten

De aartsvader Abraham had één vrouw, genaamd Sara, en twee bijwijven, waarvan de eerste Hagar en de tweede Ketura was. Gedurende langen tijd was Sara onvruchtbaar en Abraham nam de dienstmaagd van Sara, Hagar, als een plaatsvervangster voor Sara, en door haar werd Ismaël geboren. Later toen Abraham oud was, werd Sara, zijn echte vrouw, een zoon geboren, dien Abraham Izaäk noemde. Toen Sara 127 jaren oud was, stierf zij. Drie jaren na haar dood trouwde Izaäk Rebecca. Na het huwelijk van Izaäk en Rebecca, trouwde Abraham en had zes zonen: „Abraham nam nogmaals een vrouw, Ketura genaamd.” (Gen. 25: 1, *Leidsche Vert.*) Op den tijd dat deze zonen van Abraham en Ketura geboren werden, was Abraham een zeer oud man. Deze feiten zijn belangrijk om beschouwd te worden, om te bepalen wat de zonen van Ketura voorstelden.

Indien de zonen van Abraham door Ketura niet de aardsche klasse die met leven gedurende de regeering van Christus gezegend zouden worden, af-

beeldden, wat beeldden zij dan af? Eerst geven wij in het kort antwoord op de vraag en daarna volgt het Schriftuurlijk argument ter ondersteuning daarvan. Het antwoord dat redelijk is en door de Heilige Schrift ondersteund wordt, is dit: De zes kinderen van Abraham bij Ketura beeldden diegenen af die in het nieuwe verbond gebracht zijn na de geboorte van het Koninkrijk („het mannelijk kind”) en die aangeduid worden als ‚andere kinderen’ van Zion die na de geboorte van het „mannelijk kind” geboren worden. Betreffende dit werd de profetie geschreven: „Eer zij barensnood had, heeft zij gebaard; eer haar smart overkwam, zoo is zij van een jongskens verlost. Wie heeft ooit zoo iets gehoord, wie heeft iets dergelijks gezien? Zoude een land kunnen geboren worden op eenen éénigen dag, zoude een volk kunnen geboren worden op eene éénige reize? Maar Zion heeft weeën gekregen, en zij heeft hare zonen gebaard.” (Jes. 66: 7, 8) Het „mannelijk kind” werd in 1914 uit God’s organisatie of vrouw geboren. (Openb. 12: 1-5) (Zie *Licht*, Boek Eén, bldz. 242, Duitsche uitgave) Haar ‚andere kinderen’, in het bijzonder het overblijfsel, worden later en na de komst van den Heere Jezus tot den tempel en bij het begin van het opbouwen van Zion, uit Zion geboren, hetgeen plaats had in 1918.

Zijn Organisatie

Jehova heeft één universeele organisatie, welke door Sara, de echte vrouw van Abraham, wordt voorgesteld; en dit wordt definitief door de profetie bepaald. (Jes. 54: 1-5) De echtelijke verwantschap tusschen Abraham en Sara beeldde de verwantschap tusschen Jehova en zijn „vrouw” af, welke vrouw zijn kinderen van de hoofdorganisatie of het koninkrijk voortbrengt, en Zion genaamd wordt. — Jes. 54: 13.

Abraham had één echte vrouw en twee bijwijven. Het eene bijwif Hagar, stelde de natie Israëls naar het vleesch voor, dat geen volk voor den naam van Jehova voortbracht. Dit wordt definitief vastgesteld door het geïnspireerde getuigenis van den apostel Paulus, zooals uiteengezet is in Galaten. De zonen van God welke later voortgebracht zijn en welke een volk voor den naam van Jehova vormen, worden door de zes zonen van Abraham bij Ketura voorgesteld. De Schriftplaats zegt niet, dat Sara en Hagar voorbeelden van de twee verbonden waren, zooals wij zoo dikwijls verklaard hebben, maar zegt, dat Hagar en haar zoon het verbond op Sinaï voorstelden en dat Sara en haar zoon datgene voorstelden wat uit God's organisatie of Jeruzalem geboren wordt, dat boven is. De apostel zegt, dat dit dingen zijn, die andere beduiding hebben, dat wil zeggen, datgene wat hier door deze twee vrouwen en hun nakomelingschap wordt voorgesteld, dus een middel dat gebruikt wordt om iets werkelijks voor te stellen of af te beelden. De apostel zegt: „Want daar is geschreven, dat Abraham twee zonen had, éenen uit de dienstmaagd en éenen uit de vrije. Maar gene die uit de dienstmaagd was, is naar het vleesch geboren geweest; doch deze die uit de vrije was, door de belofenis. Hetwelk dingen zijn die andere beduiding hebben. Want deze zijn de twee verbonden: het ééne van den berg Sinaï, tot dienstbaarheid barende, hetwelk is Hagar. Want dit, namelijk Hagar, is Sinaï, een berg in Arabië, en komt overéén met Jeruzalem dat nu is, want zij is dienstbaar met hare kinderen. Maar Jeruzalem dat boven is, dat is vrij, hetwelk onze moeder is.” — Gal. 4: 22–26, *Roth*.

Onmiddellijk volgend op het bovenstaande citeert de apostel uit de profetie van Jesaja 54: 1, aantoonende dat Sara God's organisatie, Jeruzalem ge-

naamd, voorstelde en door zijn „vrouw” afgebeeld werd. Abraham's verwantschap tot zijn vrouw en zijn twee bijwijven illustreert God's verwantschap tot zijn verbonden, welke een middel zijn dat gebruikt wordt, om zijn voornemen om een naam voor zichzelf te verkrijgen, na te komen. Sara en haar zoon illustreeren of beelden af het onvoorwaardelijke verbond dat Jehova maakte, en dat inhield, dat Hij „het zaad” zou voortbrengen. Dit zaad van belofte wordt door Izaäk voorschaduwd, hetwelk Christus Jezus is. Hagar en haar zoon stellen voor of beelden zinnebeeldig af het wetsverbond, hetgeen God aan zijn oorspronkelijke belofte verbond, waarvan het doel was natuurlijk Israël een gelegenheid te geven een volk voor zijn naam voort te brengen, maar welk verbond faalde, door het feit dat Israël door onvolmaakte menselijke schepselen gevormd werd. Dit mislukken van het verbond wordt door het feit dat Hagar's zoon „naar het vleesch geboren” was, geïllustreerd. Wat aan het wetsverbond ontbrak, verschaftte het nieuwe verbond, namelijk, een volk voor zijn naam.

Het ‚Abrahamietische verbond’ was inderdaad een onvoorwaardelijke verklaring van Jehova's voornemen om een zaad voort te brengen, en door Abraham en zijn vrouw Sara te gebruiken, beeldde God af hoe Hij een zaad zou voortbrengen, hetwelk afgebeeld of geïllustreerd werd door Izaäk. God liet toe, dat Sara gedurende langen tijd en tot zijn bestemden tijd om het tegenbeeldige zaad voort te brengen, onvruchtbaar zou zijn. Gedurende die tijdsperiode kwam Hagar in de plaats van Sara of werd verbonden met de Abrahamietische huishouding, opdat zij een erfgenaam voor Abraham mocht voortbrengen. De zoon van Hagar was niet de erfgenaam der belofte, en blijkbaar was het voornaamste doel van deze schikking om te laten zien, dat het ‚beloofde zaad’ slechts door de wonder

lijke macht van Jehova voortgebracht zou kunnen worden. Te bestemder tijd bracht Sara het voorbeeldige zaad voort, en dit was het gevolg van de uitoefening van Jehova's wonderbaarlijke macht. De geboorte van dien zoon was een bevestiging van het verbond. Izaäk was een voorbeeld van Jezus Christus, den Zoon van Jehova God; en ten tijde van den doop van Jezus, en toen de heilige geest in den vorm van een duif uit den hemel nederdaalde en op Jezus neerstreek en de stem uit den hemel gehoord werd, die zeide: „Deze is mijn Zoon, mijn Geliefde, in denwelke Ik mijn welbehagen heb,” bracht het Abrahamietische verbond daar het werkelijke, ware zaad van belofte voort. (Matth. 3: 16, 17) Izaäk alleen was het voorbeeld van Christus Jezus, die het beloofde zaad is; zooals er geschreven staat: „In Izaäk zal uw zaad genoemd worden.” — Gen. 21: 12; Rom. 9: 7.

Het verbond van Jehova met Abraham werd later met Izaäk en vervolgens met Jakob bevestigd, en daarna met de twaalf stammen van Israël (Juda), en in het bijzonder in het wetsverbond. „Hij gedenkt aan zijn verbond tot in eeuwigheid, aan het Woord dat Hij ingesteld heeft, tot in duizend geslachten; het verbond dat Hij met Abraham heeft gemaakt, en zijnen eed aan Izaäk; welken Hij ook gesteld heeft aan Jakob tot eene inzetting, aan Israël tot een eeuwig verbond.” (Ps. 105: 8-10) „God gedacht aan zijn verbond met Abraham, met Izaäk, en met Jakob.” (Ex. 2: 24) Jehova voerde de voorzieningen uit van het Abrahamietische verbond jegens Abraham's vleeschelijke nakomelingen door hen uit Egypte door middel van Mozes en het wetsverbond te verlossen, en door de heidenen voor hen in het land Kanaän uit te drijven. „Toen zeide Hij [Jehova], Zie, Ik maak een verbond: voor uw gansche volk zal ik wonderen doen, die niet geschapen zijn op de gansche

aarde, noch onder eenige volkeren [noch ten behoeve van eenig volk], alzoo dat dit gansche volk, in welks midden gij zijt, des Heeren werk zien zal, dat het schrikkelijk is, hetwelk Ik met u doe. Onderhoud gij hetgeen dat Ik u heden [de dag van de inwijding van het wetsverbond te Sinaï] gebied: zie, Ik zal voor uw aangezicht uitdrijven de Amoriëten en de Hethieten en de Fereziëten en de Hevieten en de Jebusieten. Schrijf u deze woorden; want naar luid dezer woorden heb Ik een verbond met u [Mozes, die een voorbeeld van Christus Jezus was] en met Iraël [dat een voorbeeld van geestelijk Israël was, met inbegrip van het overblijfsel] gemaakt." — Ex. 34: 10, 11, 27.

In harmonie met het bovengenoemde beeld bevestigde Jehova het Abrahamietische verbond met het ware zaad, dat wil zeggen, met Jezus Christus, door met hem het nieuwe verbond te maken. Door Jezus Christus, den Middelaar, bevestigde Jehova het Abrahamietische verbond op dezelfde wijze met de leden van het lichaam van Christus Jezus, dat wil zeggen, met geestelijk Israël, namelijk, door een nieuw verbond, hetwelk in het bijzonder Jehova's voornemen betreffende dit zaad van Abraham in het licht stelde. Het nieuwe verbond is daarom ondergeschikt aan of verbonden met het Abrahamietische verbond, evenals het achterste deel van de efod van den priester met het voorste deel daarvan verbonden was. (Ex. 28: 4-7) Dit bevestigt verder de gevolgtrekking dat het nieuwe verbond een middel is, hetwelk door Jehova gebruikt wordt om een volk voor zijn naam voort te brengen, hetwelk verbonden zal zijn met en door aanneming een deel zal worden van het zaad van Abraham en in de rechtvaardiging van Jehova's naam zal deelhebben.

Sara had één zoon, en daarna stierf zij. Dit be-

teekende niet het einde van het Abrahamietische verbond, noch het einde van Jehova's organisatie; omdat deze niet eindigen. Vanaf den tijd van haar dood, wordt Sara niet langer in het beeld gebruikt, daar zij na haar dood natuurlijk geen kinderen meer kon voortbrengen. Sara stierf zevenendertig jaren na de geboorte van Izaäk en drie jaren voor het huwelijk van Izaäk met Rebecca; want Izaäk was veertig jaren oud, toen hij trouwde. (Gen. 25: 20) Toen nam Abraham, nadat Izaäk met Rebecca getrouwd was, en meer dan drie jaren na den dood van Sara, een vrouw, en haar naam was Ketura. (Gen. 24: 67; 25: 1) Na den dood van Sara kwam Ketura in de plaats van Sara om Abraham meer kinderen voort te brengen, evenals Ruth de Moabietische vrouw in de plaats kwam voor de bejaarde Joodsche Naomi voor de geboorte van een zaad. (Ruth. 3: 1-18; 4: 1-17) Ketura moet daarom God's organisatie afbeelden, maar niet het nieuwe verbond. Zij met haar zonen beeldden tezamen God's organisatie af, welke andere zonen zij na de geboorte van het mannelijk kind voortbrengt.

Daar Abraham een oud man en ook Sara te oud was om kinderen voort te brengen, verrichtte Jehova een wonder met hen, waarvan de ontvangenis en geboorte van den zoon Izaäk het gevolg was. Hieruit volgt daarom dat de zes zonen van Abraham bij Ketura, meer dan veertig jaren na de geboorte van Izaäk geboren, ook zonen waren die door de wonderbaarlijke macht van Jehova voortgebracht werden. „Aangaande de wonderbaarlijke geboorte van Izaäk: (Gelijk geschreven staat: Ik heb u tot een vader van vele volken gesteld); voor Hem aan welke hij geloofd heeft, namelijk God die de dooden [Abraham's macht om Sara vruchtbaar te maken was dood, en God maakte deze macht op wonderbaarlijke wijze levend] levend maakt, en roept dingen [waarbij Abra-

ham inbegrepen was] die niet zijn alsof ze waren. [van toen af veranderde God den naam Abram in dien van Abraham, hetgeen ‚vader van een groote menigte beteekent‘, en dit deed Hij twee jaren voor de geboorte van Izaäk] Welke tegen hoop op hoop geloofd heeft, dat hij zoude worden een vader van vele volken, volgens hetgeen gezegd was: Alzoo zal uw zaad wezen. En hij heeft aan de belofte Gods niet getwijfeld door ongelooft, maar is gesterkt geweest in ’t geloof, gevende God de eer; en ten volle verzekerd zijnde dat hetgeen beloofd was, Hij ook machtig was te doen.” (Rom. 4: 17, 18, 20, 21) „Daarom zijn ook van éénen, en dat eenen verstorvene, zoovelen in menigte geboren als de sterren des hemels, en als het zand dat aan den oever der zee is hetwelk ontallijk is.” — Hebr. 11: 12.

Abraham was honderd jaren oud toen Izaäk geboren werd, en zijn lichaam was toen zoo goed als dood voor zoover het de verwekking van kinderen betrof, zooals in Romeinen vier geschreven staat; daarom was zijn lichaam veertig jaren later in ditzelfde opzicht dood, indien nog niet meer, en daarom moest Jehova zijn wonderbaarlijke macht uitoefenen, opdat Abraham bij Ketura zes zonen zou hebben, en deed dit ook. (Gen. 25: 1, 2; 1 Kron. 1: 32) Het was door de wonderbaarlijke macht van Jehova dat Jezus Christus in het lichaam van de maagd ontvangen en daaruit later geboren werd. Dertig jaren daarna werd Jezus door de wonderbaarlijke macht van Jehova als de tegenbeeldige Izaäk, het „zaad van belofte”, voortgebracht. (Matth. 3: 16, 17) Ongeveer 1900 jaren later, namelijk in 1914, werd het „mannelijk kind”, hetwelk God’s koninkrijk onder Christus is, uit God’s vrouw of organisatie geboren, en dit was ook door de wonderbaarlijke macht van Jehova. Door dezelfde uitoefening van de wonderbaarlijke macht van Jehova bracht Zion,

gesymboliseerd door God's „vrouw”, andere kinderen voort, in 1918 en daarop volgend. Ketura schijnt daarom duidelijk Zion af te beelden in het voortbrengen van die andere kinderen na de geboorte van het mannelijk kind. — Jesaja 66: 7-9.

De zes zonen van Ketura waren niet de zonen van Izaäk, maar waren de zonen van Abraham; daarom konden de zonen van Ketura diegenen die leven op aarde verkrijgen en die hier een herstellingsklasse genoemd worden, niet afbeelden, omdat zij, wien menselijke volmaaktheid zal gegeven worden, de zonen van den tegenbeeldigen Izaäk zullen zijn. De gevolgtrekking moet daarom zijn, dat de zonen van Abraham bij Ketura de zonen van Jehova God, geboren door en voor zijn organisatie Zion, afbeeldden, afzonderlijk en apart van Christus Jezus. Zij die uit de natiën als een volk voor God's naam genomen zijn, zijn niet de kinderen van Christus, maar zij zijn de broederen van Christus en de zonen van God. (Hebr. 2: 11) De verwantschap van Abraham tot Ketura en haar zonen beeldt daarom duidelijk de verwantschap van God tot de „andere zonen” van Zion af.

Christus Jezus alleen is de groote Boodschapper van het nieuwe verbond. Na de geboorte van het „mannelijk kind”, welke in 1914 plaatshad, en later, namelijk in 1918, komt Christus Jezus, de Boodschapper van het nieuwe verbond, tot den tempel om te oordeelen. (Mal. 3: 1) Daar bouwde Jehova door Christus Jezus, den grooten Boodschapper van het verbond, Zion op, terwijl Hij eerst de getrouwe goedgekeurden die lang geleden in het geloof gestorven zijn, voortbracht, en daarna wordt later het getrouwe overblijfsel op aarde in Zion gebracht en tot de kinderen van God gemaakt; en dit later bijeenvergaderen wordt afgebeeld door de geboorte van de zes zonen van Ketura die de zonen van Abraham

zijn, voorschaduwend de zonen van God. Christus Jezus ALLEEN is het „zaad van Abraham” overeenkomstig het onvoorwaardelijk verbond. „Nu zoo zijn de beloftenissen tot Abraham en zijn zaad gesproken. Hij zegt niet: En den zaden, als van velen; maar als van één: En uwen zade, hetwelk is Christus.” — Gal. 3: 16.

Door Aanneming

Het is waar, dat de apostel in ditzelfde hoofdstuk zegt: „Want zooveelen als gij in Christus gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan. En indien gij van Christus zijt, zoo zijt gij dan Abrahams zaad, en naar de belofte erfgenamen.” (Gal. 3: 27, 29) Maar de vraag is: Hoe komen zij in Christus? Blijkbaar door aanneming. Aanneming beteekent een anderen zoon in de familie brengen. De lichaamsleden van Christus beelden een deel van het zaad van Abraham af, doordat zij in Christus Jezus gebracht zijn en in het huis van God, waarvan Christus Jezus de Voornaamste en het Hoofd is, ontvangen en aangenomen zijn. Zij komen niet in het lichaam van Christus door hetgeen zij verrichten. Het argument van den apostel in zijn brief aan de Galatiërs is, dat in de volheid der tijden God Jezus uitzond om „degenen te verlossen die onder de wet waren, opdat wij de aanneming tot [zonen] verkrijgen zouden. En overmits gij [zonen] zijt, zoo heeft God den geest zijns Zoons [Christus] uitgezonden in uwe harten, die roept: Abba, Vader! Zoo dan, gij zijt niet meer een dienstknecht, maar een zoon; en indien gij een zoon zijt, zoo zijt gij ook een erfgenaam Gods door Christus”. — Gal. 4: 4-7.

Wederom zegt de apostel: „Want gij hebt niet ontvangen den Geest der dienstbaarheid wederom tot vreeze, maar gij hebt ontvangen den Geest der aanneming [tot kinderen], door welchen wij roepen: Abba,

Vader!" (Rom. 8: 15) Vervolgens toont de apostel duidelijk aan, dat de voltooiing van het brengen van dezulken in God's familie bij het opbouwen van Zion plaatsheeft. „En niet alleen [zij], maar ook wijzelve die de eerstelingen des Geestes hebben, wij ook zelve zeg ik zuchten in onszelve, verwachtende de aanneming [tot kinderen], namelijk de verlossing onzes lichaams." (Rom. 8: 23) Het was vanaf het begin het voornemen van God deze andere zonen in zijn gezin op te nemen. „Die ons tevoren verordineerd heeft tot aanneming tot kinderen, door Jezus Christus in Zichzelven, naar het welbehagen van zijnen wil." — Ef. 1: 5.

Jehova zeide tot Abraham: „In Izaäk zal uw zaad genoemd worden." (Gen. 21: 12) Ten tijde van die verklaring door Jehova werden Hagar en haar zonen verworpen. (Gal. 4: 29, 30) Ongeveer veertig jaren daarna werden de zonen van Ketura geboren. Izaäk is de zoon van God overeenkomstig de belofte, en Izaäk was een voorbeeld van Christus Jezus, die het zaad van belofte is. Jezus, de tegenbeeldige Izaäk, is Eén, en de zes zonen door Ketura zijn tezamen zeven, hetgeen een goddelijk volkomen getal is, dat een koninklijke familie vormt.

De zonen van Ketura konden niet met Izaäk ,al datgene wat Abraham had' erven, maar Abraham gaf dezen zes zonen geschenken. (Gen. 25: 5, 6) Evenzoo kunnen de leden van het lichaam van Christus niets van zichzelf erven, omdat Christus Jezus Degene is ,welken Hij [Jehova] gesteld heeft tot een erfgenaam van alles'. (Hebr. 1: 2) Christus Jezus erfde het koninkrijk drie en een half jaar vóór de komst tot den tempel om te oordeelen en het opbouwen van Zion, en dus drie en een half jaar voordat de andere kinderen uit Zion geboren of in God's hoofdorganisatie gebracht werden. Jezus Christus is dus „Het zaad van Abraham". (Hand. 3: 25, 26) Door het middelaarschap

van Christus Jezus worden zijn broeders als een volk dat voor Jehova's naam uitgekozen is, voortgebracht, en deze getrouwe broeders werden medeërfgenenamen met Christus Jezus door aanneming en hun erfenis is afhankelijk van zekere dingen, namelijk: „Die Geest getuigt met onzen geest dat wij kinderen Gods zijn; en indien wij kinderen zijn, zoo zijn wij ook erfgenamen, erfgenamen Gods en medeërfgenenamen van Christus; zoo wij anders met hem lijden, opdat wij ook met hem verheerlijkt worden.” (Rom. 8: 16, 17) Met andere woorden, alle lichaamsleden worden in het koninklijk huis aangenomen en voor eeuwig leden van dat huis, op voorwaarde dat zij getrouw aan God zijn, hetgeen voor hen den smaad en het lijden die op Christus Jezus vielen, met zich medebrengt.

De naam „Ketura” is afgeleid van het grondwoord „qatar”, hetgeen „rooken” beteekent, dat wil zeggen, door vuur in geur veranderen. Bijna steeds wordt het woord vertaald met „wierook branden”, ook „offerande branden”; daarom beteekent de naam Ketura „wierook” of „geurend”. De schoone dichterlijke Schriftplaats betreffende Christus Jezus' komst als Koning en Rechter tot den tempel zegt: „Wat stijgt daar op uit de woestijn, aan een rookzuil gelijk, omwolkt van mirre en wierook, van allerlei specerijen des koopmans?” (Hooglied 3: 6, *Leidsche Vertaling*) Als de Koning op zijn rustbed of „draagstoel” (*Herz. Vert.*) rijdt, wordt hij omringd door zestig dappere krijgslieden. (Hooglied 3: 7, 8) De zonen van het koninklijk huis van God zijn vereenigd of gebracht in de koninklijke organisatie van Jezus Christus in den tempel. De naam Ketura duidt daarom aan, dat de andere kinderen van Zion, geboren of voortgebracht in Zion na de komst van den Koning en de geboorte van het koninkrijk, degenen zijn die „altijd Gode offeren een offerande des lofs, dat is, de vrucht der

lippen, die zijnen naam belijden', na het opbouwen van Zion, volgend na 1918. (Hebr. 13: 15) Vanaf dien tijd is dit offer, dat „voortdurend" is, nooit zoo door den vijand stilgelegd als dit in 1918 gebeurde, maar die hoofdorganisatie gaat steeds voort den lof van Jehova te zingen. (Openb. 8: 3) Diegenen die Jehova en Christus Jezus getrouw gehoorzamen en getrouw hun plichten als dienaars van het nieuwe verbond uitvoeren, zijn „Gode een goede reuk van Christus". — 2 Cor. 2: 15.

Het „mannelijk kind" werd in 1914 geboren; in 1918, bij de komst tot den tempel, zijn ten eerste de getrouwe heiligen die in het geloof stierven en die diegenen, die op aarde zijn, moeten voorgaan, voortgebracht, en daarna wordt het getrouwe overblijfsel op aarde in den tempel gebracht. Het brengen van deze andere gunstgenooten in God's koninklijk huis werd daarom duidelijk door de zes zonen van Abraham bij Ketura voorschaduwd.

Uit al dit Schriftuurlijke bewijs, dat aan de feiten, die door Jehova teweeggebracht zijn, getoetst is, moeten wij onweerstaanbaar tot de gevolgtrekking komen, dat het nieuwe verbond niet een verbond is, dat gesloten werd voor de „herstelling" van natuurlijk Israël of van eenig ander volk tot menschelijke volmaaktheid, maar dat het nieuwe verbond Jehova's middel is dat gebruikt wordt om uit de verschillende volkeren een volk voor zijn naam te nemen, en dat dezen die aldus uitgekozen zijn en die hun trouw bewijzen, in het gezin van God aangenomen worden, en daardoor leden van zijn koninklijk huis of koninklijke goedgekeurden worden. Deze gevolgtrekking doet op geenerlei wijze afbreuk aan de waarheid, dat aardsche of menschelijke zegeningen voor de menschen in het algemeen gedurende de regeering van Christus zullen komen, maar geeft eerder de verzekering aan de wereld der mensch-

heid dat Jehova een goedgekeurd zaad zal hebben om het herstellings- of zegeningswerk te doen. Het nieuwe verbond wordt ingewijd en is nauw verwant met het verbond voor het koninkrijk. Het is het koninkrijk dat Jehova's naam volkomen zal rechtvaardigen.

„Zijn Verbondsvolk”

Jehova zond Mozes als een rechtvaardiger van zijn naam naar Egypte. Mozes gaf het getuigenis van Jehova, zooals hem opgedragen werd en leidde vervolgens de Israëlieten veilig uit Egypte en door de Roode Zee. Daar eindigde dat eene beeld. Aan de andere zijde van de Roode Zee en in de woestijn gebruikte Jehova Mozes om andere profetische beelden te maken, die te zijner tijd door den Grooteren Mozes, Christus, vervuld zouden worden. Het beeld, dat Mozes maakte toen hij naar Egypte ging, begon in het jaar 1914 in vervulling te gaan, zooals in een voorgaand hoofdstuk verklaard werd. Andere beelden, die door Mozes, nadat hij Egypte verlaten had, gemaakt werden, gingen in vervulling deels vóór dien tijd en deels na dien tijd. Elk dezer beelden staat op zichzelf, omdat elk beeld door Jehova gedicteerd en overeenkomstig zijn wil gemaakt werd.

Jehova hat Mozes geboden, de Israëlieten naar den berg Sinaï te brengen, welke opdracht hij vervulde. Daar bevestigde God zijn verbond met Israël, dat in Egypte begonnen was en het geslachte lam tot basis had. Als middelaar legde Mozes de woorden van Jehova aan het volk voor, en zij aanvaardden de voorwaarden ervan. „En Mozes kwam en riep de oudsten des volks, en stelde voor hunne aangezichten alle deze woorden, die de Heere hem geboden had. Toen antwoordde al het volk gelijkelijk en zeide: Al wat de Heere gesproken heeft zullen wij doen! En Mozes bracht de woorden des volks wederom tot den Heere.” (Ex. 19: 7, 8)

In dit verband kwamen de Israëlieten nadrukkelijk overeen den wil Gods te doen.

Niemand kan tot God komen dan door geloof in het vergoten bloed van Christus Jezus. Als een mensch gelooft in het bloed van Jezus als God's voorziening tot redding, treedt hij daardoor in een verbond om den wil Gods te doen. De grondslag van dat verbond is het bloed van het Lam, dat de zonde der wereld wegneemt, welk Lam voorschaduwde werd door het paschalamb, dat in Egypte geslacht werd. Het verbond dat Jehova door Mozes in Egypte met de Israëlieten sloot en dat op Sinaï bevestigd werd, was niet het eenige verbond, dat Hij met dat uitverkoren volk sloot, alvorens het land Kanaän bereikt werd.

In Moab

Mozes leidde de Israëlieten vanaf Sinaï gedurende bijna veertig jaren door de woestijn, en nu waren zij in het land van Moab gekomen en hadden bijna de oevers van den Jordaan bereikt, welken zij dan naar het beloofde land zouden overtrekken. Daar sprak Mozes tot de Israëlieten in overeenstemming met Jehova's gebod. De tijd was nauwkeurig bepaald: „En het is geschied in het veertigste jaar, in de elfde maand, op den eersten der maand, dat Mozes sprak tot de kinderen Israëls, naar alles dat hem de Heere aan hen bevolen had.” (Deut. 1: 3) Deze vastgestelde tijd ging slechts twee maanden aan het begin van het nieuwe jaar van Israël vooraf. Mozes bracht daar het volk bijeen en verhaalde hun, wat Jehova sedert de bevestiging van het verbond op Sinaï reeds gedaan had. Bij die gelegenheid herhaalde Mozes de grondwet voor de vergaderde Israëlieten, en aan deze herhaling dankt het boek Deuteronomium zijn naam. (Deut. 5: 6-21) Ongetwijfeld was een van de bedoelingen met de herhaling van de wet, de Israëlieten er aan te herinneren,

dat zij als volk verplicht waren den wil Gods te doen.

Van de menigte, die Egypte verlaten had, waren er niet velen meer in leven, daar de meesten hunner onderweg gestorven waren. Bijna al degenen, tot wie Mozes daar sprak, waren de kinderen van hen, die uit Egypte getrokken waren, met uitzondering van Kaleb, Jozua en eenigen uit den stam van Levi. Mozes verklaarde zeer nadrukkelijk, dat het verbond dat God in Sinaï gesloten had, niet met Abraham en Izaäk gesloten was, maar slechts met degenen die op den Sinaï tegenwoordig waren, van welke er nu enkelen in Moab gekomen waren. — Deut. 5: 2, 3.

Het verbond dat in Moab gesloten werd, was niet slechts een herhaling van datgene wat op den Sinaï bevestigd was, maar vormde een afzonderlijk verbond, hetgeen door deze woorden aangetoond wordt: „Dit zijn de woorden des verbonds dat de Heere Mozes geboden heeft te maken met de kinderen Israëls in den lande Moabs, boven het verbond dat Hij met hen gemaakt had aan Horeb.” — Deut. 29: 1.

Bij die gelegenheid verhaalde Mozes den Israëlieten de vele wonderbaarlijke dingen, die Jehova voor hen gedaan had, nadat zij uit Egypte vertrokken waren, en hoe Hij hen veertig jaren in de woestijn geleid had, en toen zeide hij: „Houdt dan de woorden dezès verbonds en doet ze, opdat gij verstandiglijk handelt in alles wat gij doen zult. Gij staat heden allen voor het aangezicht des Heeren uws Gods: uwe hoofden uwer stammen, uwe oudsten en uwe ambtlieden, alle man van Israël; uwe kinderkens, uwe vrouwen, en uw vreemdeling die in het midden van uw leger is, uw en houthouwer tot uw en waterputter toe; om over te gaan in het verbond des Heeren uws Gods, en in zijnen vloek, hetwelk de Heere uw God heden met u maakt; opdat Hij u heden Zichzelve tot een volk bevestige, en Hij u tot eenen God zij, gelijk Hij tot u

gesproken heeft, en gelijk Hij uwen vaderen Abraham, Isaäk en Jakob gezworen heeft." (Deut. 29: 9-13) Deze woorden des verbonds openbaren Jehova's voornemen om een volk voor zichzelf te hebben, dat Hem zijn trouw bewijzen moet, indien het voorspoed wenscht te verkrijgen, en dat het aldaar gesloten verbond gesloten werd met al de getrouwen, al of niet daar aanwezig. „En niet met ulieden alleen maak Ik dit verbond en dezen vloek [eed], maar met dengene, die heden hier met ons voor het aangezicht des Heeren onzes Gods staat en met dengene, die hier heden bij ons niet is." — Deut. 29: 14, 15.

De bepalingen van het verbond in Sinaï en dat in Moab toonen aan, dat het laatste verbond van veel grooteren omvang is. (Deut. 10: 16-20; 30: 11-14) „Besnijdt dan de voorhuid uws harten, en verhardt uwen nek niet meer." (Deut. 10: 16) Deze woorden betreffende de besnijdenis des harten waren niet een verbetering van het verbond dat op Sinaï bevestigd was, maar zij vormden een speciaal gebod van het verbond, dat in Moab gesloten werd. Het wetsverbond van Sinaï stelde de doodstraf op overtreding, maar de vloek werd niet eerder genoemd dan aan het einde van de woestijnreis, toen het verbond in Moab gesloten werd. (Deut. 11: 26-29; 28: 15-68) Het was ten tijde van het sluiten van dat verbond in Moab, dat Mozes voor het eerst aankondigde, hetgeen na Pinksteren door Petrus aangehaald werd, namelijk: „En het zal geschieden dat alle ziel die dezen Profeet niet zal gehoord hebben, uitgeroeid zal worden uit den volke." (Hand. 3: 23) Deze profetie is in het bijzonder van toepassing na de tweede komst van Christus, in welken tijd de werkelijke vraag van leven en dood aan degenen wordt voorgelegd en beantwoord, die de Heer gezalfd heeft en wien Hij de verplichting heeft opgelegd, gehoor-

zaam te zijn aan de geboden van Christus Jezus, den Grooteren Mozes.

De Beteekenis van het Verbond

Een zorgvuldig doorlezen van het boek Deuteronomium zal in verband hiermede nuttig blijken te zijn. Er zij hierop gewezen, dat in Bijbelvertalingen, waarin in plaats van zooals in de Statenvertaling *Heere* de ware naam van God, namelijk *Jehova*, genoemd wordt, in het boek Deuteronomium meer dan in eenige andere plaats in den Bijbel de naam JEHOVA voorkomt. Daar wij het positieve Schriftuurlijke bewijs hebben, dat Mozes hierin Christus Jezus afbeeldde of voorschaduwde, heeft deze profetie haar grootere vervulling ten tijde van de tweede komst van Christus, en tevens wetende, dat al deze dingen geschreven werden tot vermaning van degenen, op wie het einde der wereld gekomen is en tot speciale aanmoediging en vertroosting van het overblijfsel, zouden wij verwachten in den tegenwoordigen tijd een toepassing te vinden van het verbond, dat in Moab gesloten werd. — Deut. 18: 15, 18; 1 Cor. 10: 11; Rom. 15: 4.

De veertigjarige reis van de Israëlieten onder leiding van Mozes ging haar einde tegemoet, en de vergadering van dat volk in de vlakten van Moab nabij de grenzen van het land der belofte, dat zij, zooals God verklaard had, zouden beërven, is een treffend beeld van het volk dat met Jehova een verbond gesloten heeft om zijn wil te doen en vergaderd en samengebracht is bij den aanvang van het oordeel van Christus Jezus, den Grooteren Mozes en ten tijde, dat deze groote Rechter in den tempel van Jehova verschijnt. (Matth. 25: 31–46; 2 Thess. 2: 1, 2) Het was in het jaar 1878, dat de Heere Jezus zijn bijzondere aandacht aan zijn belijdende navolgers op aarde begon te schenken en dit duurde tot 1918 voort. In die periode werd

het werk der wegbereiding voor den Heere Jehova gedaan; en ongeveer aan het einde van die periode, namelijk in 1918 kwam de Groote Profeet, de Boodschapper of Engel van Jehova, „plotseling tot den tempel” ten oordeel en toen begon de reiniging van de „kinderen van Levi”. (Mal. 3: 1-3) Gedurende de periode van 1878 tot 1918 bevond het verbondsvolk van Jehova zich in de woestijn en had eenige zeer beproevende ondervindingen door te maken. Kort na het sluiten van het verbond te Moab bracht Jehova de Israëlieten in hun erfenis in het land van belofte, en zoo zullen ook de getrouwen binnen een korte periode na de komst van Christus Jezus tot den tempel door de genade van Jehova hun erfenis deelachtig worden.

Hierdoor kunnen wij duidelijk inzien, dat dit verbond, dat in Moab gesloten werd, in het bijzonder betrekking heeft op het verbond voor het koninkrijk. In het verbond, dat Jehova met Israël op Sinaï bevestigde, werd het volk gevraagd, of zij hun deel ervan zouden vervullen, en zij verklaarden zich bereid dit te doen. Bij het verbond, dat in de vlakten van Moab gesloten werd, werd een dergelijk verzoek niet tot het volk gericht, omdat het reeds overeengekomen was God's wil te doen, toen het Egypte verliet. Evenzoo moeten degenen, die opgenomen zijn in het verbond om den wil van Jehova te doen bij de komst van den Heere Jezus tot den tempel, bereid zijn om de voorwaarden van eenig daaraan toegevoegd verbond, dat een verbond van trouw inderdaad is, te aanvaarden, en zij moeten hun trouw bewijzen, alvorens hun erfenis te verkrijgen. Dit is in overeenstemming met de Schrift, welke bepaalt dat, nadat iemand tot het koninkrijk geroepen is, hij uitverkoren en in het verbond opgenomen moet worden, en daarna moet hij zijn trouw bewijzen. — Openb. 17: 14.

Na de Israëlieten er aan herinnerd te hebben, dat

hij hen gedurende veertig jaren in de woestijn geleid had, zeide Mozes: ‚Toch heeft de Heer u niet het hart tot doorgronden, de oogen tot zien en de ooren tot hooren gegeven tot dezen dag.’ (Deut. 29: 4) Evenmin had het verbondsvolk van Jehova, toen het ten oordeel bijeengebracht werd bij de komst van den Heere Jezus tot den tempel, tot op dien tijd nog het hart tot doorgronden of oogen tot zien gekregen, om de beteekenis van den naam en het voornemen van Jehova te begripen. De diepere dingen drongen eerst later tot hen door. Sedertdien zijn het slechts de goedgekeurden, die met vreugde en bereidwilligheid gehoorzaamd hebben, die van Jehova God geleerd werden. — Ps. 110: 3; Jes. 54: 13.

Het verbond dat in de vlakten van Moab gesloten werd, voorschaduwde derhalve duidelijk het verbond voor het koninkrijk, dat aanhoudende trouw en gehoorzaamheid aan God en zijn koninkrijk insluit. Daarom moeten al degenen, die tot het verbond voor het Koninkrijk toetreden, voortgaan, getrouw hun deel te vervullen als gestelde voorwaarde om in de volheid van hun erfdeel in te gaan. Dezulken worden door Mozes de „erve” van Jehova genoemd. „Want des Heeren deel is zijn volk, Jakob is het snoer zijner erve.” (Deut. 32 :9) Dezulken vormen de heilige natie, welke de Heer uit de menschen genomen heeft om getuigen voor Hem te zijn en zijn deugden te verkondigen. (1 Petr. 2: 9, 10) „Welgelukzalig is het volk welks God Jehova is, het volk dat Hij zich ten erve verkoren heeft.” (Ps. 33: 12) Dezen vormen duidelijk het volk, dat Jehova tot zijn getuigen aangesteld heeft en dat voortdurend en getrouw zijn deel van het verbond moet naleven, alvorens ten volle in het erfdeel in te gaan. Dezen zijn het, die Jehova leden van zijn ‚uitverkoren’ knecht-klasse maakt en die Hij geeft tot een verbond der natiën om getuigenis over Hem en zijn koninkrijk voor

de menschen af te leggen, en deze eer verleent Hij niemand anders. — Jes. 42: 1-8.

Het zijn de gezalfden, tot wie Jehova zegt: „Verlichte oogen uws verstands, opdat gij moogt weten welke zij de hoop van zijne roeping, en welke de rijkdom zij van de heerlijkheid zijner erfenis in de heiligen.” (Efeze 1: 18) Jehova bepaalt de plaats voor zijn verbondsvolk, en niemand kan in deze plaats blijven, als hij niet met vreugde op zich neemt, den wil Gods in den dag des oordeels te doen. (1 Joh. 5: 3; 4: 17, 18) De vervloekingen van Jehova zijn over degenen die hun verbond ontrouw worden, en hun eeuwige zegeningen worden gegeven aan degenen, die getrouw blijven; daarom zijn de woorden van Mozes, aangehaald door den apostel Petrus, op den tegenwoordigen tijd van toepassing: „Betert u dan en bekeert u, opdat uwe zonden mogen uitgewischt worden, wanneer de tijden der verkoeling zullen gekomen zijn van het aangezicht des Heeren, en Hij gezonden zal hebben Jezus Christus, die u te voren gepredikt is: welken de hemel moet ontvangen tot de tijden der wederoprichting aller dingen, die God gesproken heeft door den mond van alle zijne heilige profeten van alle eeuw. Want Mozes heeft tot de vaderen gezegd: De Heere uw God zal u eenen Profeet verwekken uit uwe broederen, gelijk mij: dien zult gij hooren in alles wat hij tot u spreken zal; en het zal geschieden dat alle ziel die dezen Profeet niet zal gehoord hebben, uitgeroeid zal worden uit den volke.” (Hand. 3: 19-23) Tot dezelfde klasse, die in den tempel gebracht is, zegt Jezus thans: „Wees getrouw tot den dood, en ik zal u de kroon des levens geven.” — Openb. 2: 10.

In Moab zeide Jehova tot de Israëlieten, dat indien zij ijverig naar zijn geboden zouden luisteren en Jehova met hun geheele hart en ziel zouden liefhebben en dienen, Hij hun „den vroegen en den spaden regen”

zou geven. (Deut. 11: 13, 14) Dit is in overeenstemming met de profetieën, die door Joël en Hosea uitgesproken werden. (Joël 2: 23; Hos. 6: 3) Ook is dit in overeenstemming met de profetie van Ezechiël 34: 26: „Want Ik zal dezelve, en de plaatsen rondom mijnen heuvel, stellen tot eenen zegen; en Ik zal den plasregen doen nederdalen in zijnen tijd, plasregens van zegen zullen er zijn.” Deze teksten vormen een verdere bevestiging van de gevolgtrekking, dat het in Moab gesloten verbond zijn vervulling vindt in God's volk, dat in den tempel bijeenvergaderd is en, nadat het in den tempel gebracht is, de plasregens van „den spaden regen” ontvangt. Dit is de tijd van verkwikking en zegening geweest, waarin God's gezalfd volk in hooge mate gezegend werd door uit Jehova's handen een begrip van zijn profetische uitspraken te ontvangen. Slechts degenen die in dit verbond voor het koninkrijk opgenomen zijn en ijverig geweest zijn hun deel ervan te vervullen, genieten thans het voorrecht de door den spaden regen voorschaduwde zegeningen te ontvangen en zich er in te verheugen. „In het licht van des Konings aangezicht is leven, en zijn welgevallen is als eene wolk des spaden regens.” — Spr. 16: 15.

Jeschurun

Jehova noemt zijn verbondsvolk bij den naam „Jeschurun”. Deze naam komt slechts vier maal in de Schrift voor: drie maal in het boek Deuteronomium en eenmaal in Jesaja's profetie. (Deut. 32: 15; 33: 5, 26; Jes. 44: 2) Voor het eerst werd deze naam gebruikt in de rede, die Mozes in de vlakten van Moab hield, toen het verbond gesloten werd. Niets wat door Jehova in zijn Woord verklaard wordt, is onnoodig of overtollig. Daarom moeten wij tot de gevolgtrekking komen, dat zoowel de tijd als de plaats van het bezigen van dit woord zijn beteekenis heeft. De naam beteekent „een

rechtvaardig volk" en zou derhalve van toepassing zijn op al degenen, die in den tempel ten oordeel vergaderd zijn en die in de gerechtigheid van Christus Jezus staan. Al dezulken zijn als kinderen Gods voortgebracht, geroepen en hebben den roep aangenomen en komen derhalve voor het koninkrijk in aanmerking; zij zijn dus rechtvaardig gemaakt door het vergoten bloed van Christus Jezus. De „booze knecht"klasse moet eens rechtvaardig gerekend zijn, anders zou zij niet uit het koninkrijk verwijderd moeten worden. De naam „Jeschurun" zou meer in het bijzonder van toepassing zijn op degenen, die bij het oordeel goedgekeurd worden en in den tempel opgenomen en gezalfd zijn. Daarom zegt Jehova tot hen: „Zoo zegt de Heere, uw Maker en uw Formeerder van den moederschoot af, die u helpt: „Vrees niet o Jakob! mijn knecht en gij Jeschurun dien Ik uitverkoren heb." — Jes. 44: 2.

In het profetische lied van Mozes, dat door hem geschreven en aan de Israëlieten gegeven werd ten tijde van het verbond in Moab, kwamen de volgende woorden voor: „Als nu Jeschurun vet werd, zoo sloeg hij achteruit; (gij zijt vet, gij zijt dik, ja, met vet overdekt geworden!) en hij liet God varen die hem gemaakt heeft en versmaadde den rotssteen zijns heils." (Deut. 32: 15) Deze profetie, die op grootere schaal bij het tempeloordeel in vervulling ging, toont aan, dat er dan een klasse zou zijn, op welke de naam „Jeschurun" eens van toepassing was, doch die later ontrouw werd en God den rug toekeerde. De naam „Jeschurun" duidt op een nauwe betrekking tusschen Jehova en zijn volk, en het schijnt duidelijk te zijn, dat Jehova zijn volk deze nauwe betrekking beloofde ten tijde van het verbond dat op Sinaï gesloten werd, toen Hij tot hen zeide: „Nu dan, indien gij naarstiglijk mijner stemme zult gehoorzamen en mijn verbond houden, zoo zult gij mijn eigendom zijn uit alle volken, want

de gansche aarde is mijn." (Ex. 19: 5) Dit zou erop wijzen, dat zulk een nauwe betrekking beloofd is aan degenen, die toetreden tot het verbond om God's wil te doen, en die hun deelachtig wordt op voorwaarde, dat zij getrouw zijn. Degenen, die aan den roep voor het koninkrijk beantwoord hadden en voor Christus in den tempel ten oordeel stonden, waren derhalve allen in dien tijd inbegrepen in dien naam „Jeschurun", maar de naam zou daarna slechts blijven behooren tot degenen, die uitverkoren werden en verder getrouw bleven.

De feiten, die algemeen bekend zijn, ondersteunen deze gevolgtrekking. Sedert de komst van den Heere Jezus tot den tempel waren er eenigen die voor het Koninkrijk in aanmerking kwamen, die volgens hun eigen oordeel wijs waren, in zichzelf opgingen en opstandig en wetteloos werden. Zooals de profeet Mozes het uitdrukt: „Gij zijt vet, gij zijt dik, ja, met vet overdekt geworden! Hij liet God varen die hem maakt heeft, en versmaadde den rotssteen zijns heils." „Dik" of „vet", als hier gebezigd, beteekent „groot schijnen en worden." Er zijn eenigen, die er een groot verlangen en eerzucht naar hebben voor menschen te schitteren en dezulken worden ontrouw ten aanzien van de bepalingen van het verbond. Dezulken worden wetteloos of werkers der ongerechtigheid en zij weigeren acht te slaan op God's wijze, waarop Hij zijn werk ten uitvoer brengt, en in plaats daarvan volgen zij hun eigen zelfzuchtige wegen, teneinde voor menschen te kunnen schitteren. Dezulken nemen aanstoot of stellen valstrikken voor anderen op en trekken volgelingen achter zich aan, waarover de Heere Jezus verklaart, dat hij dezulken uit zijn koninkrijk zal verwijderen. „De Zoon des menschen zal zijne engelen uitzenden, en zij zullen uit zijn Koninkrijk vergaderen alle de ergernissen en degenen die de ongerechtigheid doen."

(Matth. 13: 41) Hieruit volgt dus, dat zij eerst voor het koninkrijk in aanmerking gekomen zijn. Deze klasse is het, die de „booze knecht”, de „mensch der zonde”, „de zoon des verderfs” vormt. — Matth. 24: 48–50; 2 Thess. 2: 3–9.

De groote Rots is Jehova; en de „booze knecht”-klasse, „de zoon des verderfs”, slaat de aanwijzingen, die door Jehova gegeven worden, in den wind, en over dezulken zegt de door Mozes uitgesproken profetie: „Den rotssteen die u gegeneerd heeft, hebt gij vergeten, en gij hebt in vergetelheid gesteld den God die u gebaarde heeft. Als het de Heere zag, zoo vermaadde Hij ze, uit toorn tegen zijne zonen en zijne dochteren; en Hij zeide: Ik zal mijn aangezicht voor hen verbergen, Ik zal zien welk hunlieder einde zal wezen; want zij zijn een gansch verkeerd geslacht, kinderen in welke geen trouw is. Want zij zijn een volk dat door raadslagen verloren gaat, en er is geen verstand in hen. O dat zij wijs waren! zij zouden dit vernemen, zij zouden op hun einde merken. Mijne is de wrake en de vergelding, ten tijde als hunlieder voet zal wankelen; want de dag huns ondergangs is nabij, en de dingen die hun zullen gebeuren, haasten.” — Deut. 32: 18–20, 28, 29, 35.

Het hier opgeteekende oordeel is gericht en zal ook voltrokken worden tegen degenen, die ontrouw zijn ten aanzien van de bepalingen van hun verbond voor het koninkrijk, en dit wordt ten volle bevestigd door de woorden van den profeet Mozes, die bij die gelegenheid uitgesproken en later door Petrus na Pinksteren aangehaald werden. (Hand. 3: 23) Dit bewijst verder, dat het verbondsvolk van Jehova is, dat in het verbond voor het Koninkrijk opgenomen is, dat de geboden van den Heere Jezus Christus als Jehova's Oppersten Dienaar en Grooten Profeet moet hooren en gehoorzamen. Zekere feiten en omstandigheden heb

ben onlangs plaatsgevonden, die een duidelijke vervulling van deze profetie aangeven. In eenige groepen, waarin menschen hebt ambt van „verkozen ouderling” bekleed hebben, en die in dit ambt hebben trachten te schitteren, hebben dezen zich tegen het werk van het koninkrijk, dat door God’s gezalfd volk op aarde uitgevoerd wordt, verzet, en wel voornamelijk omdat *De Wachtoren* gepubliceerd heeft, hetgeen duidelijk de Schriftuurlijke waarheid betreffende „ouderlingen” blijkt te zijn. Zulke dingen zijn te verwachten. Deze bevestiging of vervulling van profetie is een aanmoediging voor de getrouwen, omdat het hun hierdoor duidelijk wordt, dat zij zich op den rechten weg bevinden.

„Koning in Jeschurun”

De woorden van Jezus maken het duidelijk, dat hij in het tempeloordeel de getrouwe klasse zou openbaar maken, aan welke hij alle koninkrijksbelangen op aarde zou opdragen, en dat hij deze klasse tot den „getrouwen en verstandigen knecht” zou maken. (Matth. 24: 45-47) De door Mozes in Moab uitgesproken profetie stelt den tijd vast, waarin de „getrouwe knecht”-klasse openbaar wordt, en deze tijd komt overeen met den tijd van het oordeel in den tempel. Er staat geschreven: „En hij was Koning in Jeschurun, als de hoofden des volks zich vergaderden, te zamen met de stammen Israëls.” (Deut. 33: 5) De „Koning in Jeschurun”, die in dezen tekst genoemd wordt, is duidelijk Jehova God, en dit wordt aangetoond door het verband en tevens door andere teksten. Christus is het hoofd der gemeente (God’s gezalfden), „en het hoofd van Christus is God.” (1 Cor. 11: 3) Derhalve zijn de „hoofden” van Jehova’s verbondsvolk Jehova zelf en de Heere Jezus Christus. In welken tijd waren nu deze „hoofden des volks” vergaderd? Klaarblijkelijk ten

tijde dat Jehova Zion, zijn hoofdorganisatie, opbouwt. „Als de Heere Zion zal opbouwen, zal hij in zijn heerlijkheid verschijnen.” (Ps. 102: 17. *Eng. vert.*) Jehova's organisatie Zion wordt gesymboliseerd door zijn vrouw, die onvruchtbaar blijft tot God's bestemden tijd om zijn organisatie bijeen te brengen. — Jes. 54: 1-7.

Te bestemder tijd zond Jehova het Hoofd van zijn hoofdorganisatie, den Grooteren Mozes, tot den tempel om daar degenen bijeen te vergaderen, die Jehova God toegewijd zijn. „Verzamelt Mij mijne gunstgenooten, die mijn verbond maken met offerande.” (Ps. 50: 5) Voorts omvatte het met Israël in Moab gesloten en door Mozes afgekondigde verbond het geheele volk van Jehova, dat het land van belofte zal beërven. Let erop, dat de Heere God zeide: „En niet met ulieden alleen maak ik dit verbond en dezen vloek, maar met dengene, die heden hier met ons voor het aangezicht des Heeren onzes Gods staat en met dengene, die hier heden bij ons niet is.” (Deut. 29: 14, 15) Toen Jezus Christus in den tempel verscheen, waren niet al degenen, die het koninkrijk zullen beërven, daar ten oordeel aanwezig, maar eenigen werden eerst later in den tempel gebracht. Deze laatst bedoelden worden geïllustreerd in de profetische drama's van Esther en Ruth. De bijeenvergadering van Zion had eveneens betrekking op degenen, die getrouw gestorven waren en deel hadden aan de „eerste opstanding”. (Openb. 20: 6) Aangezien de Schrift in het bijzonder geschreven werd voor het welzijn van degenen, die aan het einde der wereld op de aarde zouden zijn, heeft het hier in Moab gesloten verbond speciaal betrekking op het overblijfsel. Het opbouwen van Zion vond in 1918 plaats, en sedertdien zijn kinderen in Zion geboren. Als Zion opgebouwd is, wordt Jehova Koning over zijn gezalfd verbondsvolk, hetwelk Jeschurun is.

Aangezien de naam „Jeschurun” „rechtvaardig volk” of „geliefd volk” beteekent, kon deze naam dus verder niet verbonden blijven aan degenen, die ontrouw werden, maar zou slechts gehandhaafd blijven ten aanzien van degenen, die getrouw bleven. In Deuteronomium 33: 3 staat geschreven: „Immers bemint Hij de volken; alle zijne heiligen zijn in uwe hand; zij zullen in het midden tusschen uwe voeten gezet worden, een ieder zal ontvangen van uwe woorden.” Deze tekst wijst op een nauwe betrekking tusschen God en zijn volk. Jehova schonk zijn speciale liefde aan Zion, en dit toont aan, dat „Jeschurun” het geliefde volk Gods beteekent. „Want de Heere heeft Zion verkoren, Hij heeft het begeerd tot zijne woonplaats.” (Ps. 132: 13) Volgens één standaardvertaler beteekent de naam „Jeschurun” „gezegendheid en voorspoed”. (*Fausset*) Jehova verleent zijn zegeningen en voorspoed slechts aan zijn rechtvaardig volk, dat getrouw blijft. In overeenstemming hiermede staat geschreven: „De steen, dien de bouwlieden verworpen hadden, is tot een hoofd des hoeks geworden; dit is van den Heere geschied, en het is wonderlijk in onze oogen. Dit is de dag dien de Heere gemaakt heeft: laat ons op denzelfden ons verheugen en verblijd zijn. Och Heere, geef nu heil, och Heere, geef nu voorspoed. Gezegend zij hij die daar komt in den naam des Heeren. Wij zegenen ulieden uit het Huis des Heeren. De Heere is God, die ons licht gegeven heeft. Bindt het feestoffer met touwen aan de hoornen des altaars.” (Ps. 118: 22-27) De feiten toonen aan, dat deze profetieën in het jaar 1918 in vervulling begonnen te gaan, en meer in bijzondere mate sedert het jaar 1922.

Alleen het feit reeds, dat Jehova een gebed voor zijn volk, namelijk ‚zend voorspoed’, heeft laten opteekenen, bewijst, dat Hij voorspoed zal zenden tot degenen, die Hem als leden van zijn organisatie getrouw

gehoorzaamd hebben. Deze woorden zijn van toepassing op de getrouwe Jeschurunklasse, Zion. De woorden van den psalmist: „De Heere is God, die ons licht gegeven heeft,” bewijzen, dat Jehova zijn verbondsvolk, dat onder hun hoofd Christus Jezus bijeengebracht is en dat Hem getrouw is, aanwijzingen en licht geeft. Dezen zijn de kinderen van Jehova bij zijn „vrouw” Zion en worden leden van zijn organisatie gemaakt en door God onderwezen; zij hebben vrede met Hem. Daarom staat er geschreven: „En alle uwe kinderen zullen van den Heere geleerd zijn, en de vrede uwer kinderen zal groot zijn.” (Jes. 54: 13) De leden van de tempelklasse worden van God geleerd en hebben vrede en zij gaan voort zich te verheugen in het licht, dat Jehova hun schenkt.

Zoo vergaat het echter niet dengenen die eens van Jeschurun waren, maar die hun verbond verlaten hebben en een richting ingeslagen zijn, die met God's gebod in strijd is. Dezen worden niet van Jehova geleerd, en daarom gaan zij voort kwaad te spreken tegen Jehova's organisatie en het werk, dat zijn organisatie thans op aarde verricht. Onder eenige van de laatste waarheden, die Jehova zijn getrouw volk geopenbaard heeft, is die betreffende de ouderlingen en het „verkozen ambt' als zoodanig. Hij heeft zijn volk aangetoond, dat ouderlingen geen ouderlingen gemaakt worden door de stemmen van schepselen, maar dat ware ouderlingen gemaakt worden door den wasdom in de gelijkenis van den Heere Jezus Christus. Degenen, die eens van Jeschurun waren en die thans „vet” geworden zijn, weigeren deze waarheden aan te nemen. Voorts verwerpen zij den hoogen plicht, die God's verbondsvolk is opgelegd om den naam van Jehova te proclameeren en den dag van zijn wraak tegen Satan's organisatie te verkondigen. Deze ongehoorzamen worden niet van God geleerd, en om deze reden rich-

ten zij valsche aanklachten tegen degenen, die Jehova getrouw dienen. Het punt waarop hier in het bijzonder de nadruk gelegd moet worden, is dat het verbond dat in Moab gesloten werd, aantoonde, dat degenen die door den Heer bij zijn komst tot den tempel goedgekeurd en gezalfd worden, daarna moeten voortgaan getrouw alle geboden des Heeren te gehoorzamen, als zij hun heerlijke erfenis willen betreden. Dit kan uitsluitend bereikt worden door een volledige en onzelfzuchtige toewijding aan Jehova en aan zijn koninkrijk. Jehova zal thans zijn naam op de aarde bekendmaken, en degenen die Hem liefhebben zullen gezamenlijk en eensgezind werken, om den wil des Allerhoogsten te doen.

Zegeningen

De Israëlieten in de vlakten van Moab zouden weldra hun erfenis betreden, en hun werd nu medegedeeld, dat zij zouden hebben te strijden, alvorens zij hun erfenis zouden verkrijgen. Het verbondsvolk van Jehova, dat nu in den tempel gebracht is, wordt thans medegedeeld, dat het weldra zijn erfenis zal ontvangen, indien het getrouw tot het einde is. Maar hiertoe moeten zij strijden. Hun strijd is niet met vleeschelijke wapenen, maar bestaat in het getrouw weerstand bieden aan den vijand, het getrouw afleggen van het getuigenis van Jehova en het verkondigen, dat zijn wraak weldra over Satan's organisatie gebracht zal worden. Dezen moeten verkondigen, dat Jehova God over de geheele aarde is en dat zijn naam nu gerechtvaardigd zal worden. De trouw van Jehova's getuigen in de naleving van hun verbond der gehoorzaamheid richt de aanvallen van den vijand op hen. De vijand onder de leiding van Gog, den maarschalk van Satan, spant samen om hen te vernietigen, en zij treden gezamenlijk op om de getrouwen van Jeschurun te vernietigen. On-

der deze vijanden is in het bijzonder ook de „booze knecht”klasse begrepen. Opdat de getrouwen ten volle aangemoedigd, vertroost en hoopvol worden, verlicht Jehova hen thans door hun een inzicht te geven van de dingen, die Hij jaren geleden liet opteekenen. Aldus gaat Hij voort in hun welzijn zijn tafel te voorzien van het voedsel, dat voor hen onontbeerlijk is.

Nadat Mozes den Israëlieten langdurig over het verbond onderhouden en het Lied voor hen in gehoorzaamheid aan Jehova's gebod opgeteekend en overhandigd had, sprak hij de getrouwen over de zegeningen, die zij tegemoet mochten zien: „Dit nu is de zegen, met welken Mozes, de man Gods, de kinderen Israëls gezegend heeft vóór zijnen dood.” (Deut. 33: 1) Ongetwijfeld werden deze woorden der zegening, die door Mozes uitgesproken werden, opgeteekend voor het bijzondere belang en tot troost van het rechtvaardige overblijfsel, dat thans samen met Christus in deze laatste dagen vergaderd is. Binnen korten tijd zal hij deze getrouwen in hun eeuwige erfenis opnemen, en hun wordt medegedeeld, dat alvorens zij deze erfenis zullen verkrijgen, zij getrouw en oprecht onder den naam en de banier van den eeuwigen Koning moeten strijden. De verzameling van de stammen voor Mozes schijnt een overeenkomst te hebben met het verzege-len van de stammen Israëls, als opgeteekend in Openbaring 7. Het verbondsvolk van Jehova is thans voor Hem verzameld om al de woorden te hooren, die Hij hun door Christus Jezus te zeggen heeft, en daarna hebben zij met volle toewijding zijn gebod gehoorzaamd. Mozes sprak al de woorden van het Lied of den Psalm onder het gehoor van het volk, dat daar voor hem vergaderd was en besloot deze woorden aldus: „Zet uw hart op alle de woorden, die ik heden onder ulieden betuig, . . . want dat is geen vergeefsch woord voor ulieden, maar het is uw leven en door ditzelfde woord

zult gij de dagen verlengen op het land, daar gij over den Jordaan naar toe gaat om dat te erven." (Deut. 32: 46, 47) Ongetwijfeld zal het volk de woorden van dit Lied, nadat het deze aangehoord had, gezongen hebben.

Thans zien wij dat de Grootere Mozes, Christus Jezus, het verbondsvolk van Jehova God bijeenvergaderd en de goedgekeurden in de door den berg Zion afgebeelde organisatie gebracht heeft. Van de groote schare, die de wereld verlaten heeft om Christus Jezus na te volgen, zijn er thans slechts weinigen in God's organisatie. Velen hebben zich van Jehova en den Bevelhebber van zijn leger afgekeerd. Eenigen dezer werden „vet" en keerden den Heer den rug toe en trokken anderen achter zich mee. Slechts de gezalfden staan met Christus Jezus op den berg Zion in den tegenwoordigen tijd. Slechts dezen kunnen het „nieuwe lied" leeren zingen. (Openb. 14: 1-3) Het getrouwe overblijfsel heeft den naam van Jehova en zijn beteekenis leeren kennen, en als zijn dienstknechten genieten de leden van het overblijfsel het voorrecht dit lied der verheerlijking te kennen en te zingen, zooals niemand anders dit kan. Zij zien, dat Jehova zijn naam in den grootsten strijd, die ooit gestreden zal worden, waardoor Hij zichzelf met lauweren van overwinning en eeuwige heerlijkheid zal overdekken, zal rechtvaardigen.

Thans ziet het overblijfsel duidelijk, dat „Jehova's deel zijn volk is; Jakob [zijn gezalfden] het snoer zijner erve". (Deut. 32: 9, *Eng. vert.*) Zij weten, dat Jehova hun Vader en Eeuwige Koning is en dat zij op grond van het feit, dat zij door Christus Jezus rechtvaardig en het koninkrijk geheel toegewijd zijn, het volk van Jeschurun zijn. Verder weten zij, dat Jehova hun den nieuwen naam „Jehova's getuigen" gegeven

en hen uitgezonden heeft om op aarde zijn deugden tot een getuigenis voor zijn naam te verkondigen. Zij hebben een gezicht van de machtige organisatie in den vorm van een grooten strijdwagen, waarop Jehova over allen rijdt. Met een lied van groote vreugde zingen zij thans: „Niemand is er gelijk God, o Jeschurun, die op den hemel vaart tot uwe hulpe, en met zijne hoogheid op de bovenste wolken.” — Deut. 33: 26.

Ongetwijfeld liet Jehova Mozes deze woorden schrijven ter speciale aanmoediging van het getrouwe overblijfsel, dat thans op aarde is. Verstrooid over alle nationale afdeelingen der aarde en toch geen deel uitmakende van de wereld zien deze getrouwe getuigen van Jehova, dat de dag der intrede in hun eeuwige erfenis thans nabij is. Zij weten, dat echter eerst de strijd van dien grooten dag des Almachtigen Gods komen moet en dat zij het getuigenis van Jehova moeten uitdragen, totdat de groote strijd gestreden wordt. De vijand is opgekomen en heeft zich om hen gelegerd in de verwachting hun opmarsch tot stilstand te brengen en hen als een volk af te snijden. Deze getrouwe getuigen van Jehova zijn gering in aantal en hebben in zichzelf geen kracht, maar hun geloof en vertrouwen stellen zij op hun leider Christus Jezus en hun Koning der Eeuwigheid Jehova, en in deze kracht kunnen zij God's voornemen vervullen. Zij zien, dat de naam van Jehova, dien zij thans het voorrecht hebben te dragen, hun hooge toevlucht is; tot Hem begeben zij zich en zij zijn veilig. Jehova geeft hun verdere hulp en vertroosting, omdat Hij de Vader der barmhartigheid en de God aller vertroosting is, en tot hen, het getrouwe overblijfsel, zegt Hij thans: „De eeuwige God zij u eene woning, en van onderen, eeuwige armen; en Hij verdrijve den vijand voor uw aangezicht en zegge: Verdelg.” — Deut. 33: 27.

Wie van het overblijfsel zou met deze nadrukke-

lijke verklaring uit den mond van den Almachtigen God, die hun in de ooren klinkt, eenig deel van Satan's organisatie vreezen? Degenen die menschen of duivelen vreezen, zullen in een valstrik geraken, maar degenen die hun vertrouwen op God stellen, zullen niet bewogen worden. De kostbare belofte van Jehova om zijn volk met zijn eeuwige armen te schragen en te dragen, is vóór de bijeenvergadering van zijn goedgekeurden in den tempel nimmer van toepassing geweest. Dezen worden thans een deel van Jehova's leger onder Christus Jezus, dat tegen den vijand optrekt ten strijde en met groote kracht den vijand ten val zal brengen. Jehova geeft thans dengenen die de zijnen zijn, de volle verzekering, dat Hij den vijand zal uitdrijven en vernietigen, en Hij gebiedt zijn verbondsvolk deze groote waarheid uit te jubelen, opdat ook anderen haar mogen hooren. De goedgekeurden van Jehova, de Jeschurun- of getrouwe getuigenklasse, staan aan de poort hunner erve en zingen Jehova's lof, en tot de engelen die de poort bewaken, zeggen zij: „Open mij de poorten der gerechtigheid, opdat de rechtvaardige natie, die God's wet houdt, door haar binnen moge treden.’ Op grond van de trouw en volledige toewijding der gezalften wordt deze zegen voor hen uitgesproken: „Gij zult allerlei vrede bewaren, want men heeft op U vertrouwd. Vertrouwt op den Heere tot in eeuwigheid, want in den Heere Heere is een eeuwige rotssteen.” (Jesaja 26: 1-4) Dit is nauwkeurig in overeenstemming met de aanmoedigende woorden van Christus Jezus, den Grooteren Mozes, die thans tot de getrouwen gericht worden: „Vrees niet gij klein kuddeken, want het is uws Vaders welbehagen, ulieden het Koninkrijk te geven.” — Luc. 12: 32.

Zijn Goedertierenheid

De goedertierenheid van Jehova, die zich tot zijn geliefd volk door Christus Jezus uitstrekt, gaat het menschelijk begrip te boven. Niemand op aarde kan hiervoor een waardeering hebben, behalve degenen die God geheel toegewijd zijn. Voor het welzijn van de laatste leden van Christus op aarde heeft Jehova vele beelden laten maken. Hij bevestigde een verbond met Israël op den berg Sinaï, en veertig jaren later sloot Hij een ander verbond met de Israëlieten in de vlakten van Moab. Dit laatste verbond komt overeen met den tijd, waarin Jezus degenen bijeenvergadert, die voor het koninkrijk geroepen zijn en die goedgekeurd en in het verbond voor het koninkrijk opgenomen werden. Aldus uitverkoren moeten zij voor eeuwig getrouw zijn. Het verbondsvolk Gods, dat in den tempel bijeengebracht is, wordt voor het eerst onder den naam „Jeschurun” genoemd, maar slechts de goedgekeurden blijven later onder dezen naam bekend. Dit is niet zijn officieele naam, maar deze naam toont meer in het bijzonder de nauwe betrekking van de getrouwen tot Jehova God. Aan degenen, die de Heer goedkeurt en zalft, geeft Hij een nieuwen naam, dien de mond van Jehova uitdrukkelijk noemt. (Jes. 62: 2) Dezen worden als zijn getuigen uitgezonden, en zij blijven ten aanzien van Jehova God niet langer in het duister. „Want dit gebod hetwelk ik u heden gebied, dat is voor u niet verborgen en dat is niet verre. Want dit woord is zeer nabij u, in uwen mond en in uw hart, om dat te doen.” (Deut. 30: 11, 14) Het getrouwe overblijfsel wordt een deel van Jehova's leger onder den Grooteren Mozes gemaakt, en dit moet nu op ieder woord achtgeven en vreugdevol gehoorzamen. (Deut. 18: 19; Hand. 3: 23) Evenals Mozes tot de Israëlieten in Moab zeide, zoo zegt thans de Grootere Mozes tot het ver-

bondsvolk in den tempel: „Zie, ik heb u heden voorgesteld het leven en het goede, en den dood en het kwade.” (Deut. 30: 15) Indien het overblijfsel in het leven wil blijven, moet het thans voortgaan zonder compromissen te sluiten tegen de vijandelijke organisatie op te trekken en Jehova en zijn organisatie ten volle toegewijd te zijn. Jehova heeft hun zijn woorden in den mond gelegd, en als leden van zijn organisatie moeten zij het getuigenis van Jezus Christus, dat hun toevertrouwd is, voleindigen.

Zich tot het verbondsvolk Gods in Christus richtende, haalt Paulus de woorden van Mozes aan, waardoor hij aantoot, dat zij in het bijzonder in dezen tijd op de gezalfden van toepassing zijn. (Rom. 10: 5-11) Jehova heeft zijn volk toegerust om het getuigenis te geven, en om zijn verbond getrouw te zijn, moet het dit ook doen. Op de Columbus (Ohio) hoofdvergadering in 1931 maakte Jehova het zijn volk duidelijk, dat Hij het een nieuwen naam gegeven en het tot zijn getuigen aangesteld had, en Hij maakte het een deel van zijn uitverkoren knecht, wien Hij alleen deze eer verleent. Deze openbaring van zijn goedertierenheid gaat ten volle boven ons bevattingsvermogen uit. Degenen die dit gunstbewijs van Jehova zien en waardeeren, zijn met vreugde in zijn dienst getreden om getuigenis voor zijn naam af te leggen. Ondanks alle moeilijkheden en wederwaardigheden, waaraan deze getrouwen thans blootstaan, gaan zij in de kracht des Heeren voort, wetende dat weldra de overwinning volledig behaald zal zijn.

Het zijn slechts de getrouwe gezalfden, die het feit waardeeren, dat zij de kinderen van Jehova door zijn vrouw Zion zijn en dat zij allen van God geleerd worden. Jehova voedt zijn volk thans rijkelijk met de kostbare dingen van zijn tafel, en daarom gaat het voort zijn lof te zingen met de woorden die voor hen ge-

schreven werden, namelijk: „Hallelujah! Ik wil Jahwe van ganscher harte loven in den kring der oprechten en in de gemeente. Hij heeft gemaakt dat men zijn wonderen gedenkt; ontfermend en barmhartig is Jahwe. Spijs gaf hij hun die hem vreezen; voor eeuwig gedenkt hij zijn verbond. Hij deed zijn volk zijn machtige werken kennen, door hun te geven het erve der heidenen. De werken zijner handen zijn trouw en recht, betrouwbaar zijn al zijn beschikkingen. Verlossing heeft hij aan zijn volk gezonden, voor eeuwig zijn verbond ingesteld. Heilig en geducht is zijn naam. Het begin der wijsheid is de vrees voor Jahwe, een goed inzicht hebben allen die haar beoefenen. Zijn roem duurt voor altijd.” — Ps. 111: 1, 4-7, 9, 10, *L. V.*

HOOFDSTUK IX

ZIJN VERBONDEN

JEHOVA sloot met Zijn geliefden Zoon, Christus Jezus, een verbond voor een koninkrijk, welk koninkrijk de hoofdorganisatie van Jehova is en waarvan Christus Jezus natuurlijk het Hoofd en de Heer is. In God's bestemden tijd komt dit koninkrijk, dat de „heilige stad” of hemelsche organisatie is, die geheel aan Jehova toegewijd is, van God uit den hemel neder en neemt de leiding over de aangelegenheden der aarde. Jehova verleent aan Christus Jezus de autoriteit om met zijn getrouwe broeders een verbond te sluiten voor een plaats of deel in dat koninkrijk, opdat deze getrouwen een deel mogen vormen van zijn koninklijke organisatie. Het is het Koninkrijk of de heilige organisatie, dat of die volkomen Jehova's naam rechtvaardigt, na eerst getuigenis voor zijn naam te hebben afgelegd. Dat verbond voor het koninkrijk is geheel afgescheiden en staat los van het nieuwe verbond, maar staat er toch mede in verband. Men moet in het nieuwe verbond zijn, alvorens men in het Koninkrijk kan komen.

Voorschaduw

Koning David was een voorbeeld, dat den Koning, Christus Jezus, voorschaduwde. Als Jood stond David onder het wetsverbond, dat in Egypte gesloten werd; maar het was eerst na zijn zeven en dertigste jaar, dat God met David een verbond sloot, om zijn koninkrijk in eeuwigheid op te richten. (2 Samuël 7: 1-29) Jezus Christus kondigde voor het eerst het verbond voor het koninkrijk aan, nadat hij zijn discipelen

over het sluiten van het nieuwe verbond gesproken had. Terzelfder tijd dat hij hun bekendmaakte, dat God met hem een verbond voor een koninkrijk gemaakt had, verklaarde Jezus aan zijn getrouwe discipelen, dat hij met zijn getrouwe broeders een verbond gesloten had, dat zij met hem een aandeel in dat koninkrijk zouden hebben: „Gij zijt het die volhardend bij mij zijt gebleven onder mijn beproevingen, en ik vermaak u heerschappij, gelijk mijn Vader ze mij vermaakt heeft.” — Luc. 22: 28, 29, *L. V.*

Veertig jaren nadat het wetsverbond in Egypte gesloten en op den berg Sinai bevestigd was, gebood God aan Mozes, een verbond met Israël in het land van Moab te sluiten. „Dit zijn de woorden des verbonds, dat de Heere Mozes geboden heeft te maken met de kinderen Israëls in den lande Moabs, boven het verbond dat Hij met hen gemaakt had aan Horeb.” (Deut. 29: 1) Dat verbond, dat in het land Moab gesloten werd, voorschaduwde het verbond voor het koninkrijk. Het verbond van Moab vormde een middel, om de Israëlieten er op voor te bereiden, Kanaän binnen te trekken en God daar te dienen. Ook beeldde het 't voornemen van Jehova af, om na 1918 een voorbereidend werk met zijn volk op aarde te doen. Kort voordat het verbond in Moab gesloten werd, gebood Jehova Mozes, de Israëlieten bekwaam te maken voor den krijgsdienst. (Num. 26: 1-4) Het kamp van de Israëlieten bevond zich op diezelfde plaats, toen Balak, de koning van Moab, Balaâm huurde, om de Israëlieten te vervloeken. (Num. 22: 1-24: 25) Van daar uit gingen de Israëlieten er toe over, Jehova's oordeel tegen de Midianieten te voltrekken, omdat zij God's volk lastig gevallen hadden. (Num. 25: 15-18; 31: 1-12) Het natuurlijk Israël bevond zich in dien tijd in Moab, in een land, dat hun niet als erfdeel was toegewezen. Zoo is ook nu het volk Gods, dat

voor zijn naam bijeenvergaderd is, namelijk de geestelijke Israëlieten, in de wereld maar niet van de wereld in den tijd, waarin zij in het verbond voor het koninkrijk opgenomen worden.

De tijd en omstandigheden, die gepaard gingen met het sluiten van het verbond in Moab, voorschaduwden den tijd en de omstandigheden, die verband houden met de menschen van geestelijk Israël, ten tijde dat zij in het verbond voor het koninkrijk opgenomen worden. Dit verbond stond ook in verband met de rechtvaardiging van Jehova's naam. (Deut. 1: 3; Num. 10: 10) Ten tijde dat het verbond in Moab gesloten werd, had Jehova zijn heerschappij te midden van zijn vijanden begonnen en gebruikt in dit verband zijn zinnebeeldig volk. Hij was toen „Koning in Jeschurun”, toen deze stammen van Israël in het land van Moab bijeengebracht werden. (Deut. 33: 5) De landen ten Oosten van den Jordaan waren toen aan hen onderworpen door de nederlaag van de Amorieten onder hun heerscher Sihon en door het verslaan van Og, den koning van Basan. (Deut. 2: 24-27; 3: 1-11; 4: 47; 29: 7, 8; 31: 4) Het land van deze vijanden van Israël was toen in bezit van de veeteelt drijvende stammen van Israël. (Deut. 3: 13-20; Jozua 1: 12-18) Deze hiermede gepaard gaande toestanden vinden een parallel in hetgeen geschiedde tusschen 1914 en 1918, namelijk, toen Christus Jezus in 1914 uitgezonden werd om temidden van zijn vijanden te heerschen en hij toen tegen Satan en zijn engelen streed en hen uit den hemel wierp. (Psalm 110: 2; Openb. 12: 7-9) Deze overeenkomstige omstandigheden zijn een krachtig argument voor het feit, dat het overblijfsel in het verbond voor het koninkrijk opgenomen werd na 1918 en na de geboorte van het koninkrijk, en nadat Christus Jezus verscheen om Zion op te bouwen.

Wie er in opgenomen worden

Ten tijde dat het verbond in Moab gesloten werd, was Aäron reeds dood en er was niemand meer over van de groep, die oorspronkelijk Egypte verliet en die over de zestig jaar was, met uitzondering van Eleazar den hoogepriester, Jozua en Kaleb, welke laatste toen negen en zeventig was. (Deut. 1: 36–39; Ex. 6: 24; Jozua 14: 6–11) Hieruit volgt dus, dat de meesten, die in het verbond van Moab opgenomen werden, „jongelingen” waren, zooals in een later gegeven profetie vermeld wordt. (Joël 2: 28) „Neemt de som der geheele vergadering der kinderen Israëls op, van twintig jaar oud en daarboven, naar het huis hunner vaders, al wie ten heire in Israël uittrekt. Dat men opneme van twintig jaar oud en daarboven, gelijk als de Heere Mozes geboden had, en den kinderen Israëls, die uit Egypte uitgetogen waren. Dat zijn de getelden der zonen Israëls: zes honderd duizend, één duizend zeven honderd en dertig. En de Heere sprak tot Mozes, zeggende: Aan dezen zal het land uitgedeeld worden ter erfenis, naar het getal der namen.” (Num. 26: 2, 4, 51–53) Hoewel Kaleb toen negen en zeventig jaar was, werd hij gerekend een jonge man te zijn van veertig jaar, en dit geschiedde klaarblijkelijk op grond van zijn trouw aan God. (Jozua 14: 6–11) Kaleb was hier treffend een vertegenwoordiger van die klasse getrouwen, die ook door Naomi en Mordechai voorschaduwd werden, ten tijde van de komst van den Heer tot zijn tempel ten gericht. De ijver van Pinehas, de zoon van Eleazar den hoogepriester, maakt hem een goed voorbeeld van de „jongelingen”, die door den profeet Joël genoemd worden. — Num. 25: 6–13.

De oudere generatie der Israëlieten, die opstandig geweest waren, gemurmureerd hadden en met vrees

vervuld waren, als zij hun plicht ten uitvoer moesten brengen en liever naar Egypte wilden terugkeeren dan tegen den vijand ten strijde te trekken, was geheel vergaan, en geen dezer ging Kanaän binnen. „Dat zijn de getelden van Mozes en Eleazar den Priester, die de kinderen Israëls telden in de vlakke velden Moabs, aan den Jordaan van Jericho. En onder dezen was niemand uit de getelden door Mozes en Aäron den Priester, als zij de kinderen Israëls telden in de woestijn van Sinai; want de Heere had van die gezegd, dat zij in de woestijn gewisselijk zouden sterven; en daar was niemand van hen overgebleven dan Kaleb de zoon van Jefunne, en Jozua de zoon van Nun.” — Num. 26: 63–65.

Ten tijde dat Jezus het verbond voor het koninkrijk aan zijn getrouwe discipelen aankondigde, was Judas, die de opstandige klagers en vreesachtigen voorschaduwde, aangezegd heen te gaan en was toen ook reeds weg. (Lucas 22: 28–30; Joh. 13: 21–30) Bij den tempel werden de „oude mannen”, die klagers, vitters, zelfzuchtigen en tegenstanders zijn, niet in het koninkrijk opgenomen, omdat dezulken verhinderd worden, de poorten van de stad binnen te gaan. Sedert 15 October 1932 is het heiligdom gereinigd. (Dan. 8: 14; *De Wachttoeren* van September 1933) Toen de Israëlieten Sinai verlieten, kwamen zij in aanmerking voor het beloofde land, maar slechts enkelen kwamen er. Gedurende het Elia-werk en tot den tijd van de komst van den Heer tot zijn tempel kwamen vele geestelijke Israëlieten in aanmerking voor het koninkrijk, maar degenen die de „zonde van Samaria” begaan hebben, die klagers, vitters en tegenstanders zijn, en die vreesachtig zijn, om stoutmoedig de boodschap van God's koninkrijk tegen den vijand te verkondigen, vallen uit. Zij die in het verbond voor het koninkrijk

opgenomen worden, moeten hun trouw tot aan dien tijd bewezen hebben.

De Tijd van het Oordeel

De komst van den Heere Jezus tot den tempel kenmerkt den tijd van zijn oordeel. Voor dien tijd moest het oordeel wachten, omdat gerechtigheid een van Jehova's „verzegelde schatten” is. Bij het sluiten van het verbond in Moab was de maat van de ongerechtigheid van de Amorieten vol en de tijd voor de voltrekking van het oordeel over hen was gekomen. (Gen. 15: 16) Zoo was ook de maat van de ongerechtigheid der „Christenheid” vol, toen de Heere Jezus in den tempel ten oordeel verscheen, maar eerst moest het oordeel beginnen bij het huis Gods. (1 Petr. 4: 17) Jehova's volgorde van het oordeel schijnt duidelijk door het volgende voorschaduw te worden: „Hij zeide dan: De Heere is [ten eerste] van Sinaï gekomen, en is hunlieden [ten tweede] opgegaan van Seïr; [ten derde] Hij is blinkende verschenen van het gebergte Paran, en is aangekomen met tienduizenden der heiligen; aan zijne rechterhand was eene vurige wet aan hen.” — Deut. 33: 2.

Hier stelt Sinaï, dat het eerst genoemd wordt, treffend God's heiligdom voor. „God's wagenen zijn tienduizenden, duizenden bij duizenden; de Heer komt van den Sinaï in het heiligdom.” (Ps. 68: 18, *L. V.*) Seïr, dat in de tweede plaats genoemd wordt, stelt de booze knechtsklasse voor, namelijk „de mensch der zonde”, de „zoon des verderfs”. Het gebergte Paran schijnt een goede voorstelling te zijn van de „verkozen ouderling”-klasse, die eens in aanmerking voor het koninkrijk kwam, want het was in de woestijn van Paran, dat Jehova de ontrouwe oudsten uitroeide. (Num. 12: 16; 13: 26-33; 14: 1-39) Vergelijk dit met de woorden van Judas: „En van dezen heeft ook

Henoch, de zevende van Adam, geprofeteerd, zeggende: Zie, de Heere is gekomen met zijne vele duizenden engelen, om gericht te houden tegen allen, en te straffen alle goddeloozen onder hen, vanwege alle hunne goddelooze werken die zij goddelooslijk gedaan hebben, en vanwege alle de harde woorden die de goddelooze zondaars tegen Hem gesproken hebben. Dezen zijn murmureerders, klagers over hunnen staat, wandelende naar hunne begeerlijkheden, en hun mond spreekt zeer opgeblazen dingen, verwonderende zich over de personen om des voordeels wil." — Judas 14-16.

In Moab zeide Jehova aan Mozes, dat onder degenen, met wie het verbond gesloten was, er velen waren, die Hem niet oprecht en waarachtig gewijd waren. (Deut. 31: 16-29) Zoo was er ook na het opnemen van de leden in den tempel en in het koninkrijksverbond eveneens een behoefte aan een reiniging, waarbij de onoprechten, met inbegrip van degenen die zelfzuchtig de positie van ouderling gezocht en aanvaard hadden en die er in volhardden, naar hun eigen zelfzuchtige wenschen te wandelen en die derhalve niet aan Jehova en zijn koninkrijk toegewijd waren, verwijderd moesten worden. Er moeten geen murmureerders, klagers, tegenstanders of zelfzuchtige, opstandige personen zijn, die in het verbond voor het koninkrijk opgenomen worden. Zij die in den gereinigden tempel zijn, vormen een eenheid met Christus. Het is de tijd van vrede binnen de muren van dat heerlijke paleis, en allen die tot dit huis behooren, moeten het goede zoeken voor alle anderen, die er zich in bevinden. (Ps. 122: 7-9) Zij die in het verbond voor het koninkrijk zijn en die uitverkozen zijn tot een volk voor God's naam, moeten verder wandelen, schouder aan schouder, en de belangen van het ko-

ninkrijk behartigen en voortgaan den lof van Jehova God te verkondigen.

Het Gezang

Gezang is een teeken van vreugde. Het was daarom passend, dat Mozes als God's werktuig, toen hij de Israëlieten in Moab de bepalingen van het verbond, dat daar gesloten werd, bekend maakte, een lied componeerde en zong, hetgeen hij deed. De Israëlieten stonden op het punt ten strijde te trekken en het beloofde land te betreden. Dat gezang, dat in de vlakten van Moab gezongen werd, voorzeide een veel schooner lied, dat aangeheven zou worden bij de in-trede van God's uitverkoren volk in het verbond voor het koninkrijk. Dit veel schoonere lied wordt thans gezongen. De woorden van het lied van Mozes kwamen uit Jehova God voort, en Mozes als het mondstuk van Jehova sprak de woorden van dit lied als volgt: „Leent het oor, hemelen, opdat ik spreke; en hoore de aarde de reden mijns monds. Mijn leering stroome als de regen, mijn rede vloeie als de dauw; als een stortbui op het jonge groen en als een regenvlaag op het kruid.” (Deut. 32: 1, 2, *L. V.*) Het lied legt den nadruk op de groote waarheid er van, namelijk, dat het voornaamste doel van het verbond de rechtvaardiging van Jehova's naam is; dat Jehova's naam bekendgemaakt en verhoogd moet worden door het gansche heelal. Een beroep doende op alle geestelijkgezinden om te luisteren, geeft het lied een beschrijving van alle goedheid en goedertierenheid van Jehova, en dan luidt het verder: „Want Jehova's naam wil ik verkondigen; biedt hulde onzen God! Des Rotssteens doen is onberispelijk, want al zijn wegen zijn volgens recht; een God van waarheid zonder bedrog, rechtvaardig en billijk is Hij.” (Deut. 32: 3, 4, *L. V.*) Het lied verhaalt verder over Jehova's oordeel en

hoe zijn verbondsvolk zijn verbond overtreden heeft. „Trouwbreuk tegen Hem hebben zijn zonen gepleegd, een verkeerd en arglistig geslacht. Vergeldt gij zóó Jehova, gij dwaas en onwijs volk? Is Hij niet uw vader, die u het aanzijn gegeven, die u gemaakt en gevestigd heeft?” (Deut. 32: 5, 6, *L. V.*) Sprekende over zijn gerechtigheid en oordeel, herinnert Jehova zijn volk er aan, dat de wraak (dat is, de rechtvaardiging van zijn naam) Hem toebehoort. „Is dat niet bij mij opgeborgen, verzegeld in mijn schatkameren, voor den dag der wraak en vergelding, voor den tijd als hun voet wankelt? Immers, de dag van hun ondergang is nabij en spoedig komt wat over hen beschikt is. Want Jehova zal zijn volk recht verschaffen en zich zijner knechten erbarmen, wanneer hij ziet, dat de kracht is verzwonden en het met den onmondige en den mondige gedaan is.” (Deut. 32: 35, 36, *L. V.*) Verder wijst het profetische lied er op, dat Jehova dit oordeel zal voltrekken door zijn glinsterend „zwaard”, namelijk door hem, dien Hij als Rechter over alle dingen heeft aangesteld en die de Rechtvaardiger van zijn grooten en heiligen naam is: „Wanneer ik mijn bliksemend zwaard heb gewet, en mijn hand naar het strafgericht grijpt, zal ik wraak nemen op mijn tegenstanders, en mijn haters doen boeten.” — Deuter. 32: 41, *L. V.*

Dit lied van Mozes komt nauwkeurig overeen en loopt parallel met het lied van Mozes en het Lam', dat gezongen wordt, wanneer Zion opgebouwd en het overblijfsel in het verbond voor het koninkrijk opgenomen wordt. Het beeld is dat van de volle 144.000, met inbegrip van het overblijfsel op aarde, staande aan de „glazen zee”, hetgeen een symbool is van Jehova's oordeelen, welke oordeelen thans duidelijk aan het overblijfsel bekend gemaakt worden, gelijk geschreven staat: „Uw gerechtigheid is als de bergen

God's; uwe oordeelen zijn een groote afgrond; Heere, Gij behoudt menschen en beesten. Hoe dierbaar is uw goedertierenheid, o God! dies de menschenkinderen onder de schaduw uwer vleugelen toevlucht nemen." — Ps. 36: 7, 8.

Het Lied in de vlakten van Moab vindt nu een grootere vervulling in de woorden van den grooteren Mozes, namelijk: „En zij zongen het gezang van Mozes den dienstknecht Gods, en het gezang des Lams, zeggende: Groot en wonderlijk zijn uwe werken, Heere, Gij almachtige God; rechtvaardig en waarachtig zijn uwe wegen, Gij Koning der heiligen. Wie zoude U niet vreezen, Heere, en uwen naam niet verheerlijken? Want Gij zijt alleen heilig; want alle volkeren zullen komen en voor U aanbidden; want uwe oordeelen zijn openbaar geworden.” (Openbaring 15: 3, 4) Dit gezang wordt nu gezongen door de 144.000 bijeenvergaderden met Christus Jezus in zijn heilige organisatie, en het is als ware het een nieuw lied, dat alleen de 144.000 kunnen leeren en zingen. — Openbaring 14: 1-4.

Het lied van Mozes was destijds een getuigenis tegen de ontrouwen van Israël, en het lied, dat heden gezongen wordt door degenen die onder de leiding van den Grooteren Mozes staan, moet gezongen worden in de ooren dergenen die bewezen hebben ontrouw te zijn aan hun verbond om den wil Gods te doen en tot een getuigenis tegen hen. (Deut. 31: 19-22) Te bestemder tijd zal het oordeel over de ontrouwen voltrokken worden. (Deut. 32: 25, 28, 33) Bij Jehova is het oordeel niet vergeefs of onbelangrijk, maar zeker en van de grootste beteekenis. (Deut. 32: 46, 47) Jehova had maatregelen voor het oordeel van het natuurlijke Israël genomen, en ook nu heeft Hij voorziening getroffen voor het oordeel van geestelijk Israël, welk oordeel in den tempel plaatsvindt. Het is

een tijd van vreugde, en dus een tijd om te zingen, omdat de geestelijke Israëlieten, die een volk vormen voor den naam van Jehova, aan wie Hij zijn naam gegeven heeft en die Hij tot zijn getuigen heeft aangesteld, nu ten strijde trekken en indien zij getrouw blijven, weldra het eeuwige ‚land van belofte‘ zullen binnengaan. De Grootere Mozes, de Koning, is met hen, en hij zal de getrouwen tot volkomen overwinning en tot rechtvaardiging van Jehova's naam leiden. Het is de tijd van de vreugde des Heeren en de getrouwen zijn uitgenoodigd in zijn vreugde in te gaan.

Trouw

Bij ieder verbond, dat meestal tusschen twee of meerdere partijen gesloten wordt, moet er een goede en waardevolle vergoeding zijn, die van de eene op de andere overgaat. De getrouwe vervulling van de bepalingen of voorzieningen van het verbond vormt een goede en waardevolle vergoeding van de eene tegenover de andere. Jehova verplicht zich door de bepalingen van zijn verbond, dat te houden en te vervullen, en degenen die de andere zijde van het verbond vormen, zijn eveneens verplicht, de bepalingen er van te houden en te vervullen. Jehova is altijd getrouw, en de andere partijen van het verbond moeten getrouw zijn, indien zij God willen behagen en wenschen gebruikt te worden, om zijn voornemens ten uitvoer te brengen. „Gij zult dan weten dat de Heere uw God die God is, die getrouwe God, dewelke het verbond en de weldadigheid houdt dengenen die Hem liefhebben en zijne geboden houden, tot in duizend geslachten.” (Deut. 7: 9) Het is door de getrouwheid aan Jehova en de getrouwheid van degenen die in het verbond voor het koninkrijk opgenomen zijn, dat zijn naam zal gerechtvaardigd worden. — Jes. 49: 7.

Door het geheele boek Deuteronomium wordt de dringende raad gegeven, getrouw aan Jehova toegewijd te zijn. Het devies van degenen die God goedkeurt en die een aandeel in de rechtvaardiging van zijn naam zullen hebben, zal zijn „De Heiligheid des Heeren”. (Zach. 14: 20) De roeping voor het koninkrijk werd geopend en velen beantwoordden dien roep, en degenen die tot aan den tijd van de komst van den Heer tot den tempel getrouw bleven, werden uitverkoren, en nu moeten de „geroepenen, uitverkorenen” en die in het verbond voor het koninkrijk opgenomen zijn, hun trouw bewijzen. (Openb. 17: 14) Slechts degenen die getrouw zijn tot den dood, zullen de kroon des levens ontvangen. (Openb. 2: 10) Zij die eens in aanmerking kwamen voor het koninkrijk en die niet getrouw waren, blijven in gebreke. „Zij zijn het gansch verkeerde geslacht, kinderen in dewelke geen trouw is.” — Deut. 32: 20.

Mozes was „getrouw in geheel zijn huis”, en zijn trouw was een getuigenis voor degenen die na hem volgden. Christus Jezus is getrouw over zijn koninklijk huis; en de voorwaarde, die in het verbond voor het Koninkrijk genoemd wordt, is de getrouwheid van alle leden er van. (Hebr. 3: 5, 6) „Hij die u roept, is getrouw, die het ook doen zal.” (1 Thess. 5: 24) „Maar de Heere is getrouw, die u zal versterken en bewaren van den booze.” — 2 Thess. 3: 3.

Jehova verwaardigt zich om degenen die in het verbond zijn, zijn eigen trouw te verzekeren, en trouw wordt geëischt van al degenen die in het verbond opgenomen zijn. Daarom worden degenen die in het verbond voor het koninkrijk opgenomen zijn, vermaand met de woorden: „Weest heilig, want ik ben heilig.” (1 Petr. 1: 15, 16; Lev. 11: 44) Degenen die in het verbond voor het koninkrijk zijn, zijn rechtvaardig en gerecht op grond van het feit, dat zij in Christus zijn

en den mantel der gerechtigheid ontvangen hebben, en „de rechtvaardigen zullen uit het geloof [en door hun trouw] leven.” — Hab. 2: 4.

Het verbond, dat in Egypte gesloten en op den berg Sinaï bevestigd werd, eischt trouw aan de zijde der Israëlieten en zij beloofden plechtig, de bepalingen van het verbond te gehoorzamen. Het verbond, dat in Moab gesloten werd, werd voorgeschreven aan Israël, omdat Jehova van tevoren wist, dat er na den dood van Mozes onder het volk van de natie Israël weerbarstigheid, opstandigheid en wetteloosheid zouden heerschen. (Deut. 5: 1-33; 31: 16-30) Het verbond in Moab diende dus tot bestendiging van trouw aan de zijde der Israëlieten, welke trouw aan den dag zou worden gelegd door volledige gehoorzaamheid aan God's geboden. De Israëlieten waren nu God's uitverkoren volk geworden, en zij moesten hun trouw bewijzen, indien zij God's goedkeuring en zegen wilden ontvangen. „Voorts sprak Mozes, tezamen met de Levietische Priesteren, tot gansch Israël, zeggende: Luister toe en hoor, o Israël; op dezen dag zijt gij den Heere uwen God tot een volk geworden. Daarom zult gij der stemme des Heeren uws Gods gehoorzaam zijn, en gij zult doen zijne geboden en zijne inzettingen, die ik u heden gebied.” (Deut. 27: 9, 10) Vergelijk dit met het gebod des Heeren aan degenen die in den tempel gebracht zijn, namelijk: „Dit zal geschieden indien gij vlijtiglijk zult hooren naar de stem des Heeren uws Gods.” (Zach. 6: 15) Het zijn deze getrouwen, die zuilen in den tempel Gods worden.

Ter gelegenheid van het sluiten van het verbond in Moab wordt geen melding gemaakt van dierlijke offeranden en het sprenkelen van bloed, ofschoon het de dag van de nieuwe maan was. (2 Kron. 2: 4) In het goddelijk bericht van Leviticus en Numeri nemen de priesters, de tabernakel en de dierlijke offeranden

de voornaamste plaats in, echter niet bij het sluiten van het verbond in Moab. Dit toont aan, dat trouw de grondtoon voor dat verbond in Moab is en dat de offerandelijke voorzieningen, die een voorstelling waren van het rantsoenoffer en het verzoeningswerk van Christus, op zichzelf onvoldoende en vruchteloos zouden zijn voor degenen die uitverkoren waren als een volk voor Jehova's naam, om de Israëlieten er van te vrijwaren, dat zij in knechtschap aan Satan's organisatie zouden geraken en dientengevolge zouden sterven, als zij niet ten volle gehoorzaam zouden zijn aan hun geloften. Met andere woorden, zij moeten bovenal getrouw zijn. — Deut. 23: 21-23.

Jehova had deze Israëlieten als zijn volk uitverkoren, om Kanaän binnen te gaan, en nu was het allerbelangrijkste voor hen, de stem van Jehova getrouw te gehoorzamen. (Deut. 6: 1-3) Later zeide Jehova door zijn profet tot die natie: „Zoo zegt de Heere der heirscharen, de God Israëls: Doet uwe brandofferen tot uwe slachtofferen, en eet vleesch. Want ik heb met uwe vaders, ten dage als ik ze uit Egypte uitvoerde, niet gesproken, noch hun geboden van zaken des brandoffers of slachtoffers, maar deze zaak heb ik hun geboden, zeggende: Hoort naar mijne stem, zoo zal ik u tot eenen God zijn en gij zult Mij tot een volk zijn; en wandelt in al den weg dien Ik u gebieden zal, opdat het u wel ga.” (Jer. 7: 21-23) Dit bewijst, dat degenen die in het verbond voor het koninkrijk opgenomen zijn, gehoorzaam moeten zijn aan de geboden van den Grooteren Mozes en dat gehoorzaamheid beter is dan offerande.

Koninkrijk

Als verder bewijs, dat het verbond, dat in Moab gesloten werd, het verbond voor het koninkrijk af-

beeldde, lette men op het volgende: Het koninkrijk is het koninkrijk van Jehova God, hetgeen Hij bereidt en geeft aan zijn geliefden Zoon, Christus Jezus. De dingen, die tot het koninkrijk behooren, worden voorgesteld door een groot rotsgebergte, en in het lied dat door Mozes op Jehova's bevel in Moab gezongen werd, wordt Jehova voor de eerste maal in de Schrift de Rots genoemd. Hij is de Rots, en al zijn werken zijn volkomen. Hij is de „Koning der eeuwigheid”. (Jer. 10: 10) Hij is de groote Toevlucht en Beschermer van zijn volk. (Deut. 32: 4, 15, 18, 30, 31) Jehova wordt in Deuteronomium definitief als de Koning genoemd. „En hij was Koning in Jeschurun, als de hoofden des volks zich vergaderden, te zamen met de stammen Israëls.” (Deut. 33: 5) Dit toont aan, dat het getrouwe overblijfsel in het verbond voor het koninkrijk gebracht wordt, nadat Jehova's heiligen in den tempel tot Hem vergaderd zijn.

In het boek Exodus doet Jehova aan de Israëlieten een belofte en stelt daarbij als voorwaarde hun trouw aan dat verbond, dat met hen gesloten werd, toen Hij hen uit Egypte leidde, en zegt: „Gij zult mij een priesterlijk Koninkrijk en een heilig volk zijn.” (Exodus 19: 6) Maar de instructies betreffende den toekomstigen koning van Israël worden definitief vastgelegd in het boek Deuteronomium. (17: 14–20; 28: 36) De belangrijke voorwaarden, die vervuld moeten worden door degenen die tenslotte leden van het koninklijk huis moeten worden, worden door Jehova als volgt genoemd: „Indien gij mijn stem zult gehoorzamen.” Zoo ook moeten degenen die voor eeuwig in het koninklijk huis van Jehova zullen zijn, nu ten volle gehoorzamen aan den grooteren Mozes, en er is geen tusschenweg. — Hand. 3: 23.

Leviraat Huwelijk

De wet betreffende het levirate huwelijk (Joodsche verplichting van den broeder van een kinderloos overledene diens weduwe te huwen) staat opgeteekend in het boek Deuteronomium in verbinding met het verbond in Moab, en in geen enkel ander deel van de Schrift. (Deut. 25: 5-10) Het eenige bericht in den Bijbel van de werkelijke toepassing van de wet van het levirate huwelijk is dat betreffende den koninklijken stam van Juda ten behoeve van den koning, die door dien stam zou komen. (Gen. 38: 1-30; Ruth, de eerste vier hoofdstukken) Het is duidelijk, dat de wet van het levirate huwelijk een koninkrijksvoorziening was, aan welke wet Jehova's overblijfsel moet voldoen in vervulling van het profetische beeld, dat God met Naomi en Ruth maakte in verband met de voortbrenging van de vrucht voor het koninkrijk en in overeenstemming met het verbond voor het koninkrijk.

Zijn Naam

Bij het verbond in Moab neemt Jehova's naam de meest vooraanstaande plaats in. Voor het sluiten van het verbond in Moab was de strijdvraag betreffende den naam en de oppermacht van Jehova niet opgelost; zoo was ook vóór het opbouwen van Zion en het opnemen van het overblijfsel in den tempel God's uitverkozen volk niet doordrongen van de beteekenis van de groote strijdvraag betreffende Jehova's naam en oppermacht. „Maar de Heere heeft ulieden niet gegeven een hart om te verstaan, noch oogen om te zien, noch ooren om te hooren, tot op dezen dag.” (Deut. 29: 4) Toen de Koning zijn troon bestegen had en het getrouwe overblijfsel tot zich in den tempel vergaderd had, werden zij voor de eerste maal doordrongen van de beteekenis van de groote strijd-

vraag betreffende Jehova's naam, en daarna staan zij bekend als des Heeren ‚gewilligen in den dag zijner macht‘, en zij verheugen zich, den naam van Jehova bekend te maken. „Uw volk zal zeer gewillig zijn op den dag uwer heirkraft, in heilige sieradiën; uit de baarmoeder des dageraads zal u de dauw uwer jeugd zijn.” (Ps. 110: 3) De vreeze voor dien grooten en verschrikkelijken naam is noodzakelijk voor voortdurende trouw. — Deut. 28: 58.

Het lied des oordeels, dat door Mozes uitgesproken werd ter gelegenheid van het sluiten van het verbond in Moab, stelt den naam van Jehova op den voorgrond en toont aan en wijst er op, dat deze alom verkondigd moet worden door Jehova's getrouwe getuigen, betreffende welke staat geschreven: „Want Jehova's naam wil ik verkondigen; biedt hulde onzen God!” (Deut. 32: 3, *L. V.*) Jehova bevrijdde zijn in knechtschap verkeerend volk in 1919 uit Satan's organisatie, en dit werd voorschaduwde door het verbond in Moab. God's verbondsvolk was verstrooid en mishandeld, in beperking gehouden en verhinderd om hun werk te doen, en dit geschiedde door den vijand. Jehova verlostte hen niet om hunnentwil, maar om zijns naams wil en om den smaad van den vijand over dien heiligen naam voor te zijn: „Ik zou gezegd hebben: ik zal hen wegblazen, aan hun gedachtenis onder de menschen een einde maken — ware ik niet beducht voor ergernis over den vijand, dat hun tegenstanders het zouden misverstaan en zeggen: onze hand was hoog opgeheven, en niet Jehova heeft dit alles gewrocht.” — Deut. 32: 26, 27, *L. V.*

Bij het sluiten van het verbond in Moab en voordat de Jordaan overgetrokken werd naar Kanaän, maakte Jehova zijn voornemen bekend, om een plaats voor zijn huis of tempel te zoeken en daaraan zijn naam te verbinden. Hierin voorschaduwde Jehova en

voorzeide Hij, dat wanneer Zion wordt opgebouwd en het overblijfsel tot den tempel onder Christus Jezus bijeenvergaderd wordt en God daaraan zijn naam verbindt, alle offeranden van lof en dienst moeten geschieden overeenkomstig de regelen van deze organisatie, en niet overeenkomstig de luimen of wenschen van eenig mensch. „Maar naar de plaats, die de Heere uw God uit alle uwe stammen verkiezen zal om zijnen naam aldaar te zetten, naar zijne woning zult gijlieden vragen, en daarhenen zult gij komen; en daarhenen zult gijlieden brengen uwe brandofferen en uwe slachtofferen, en uwe tienden en het heoffer uwer hand, en uwe geloften en uwe vrijwillige offeren, en de eerstgeboorten uwer runderen en uwer schapen.” (Deut. 12: 5, 6) Jehova's werk moet gedaan worden overeenkomstig de regels van zijn organisatie. „Gij zult niet doen naar alles wat wij hier heden doen, een ieder al wat in zijne oogen recht is.” — Deut. 12: 8.

Eenige personen, die in Zion gebracht zijn en de zalving ontvangen hebben, zijn in gebreke gebleven te zien, dat het noodzakelijk is, om ten volle gehoorzaam te zijn aan de instructies, die hun door God's organisatie gegeven worden. Zij hebben geen waardeering voor het feit, dat de Heere Jezus het Hoofd van Zion is en dat de instructies van hem afkomstig zijn. Deze koppigen blijven er bij, te doen ‚wat recht is in huu eigen oogen’, en zulks is in strijd met het gebod des Heeren. (Deut. 12: 8) Jehova's naam kan alleen geëerd worden, door zijn wil te doen, en niet door den wil van eenig mensch te volgen. (Deut. 26: 1, 2; Spreuken 3: 5, 6) De rechtvaardiging van Jehova's naam is een zaak van het grootste gewicht, en het aandeel, dat het overblijfsel aan de rechtvaardiging van dien heiligen naam zou hebben, wordt getoond in de wet van het levirate huwelijk, dat later in het boek Ruth werd geïllustreerd en bericht, waarvan God de beteekenis

bekendmaakt aan zijn overblijfsel, nadat zij in den tempel gebracht zijn en toegetreden zijn tot het verbond voor het koninkrijk.

Al degenen die Jehova's goedkeuring als zijn uitverkoren volk ontvangen, moeten hun onkreukbaarheid jegens Hem bewijzen. Dit is juist hetgeen waarvan de Duivel zeide, dat de mensch hiertoe niet in staat was; maar de getrouwen zullen bewijzen, dat zij het doen kunnen. Het gezang van Mozes in Moab verhoogt de grootheid van Jehova's naam. Daarin worden Jehova's onkreukbaarheid, vlekkeloosheid en onberispelijkheid verkondigd: „Hij is de Rotssteen, wiens werk [met inbegrip van het overblijfsel, dat voor zijn naam afgezonderd werd] volkomen is.” (Deut. 32: 4) Iedere verdraaidheid, wetteloosheid of verdorvenheid aan de zijde van eenig lid van het belijdende volk Gods kan niet aan Jehova toegeschreven worden, maar van al dezulken moet gezegd worden: „Hij heeft het tegen Hem verdorven; het zijn zijne kinderen [Jehova's getrouwen] niet, de schandvlek is hunne; het [de wetteloozen, de verkozen ouderlingen, die er in volharden, hun eigen zelfzuchtigen weg te volgen, de ‚mensch der zonde’, de booze knechtsklasse] is een verkeerd en verdraaid [en derhalve niet Jehova's] geslacht.” — Deut. 32: 5.

Jehova zal geen wetteloosheid, vitterij of geklaag dulden van de zijde dergenen die in het verbond voor het koninkrijk gebracht zijn. Dit werd voorschaduw door het gezang betreffende het verbond in Moab, waarin de Heer over de wetteloozen zegt: „En Hij zeide: Ik zal mijn aangezicht van hen verbergen, Ik zal zien welk hunlieder einde zal wezen; want zij zijn een gansch verkeerd geslacht, kinderen in welke geen trouw is. Zij hebben Mij tot ijver verwekt door hetgene dat geen God is, zij hebben Mij tot toorn verwekt door hunne ijdelheden. Ik zal dan hen tot ijver

verwekken door diegenen die geen volk zijn, door een dwaas volk zal ik ze tot toorn verwekken." — Deut. 32: 20, 21.

Zij die een aandeel in de rechtvaardiging van Jehova's naam willen hebben, moeten hun onkreukbaarheid jegens Hem handhaven; vandaar dat er geschreven staat: „Gij zult onberispelijk zijn tegenover Jehova, uw God.” (Deut. 18: 13, *L. V.*) Jehova zal zijn uitverkoren volk niet de overwinning verleenen, omdat het 't verdient, ook niet op grond van zijn eigen gerechtigheid en zelfontwikkeling, maar ter rechtvaardiging van zijn uitgedrukt voornemen en zijn naam. — Deut. 9: 4–6.

Eén Jehova

Zij die in het verbond voor het koninkrijk opgenomen zijn, beginnen nu de waarheid te waardeeren, dat er slechts één Jehova God is; terwijl vele anderen, die beweren, dat zij God's kinderen zijn, blind zijn voor deze groote waarheid. Jehova's oppermacht wordt bevestigd in het verbond in Moab, en het is ter wille van degenen die in het verbond voor het koninkrijk zijn, dat nu deze groote waarheid op den voorgrond gesteld wordt: „Niemand is er gelijk God, o Jeschurun, die op den hemel vaart tot uwe hulp, en met zijne hoogte op de bovenste wolken. De eeuwige God zij u eene woning, en van onderen, eeuwige armen; en Hij verdrijve den vijand voor uw aangezicht en zegge: Verdelg.” (Deut. 33: 26, 27) Zij die zulks wenschen, mogen een ander als hun god kiezen en de gevolgen daarvan op zich nemen, maar de getrouwen zullen Jehova God geheel toegewijd blijven. Jehova roept nu de schijngoden van den vijand op, om hen aan de kaak te stellen. Deze waarheid liet God door Mozes uitspreken, en nu is de tijd gekomen, waarop de groote strijd-vraag tot oplossing gebracht moet worden en God's uit-

verkoren volk zijn voornemen en zijn oordeelen moet verkondigen.

Er zijn geen verschillende Jehova's, die een ieder voor zich een anderen wil en een ander werk hebben. Er is slechts één God. Het overblijfsel erkent en waardeert thans het door God gegeven voorrecht, den naam van den alleen waarachtigen God Jehova te verkondigen, en dit doet het met vreugde in het hart. Evenals destijds tot het natuurlijke Israëel in Moab gezegd werd, zoo zegt ook nu Christus Jezus als de grootere Mozes tot de geestelijke Israëlieten, die in den tempel bijeengebracht zijn: „Hoor, Israëel, de Heere onze God is een éénig Heere: zoo zult gij den Heere uwen God liefhebben met uw gansche hart en met uwe gansche ziel en met al uw vermogen. En deze woorden, die ik u heden gebied, zullen in uw hart zijn.” (Deut. 6: 4-6) De waarachtige en getrouwe heiligen aanbidden den eenigen en alleen waren God, en dit is het eerste gebod, zoowel wat den tijd als de belangrijkheid aangaat, zooals Jezus verklaarde. (Marcus 12: 29, 39) Dit eerste gebod wordt een deel van het verbond voor het koninkrijk. Jehova alleen moet aanbeden worden, boven al het andere en allen. (Deut. 6: 1-8) Het volk, dat uit de natiën genomen is voor zijn naam, moet zijn „een heiligheid voor Jehova”, hetgeen beteekent, dat het geheel en al aan Jehova God moet toegewijd zijn en dat het Jehova niet zal verzoeken, noch met den vijand en zijn organisatie een minnelijke schikking zal treffen, omdat zulks door Jehova niet geduld zal worden. — Deut. 6: 16; Matth. 4: 7.

De verplichtingen, die door het verbond in Moab aan het natuurlijke Israëel opgelegd werden, worden nu opgelegd aan degenen, die het verbond voor het koninkrijk aangegaan hebben, namelijk Jehova moet met vreugde gediend worden, en niet met klagen, anders zal er een vloek komen over degenen die in ge-

Herstel van het Koninkrijk

bldz. 345

Verbond van Getrouwheid

bldz. 284

breke gebleven zijn, Hem op de juiste wijze te dienen. (Deut. 28: 47) Offeranden aan Hem moeten onbesmet gebracht worden; daarom moet er geen overeenkomst gesloten worden met Satan's organisatie en moet er geen vermenging plaatshebben van de dingen en praktijken van die organisatie met het werk van Jehova, zooals bijvoorbeeld menschenvereering, namelijk de „zonde van Samaria”. (Amos 8: 14) Het is God's kenmerklijk doel een volk te hebben, dat Hem in vol bewustzijn, vrijwillig en vreugdevol toegewijd is. (Deut. 16: 21, 22) De dienst van Jehova moet gedaan worden op de plaats, waaraan Jehova zijn naam verbonden heeft, namelijk in zijn organisatie, waarvan Christus Jezus het hoofd is. (Deut. 16: 10-17) Een ieder, die meent in aanmerking te komen voor het koninkrijk en er in volhardt, zijn eigen weg te gaan en niet te wandelen overeenkomstig God's organisatie, overtreedt dezen regel van het koninkrijk.

Tiende, het tiende gedeelte, stelt symbolisch alles voor wat iemand heeft en wat voor den tempeldienst gegeven moet worden, hetgeen moet worden aangeboden op de plaats van zijn naam, dat wil zeggen, in zijn organisatie. (Deut. 26: 1-19; 12: 6; 14: 22-29) „Brenge alle de tienden in het schathuis, opdat er spijze zij in mijn Huis; en beproeft mij nu daarin, zegt de Heere der heirscharen, of ik u dan niet zal opendoen de vensteren des hemels, en u zegen afgieten, zoodat er geen schuren genoeg zullen wezen.” (Mal. 3: 10) Er moet eenheid zijn in de aanbidding en den dienst in God's tempel, de plaats van zijn naam. (Deut. 12: 5-18; 16: 1-17) Degenen, voor wie het nieuwe verbond ingewijd werd, werden in den tempel vergaderd en in het verbond voor het koninkrijk opgenomen, en zij zijn één met Christus en zij moeten voortgaan, in trouw en in den dienst eensgezind te blijven. Persoonlijke wenschen en meeningen

dienen in het geheel niet beschouwd te worden. Aan-gezien zij leden van God's organisatie geworden zijn, houdt de persoonlijkheid van schepselen op en alle meeningen, die zij er op nahouden, die in strijd met God's uitgedrukten wil zijn, zijn verkeerd. Hetgeen men het eerst te beschouwen heeft, is de wil van God, en allen, die in het verbond voor het koninkrijk zijn, moeten met vreugde, harmonie en gehoorzaamheid aan zijn wil beantwoorden. Zij, die een anderen weg bewandelen, en dus wetteloos zijn, zullen zeker uit het koninkrijk verwijderd worden. Slechts degenen die hun onkreukbaarheid handhaven, eensgezind en getrouw in Christus blijven, zullen blinken als de zon, terwijl de anderen verwijderd worden. (Matth. 13: 41-43) Hun alles moet en zal Jehova ten volle toegewijd zijn.

Zijn Profeet

Het was in Moab, dat Mozes voor het eerst Jehova's belofte onthulde, om een Profeet te verwekken, van wien Mozes slechts een schaduw of voorbeeld was. (Deut. 18: 15-19) Niet voordat het overblijfsel in den tempel gebracht werd, werd hun de waarheid geopenbaard, dat Christus Jezus alleen die groote Profeet, die door Mozes voorzeggd werd, is. (*De Wachttoeren*, 1933, bldz. 105-110) De uitnemendheid van Jehova's profeet wordt voorzeggd in de woorden, opgeteekend in verband met het daar gesloten verbond. (Deut. 34: 10-12) Daarom rust op degenen, tot wie de grootere Mozes gezonden wordt, een veel grootere verantwoordelijkheid dan er ooit op het volk van natuurlijk Israëel gerust heeft. Het overblijfsel, dat nu ingelicht is over de groote strijdvraag, die opgelost moet worden, en dat nu in het verbond voor het koninkrijk is, erkent, dat er geen overeenstemming kan bestaan met eenig deel van Satan's organisatie, maar dat het overblijfsel onvoorwaardelijk en absoluut aan Jehova en zijn groo-

ten Profeet toegewijd moet zijn en gehoorzamen moet.

De Grootere Mozes bereidde den weg voor Jehova, kwam toen rechtstreeks tot den tempel en vergaderde de heiligen van Jehova tot zich, en bracht vervolgens degenen in het verbond voor het koninkrijk, die tot op dien tijd hun trouw bewezen hadden. Daarna begon de Grootere Mozes, Christus Jezus, als Jehova's instrument aan het overblijfsel de beteekenis der profetie te openbaren, en zij worden daardoor voor de keus gesteld, of Jehova's grooten Profeet en Dienaar of Satan's mondstuk of vertegenwoordiger te volgen. Velen, die in de meening verkeerden, dat zij God vertegenwoordigen, zijn in werkelijkheid Satan's bedrogenen en werktuigen. Evenals velen der natuurlijke Israëlieten ontrouw werden, zoo zijn er ook thans onder degenen die voor het koninkrijk in aanmerking komen, eenigen die ontrouw worden, en deze ontrouwen blijven in gebreke, acht te geven op den grooteren Profeet. Zij die in aanmerking voor het koninkrijk komen en nu in gebreke blijven of weigeren, met geheel hun hart en met liefde Christus te gehoorzamen, gaan een noodlottig einde tegemoet. — Deut. 18: 13-19; Handelingen 3: 19-23.

De dood van Mozes nam niet het leiderschap over Israël weg, omdat Jozua hem opvolgde en de Israëlieten Kanaän binnenbracht. (Deut. 31: 14, 15, 23; 34: 9) Betreffende het koninkrijksverbond, dat door het verbond dat in Moab gesloten werd, voorschaduwde, wordt aan het overblijfsel de onoverwinnelijke leiding van Jehova's grooten Profeet Christus Jezus verzekerd. Deze getrouwen ontvangen ten volle de verzekering, dat indien zij in den tempel blijven en getrouw en vreugdevol God's grooten Profeet gehoorzamen, zij geleid zullen worden tot volkomen overwinning tot lof van Jehova's naam. Deze overwinning wordt niet behaald door hetgeen zij doen, maar is de overwinning

van Jehova, die voor hen behaald wordt door Christus Jezus als Zijn groot werktuig en tot eer en rechtvaardiging van Jehova's grooten naam. — 1 Cor. 15: 57.

Christus Jezus leidt als de Grootere Mozes het oordeel in den tempel overeenkomstig den wil Gods. Zijn belofte is, dat die apostelen die in het verbond voor het koninkrijk met hem opgenomen zijn, met hem zullen zitten in het oordeel van de twaalf stammen Israëls. Dit moet noodzakelijkerwijze beperkt blijven tot de twaalf apostelen des Lams (Openb. 21: 14), maar al degenen, die de geestelijke Israëlieten vormen, dat wil zeggen, degenen uit wie het koninklijk huis genomen wordt, zijn hierbij betrokken. Uit deze belofte des Heeren kan terecht de redelijke gevolgtrekking gemaakt worden, dat de getrouwe opgewekte heiligen, die het eerst tot Zion vergaderd werden, een zeker aandeel hebben aan het oordeel, waarvan ons de bijzonderheden niet geopenbaard zijn. De vraag is nu: Hebben degenen die nog op aarde zijn, dat wil zeggen, het getrouwe overblijfsel, eenig deel aan het oordeel? waarop de Schrift treffend antwoordt: „Zoo dan oordeelt niets vóór den tijd, totdat de Heere zal gekomen zijn, welke ook in 't licht zal brengen hetgeen in de duisternis verborgen is, en openbaren de raadslagen der harten: en alsdan zal een iegelijk lof hebben van God.” (1 Cor. 4: 5) De Heere, de groote Rechter, is gekomen, en hij heeft de getrouwen, dat wil zeggen, zij die in het verbond voor het koninkrijk opgenomen zijn, met hem doen zitten in hemelsche plaatsen, namelijk, in den tempel. Daarom is het de tijd voor het oordeel, en het schijnt duidelijk, dat het werk van het overblijfsel, dat nu nog in verband met het oordeel op aarde is, bestaat uit de verkondiging van de reeds geschreven oordeelen van Jehova, en dat dit hun aandeel aan het oordeel is.

De naam van Jehova moet nu bekend gemaakt worden; zijn wraak moet verkondigd worden; maar het

is het overblijfsel, dat door zijn getrouwe getuigen gevormd wordt, dat het voorrecht verleend wordt, deze waarheden bekend te maken. Het overblijfsel heeft niet het schuldig of onschuldig uit te spreken over eenige persoonlijkheid, maar op hem rust de taak, om de wetten en voorschriften betreffende Jehova's oordeel, die op de gehoorzamen en de ongehoorzamen van toepassing zijn, bekend te maken. Op deze wijze hebben degenen die in het verbond voor het koninkrijk zijn, nu een aandeel aan het oordeelswerk overeenkomstig den wil des Heeren. Jehova's oordeelen staan reeds geschreven, en zijn heiligen, die tot Hem vergaderd zijn, hebben de opdracht, zijn oordeelen te verkondigen, en dit moeten zij dus doen. Dit doen zij door middel van het zingen van lofliederen, en Jehova heeft een welgevalen aan hun trouw bij de vervulling van hun plichten in dit opzicht. Betreffende dit schreef God's profeet: „Want Jehova heeft in zijn volk behagen, luistert de deemoedigen op met heil; de vromen juichen in heerlijkheid, jubelen op hun legerstede; lofverheffingen Gods zijn in hun keel, een tweesnijdend zwaard in hun hand, om zich te wreken op de natiën, de volkeren te tuchtigen, om hun koningen te binden met ketenen, hun edelen met ijzeren boeien, om een opgeschreven vonnis aan hen te voltrekken. Dit zal tot luister zijn voor al zijn vromen. Hallelujah!” (Psalm 149: 4-9) Jehova ontsluit aan Zijn getrouwen Zijn wil betreffende hen.

HOOFDSTUK X

ZIJN VERBONDEN

JEHOVA'S verbond is Zijn in Zijn Woord uitgedrukte wil of voornemen en noemt de middelen, die door Hem gebruikt worden, om Zijn wil ten uitvoer te brengen en kracht bij te zetten. Zijn verbond is niet Zijn „plan”, omdat het inconsequent voor den Almachtige zou zijn, een plan te maken. Zijn voornemen zal met zekerheid vervuld worden, en Hij kiest Zijn middelen uit om de vervulling daarvan tot stand te brengen. Het voornemen van Jehova is een verborgenheid, en daarom voor alle schepselen, die in gebreke blijven, de nietigheid van menschen en de goedheid en oppermachtigheid van Jehova te erkennen, verborgen. „De verborgenheid des Heeren is voor degenen die Hem vreezen; en zijn verbond, om hun die bekend te maken.” (Ps. 25: 14) De mensch, die God niet vreest, kan geen juiste waardeering voor de verwantschap van het schepsel tot den Schepper hebben. Vrees beteekent niet slechts eerbied, eer en ontzag voor God. Het beteekent veel meer dan dat. De mensch, die beseft, dat God almachtig is en dat Hij Zijn goedkeuring niet kan hechten aan iets, dat onrechtvaardig is, en die erkent en waardeert, dat alle menschen onvolmaakt zijn en uit zichzelf niet voor God zouden kunnen bestaan en leven, begint God te vreezen, en dat is dan het begin van wijsheid. Hij moet eenige kennis omtrent God hebben, voordat hij wijsheid kan beginnen te verkrijgen. De mensch, die God vreest, wenscht God's wil te leeren kennen en hem daarna te doen. Hoe meer de mensch leert, hoe meer hij het feit erkent, dat het schepsel onvolmaakt is en niet voor den grooten Schepper kan bestaan. In deze geestesgesteldheid is de mensch ontvankelijk, om onderwezen te worden en den juisten

weg te kiezen. „Wie is de man, die den Heere vreest? Hij zal hem onderwijzen in den weg, dien hij zal hebben te verkiezen.” (Ps. 25: 12) Het is aan zulke nederigen van geest en gehoorzamen, die voortgaan God te vreezen en Hem trachten te leeren kennen, dat God Zijn voornemen of verbond openbaart. Een ieder die van zijn eigen belangrijkheid overtuigd is, vreest God niet en bevindt zich niet in een toestand, om God's voornemen of verbond te leeren kennen en te waardeeren. Daarom is God's belofte, dat Hij Zijn verbond zal bekendmaken aan degenen die Hem vreezen. Hij heeft Zijn belofte gehouden, zooals de feiten duidelijk bewijzen.

De Israëlieten waren getuige geweest van de ontplooiing van God's macht, toen Hij hen uit Egypte leidde. Daarna heeft Hij hun steeds weer opnieuw Zijn macht en goedertierenheid getoond, maar slechts weinigen der Israëlieten hadden een juiste vrees voor en toewijding aan Jehova God. Het was op de vlakten van Moab, dat God door Mozes tot de Israëlieten liet zeggen: „Want Jehova uw God is een verterend vuur.” (Deut. 4: 24; *Herz. Vert.*) Voor degenen, ten aanzien van wie het nieuwe verbond ingewijd wordt, en die in het verbond voor het koninkrijk gebracht zijn, worden door den apostel deze woorden herhaald: „Want onze God is een verterend vuur”, en daarom gaat de apostel verder: „Laat ons de genade [dankbaarheid, reinheid des harten en toewijding aan God] vasthouden, door dewelke wij welbehagelijk God mogen dienen, met eerbied en godsvruchtigheid.” — Hebr. 12: 28, 29.

De Israëlieten in Moab waren een zinnebeeldig volk, en de geestelijke Israëlieten, die uit de volken voor Jehova's naam genomen worden, zijn een tegenbeeldig volk, en voor dit laatst genoemde volk zijn de regels van Jehova, die aangekondigd zijn tot besturing

van Zijn organisatie, onbuigzaam en onveranderlijk. Deze goddelijke regels moeten gehoorzaamd worden, en wee hem, die in gebreke blijft of weigert te gehoorzamen. (Deut. 28: 58) Jehova's wil, en dus Zijn verbond, wordt niet alleen uitgedrukt, maar wordt nu geopenbaard en zal verder geopenbaard worden aan degenen die in het verbond voor het koninkrijk opgenomen zijn en die getrouw en vreugdevol het koninkrijk dienen.

Vloeken

Evenals de Heer in Moab tot natuurlijk Israëel sprak, zoo zegt Hij thans tot degenen die in het verbond voor het koninkrijk zijn: „De verborgen dingen [die nog niet geopenbaard zijn] behooren Jehova onze God toe, en de dingen die geopenbaard worden, zijn voor ons en onze kinderen, indien wij alle woorden van deze wet naleven.” (Deut. 29: 29, *Roth.*, kantteekening) Jehova God eischt van Zijn kinderen geen onmogelijke dingen: „Want dit gebod hetwelk ik u heden gebied, dat is voor u niet verborgen en dat is niet verre. Want dit woord is zeer nabij u, in uwen mond en in uw hart, om dat te doen. Zie, ik heb u heden voorgesteld het leven en het goede, en den dood en het kwade.” (Deut. 30: 11, 14, 15) Er komt dus een vermeerderde verantwoordelijkheid op al degenen die in het verbond voor het koninkrijk opgenomen zijn, en noodzakelijkerwijze komen er onder de bepalingen van het verbond ook vervloekingen voor tot bestraffing dergenen die opzettelijk ongehoorzaam zijn. (Deut. 27: 1-8, 13-26; 29: 16-29) De uiteenzetting van deze beproevingen of straffen wordt niet gegeven, om iemand tot gehoorzaamheid te dwingen, maar om te waarschuwen tegen hetgeen vermeden moet worden. (Deut. 28: 58) Jehova heeft een volk uitgekozen voor Zijn grooten en heiligen naam, en Hij kan en zal niet

toelaten, dat de leden hiervan door de organisatie des Duivels bevekt worden en terzelfder tijd in Jehova's organisatie blijven. In dit verband wijst Hij op zijn zegeningen voor degenen die Hem uit een rein hart gehoorzamen. (Deut. 30: 1-10) De vervloekingen over Israël zouden afgekondigd worden van den berg Ebal, welke naam „onvruchtbaar” beteekent; en de zegeningen van den berg Gerezim, welke naam „rotsachtig” beteekent, dit is de Groote Rots, uit wien alle zegeningen voortkomen.

Het feit, dat Jehova zoo zeer den nadruk op de zegeningen en de vervloekingen in dat verbond te Moab legt, toont niet alleen aan, dat Jehova aan degenen die voor het koninkrijk in aanmerking komen, een volledige kennis over de gevolgen van iedere richting, die zij zouden kunnen inslaan, zou geven, maar dat Jehova den getrouwen ook het onderwerp van en betreffende de „booze knechts”klasse, zoowel als die van de „getrouwe en verstandige dienstknechts”klasse zou duidelijk maken, door het scherpe contrast tusschen deze beide klassen op den voorgrond te stellen. En niet alleen dat, maar Hij zou ook de zonden van de booze knechtsklasse openlijk bekendmaken of door Zijn getrouwe getuigen op aarde doen uitroepen: „Roep uit de keel, houd niet in, verhef uwe stem als eene bazuin, en verkondig mijnen volke hunne overtreding, den huize Jakobs hunne zonden.” (Jesaja 58: 1) De groote Rechter, Christus Jezus, zit thans ten oordeel, en degenen die tot hem vergaderd en in het verbond voor het koninkrijk opgenomen zijn, hebben hierin een aandeel, doordat zij de oordeelen, die reeds geschreven zijn, aankondigen. (Ps. 149: 5-9) *De Wachttoeren* zou niet getrouw zijn dienst voor den Heer kunnen vervullen, zonder de aandacht te vestigen op den „boozen knecht”, „den mensch der zonde”, „den zoon des verderfs”, en op God's regels betreffende deze klasse, en ook op de

onjuiste richting die gevolgd wordt door degenen, die God's volk om een zelfzuchtige reden dienen, zooals bijvoorbeeld de „verkozen ouderlingen” klasse. *De Wachtstoren* publiceert deze waarheden niet met het doel om critiek uit te oefenen of menschen belachelijk voor te stellen, maar slechts ter wille van Jehova's naam, in gehoorzaamheid aan zijn gebod.

Ten tijde van de opname in het verbond met offerande kwam een ieder overeen om den wil of het gebod Gods te gehoorzamen, en dit feit moet Zijn volk voortdurend onder de aandacht gebracht worden. Dit wordt duidelijk gemaakt en voorgeschreven door de woorden van den Heere God in Moab. (Deut. 6: 6-9; 11: 18-21; 27: 1-8) Het verbond dat in Moab gesloten werd, bepaalde, dat de bepalingen en voorschriften er van openlijk aan de Israëlieten moesten worden voorgelezen op de plaats (organisatie) die doortoe door Jehova aangewezen was. (Deut. 31: 10-13) Hierdoor wordt gewezen op de noodzakelijkheid, dat de regels betreffende het verbond voor het koninkrijk God's volk voortdurend voor oogen gehouden moeten worden, opdat zij de eischen er van mogen leeren kennen. „Daarom moeten wij ons te meer houden aan hetgeen van ons gehoord is; anders worden wij misschien meegesleept.” (Hebr. 2: 1) „Daarom zal ik niet verzuimen u altijd daarvan te vermanen, hoewel gij het weet en in de tegenwoordige waarheid versterkt zijt.” — 2 Petrus 1: 12.

Vroeger was de heilige geest de trooster en helper van God's volk, en de broeders, van wie verondersteld werd, dat zij den geest des Heeren hadden, traden als leeraars van de gewijden op; maar nu, na de komst van Christus Jezus tot den tempel, zijn Jehova God en Zijn Groote Profeet, Christus Jezus, de Leeraars, en deze worden nu niet langer terzijde gesteld, maar duidelijk door de getrouwen onderscheiden, en de ge-

trouwen ontvangen kennis en inzicht uit het Woord Gods, dat hun door het Hoofd van de tempelorganisatie geopenbaard wordt. Bij het sluiten van het verbond in Moab, dat het koninkrijksverbond voorschaduwde, worden zoowel de aarde als de hemelen tot getuigen geroepen. (Deut. 30: 19) Dit toont aan, dat het koninkrijksverbond en alles wat hiermede in verband staat, op aarde bekendgemaakt moet worden aan anderen dan degenen die in het verbond opgenomen zijn, opdat zij mogen weten, wat er te gebeuren staat. Het is het verbond of het voornemen van Jehova, dat verkondigd moet worden, en niemand moet aan dit uitdrukkelijk voornemen, zooals dit in Zijn Woord is vastgelegd, iets toe of af doen. — Deut. 4: 2; 12: 32; Openb. 22: 18, 19; Spr. 30: 6.

Deze tegenwoordige tijd is daarom een dag van het nemen van een weloverdachte beslissing, waarbij degenen die in het verbond voor het koninkrijk gebracht worden, de volle verantwoordelijkheid daarvoor op zich moeten nemen. (Deut. 11: 26–28) Het is aan degenen die nu God getrouw en vreugdevol in den tempel dienen, dat Jehova Zijn verborgenheden openbaart, omdat nu de tijd gekomen is, waarop deze verborgenheden bekendgemaakt moeten worden. Als deze verborgenheden bekend worden aan de leden van de koninkrijksklasse, dat wil zeggen als zij een begrip verkrijgen over God's voornemen betreffende degenen die in den tempel zijn, moeten zij er toe overgaan, dit aan anderen te verkondigen.

Het Overblijfsel er in opgenomen

Het is als Jehova's heiligen tot Hem in den tempel vergaderd worden en het nieuwe verbond jegens hen ingewijd wordt, en dus wanneer Zion haar 'andere kinderen' voortgebracht heeft, dat het overblijfsel van God's volk op aarde in het verbond voor God's konink-

rijk opgenomen wordt. Dit werd voorschaduwd door de woorden die in Moab tot Israël gesproken werden, namelijk: „Luister toe en hoor, O Israël; op dezen dag zijt gij den Heere uwen God tot een volk geworden.” (Deut. 27: 9) Vervolgens scheidt Jehova Zijn volk van anderen „om over te gaan in het verbond des Heeren uws Gods, en in Zijnen vloek (eed), hetwelk de Heere uw God heden met u maakt; opdat Hij u heden Zichzelve tot een volk bevestige, en Hij u tot eenen God zij, gelijk Hij tot u gesproken heeft, en gelijk Hij uwen vaderen Abraham, Izaäk en Jakob gezworen heeft”. — Deut. 29: 12, 13.

Aldus toont Jehova aan, dat het volk, dat Hij uit de natiën genomen en in het verbond voor het koninkrijk opgenomen heeft, daarin opgenomen wordt om Zijn voornemen te vervullen, namelijk opdat zij in verband met de rechtvaardiging van Zijn naam mogen gebruikt worden. Als Hij dezen in den tempel brengt, bekleedt Hij de gehoorzamen met de kleederen des heils en den mantel der gerechtigheid, opdat zij ten volle geïdentificeerd mogen worden als het volk Gods in zijn rechtvaardige organisatie, tot Hem vergaderd overeenkomstig Zijn voornemen. „Om ons in het leven te behouden, gelijk het te dezen dage is. En het zal ons gerechtigheid zijn, als wij zullen waarnemen te doen alle deze geboden voor het aangezicht des Heeren onzes Gods, gelijk als Hij ons geboden heeft.” (Deut. 6: 24, 25) Tot troost voor degenen die nu in het verbond voor het koninkrijk zijn en die ijverig God's geboden gehoorzamen, zegt Hij: „Heil u, Israël! wie is als gij, een volk, gered door Jehova, het schild dat u hulp brengt, het zwaard dat u majesteit verleent; zoo zullen dan uw vijanden u vleien, en gij zult treden over hun hoogten.” — Deut. 33: 29, *L. V.*

Het overblijfsel in het koninkrijksverbond behoort tot de „uitverkorenen” van Jehova. (Deut. 4: 7, 8, 20,

32, 38) Eertijds waren zij geen volk, maar nu zijn zij het volk van Jehova voor Zijn naam, nadat zij uitverkoren en gezalfd zijn. (1 Petrus 2: 9, 10) De uitverkiezing derzulken en hun inlijving in het koninkrijksverbond hebben zij niet te danken aan hun eigen gerechtigheid of de zoogenaamde „karakterontwikkeling” door de schepselen zelf, maar is te danken aan Jehova’s trouw aan zijn verbond, voor de rechtvaardiging van Zijn woord en naam. Om Zijns naams wil worden zij aangenomen en goedgekeurd tengevolge van hun trouw en gehoorzaamheid. Mislukkingen aan de zijde van God’s belijdend volk, dat geroepen is en dikwijls in gebreke blijft, moeten als een waarschuwing gelden, overeenkomstig hetgeen geschreven staat: „Zoo dan die meent te staan zie toe dat hij niet valle.” — 1 Cor. 10: 12, 13.

De Israëlieten waren door den Heer gedurende veertig jaren geleid, en zij verkeerden dus niet in onwetendheid. Zoo was ook het overblijfsel in het jaar 1919 geen onwetend volk, maar was bekend met God’s vroegere handelingen met de getrouwen en ook met de opstandigen gedurende de periode van de ‚wegbereiding voor den Heer’, en dit werd voorschaduwd door het Moab-verbond. — Deuteronomium 11: 1-9.

Jehova voorzeide door het Moab-verbond, dat is het verbond van getrouwheid, dat Hij het overblijfsel een nieuwen naam zou geven en dat het een heilig volk moest zijn dat geheel aan den dienst van Jehova moest toegewijd zijn en Hem getrouw moest dienen. (Deut. 7: 18, 19; 28: 10) Het overblijfsel moet ‚weten, dat dit de dag is [de dag van Jehova], waarin Jehova God is’; daarom zijn zij er voor verantwoordelijk, deze groote waarheid bekend te maken en zij moeten God ten volle gehoorzamen en getuigenis voor de waarheid aanvaarden. (Deut. 4: 39, 40; 29: 5, 6) Gehoorzaamheid verleent hun de verzekering, dat zij in het „land der

levenden" zullen blijven. (Deut. 5: 33; 11: 21) Het verbond, dat in Moab gesloten werd, legt den nadruk op trouw; vandaar dat het terecht het verbond van getrouwheid genoemd wordt.

Jehova's groote goedheid en Zijn liefderijke maatregelen ten behoeve van het overblijfsel komen in dit verbond van getrouwheid tot uiting. (Deut. 8: 2-5; 29: 5, 6) Daarom geeft Hij duidelijk te kennen, dat het overblijfsel, dat eens in Satan's organisatie in knechtschap verkeerde, ten volle zal bevrijd en tot God hersteld worden, om dan een deel van Zijn heilige organisatie te zijn. (Deut. 30: 1-8) Alleen de getrouwen gaan voort in de hun verleende voorrechten van den dienst, en de voorrechten, waarin zich eens degenen verheugden, die ontrouw geworden zijn, zijn overgedragen op de getrouwen; en dit wordt voorzeggd door het verbond van getrouwheid. (Deut. 32: 21) In overeenstemming hiermede sprak Jezus de gelijkenis van de talenten. — Mattheüs 25: 14-30.

In dat verbond in Moab zag God vooruit op den tijd, waarin Hij Zijn kinderen tot zich zou verzamelen, en dit werd ook voorschaduwde door Esther en Ruth; de klasse die door hen voorschaduwde werd zou in het verbond voor het koninkrijk opgenomen worden; en men kan nu zien, hoe God dit prachtige profetische beeld vervuld heeft. — Deut. 29: 14, 15; 32: 43.

Eischen

In dat verbond in Moab maakte Jehova Zijn eischen voor het overblijfsel bekend. Het moest een afgescheiden volk zijn, dat niet gelijkvormig aan deze wereld is. — Deut. 12: 29-32; 16: 21, 22; 18: 9-14.

Zij moeten geen overspel begaan; en overspel van geestelijke Israëlieten beteekent voornamelijk ongeoorloofde gemeenschap met Satan's organisatie. Onder God's volk behooren dezulken, die zulks doen, niet

thuis. Zij mogen zelfs het onreine, namelijk Satan's organisatie, niet aanraken. (Deut. 22: 13-30) Zij mogen geen minnelijke schikking met de wereld aangaan, maar zij moeten geheel voor God en voor Zijn koninkrijk zijn. — Deut. 7: 1-5; 12: 1-3.

Zij moeten zich niet op wereldsche hulp verlaten, maar de waarheid brengen tot al degenen die haar wenschen. (Deut. 15: 6) Zij moeten hun onkreukbaarheid tegenover God handhaven, hetgeen getoetst zal worden aan hun voortdurenden lof voor Jehova of door den smaad, dien zij over Zijn heiligen naam brengen. (Deut. 29: 24-28) Jehova heeft een feestmaal voor Zijn koninklijke organisatie aangericht, en het getrouwe overblijfsel zit met Christus Jezus aan zijn tafel en neemt deel aan dat feestmaal, en zoodoende hebben zij alleen deel aan rein voedsel, dat van den tafel des Heeren komt, en zij trachten dus niet naar de dingen der menschen. (Deut. 14: 1-21) Zij moeten zich getrouw houden aan de bepalingen van het eeuwige verbond betreffende de heiligheid des levens. (Deut. 21: 1-9) Onder het overblijfsel in den tempel moet geen woeker zijn, geen ongerechtigheid, geen bedrog, noch iets, dat onvruchtbaarheid veroorzaakt. (Deut. 25: 11-16) Onder hen moet geen verdrukking of misleiding zijn, maar edelmoedigheid jegens de armen en behulpzaamheid onder elkander. — Deut. 22: 1-8.

Degenen die in het koninkrijksverbond opgenomen zijn, moeten hun identiteit niet vertroebelen. Zij moeten niet verwijfd zijn, noch moeten zij onbetamelijke kleederen dragen om de aandacht op zichzelf te vestigen. Zij moeten Jehova de eer geven. (Deut. 22: 5-12) Zij moeten allen tot den toestand van eensgezindheid in Jehova's organisatie komen en de organisatie-instructies gehoorzamen, welke instructies uit den tempel voortkomen. Als zij eensgezind zijn, zullen zij ver-

trouwen in elkander stellen en steeds jegens elkander het goede trachten te doen. Verder wordt aange-toond, dat een ieder gehoorzaam moet zijn aan de instructies, die van den tempel komen; zij zullen niet langer doen wat volgens hun eigen opvatting recht is, maar zij zullen de orde in acht nemen en het werk verrichten dat hun toegewezen is, door Jehova een offerande des lofs te brengen. — Deut. 12: 8-14.

Moge het geheele overblijfsel nu oppassen om niet in gebreke te blijven tengevolge van hun koppigheid of hun verlangen hun eigen ideeën te volgen betreffende de wijze waarop God's werk gedaan moet worden. De dienst van Jehova moet verricht worden op de door Hem uitverkoren plaats, waar Hij zijn naam gesteld heeft, namelijk in Zijn tempelorganisatie. Deze dienst moet geregeld en getrouw vervuld worden, en wel op de wijze, die Hij bepaald heeft. (Deut. 12: 18-28, 14: 23-27; 26: 1-3) Aangezien het heiligdom gereinigd is, moet het overblijfsel in volkomen eenheid voortgaan. De toestand van het overblijfsel moet zich kenmerken door groote vrijmoedigheid bij de verkondiging der waarheid. Christus Jezus stort als Jehova's groote Priester de zegeningen uit over degenen die in het verbond zijn. (Deut. 33: 6-29) Na den tijd, waarin zij in het verbond opgenomen zijn en na het jaar 1926 is het voor hen een gezegende tijd. (Dan. 12: 12; Zie *De Wachttoeren*, 1930, bldz. 29) Het getrouwe overblijfsel zal volkomen vertrouwen in Jehova hebben en den vijand niet vreezen; want Jehova is hun toevlucht. — Deut. 33: 26-29.

Dat het overblijfsel nu de oordeelen des Heeren moet kennen en op begrijpelijke wijze moet verkondigen, wordt duidelijk geopenbaard in het boek Deuteronomium, dat geschreven werd in verband met het verbond in Moab; dit boek onthult den „boozen knecht” en bevat profetieën die onmiddellijk op den

„boozen knecht” betrekking hebben en aantonen, dat de booze knechtsklasse door den vijand op de vlucht gejaagd en gevangen genomen zal worden. (Deut. 32: 15-27, 30, 31) Jehova zal hen oordeelen. (Deut. 32: 34-38; Zach. 14: 2) Het verbond van getrouwheid toont ook aan, dat het getrouwe overblijfsel niets gemeen zal hebben met de booze knechtsklasse, maar haar zal mijden en weigeren, zich op eenigerlei wijze met haar in te laten. — Deut. 33: 11.

Oorlog

Jehova noopte degenen, met wie Hij het verbond in Moab sloot, tegen de Amelekieten en Kanaänieten te strijden, waardoor voorschaduwde werd, dat het getrouwe overblijfsel een agressieven veldtocht moet ondernemen tegen degenen die „in de heilige plaats staan” en die vijanden van God zijn. (Deut. 20: 10-17) Zulke vijanden, die valschelijk en bedriegelijk beweren God te vertegenwoordigen, moeten meedoogenloos teruggedreven en door de waarheid aan de kaak gesteld worden. (Deut. 7: 22-24) Jehova gaf aanwijzingen en strijdmethoden voor den oorlog, die door Zijn zinnebeeldig volk gevoerd moest worden. (Deut. 20: 1-20) Het overblijfsel wordt ingelicht over de wijze, waarop het tegen den vijand te strijden heeft, en in vertrouwen op den Heer moeten de speciale aanwijzingen, die hen door den Heer gegeven worden, moedig worden opgevolgd. (Deut. 7: 22-24) Het getrouwe overblijfsel, dat in het leger des Heeren is, behoeft den aanval van de huidige verschanste vijanden, de vertegenwoordigers van Satan, niet te vreezen. (Deut. 7: 17-21) De getrouwen zullen den tegenstand nederwerpen en blijven oprukken, niettegenstaande het feit, dat zulks veel ongerief en lijden met zich brengt tengevolge van hun trouw. Zij moeten onbevreesd voortgaan, den lof

van Jehova te verkondigen, Zijn oordeelen en Zijn koninkrijk bekend te maken. Jehova God is in hun legerplaats, en zij moeten de legerplaats rein en geheel toegewijd voor Jehova houden. (Deut. 23: 9-14; 31: 1-8) De volkomen eenheid van Jehova's overblijfsel, en hun voorgezette getrouwe vervulling van hun dienst, die met vreugde en gezang gepaard gaat, vervullen het hart van den vijand met vrees; en dit werd voorzien door het verbond in Moab. — Deut. 2: 25; 11: 25; Fil. 1: 27-29.

Jehova is de God van Zijn rechtvaardig volk, dat Hij Jeschurun noemt en het volk van God is. Zij hebben zich afgescheiden van alles, was tot Satan's organisatie behoort, zijn onderwezen in de verborgen dingen des Allerhoogsten, welke onderwijzing zij ontvangen in de schuilplaats of tempel, en nu worden zij uitgezonden, om moedig Zijn naam te verkondigen. Dit is het volk Gods, dat op aarde is en nu in het verbond voor het koninkrijk opgenomen is. Deze eischen en zegeningen, die in het verbond voor het koninkrijk voorschaduw werden, werden van tevoren geschreven, om de troost en hoop van God's getrouw volk te vermeerderen. (Romeinen 15: 4) Speciaal te hunner vertroosting en opdat zij gesterkt mogen worden liet Jehova voor het getrouwe overblijfsel deze kostbare woorden schrijven: „Niemand is als de God van Jesjurun, rijdende langs de hemelen u ter hulp, langs het zwerk in zijne majesteit. Een toevlucht is de God uit den voortijd, een schuilplaats is er onder de overoude armen. Hij verdreef den vijand voor u uit en zeide: Verdelf! Zoo kwam Israël onbezorgd te wonen, afgezonderd Jakobs bron, in een land van koorn en most; ook doet zijn hemel dauw druppelen. Heil u, Israël! wie is als gij, een volk, gered door Jehova, het schild dat u hulp brengt, het zwaard dat u majesteit verleent; zoo zullen dan uw vijanden u vleien, en gij

zult treden over hun hoogten.” — Deut. 33: 26–29,
Leidsche vertaling.

Verwantschap

De ééne allerbelangrijkste bedoeling van Jehova is de rechtvaardiging van Zijn naam, opdat de geheele schepping moge erkennen en weten, dat Hij God is en dat indien schepselen willen leven, zij in overeenstemming met Hem, den Heilige, moeten zijn. Daarom staan alle verbonden van Jehova met elkander in verband. Toen Lucifer opstandig werd en den mensch op den weg der zonde leidde, verklaarde Jehova, dat Hij vijandschap zou zetten tusschen het zaad der vrouw (God's vrouw, een beeld van Zijn organisatie) en het zaad van Satan, en dat het zaad van God's vrouw tenslotte zou overwinnen ter rechtvaardiging van God's grooten naam. (Gen. 3: 15) Deze uitspraak was feitelijk een verbond van Jehova, omdat het een uitdrukking van Zijn voornemen was, welk voornemen onveranderlijk is. Christus Jezus, het zaad der belofte, zal volkomen triomfeeren over Satan en zijn organisatie tot heerlijkheid van Jehova God.

Het eeuwige verbond, dat God met Noach sloot betreffende de heiligheid van het leven, was een verklaring van Zijn voornemen, waarin aan de geheele schepping getoond werd, dat Jehova de Levengever, de alleen ware en almachtige God is en dat niemand het recht heeft, zonder de toestemming van Jehova het leven te ontnemen en dat niemand anders leven kan geven. Dit verbond is een rechtvaardiging van Jehova's heiligen naam. — Genesis 9: 1–12.

Jehova bracht Abraham in het land Kanaän en gebruikte hem daar om Hemzelf voor te stellen. Abraham's vrouw stelde daar God's organisatie voor, terwijl hun zoon Izaäk een voorstelling was van het „Zaad der belofte”, dat God als Zijn rechtvaardiger zou ge-

bruiken. De zegeningen der menschen, die door den Rechvaardiger en Verlosser tot hen zouden komen, zouden dus noodzakelijkerwijze ondergeschikt zijn aan de rechtvaardiging van Jehova's naam, als het gevolg, dat uit de oorzaak voortkomt, omdat leven voor de gehoorzamen zou bewijzen, dat Jehova's naam leven waarborgt en dat Hij op aarde menschen kan stellen, die hun onkreukbaarheid jegens Hem zullen handhaven en op de door Hem bepaalde wijze het leven ontvangen. Jehova stond Satan niet toe, Job te doden, toen dat groote drama zich met hem afspeelde. (Job 2: 6) Indien Job toen gedood zou zijn, dan had hij niet verder in dit profetische beeld gebruikt kunnen worden. De opoffering van Izaäk als slachtoffer door Abraham voorschaduwde, dat God Zijn geliefden Zoon door Satan zou laten doden en dat Jehova Zijn oppermacht en de rechtvaardiging van Zijn naam zou toonen door Zijn geliefden Zoon uit den dood op te wekken. Dat was een overwinning voor Jehova en een rechtvaardiging voor Zijn naam. God bepaalde, dat de dood van Christus Jezus, Zijn geliefden Zoon, het rantsoen of den loskoop prijs voor den mensch zou verschaffen; maar deze goedheid en goedertierenheid jegens de menschheid is ondergeschikt aan de rechtvaardiging van Jehova's naam. Al degenen die gelooven in den Heere Jezus Christus en hem gehoorzamen en die leven ontvangen, zullen een rechtvaardiging van Jehova's naam en woord zijn.

Het Abrahamietische verbond is derhalve God's onveranderlijke uitdrukking van Zijn voornemen om een zaad voort te brengen, welk zaad Zijn geliefde Zoon is, die zijn onkreukbaarheid jegens God zou handhaven en die op grond van zijn trouw tot den dood de hoogste plaats in Zijn geheele organisatie zou ontvangen, de groote Hoogepriester van Jehova en de Rechvaardiger van Zijn heiligen naam zou wor-

den. De opstanding van Jezus uit den dood, zijn verhooging en het geven aan hem van een naam, die boven de geheele schepping is, en de verklaring van Jehova, dat alle knie zich voor hem zal buigen en iedere tong zijn naam zal belijden, tot heerlijkheid Gods, is een overtuigend bewijs, dat het voornaamste doel van het Abrahamietische verbond is, om aan te toonen, dat Jehova de alleen ware en almachtige God is, de Gever van iedere goede en volkomen gave. Zijn voorziening om leven te geven aan de gehoorzamen van het menschelijk geslacht door Christus Jezus is van ondergeschikt belang tegenover de rechtvaardiging van Zijn naam. Er is geen reden, waarom Jehova een verbond zou sluiten om eenig schepsel leven te geven, daarentegen bestaat er alle reden, waarom Hij een verbond zou sluiten, dat wil zeggen, duidelijk Zijn voornemen zou kenbaar maken, om Zijn naam te rechtvaardigen; en zulks is dan ook het doel van Zijn verbond.

Daarna bereidde Jehova alles in Egypte voor om een beeld te maken, waardoor Zijn voornemen om Zijn naam te rechtvaardigen zou aangetoond worden. (2 Sam. 7: 23) De bijeenvergadering en afzondering van een volk voor Zichzelf heeft niet slechts ten doel, het te redden, maar opdat Hij een volk voor Zijn naam mocht hebben; en hun redding hangt af van hun gehoorzaamheid bij de vervulling van de hun opgelegde verplichtingen. Alvorens Hij het ‚Zaad der belofte‘ zou voortbrengen, toonde Jehova, op welke wijze Hij een volk voor Zijn naam zou aannemen, en dit deed Hij door middel van het verbond, dat in Egypte gesloten en op Sinaï bekrachtigd werd. De onvolkomen en zondige natie Israëls kon geen volk zijn, dat geheel voor Jehova's naam was, voordat het beloofde Zaad gekomen zou zijn; daarom werd het wetsverbond toegevoegd „om der overtredingen wil

[dat wil zeggen terwille van hun onvolmaaktheid en zonde], totdat het zaad [Christus Jezus] zou komen, aan hetwelk de belofte gedaan was". (Gal. 3: 17, 19) Izaäk, de zoon van Abraham, was een beeld van Christus Jezus, den geliefden Zoon Gods, die het ‚Zaad van belofte‘ is. Hij moest komen, alvorens er een volk voor Jehova's naam uitverkozen kon worden.

Toen Christus Jezus kwam, werden de weinige Joden die getrouw waren en zijn Woord aannamen en gehoorzaamden, van Mozes, den middelaar van het wetsverbond, op Christus overgedragen, en alle andere Israëlieten werden verworpen. Jehova sloot met Christus Jezus het nieuwe verbond, opdat Hij door middel hiervan zou bewerkstelligen, wat het oude wetsverbond niet bereikt had, namelijk om uit de natiën een volk voor Zijn naam aan te nemen, dat God geheel toegewijd moest zijn. Het nieuwe verbond was de uitdrukkelijke wil of het voornemen van Jehova, dat Hij uit de natiën een volk voor Zijn naam zou aannemen, en dat verbond is het middel, dat door Jehova gebruikt wordt, om Zijn voornemen ten uitvoer te brengen.

Het nieuwe verbond is niet een middel om leven aan wie dan ook te geven, maar degenen die in het verbond opgenomen worden, moeten eerst een voorwaardelijk recht op leven hebben, en indien zij den Heer getrouw zijn, ontvangen zij onvoorwaardelijk het eeuwige leven. Deze trouw moet bewezen worden, nadat zij in het nieuwe verbond opgenomen zijn. Al degenen die in het nieuwe verbond gebracht worden, moeten eerst onvoorwaardelijk overeenkomen om den wil Gods te doen, gegrond op hun geloof en hun handelwijze ten aanzien van het vergoten bloed van Christus Jezus als den loskoop prijs voor den mensch als het eenige middel, waardoor de mensch

leven kan verkrijgen. Aldus door het geloof gerechtvaardigd en vervolgens door den geest Gods verwekt zijnde, komen al dezulken onder de bepalingen van het nieuwe verbond, en degenen, die zich dan getrouw betoonen tot aan de komst van Christus Jezus tot den tempel ten oordeel en die bij dat oordeel goedgekeurd worden, behooren tot het volk dat uit de natiën voor Jehova's naam genomen wordt, en het nieuwe verbond wordt daar ten aanzien van hen bekrachtigd, en dezulken worden dan in het verbond voor het koninkrijk opgenomen.

Jehova God sloot met David een verbond voor het koninkrijk. (2 Sam. 7: 16) In dat verbond voor-
schaduwde David Christus Jezus, dien Jehova tot Koning gemaakt heeft. „Ik heb een verbond gemaakt met mijnen uitverkorene, Ik heb mijnen knecht David gezworen: Ik zal uw zaad tot in eeuwigheid bevestigen, en uwen troon opbouwen van geslacht tot geslacht. Ik zal hem mijne goedertierenheid in eeuwigheid houden, en mijn verbond zal hem vast blijven. En Ik zal zijn zaad in eeuwigheid zetten, en zijnen troon als de dagen der hemelen. Ik zal mijn verbond niet ontheiligen, en hetgeen dat uit mijne lippen gegaan is, zal Ik niet veranderen.” (Ps. 89: 4, 5, 29, 30, 35) Hier is de onveranderlijke verklaring van Jehova's voornemen om Zijn koninkrijk met Zijn geliefden Zoon op den troon te vestigen. Later zeide Jezus zijn discipelen, dat Jehova met hem een verbond gesloten had voor het koninkrijk en dat degenen die uitverkoren waren voor Jehova's naam en die getrouw zouden blijven, met hem een aandeel zouden hebben in dat koninkrijk. (Lucas 22: 28-30) Het nieuwe verbond was derhalve Jehova's middel, dat Hij gebruikte om een volk voor Zijn naam aan te nemen, opdat degenen die aldus uitverkoren waren en hun trouw aan den dag zouden leggen, in het verbond voor het

koninkrijk mochten opgenomen en een deel van het koninkrijk zouden worden.

In Moab sloot Jehova het verbond met Zijn uitverkoren volk, dat veertig jaren geleden uit Egypte gebracht was, en dat verbond in Moab voorschaduwde het verbond voor het koninkrijk. Jezus, geboren uit een vrouw en onder de wet, was niet een zoon van de wet, maar hij was en is de Zoon Gods. Hij hield de bepalingen van het in Moab gesloten verbond, en Jehova maakte hem den grooten Profet, voor welchen Mozes gebruikt werd om hem te voorschaduwen.

Om verder de verwantschap tusschen het in Moab gesloten verbond en het koninkrijksverbond aan te toonen, citeerde Jezus, toen hij door Satan verzocht werd, een gedeelte van God's woorden, die Mozes in het boek Deuteronomium opteekende. Toen Satan de onkreukbaarheid van Jezus in twijfel trok, haalde hij Deuteronomium 8: 3 aan. „Doch hij antwoordende, zeide: Daar is geschreven: De mensch zal bij brood alleen niet leven, maar bij alle woord dat door den mond Gods uitgaat.” (Matth. 4: 4) Bij de tweede verzoeking deed Jezus een aanhaling uit Deuteronomium 6: 16. „Jezus zeide tot hem: Daar is wederom geschreven: Gij zult den Heere uwen God niet verzoeken.” (Mattheüs 4: 7) Toen hij door den Duivel voor de andere verzoeking gesteld werd, citeerde hij uit Deuteronomium 6: 13. „En Jezus antwoordende, zeide tot hem: Ga weg van mij, satan; want daar is geschreven: Gij zult den Heere uwen God aanbidden, en hem alleen dienen.” (Lucas 4: 8) Bij andere gelegenheden haalde Jezus de woorden van de profetie, die in Deuteronomium opgeteekent staat, aan en hiervoor wordt verwezen naar Mattheüs 5: 31, 33, 38 en Marcus 10: 4. Toen Jezus de woorden betreffende de bijeenvergadering van God's uitverkorenen sprak, had hij daarbij klaarblijkelijk de woorden van Mozes in

den zin, die geschreven staan in Deuteronomium 30: 4. — Mattheüs 24: 31 en Marcus 13: 27.

Het verband van het wetsverbond, dat in Egypte gesloten en op Sinaï bevestigd werd, tot het verbond van getrouwheid, dat in het land van Moab gesloten werd, voorschaduwte treffend het verband van het nieuwe verbond, dat in het tegenbeeldige Egypte gesloten en op den berg Zion bevestigd werd, tot het verbond van het koninkrijk, welk laatste verbond absolute trouw aan de zijde van degenen eischt, die uiteindelijk een aandeel in het koninkrijk van Christus Jezus zullen hebben. (Deut. 29: 1; Lucas 22: 14–20, 28–30) Bij de instelling van het Avondmaal verklaarde Jezus tegenover zijn discipelen, dat het nieuwe verbond gesloten was en dat hij hen uitnoodigde, er een aandeel in te hebben, en toen en daarna zeide hij hun, dat Jehova met hem een verbond voor het koninkrijk gesloten had, en zijn woorden tot zijn discipelen toonen aan, dat getrouwheid de voornaamste eisch is voor degenen die in het verbond voor het koninkrijk gebracht worden. Het nieuwe verbond is het werktuig van God, dat Hij gebruikt om uit de wereld een volk aan te nemen, dat getuige voor Zijn naam zal zijn; terwijl het verbond voor het koninkrijk Zijn voorbereidende maatregel is om degenen die in het verbond opgenomen worden en die Jehova's getuigen zijn, de gelegenheid te verschaffen, hun trouw tot den dood toe te bewijzen. — Openbaring 2: 10.

Het verband van het nieuwe verbond tot het Abrahamietische verbond en het verbond voor het koninkrijk schijnt duidelijk voorschaduwd te worden door den efod en den borstlap van den zinnebeeldigen hooge priester, die bij natuurlijk Israël dienst deed. „En zullen den efod maken van goud, hemelsblauw en purpur, scharlaken en fijn getweerd linnen, van

het allerkunstelijkste werk. Hij zal twee samenvoegende schouderbanden hebben aan zijne beide einden, waarmede hij samengevoegd zal worden. En de kunstige riem zijns efods, die op hem is, zal zijn gelijk zijn werk, van hetzelfde, van goud, hemelsblauw, en purpur, en scharlaken, en fijn getweerd linnen. En gij zult twee sardonysteenen nemen, en de namen der zonen Israëls daarop graveeren: zes van hunne namen op eenen steen, en de zes overige namen op den anderen steen, naar hunne geboorten." — Ex. 28: 6-10.

Aäron de hoogepriester droeg op zijn schouders hangend den efod. Het voorste gedeelte van den efod stelde het Abrahamietische verbond voor. Het achterste gedeelte van den efod schijnt duidelijk het nieuwe verbond af te beelden, waarin de kinderen Gods gebracht worden, nadat zij een verbond met offerande gesloten hebben, welk verbond gesloten wordt ten tijde van hun wijding. (Psalm 50: 0) Het nieuwe verbond is het middel, dat gebruikt wordt om uit de natiën een getrouwe groep menschen te verzamelen, die door aanneming een deel van het zaad van het Abrahamietische verbond worden.

Betreffende den borstlap des gerichtts staat geschreven: „Gij zult ook een borstlap des gerichtts maken, van het allerkunstelijkste werk, gelijk het werk des efods, zult gij hem maken: van goud, hemelsblauw, en purpur, en scharlaken, en van fijn getweerd linnen zult gij hem maken; vierkant zal hij zijn, en verdubbeld: een span zal zijne lengte zijn, en een span zijne breedte. En gij zult vervullende steenen daarin vullen, vier rijen steenen; eene rij van een sardis, een topaas en een karbonkel: dit is de eerste rij; en de tweede rij van een smaragd, een saffier en een diamant; en de derde rij een hyacinth, agaath en amethyst; en de vierde rij van een turkoois, en een sardonix, en een jaspis; zij zullen met goud

ingevat zijn in hunne vullingen. En deze steenen zullen zijn met de twaalf namen der zonen Israëls, met hunne namen; zij zullen als zegelen gegraveerd worden, elk met zijnen naam: voor de twaalf stammen zullen zij zijn." — Exodus 28: 15–21.

Deze borstlap, die de juweelen droeg, stelde het verbond voor het koninkrijk voor, tot welk koninkrijk de geestverwekten geroepen worden en in welk koninkrijk de getrouwen met Christus Jezus, Jehova's Koning en grooten Hoogepriester, een aandeel zullen hebben. Degenen die in het verbond voor het koninkrijk opgenomen worden, moeten Jehova geheel toegewijd zijn evenals de inscriptie, die op de plaat van zuiver goud, die op den mijter van den hoogepriester gedragen werd, luidde „Heiligheid aan Jehova'. De-zulken zijn Jehova's getrouwe getuigen, die den Koning der eeuwigheid in zijn koninkrijk verkondigen en die hun trouw tot in den dood bewijzen en ten volle ingaan in de erfenis van het Koninkrijk. — Zacharia 9: 16.

Het wetsverbond, dat in Egypte gesloten werd, werd toegevoegd aan het Abrahamietische verbond voor een speciaal doel en voor een vastgestelden tijd, maar bleef in gebreke een volk voor Jehova's naam voort te brengen, dat een deel van het beloofde zaad van Abraham gemaakt zou kunnen worden (Gal. 3: 17–19); daarom werd er een einde aan gemaakt. Onmiddellijk nadat het wetsverbond oud geworden was, werd het nieuwe verbond gesloten, en dit was Jehova's middel dat aan het Abrahamietische verbond toegevoegd of verbonden werd; en door het nieuwe verbond wordt een volk voor Jehova's naam samengebracht en tot getuigen gemaakt om Zijn naam te verkondigen, en de getrouwen zijn degenen die in het verbond voor het Koninkrijk opgenomen worden.

Israël's hoogepriester droeg den efod en den borst-

lap door ketentjes met elkander verbonden op zijn schouder. Zoo draagt ook de groote Hoogepriester van Jehova, namelijk Christus Jezus, de priester in eeuwigheid naar de ordening van Melchizedek, de verplichting voor het Abrahamietische verbond, het nieuwe verbond en het koninkrijksverbond, welke alle Jehova's middelen zijn, die Hij gebruikt om Zijn voornemen ten uitvoer te brengen. Op de schouderstukken van den efod, die dienden om de beide deelen met elkander te verbinden, waren twee onyxsteen en gegraveerd met de namen van de twaalf stammen, en deze waren gevat in gouden monturen. Hierdoor werd voorschaduw, dat de twaalf afdeelingen of stammen van geestelijk Israël, die het volk voor Jehova's naam zijn, de schakel vormen tusschen het Abrahamietische verbond en het nieuwe verbond. Het is daarom duidelijk, dat alle verbonden Jehova's verbonden en Zijn werktuigen zijn, die Hij gebruikt om Zijn wil of voornemen ten uitvoer te brengen en dat de verborgen dingen betreffende dat voornemen bekendgemaakt worden aan degenen die Hem vreezen en die Het getrouw en vreugdevol gehoorzamen. De grootste van al deze dingen die aldus geopenbaard worden, is dat betreffende den heiligen naam van den Allerhoogste, dien Hij nu ten volle zal rechtvaardigen.

Vragen

Hier kunnen eenige geschikte vragen behandeld worden, die belangrijk en een hulp zullen zijn tot het verkrijgen van een beter begrip van Jehova's verbonden; daarom wordt hier eerst de vraag gesteld en laten wij het antwoord daarop onmiddellijk volgen.

Vraag: Welk der verbonden van God is het eeuwige verbond?

Antwoord: Alle eenzijdige verbonden, die Jehova gesloten heeft, zijn eeuwig, omdat zulke verbonden

de verklaring van Jehova betreffende Zijn voornemens zijn en Jehova Zijn voornemens niet verandert. (Mal. 3: 6) Alle verbonden tusschen Jehova en Zijn schepselen zijn eeuwig voor zoover het Jehova's deel ervan betreft.

Vraag: Is het Schriftuurlijk te zeggen, dat het Abrahamietische verbond het Sara-verbond is, en dat dit verbond het zaad der belofte voortbrengt?

Antwoord: Neen, de Schrift spreekt nergens van een „Sara-verbond”. In het Abrahamietische verbond vertegenwoordigde Abraham Jehova God zelf. Daarom is datgene wat het Abrahamietische verbond genoemd wordt de uitdrukking van God's voornemen, en wel zonder voorwaarden, om een zaad voort te brengen, door middel waarvan alle geslachten der aarde gezegend kunnen worden. Jehova verbond aan deze verklaring zijn eed, en, zooals de apostel verklaart, is deze belofte of dit verbond zoowel door Zijn woord als Zijn eed onveranderlijk geworden. (Hebr. 6: 18) Abraham was de vader of levengever van Izaäk, die een zinnebeeld was van het zaad, welk zaad God's Zoon is. God's vrouw is niet Zijn verbond, maar de vrouw stelt God's organisatie voor. Christus Jezus, het zaad der belofte, is het zaad Gods. Het verbond brengt geen zaad voort, maar Jehova door Zijn vrouw, die een beeld is van Zijn organisatie, brengt het zaad voort.

Vraag: Is de gemeente de nakomelingschap of het zaad van het nieuwe verbond of het Abrahamietische verbond?

Antwoord: Het nieuwe verbond brengt geen zaad voort, maar het brengt een volk voor den naam van Jehova voort, dat Jehova als Zijn getuigen gebruikt, en degenen die in het nieuwe verbond zijn en hun trouw bewijzen, neemt Hij op in het koninklijk huis van God's zonen en hierdoor worden zij door aan-

neming een deel van het zaad van Abraham. Dezen zijn niet het zaad van het Abrahamietische verbond of van het nieuwe verbond. Zij zijn het zaad of de kinderen Gods. „Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard wat wij zijn zullen; maar wij weten dat als hij zal geopenbaard zijn, wij hem zullen gelijk wezen; want wij zullen hem zien gelijk hij is.” (1 Johannes 3: 2) Het is niet het verbond, dat het zaad voortbrengt, maar God's vrouw, dat wil zeggen Zijn organisatie; en het leven komt uit Jehova zelf voort.

Vraag: Zeide de apostel Paulus niet, dat Sara een beeld was van het Abrahamietische verbond? En is het daarom dan niet schriftuurlijk om over dat verbond te spreken als het „Sara-verbond”?

Antwoord: Neen, er bestaat niet zoiets als een „Sara-verbond”. Het Abrahamietische verbond is God's verbond. Wat de apostel zeide, was dat Abraham's zoon uit zijn vrije vrouw Sara een beeld was van het Jeruzalem in den hemel, dat wil zeggen Jehova's organisatie, die de moeder van alle kinderen Gods is.

Vraag: Is het nieuwe verbond het verbond der herstelling, dat gedurende de regeering van Christus in werking zal treden en aan de wereld der menschheid leven zal geven?

Antwoord: Neen. Het nieuwe verbond is niet een verbond voor de herstelling van leven en zal niet gedurende de regeering van Christus van kracht en in werking zijn om de menschheid te herstellen.

Vraag: Wat bedoelde dan de apostel Petrus, toen hij zeide: „De hemelen moesten Christus Jezus behouden, tot de tijden der herstelling aller dingen”? Indien dit niet beteekent de herstelling van het geheele menschelijke geslacht, wat wordt er dan met dezen tekst bedoeld?

Antwoord: Zie het volgende hoofdstuk.

HOOFDSTUK XI

ZIJN VERBONDEN

JEHOVA'S onvoorwaardelijke belofte aan Abraham wordt het Abrahamietische verbond genoemd, omdat Abraham diende om Jehova zelf af te beelden, terwijl Sara zijn vrouw diende om Jehova's organisatie, die het zaad voor Zijn doel voortbrengt, af te beelden. Dat is een unilateraal of eenzijdig verbond. Het is een verklaring van het onveranderlijke voornemen van Jehova om een zeker iets te doen. En het resultaat hiervan is in geen enkel opzicht afhankelijk van hetgeen de mensch Abraham of eenig ander schepsel mocht doen of nalaten te doen. Dat is het verbond, dat God's voorziening voor den mensch aankondigt om leven te verkrijgen, omdat daarin duidelijk verklaard wordt: „In uw zaad zullen alle volkeren der aarde gezegend worden.” (Gen. 22: 18) De zegeningen van de geslachten of volken der aarde beteekent, dat God hun gelegenheid zal geven het leven te verkrijgen, en deze gelegenheid moet komen op de door Hem bepaalde wijze, namelijk door het beloofde zaad, namelijk Christus Jezus.

Petrus legde Jezus terwille van zichzelf en de andere apostelen een vraag betreffende hun toekomstig werk voor. „En Jezus zeide tot hen: „Voorwaar ik zeg u, dat gij die mij gevolgd zijt, in de wedergeboorte, wanneer de Zoon des menschen zal gezeten zijn op den troon zijner heerlijkheid, dat gij [die alles verlaten hebt] ook zult zitten op twaalf tronen, oordeelende de twaalf geslachten Israëls.” Deze woorden schijnen uitsluitend op de twaalf apostelen betrekking te hebben, omdat hier slechts twaalf tronen genoemd worden. Het oordeelen van de twaalf geslachten Israëls heeft

klaarblijkelijk in de eerste plaats betrekking op het huis Gods, namelijk geestelijk Israël, met inbegrip van al degenen die beleden hebben, dat zij navolgers van Christus Jezus zijn. „Het oordeel beginne van het huis Gods.” (1 Petr. 4: 17) „Wij zullen allen voor den rechterstoel van Christus gesteld worden.” — Rom. 14: 10.

Het werk van het oordeelen der geestelijke Israëlieten, zoowel van de waren als de voorgewenden, is een rechtvaardigingswerk, dat zijn hoogtepunt bereikt in den strijd van dien grooten dag des Almachtigen Gods. Daarna volgt overeenkomstig God's belofte ‚de zegening van alle geslachten der aarde’, die zich in gehoorzaamheid aan den Koning onderwerpen. Deze zegeningen moeten noodzakelijkerwijze ook het oordeel van ieder lid van de menschheid insluiten, en de gehoorzamen zullen de zegeningen van het eeuwige leven van Jehova, den Gever, door Christus Jezus ontvangen. Dit is geen „herstelling”, maar het is de gift van het leven en alle daarmede gepaard gaande zegeningen voor de gehoorzamen van de menschheid, welke zegeningen ontvangen worden door ‚het zaad der belofte’. — Rom. 6: 23; Gen. 12: 3; 22: 18.

De Schrift onthult niet, dat God een verbond met de schepselen der menschen gemaakt heeft of ooit zal maken om hen te herstellen. Na Adam's ontaarding was niemand van zijn nakomelingschap waardig om een verbond met God te sluiten. Allen waren geboren zondaren, en God kon geen verbond of overeenkomst sluiten met eenig schepsel, dat een zondaar is. Ieder schepsel, dat met Jehova een verbond sluit, moet voor God kunnen bestaan, hetgeen beteekent, dat het schepsel daadwerkelijk gerechtvaardigd moet zijn of op grond van zijn geloof rechtvaardig gerekend wordt. Het nieuwe verbond werd met Christus Jezus gesloten en later slechts met degenen die, nadat zij geloof uit-

geoeffend hadden in het vergoten bloed van Christus Jezus, een verbond gesloten hebben om den wil Gods te doen, waardoor zij een overeenkomst met offerande aangegaan zijn, en die toen gerechtvaardigd werden. God heeft uitdrukkelijk bepaald, dat slechts degenen van het menschelijk geslacht leven zullen verkrijgen, die werkelijk geloof hebben in het bloed van Christus Jezus. Waarom zou God dan een verbond sluiten, zelfs met een middelaar, om zulke schepselen leven te geven, als Hij toch reeds bepaald had, dat „leven de gift van God is door Jezus Christus onzen Heer”? — Rom. 6: 23.

„Wederoprichting” of „Herstelling”

Het woord „wederoprichting” of „herstelling”, zooals de Leidsche vertaling het weergeeft, komt slechts eenmaal in dat gedeelte van de Schrift, dat na de komst van Jezus op aarde geschreven werd en dat wij gewoonlijk het Nieuwe Testament noemen, voor, en wel in Handelingen 3: 21. Het woord „wederoprichting” of „herstelling” daar is afgeleid van het grondwoord, dat in Marcus 9: 12 met „wederoprichting” vertaald wordt. Dat woord „wederoprichting” beteekent het opbouwen van iets dat reeds bestaan heeft. De menschelijke schepselen, die in zonde geboren werden tengevolge van Adam's zonde, hadden nimmer eenig recht om te bestaan. Hun korte bestaan werd door Jehova geduld. Het feit, dat God in een weg voorzien heeft, waarlangs zulke schepselen het leven door Christus Jezus kunnen ontvangen, is een bewijs, dat zulke schepselen uit zichzelf geen recht hebben om hersteld te worden; en zelfs al zouden zij hersteld worden tot het bestaan, wat zij gehad hebben, zou zulks voor hen ongewenscht zijn. Menschelijke schepselen hebben een verlangen naar het leven, en zij hebben een zekere mate van leven,

12

en nadat zij een korten tijd bestaan hebben, sterven zij. Het vergoten bloed van Christus Jezus is de loskooprijks voor de menschheid, en hij is de levengever voor degenen die hem gelooven en gehoorzamen. Hieruit volgt dus, dat de gift van het leven niet een wederoprichting of herstelling is, maar een gift.

Eenige der getrouwe discipelen waren met Jezus op den berg, waar hij voor hen van gedaante veranderd werd: „Hun verscheen Elia met Mozes in gesprek met Jezus.” (Marcus 9: 4) Bij deze gedaanteverandering stelde Elia Christus Jezus voor, die een speciaal werk in verband met het koninkrijk verrichtte, hetgeen op een zeker tijdstip eindigde, namelijk het werk der ‚wegbereiding voor den Heer’; en Mozes stelde Christus Jezus, den grooten Profeet, Priester en Koning en die dus de Uitvoerende Dienaar van Jehova is, voor. Deze gedaanteveranderingsscène had betrekking op God’s koninkrijk onder Christus Jezus, Zijn machtigen Rechtvaardiger. Dit wordt duidelijk gemaakt door de woorden in dit verband: „Uit de wolk [symbool voor te tegenwoordigheid van Jehova] klonk het: Dit is mijn geliefde Zoon; hoort naar hem.” (Marcus 9: 7) Dat wil zeggen, dat deze dramatische gedaanteverwisseling Christus Jezus, den geliefden Zoon Gods „Zijn grooten Hoogepriester” afbeeldde, dien alle menschen moeten gehoorzamen, omdat God hem uitgezonden heeft om Zijn rechtvaardiger te zijn en Zijn voornemen ten uitvoer te brengen.

Er staat geschreven, dat „Elia eerst komt en alles herstelt”. Heeft dit betrekking op de wederoprichting van het menschelijk geslacht gedurende de duizendjarige regeering van Christus? Neen; maar het heeft betrekking op de herstelling van datgene wat eens onder de Israëlieten bestaan heeft en verloren gegaan

is, namelijk de zeer belangrijke leerstellingen betreffende Jehova's naam en Zijn Koninkrijk.

Toen de discipelen van den berg kwamen, waar Jezus zich voor hen van gedaante verwisseld had, spraken zij over hetgeen zij gezien en gehoord hadden, en zij stelden aan Jezus deze vraag: „De schriftgeleerden zeggen immers dat Elia vooraf moet komen? En hij zeide tot hen: Elia zal wel eerst komen en alles wederoprichten; en het zal geschieden gelijk geschreven is van den Zoon des menschen, dat hij veel lijden zal en veracht worden.” (Marcus 9: 11, 12) In dezen tekst en andere Bijbelsche teksten, die hiermede in onmiddellijk verband staan, worden zoowel Johannes de Dooper als Jezus geïdentificeerd, evenals een werk, dat door hen verricht werd. Betreffende Johannes den Dooper zegt de profetie: „En hij zal vóór Hem [den Messias] heengaan in den geest en de kracht van Elia, . . . om den Heere te bereiden een toegerust volk.” (Lucas 1: 17) In antwoord op een vraag haalt Johannes de Dooper een gedeelte aan uit de profetie van Jesaja betreffende zichzelf, namelijk: „Ik ben de stem des roependen in de woestijn: Maakt den weg des Heeren recht.” (Joh. 1: 21-23) Johannes vervulde in zekere mate de profetie betreffende Elia uitgesproken, maar Christus Jezus zelf moest deze profetie in haar volheid vervullen, gelijk andere teksten aantonen. (Maleachi 3: 1; 4: 5, 6) Deze profetieën betreffende de herstelling hadden betrekking op het herstel der groote waarheden, die de Israëlieten verloren hadden, namelijk: Dat Jehova de alleen ware God is en dat Hij door middel van Zijn koninkrijk zichzelf een naam zou maken.

De woorden van Marcus 9: 12: „De Zoon des menschen . . . moet veel lijden en veracht worden”, toonen aan, dat de volledige vervulling van de profetie betreffende Elia voorafgegaan moet worden door

het lijden van Christus Jezus, hetgeen alles behoort tot de rechtvaardiging van Jehova's naam. Jezus onderging den dood, werd uit den dood opgewekt en ging heen om het koninkrijk te ontvangen, aan de op-richting waarvan het herstellingswerk moest voorafgaan, welk herstellingswerk het herstel betreft van de groote waarheden voor zijn ware navolgers, die voor hen verborgen of verloren gegaan waren, en om een volk voor God's doel voor te bereiden.

De sleutel tot kennis en inzicht van God's voornemen is onzelfzuchtige toewijding aan Jehova, den eenigen en alleen waren God, en ijver bij het vervullen van den wil des Allerhoogste. Toen Jezus op aarde kwam, was er weinig of geen kennis en begrip van Jehova's voornemen, omdat de zelfzuchtige leiders van Israël den sleutel der kennis verloren en van anderen, die de waarheid zouden willen hooren, weggenomen hadden. Het was de dure plicht van de schriftgeleerden en Farizeërs om het volk betreffende de uitdrukking van den wil Gods te onderwijzen, maar zij waren in gebreke gebleven, zulks te doen en hadden zich overgegeven aan dwaze en zelfzuchtige ceremoniën. Om deze reden laakte Jezus hen in de meest nadrukkelijke bewoordingen. (Luc. 11: 42-53; Matth. 23: 13-33) Door al Zijn profeten had Jehova Zijn voornemen te kennen gegeven om een naam voor zichzelf te maken en Zijn koninkrijk onder den Messias op te richten, teneinde dat voornemen te bereiken. Op grond van hun zelfzucht waren de leiders in Israël voor deze waarheden verblind en het koninkrijk be- teekende niets voor hen. Om deze reden zeide Jezus tot hen: „Het Koninkrijk Gods zal van u weggenomen worden, en aan een volk gegeven [worden] dat zijne vruchten voortbrengt.” (Matth. 21: 43) Zij droegen de vruchten van het koninkrijk, namelijk God's woord

der waarheid, niet tot het volk, maar verkondigden hun eigen zelfzuchtige leerstellingen.

Door Zijn profeet had Jehova de komst van Elia, die een voorbereidend werk vóór „dien grooten en verschrikkelijken dag des Heeren” doen zou, voorzegd. (Mal. 3: 1; 4: 5, 6) Ongetwijfeld is Christus Jezus zelf de boodschapper en tegenbeeldige Elia, die in deze profetie genoemd wordt, en die een zeker voorbereidend werk voor den grooten en verschrikkelijken dag van Jehova moet doen. Deze profetie moet kort voor Armageddon in vervulling gaan. Johannes de Dooper vervulde dit deel van de profetie niet, maar hij vervulde slechts een deel van de profetie in het klein. Hij legde den nadruk op het Koninkrijk, toen hij tot de Israëlieten zeide: „Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen.” (Matth. 3: 2) Christus Jezus nam het werk op, dat Johannes niet beëindigd had, en hij begon zijn dienst met precies dezelfde woorden, die ook door Johannes gebezigd waren, namelijk: „Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen.” (Mattheüs 4: 17) Johannes bereidde de Joden erop voor, den Messias, den Koning, te ontvangen en Jezus Christus bereidde een volk voor Jehova's naam.

Het allerbelangrijkste in den dag van Johannes en ook nadien is het Koninkrijk, omdat dat het middel is, dat voor de rechtvaardiging van Jehova's naam gebruikt zal worden. Alle gelijkenissen van Jezus leggen den nadruk op het koninkrijk Gods en op de waarheid, dat God's naam geëerd moest worden. De gedaanteverwisseling op den berg was een manifestatie van God's voornemen om dat koninkrijk op te richten. Jezus prentte zijn getrouwe navolgers de belangrijkheid van het Koninkrijk in. Verder legde hij den nadruk op het Koninkrijk, toen hij hun zeide, dat hij moest heengaan om het Koninkrijk te ont-

vangen, en dat hij zou wederkeeren en zijn getrouwe navolgers, namelijk degenen die zijn verschijning en zijn koninkrijk zouden liefhebben, tot zich zou vergaderen. De discipelen legden den nadruk op de waarheid van en betreffende het Koninkrijk, maar korten tijd, nadat zij gestorven waren, werden zelfzuchtige mannen leiders in de gemeente, en op grond van hun zelfzucht verloren zij den sleutel der kennis en namen hem van anderen weg. Te bestemder tijd gebod Jehova Christus Jezus, den Grooteren Elia, een voorbereidend werk te doen, namelijk om een volk te bereiden, dat het koninkrijk zou erkennen en er een waardeering voor zou hebben. Bij het verrichten van dit voorbereidende werk gebruikte de Heer de gewijden, om een afgezants- of getuigeniswerk te doen, en dit werk betrof de herstelling der waarheid voor de navolgers van Christus Jezus.

Dit voorbereidend werk moest gedaan worden, voordat Jehova's Boodschapper of Engel tot den tempel zou komen, zooals geschreven staat: „Zie, Ik zend mijnen Engel die voor mijn aangezicht den weg bereiden zal; en snellijk zal tot zijnen Tempel komen die Heere dien gijlieden zoekt, te weten de Engel des verbonds, aan welken gij lust hebt; zie, hij komt, zegt de Heere der heirscharen.” (Mal. 3: 1) Het voorbereidingswerk, waarop in deze profetie betrekking genomen wordt, diende niet ter voorbereiding van een volk voor den hemel, ofschoon degenen die hun onkreukbaarheid zouden handhaven en getrouw zouden voortgaan, hun uiteindelijke beloning in den hemel zullen ontvangen. Het werk betreft de voorbereiding van een volk voor Jehova's naam, welk volk een bijzonder getuigeniswerk moet verrichten, nadat zij uit de wereld genomen en toebereid zijn. Hieruit blijkt nu duidelijk, dat het degenen zijn, die ,zijn ver-

schijning en zijn koninkrijk liefhebben', die voor den naam van Jehova toebereid worden.

Het herstellingswerk, dat door Jezus in Marcus 9: 12 genoemd wordt was niet een werk, dat de herstelling of oprichting van het koninkrijk betrof, maar het was een herstelling der waarheden van en betreffende het koninkrijk voor de getrouwen. In den tijd van dat voorbereidende werk werden de valsche leerstellingen der drieënhed en der eeuwige pijniging geheel weggenomen en er werd erkend, dat er slechts één ware en almachtige God en één Heer en Heiland, namelijk Christus Jezus is, die de Koning is. Maar de groote openbaring der profetie, die geen herstellingswerk is, wordt aan het volk Gods gegeven, nadat de Heere Jezus tot den tempel gekomen is en nadat de bijeenvergadering der getrouwen tot hem in den tempel plaatsgevonden heeft. Het was sedertdien, dat de getrouwen geleerd hebben, dat er een verschil bestaat in het werk, dat voorschaduwd werd door Elia en dat voorschaduwd werd door Elisa. Uit de woorden van Marcus blijkt duidelijk dit verschil, namelijk, „Elia zal wel eerst komen en alles wederoprichten”, als men deze vergelijkt met de beteekenis van de woorden, die de apostel Petrus uitsprak betreffende de wederoprichting aller dingen, die voorzegd is door den mond van alle profeten.

Tijden van Verkwikking

Aangezien het woord „herstellen” dat door Jezus in den voorafgaanden tekst gebezigd werd, onmiddellijk verband houdt met het woord „wederoprichting”, dat later gebezigd wordt, is het geheel op zijn plaats, dat dit onderwerp besproken wordt. In de eerste dagen van de gemeente gebruikte de apostel Petrus het woord „wederoprichting”, en gedurende vele jaren zijn wij van meening geweest, dat de apostel daarmede

de herstelling van de wereld der menschheid gedurende de duizendjarige regeering van Christus bedoelde, en dat deze herstelling beteekende het geven van leven aan menschelijke schepselen. In het licht der waarheid, dat sedert de komst van Christus Jezus tot den tempel geopenbaard is, schijnt deze gevolgtrekking betreffende de herstelling der menschheid niet door de Schrift bevestigd te worden. Wat is dan de beteekenis van de woorden van den apostel Petrus: „Jezus, die in den hemel moest verblijfhouden tot de tijden van de herstelling aller dingen, waarvan God bij monde van Zijn heilige profeten van oudsher gesproken heeft”? — Handelingen 3: 21.

Petrus sprak onder inspiratie van den heiligen geest, en de volle aandacht dient aan al zijn woorden geschonken te worden, die hij in verband met het woord „wederoprichting”, dat hij daarin bezigt, geuit heeft. In Handelingen 3: 19 spreekt de apostel van „tijden van verkwikking, die voor het aangezicht van Jehova zullen komen”. De hier genoemde tijd is klaarblijkelijk de tijd, waarin Jehova Zijn aangezicht keert tot en Zijn aandacht schenkt aan den opbouw van Zion, zooals door Zijn profeet geschreven werd: „Als de Heer Zion zal opbouwen, zal Hij in Zijn heerlijkheid verschijnen.” (Ps. 102: 17) Jehova verschijnt in Zion in de vertegenwoordigende hoedanigheid van Zijn grooten Hoogepriester, Christus Jezus; vandaar dat er geschreven staat: „En Hij gezonden zal hebben Jezus Christus, die u te voren gepredikt is.” (Hand. 3: 20) In het voorafgaande negentiende vers van dat hoofdstuk verklaart de apostel, dat „uwe zonden mogen uitgewischt worden, wanneer de tijden der verkoeling zullen komen van het aangezicht des Heeren”. Klaarblijkelijk hebben deze laatstgenoemde woorden betrekking op het reinigings- en louteringswerk, dat door Jezus in den tempel verricht wordt,

opdat de gereinigden den Heer een offer in gerechtigheid mogen brengen. (Mal. 3: 3) Na dit reinigingswerk, en derhalve hiermede gepaard gaande, komt er groote verkwikking voor de gereinigden. Dit heeft geen betrekking op de reiniging van geërfde zonden, maar een reiniging van de zonden, die de gemeente bij de komst van den Heere Jezus tot den tempel aankleefden.

Nadat deze goedgekeurden of gereinigden de reiniging ondergaan hebben, worden zij bedekt met den mantel der gerechtigheid en ontvangen zij de kleederen des heils, waardoor zij zeer verkwikt worden en zich verheugen. (Jes. 61: 10) Deze goedgekeurden gaan op uitnoodiging van Christus Jezus in de vreugde des Heeren in. (Mattheüs 25: 21) Zij worden in den tempel gebracht, en het nieuwe verbond wordt ten aanzien van hen bekrachtigd. Het is een tijd van groote verkwikking voor de gereinigden. Deze tijd voor verkwikking kon niet komen, voordat Jezus door Jehova uitgezonden werd om in het midden van zijn vijanden te regeeren, en dit geschiedde in 1914. De tijd van verkwikking kon niet komen dan nadat Jezus uit den hemel wedergekeerd was en zijn getrouwen tot zich genomen had, en hierop wordt de nadruk gelegd door de woorden van den apostel, als hij over Jezus zegt: „Dien de hemel moet behouden tot de tijden der herstelling aller dingen.” Hiermede wordt definitief de tijd der herstelling vastgesteld, namelijk, ten tijde van de komst van den Heere Jezus tot den tempel.

In de dagen van Abraham had God Zijn zinnebeeldig koninkrijk door Melchizedek, „priester des allerhoogsten God”, opgericht, door hem op zijn troon te plaatsen. (Gen. 14: 18; Hebr. 7: 1-4) Dat zinnebeeldige koninkrijk verging, en honderden jaren daarna sloot Jehova een verbond met Zijn volk in Moab,

welk verbond van getrouwheid het verbond voorschaduwde, dat later met Jezus voor het koninkrijk gesloten werd. Dat verbond dat in Moab gesloten werd, toont aan, dat het Jehova's voornemen was om het koninkrijk Gods, dat Hij onder Melchizedek opgericht had, te doen herleven of te herstellen.

Het boek Deuteronomium is de eenige plaats in de door Mozes geschreven profetieën, waarin definitieve aanwijzingen zijn neergelegd voor het volk van en betreffende een toekomstigen Koning en koninkrijk, welke Koning als het tegenbeeld van Mozes moet komen. (Deut. 17: 14-20; 28: 36) Het is waar, dat God in Exodus 19: 6 de Israëlieten gezegd had, dat indien zij Zijn stem zouden gehoorzamen, zij een koninkrijk van priesters en een heilige natie zouden zijn; maar deze natie bleef in gebreke om den Heere God te gehoorzamen, en het is in het boek Deuteronomium, dat daarna geschreven werd, dat op het toekomstige koninkrijk de nadruk gelegd wordt. In het boek Deuteronomium worden het koninkrijk en de dingen die daarmede verband houden, afgebeeld door een rotsgebergte, en Jehova wordt „De Rots” genoemd, hetgeen beteekent de Koning der eeuwigheid. (Deut. 32: 4) Vervolgens wordt in Deuteronomium 33: 5 Zijn koningschap uitdrukkelijk in deze woorden genoemd: „En hij was Koning in Jeschurun, als de hoofden des volk zich vergaderden, te zamen met de stammen Israëls.” Deze profetie toont aan, dat het koninkrijk, dat in Moab voorschaduwd werd, opgericht zou worden in den tijd, waarin de Heere Jezus, de Grootere Mozes, zou verschijnen en God's rechtvaardig volk, Zijn heiligen, tot zich zou vergaderen. — Psalm 50: 5; 2 Thess. 2: 1.

De Israëlieten zagen uit naar de komst van een Koning, omdat alle profeten de komst van den Messias voorzgd hadden; en daarna werd te bestemder tijd

de belofde Koning beperkt tot het huis van Juda, waarover de profeet schreef: „De Heere heeft David de waarheid gezworen, waarvan Hij niet wijken zal, zeggende: Van de vrucht uws lijfs zal Ik op uwen troon zetten.” (Ps. 132: 11) Ongetwijfeld was Koning David een beeld van Jezus Christus, het Hoofd van Zion, de hoofdorganisatie van Jehova. „Want de Heere heeft Sion verkoren, Hij heeft het begeerd tot zijne woonplaats, zeggende: Dit is mijn rust tot in eeuwigheid, hier zal Ik wonen, want Ik heb het begeerd.” (Ps. 132: 13, 14) Andere mannen volgden David als koning van Israëel op, en in het jaar 606 v. Chr. viel het zinnebeeldige koninkrijk der Israëlieten en verdween. Zoodanig was de toestand, toen Jezus bij zijn discipelen was, en zeer terecht stelden zijn discipelen hem na zijn opstanding de vraag: Heere, zult gij in dezen tijd aan Israëel het koninkrijk wederoprichten?” (Hand. 1: 6) Het hier gebezigde woord „wederoprichten” is afgeleid van hetzelfde grondwoord als het woord „wederoprichting”, dat in Handelingen 3: 21 voorkomt, en verbindt dus onmiddellijk de woorden van den apostel betreffende de herstelling van het koninkrijk met de later in den laatst genoemden tekst bedoelde wederoprichting.

De Feiten

De woorden van den apostel Petrus in Handelingen zijn een gedeeltelijke aanhaling van de profetie, die door Mozes uitgesproken werd, en gedeeltelijk zijn eigen woorden, die hij onder inspiratie van den heiligen geest sprak, welke woorden door hem gesproken werden als een profetie, die zich in de toekomst zou vervullen. Voordat deze profetie in vervulling gaat of gegaan is, kan zij niet juist begrepen worden. Het koninkrijk, dat ter rechtvaardiging van Jehova's naam diende, was zinnebeeldig opgericht geweest en

was gevallen, en te bestemder tijd moest het hersteld worden. Christus Jezus is de „Steen uitgehouwen uit den berg” (Dan. 2: 34), de hoofdhoeksteen van Zion, degene die de rechtvaardiger van Jehova’s naam is.

Toen Jezus de natie Israël als koning werd aangeboden, vormde dit het in het klein leggen van den hoeksteen van het koninkrijk, God’s heilige hoofdorganisatie. (Mattheüs 21: 1-11) In 1914 ontving Christus Jezus het koninkrijk en werd door Jehova uitgezonden om te regeeren, en het was toen, dat hij zijn heerschappij begon en Satan en zijn goddelooze bondgenooten uit den hemel wierp. (Psalm 110: 1, 2; Openb. 12: 1-9) In 1918 vergaderde de Heere Jezus de getrouwen van Jehova tot zich en werd daar aan alle belijdende navolgers van Christus Jezus als Koning en de rechtvaardige heerscher der aarde aangeboden, en bovenal als de Rechtvaardiger van Jehova’s naam. Dat vormde het leggen van den hoofdhoeksteen van Zion, en wel in zijn volheid. (Jesaja 28: 16, 17) Hier bij het leggen van den hoofdhoeksteen, de aanbieding van Jezus als Koning, vervulde hij, de groote tegenbeeldige Melchizedek, de volgende profetie: „Verheug u zeer, gij dochter Sions, juich, gij dochter Jeruzalems: Zie, uw Koning zal u komen, rechtvaardig, en hij is een Heiland; arm, en rijdende op eenen ezel, en op een veulen, een jong der ezellenen.” (Zach. 9: 9) Dit was de tijd van groote verheuging, dus een tijd van groote verkwikking. (Zacharia 4: 7; *Preparation*, bldz. 70, 71, 154-161) Ongeveer in dien tijd werden de getrouwen in het verbond voor het koninkrijk opgenomen, welk verbond voorzien was door het verbond van getrouwheid, dat in Moab gesloten werd.

Na de komst van den Heer tot den tempel ontsloot hij de profetieën, die duidelijk werden voor degenen, die zich aan Jehova God hadden toegewijd.

De levende steenen, die toen tot den tempel vergaderd en er een deel van gemaakt werden, doordat zij in dat heilige bouwwerk opgebouwd waren, ontvingen het licht van den tempel en verheugen zich ten zeerste. Het aangezicht van Jehova keerde zich tot hen, en de getrouwen onderscheiden hun Leeraars, Jehova en Christus Jezus, die niet langer op den achtergrond gesteld worden, maar nu openbaar gemaakt worden. (Jes. 30: 20) De „tijden van verkwikking”, die toen begonnen, hebben voortgeduurd en hebben zich over het geheele volk Gods uitgestrekt, en zij worden nu op wonderbaarlijke wijze verkwikt door de ontvouwing der profetieën. Zeer op zijn plaats zijn in dezen tijd de woorden van den psalmist: „Gij richt de tafel toe voor mijn aangezicht, tegenover mijn tegenpartijders; gij maakt mijn hoofd vet met olie, mijn beker is overvloeiende.” (Psalm 23: 5) „Maar Gij zult mijnen hoorn verhoogen gelijk eens eenhoorns; ik ben met versche olie overgoten.” (Ps. 92: 11) Vanaf dien tijd zijn er ‚gezegende tijden’ gekomen voor degenen die in den tempel zijn en getrouw voortgaan. (Dan. 12: 12)

De reden voor zulk een groote vreugde is, dat het „mannelijk kind”, namelijk het koninkrijk, geboren is en door Christus Jezus, den Koning en Uitvoerenden Dienaar van Jehova, opgericht en hersteld is; en zijn getrouwe navolgers, die tot hem vergaderd zijn, hebben uit zijn handen den mantel der gerechtigheid ontvingen en hun ‚zonden zijn uitgewischt’. Volgens de woorden van den apostel was Christus Jezus, die den getrouwen van tevoren gepredikt was, nu gekomen en had zijn getrouwe navolgers tot zich genomen.

De komst van den Heere Jezus tot den tempel kenmerkt het begin van de tijden der wederoprichting aller dingen, die God gesproken heeft door den mond van al zijn heilige profeten van alle eeuw. Dit kon

geen betrekking hebben op de wederoprichting der menschheid tot volmaakt menschelijk leven, omdat zulks niet „het allerbelangrijkste” is; ook hebben niet alle profeten de wederoprichting voorzegd. Alle profeten hebben „deze dagen voorzegd”, namelijk, de dagen van de wederoprichting van het koninkrijk als God's werktuig voor de rechtvaardiging van Zijn naam; en het belangrijkste hierbij is de rechtvaardiging van Zijn naam. De eenige Schriftuurlijke gevolgtrekking, die gemaakt worden kan, is dat „de wederoprichting aller dingen” beteekent de herstelling van God's koninkrijk, dat eens in het klein bestaan heeft, maar gevallen is, en dat nu in zijn volheid opgericht wordt met Christus Jezus, den Hoofdsteen, den grooten Profeet, Priester en Koning op den troon. Onmiddellijk volgend op en in verband met deze verklaring betreffende „de wederoprichting aller dingen” doet de apostel een aanhaling uit de profetie van Deuteronomium 18: 15-18 en toont duidelijk aan, dat Christus Jezus de Grootere Mozes is en dat een ieder, dien hij tot zich vergadert, nu God's grooten Uitvoerenden Dienaar ten volle moet gehoorzamen. Wat de Schrift ook over de redding van het menschelijke geslacht en het tot menschelijke volmaaktheid brengen der gehoorzamen leert, de teksten in Handelingen 3: 19-23 hebben op dit werk geen betrekking.

De Tabernakel van David

Een tabernakel stelt symbolisch een woonplaats voor. De naam „David” beteekent „geliefde” en stelt Christus Jezus, den geliefden Zoon Gods voor. De tabernakel of woonplaats van Jehova God met betrekking tot Zijn schepselen is Zion, Zijn hoofdorganisatie, waarvan Christus Jezus, Zijn geliefde Zoon, het Hoofd is. „Want de Heere heeft Sion verkoren, Hij heeft het begeerd tot zijne woonplaats, zeggende:

Dit is mijn rust tot in eeuwigheid, hier zal Ik wonen, want Ik heb het begeerd." (Psalm 132: 13, 14) Als zinnebeeld, dat Zijn woonplaats voorschaduwde, zette Jehova God Melchizedek als Zijn priester en koning op den troon, over wien duidelijk verklaard wordt, dat hij Christus Jezus voorschaduwde. (Hebr. 7: 1-3) Toen Jehova bij monde van Mozes het verbond van getrouwheid in Moab bekendmaakte, zeide Hij den Israëlieten, dat Hij voor hen een koning uit hun broederen' zou kiezen. (Deut. 17: 15) Later werd deze belofte tot het huis Davids beperkt en David werd koning op den troon van Israël. Later viel dit zinnebeeldige koninklijke huis. Daarna zeide Jehova God door Zijn profeet: „Te dien dage zal Ik de vervallen hut [tabernakel] Davids weder oprichten, haar breuken herstellen, haar ingestorte deelen weer oprichten, haar opbouwen, als in den ouden tijd; opdat zij het overschot van Edom en van alle volken waarover mijn naam is uitgeroepen in bezit nemen, spreekt Jehova, die dit doen zal." (Amos 9: 11, 12, *L. V.*)

In het bovenaangehaalde elfde vers hebben de woorden „te dien dage" betrekking op den dag van Jehova, die in 1914 begonnen is, toen Hij Jezus uitzond om te regeeren; en hiermede wordt de tijd van den wederopbouw van den tabernakel van David, door den profeet voorzgd, vastgesteld op den tijd van de komst van den Heere Jezus tot den tempel in 1918 en het opbouwen van Zion tot heerlijkheid van Jehova. Amos' profetie heeft betrekking op het feit, dat wanneer haar vervulling zou plaatsvinden, de Grootere David de natiën in zijn bezit zou hebben. In overeenstemming hiermede staat over Jezus geschreven: „Ik toch heb mijnen Koning gezalfd over Sion, den berg mijner heiligheid. Eisch van Mij, en Ik zal de heidenen [natiën] geven tot uw erfdeel, en de einden der aarde tot uwe bezitting." — Ps. 2: 6, 8.

De profetie van Amos moest te eeniger tijd in vervulling gaan, en de tabernakel van David moest opgebouwd worden. Maar voor den opbouw van dien tabernakel en de voltooiing van Jehova's hoofdorganisatie is het Zijn voornemen om uit de natiën een volk voor Zijn naam aan te nemen, welk volk voor Zijn naam moet getuigen. De apostelen van Christus Jezus hielden een bijeenkomst te Jeruzalem om te bespreken, wat er gedaan moest worden met betrekking tot de evangelieverkondiging aan de niet-Joden. Daar kwamen zij, geleid door den heiligen geest, tot de juiste gevolgtrekking, en daarna zonden zij boodschappers tot anderen om hen van God's voornemen in kennis te stellen. (Hand. 15: 21-26) Te dien tijde had Jehova met Christus Jezus het nieuwe verbond gesloten, waarvan het doel was, uit de natiën de getuigen voor Zijn naam te nemen. Ten tijde van deze conferentie te Jeruzalem hadden eenige der discipelen de boodschap van het koninkrijk tot de heidenen of niet-Joden gebracht. Daarom zeide Jacobus bij deze gelegenheid: „Mannen broeders, hoort mij. Simeon heeft verhaald hoe God eerst de heidenen heeft bezocht om uit hen een volk te nemen voor zijnen naam.” Dit is het werk van het nieuwe verbond, welk werk voltooid moet worden bij de komst van den Heere Jezus en den opbouw van Zion.

Verder zeide de apostel Jacobus onder aanhaling van de woorden van den profeet Amos: „En hiermede stemmen overeen de woorden der Profeten, gelijk er geschreven is: Na dezen zal Ik wederkeeren en weder opbouwen den tabernakel Davids die vervallen is, en hetgeen daarvan verbroken is, weder opbouwen, en Ik zal denzelven weder oprichten; opdat de overblijvende menschen den Heere zoeken, en alle de heidenen over welke mijn naam aangeroepen is, spreekt de Heere die dit alles doet.” (Hand. 15: 15, 18)

Dit bewijst, dat het doel van Jehova vanaf den beginne was een volk voor Zijn naam te verkiezen en, nadat Hij dit gedaan had, Zijn koninkrijk op te richten, dat wil zeggen Zion te verkiezen als Zijn woonplaats, opdat Hij den vervallen tabernakel van David zou herbouwen; en dit werk vormt nauwkeurig hetgeen door Petrus genoemd wordt „de wederoprichting aller dingen”, die God gesproken heeft door den mond van al de heilige profeten sedert de wereld begon.

Nu vergelijkte men de feiten met de profetie. Het werk van de uitverkiezing van het volk voor Jehova's naam is gevorderd. In 1918 verzamelde Christus Jezus, de tegenbeeldige David, op bevel van Jehova de heiligen bijeen en bouwde Zion op. Jezus zelf werd hierin als hoofdhoeksteen gelegd. Christus Jezus, de groote Priester en Koning neemt de leiding van God's volk op zich. „De dooden in Christus”, dat wil zeggen die getrouwe menschen zooals de apostelen, werden het eerst opgewekt' en een deel van Zion, den tabernakel van David, die eens bestaan heeft, toen viel en nu hersteld en opgericht is. (1 Thess. 4: 15, 16) Toen Jezus kwam en Zion opbouwde, waren er in zijn tegenwoordigheid een aantal personen, die voor het koninkrijk in aanmerking kwamen, en nadat deze geoordeeld waren, werden de goedgekeurden in den tempel opgenomen en vormden overeenkomstig de bepaling van den Heere Jezus de „getrouwe en verstandige dienstknecht”. (Matth. 24: 45-47) Zij die bij het begin van het tempeloordeel getrouw bevonden werden en die voorschaduwden door Mordechai en Naomi, worden in de Schrift „het overblijfsel” genoemd.

De Heer maakt dan bekend, wat er onmiddellijk op de oprichting of herstelling van „den tabernakel van David”, namelijk God's koninkrijksorganisatie,

zal volgen, namelijk: „opdat de overblijvende menschen [het overblijfsel] den Heere zoeken.” De „overblijvende menschen” of het overblijfsel beteekent hier ongetwijfeld degenen die getrouw bevonden werden en de dienstknecht van God worden om getuigenis voor Zijn naam af te leggen. (Openbaring 12: 17) Dan zegt de profeet, hetgeen door den apostel aangehaald wordt: „En alle de heidenen over welke mijn naam aangeroepen is”, klaarblijkelijk al degenen bedoelend, die door Esther en Ruth worden afgebeeld en die tot de waarheid en in den tempel gebracht worden na het begin van het oordeel in den tempel. Dit zou geen betrekking kunnen hebben op de wereld in het algemeen, omdat de tekst zegt „over welke mijn naam aangeroepen is”, namelijk Jehova’s naam. De nieuwe naam wordt slechts gegeven aan degenen die tot de heiligdomsklasse behooren. Deze eer valt geen anderen ten deel. — Jes. 42: 8.

De „wederoprichting aller dingen” en de „opbouw van den tabernakel van David’ kunnen derhalve niets te maken hebben met de herstelling der wereld in het algemeen gedurende de duizendjarige regeering van Christus. Het aangekondigde doel van Jehova vanaf den beginne was een organisatie voor Zijn geliefden Christus Jezus op te bouwen, die voor de rechtvaardiging van Jehova’s naam gebruikt zou worden. In voorbereiding van deze organisatie heeft Hij uit de wereld een volk voor Zijn naam aangenomen, met inbegrip van het „overblijfsel” en verder al degenen die daarna in Zijn organisatie komen, op wie Hij zijn naam gelegd heeft en die allen Jehova’s getrouwe getuigen op aarde vormen.

De Zegeningen der Menschen

Indien de woorden in Handelingen 3: 21, namelijk „tijden der wederoprichting aller dingen”, geen be-

trekking hebben op de herstelling der menschheid gedurende de duizendjarige regeering van Christus, is er dan geen middel ter zegening van de menschen met leven en eeuwig geluk? Ja, met de meeste zekerheid heeft Jehova een dergelijke voorziening getroffen, omdat de zegening der menschen in het voornemen van Jehova is aangekondigd. Dit uitdrukkelijk voornemen verklaart eerst, dat God een zaad zal verkiezen, door middel waarvan „alle geslachten der aarde zullen gezegend worden”. Dit aangekondigde voornemen van Jehova, dat het Abrahamietische verbond genoemd wordt, is het eenige verbond, dat de zegening der menschen betreft en dat verbond is niet met eenig schepsel gesloten. Daarom kan gezegd worden, zonder daarbij op succesvollen tegenstand te stuiten, dat er geen verbond met eenig schepsel bestaat, volgens hetwelk de menschen tot volmaakt menschelijk leven hersteld moeten worden.

Het is de onvoorwaardelijke belofte van Jehova, die dubbel zeker gemaakt is, doordat Jehova haar door Zijn woord en eed bekrachtigd heeft, toen Hij zeide: „Bij mijzelf heb Ik gezworen zegt Jehova.” Wat zwoer Jehova te zullen doen? Dat Hij een zaad zou voortbrengen, dat de poort Zijner vijanden zal bezitten en dat in dat zaad alle volken der aarde zullen gezegend worden. (Gen. 22: 16-18) Het zaad moet eerst komen en door het zaad zou de zegening komen. Waartoe zou Jehova een verbond met menschen en volken sluiten om hen te zegenen, nadat Hij Zijn woord, waaraan Hij Zijn eed verbonden had, dat Hij dit doen zou, gegeven had? De noodzakelijkheid voor een verbond, zooals het nieuwe verbond, voor de wederoprichting van het menschelijke geslacht of het geven van leven op aarde aan de menschheid bestaat niet, maar wel is het noodzakelijk dat er een nieuw verbond gesloten werd om een volk voor Je-

hova's naam te verkiezen. Jehova gaf Zijn belofte, dat Hij de menschheid zou zegenen, nadat Hij dit volk voor Zijn naam uitgekozen zou hebben en nadat het koninkrijk opgericht zou zijn, en deze zegening moet komen door Zijn uitverkoren zaad, Christus Jezus. Aangezien dit Zijn uitdrukkelijk voornemen is, zal God Zijn voornemen ook vervullen.

Toen Jezus op aarde kwam, zeide Johannes van hem: „Zie het lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt.” (Joh. 1: 29) Jehova, die zich voorgenomen had, dat Jezus de Verlosser en het zondoffer der wereld zou zijn, achtte het niet noodzakelijk, met deze schepselen der aarde een verbond te sluiten, om Zijn voornemen ten uitvoer te brengen. Om de voordeelen van het offer van Jezus Christus deelachtig te worden, moeten de menschen aan den Heer gelooven en hem gehoorzamen. Zulks is niet een verbond met hen, maar een verklaring van Jehova van hetgeen Hij zal doen voor degenen die gelooven; daarom staat er geschreven: „Want alzoo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijnen eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een jegelijk die in hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.” (Joh. 3: 16) Het levensbloed van den mensch Christus Jezus alleen vormt den loskoop prijs voor eenig menschelijk geslacht. Geen ander schepsel heeft eenig deel in het verschaffen van dezen loskoop prijs. Niemand kan het voordeel ervan deelachtig worden zonder in den Heere Jezus Christus te gelooven. Er is onder den hemel geen andere naam gegeven, waardoor redding verkregen kan worden. (Hand. 4: 12) God kon geen verbond met onvolmaakte en zondige menschen sluiten om hen te herstellen. Een dergelijk verbond is niet gesloten en zal ook nooit gesloten worden. De zegeningen des levens voor het menschelijk geslacht moeten en zullen komen door middel van het be-

loofde zaad, Christus Jezus, en zullen slechts gegeven worden aan degenen die Christusi Jezus en Jehova liefhebben en gehoorzamen.

Het onjuiste begrip is ontstaan door de gevolgtrekking, die menschen gemaakt hadden, dat een verbond van Jehova met Zijn schepselen noodzakelijk is voor de schepselen om het leven te verkrijgen; maar deze gevolgtrekking is onjuist. Duidelijk en onduubbelzinnig wordt verklaard: „Leven is de gift van God door Jezus Christus onzen Heer.” (Rom. 6: 23) Door de ongehoorzaamheid van Adam kwam de dood tot alle menschen en door het offer van den mensch Christus Jezus in de plaats van den zondaar Adam komt de gelegenheid ten leven als een vrijwillige gift tot alle leden van Adam's nakomelingschap, voor zoover zij gelooven en gehoorzamen. Hieromtrent staat geschreven: „Zoo dan gelijk door ééne misdaad de schuld gekomen is over alle menschen tot verdoemenis (veroordeeling), alzoo ook door ééne rechtvaardigheid komt de genade over alle menschen tot rechtvaardigmaking des levens; want gelijk door de ongehoorzaamheid van dien éénen mensch, velen tot zondaars gesteld zijn geworden, alzoo zullen ook door de gehoorzaamheid van éénen, velen tot rechtvaardigen gesteld worden.” (Rom. 5: 18, 19) Het levensbloed van Christus Jezus, dat hij uitstortte, kocht het menschelijke geslacht, en Jehova God bekleedt hem met autoriteit om aan degenen die hem gehoorzamen het leven als een vrije gift te schenken. Daarom zullen degenen die gehoorzamen, tot rechtvaardigen of gerechtvaardigden gesteld worden.

Degenen die voor Zijn naam uitverkoren worden en die nu de getuigen voor Jehova vormen, ontvingen de gift van het leven op precies dezelfde wijze als de menschheid deze gedurende de duizendjarige regeering van Christus zal ontvangen. Eerst leerden

zij den Heere Jezus als hun Verlosser kennen; zij geloofden in hem en werden door hun geloof in God en in Christus Jezus gerechtvaardigd of rechtvaardig gemaakt. Na aldus gerechtvaardigd en door den geest Gods verwekt te zijn, worden dezen nu als nieuwe schepselen in Christus in het nieuwe verbond opgenomen, welk verbond hen toebereidt om Jehova's getuigen te zijn en leden van Zijn koninklijk huis te worden. De wereld der menschheid moet het leven als een gift ontvangen door in den Heere Jezus te gelooven en hem gehoorzaam te zijn. Hun rechtvaardiging wordt bewerkstelligd, nadat zij bewezen hebben gehoorzaam te zijn. Zij konden in geen enkel verbond met God opgenomen worden, voordat zij gerechtvaardigd of rechtvaardig gemaakt waren; en dit vindt niet plaats voor het einde van de duizendjarige regeering van Christus, en dan zal er geen reden meer voor een verbond als het nieuwe verbond bestaan. De onweerstaanbare gevolgtrekking is dus, dat de wereld der menschheid geen leven ontvangt door middel van het nieuwe verbond, maar het eeuwige leven zal ontvangen als een vrije gift uit de hand van Christus Jezus, Jehova's grooten hoogepriester en oppersten dienaar. Hij regeert, totdat alle vijanden vernietigd zijn en het geslacht aan hem onderworpen is, en dan zal hij het aan Jehova overgeven, nadat het tenvolle gerechtvaardigd is.

Verbond des Volks

Is er onder de regeering van Christus Jezus, gedurende welken tijd alle volken, die hem zullen gehoorzamen, zullen gezegend worden, geen verbond voor het volk van kracht? Ja, maar er is geen verbond van kracht *met* het volk. God's onvoorwaardelijke belofte om alle volken te zegenen is het verbond, omdat het de manifestatie van Zijn wil of voornemen

is en ten uitvoer dient te worden gebracht. Hij bereikt dit doel door Zijn ‚zaad der belofte‘. Dit zaad der belofte vormt Zijn ‚uitverkoren knecht‘, Christus Jezus. Ter ondersteuning van deze gevolgtrekking lette men erop, dat Jehova zegt: „Zie, mijn knecht, dien Ik ondersteun, mijn uitverkorene, in denwelke mijne ziel een welbehagen heeft. Ik heb mijnen geest op hem gegeven, hij zal het recht den heidenen (dat wil zeggen, degenen die niet tot het huis Juda's, de geestelijke klasse, behooren) voortbrengen.” — Jesaja 42 : 1.

Christus Jezus, de Verlosser en Rechtvaardiger van Jehova's naam, is de ‚uitverkoren knecht‘. Zij die leden van zijn koninklijk huis geworden zijn, worden gerekend een deel van die organisatie te vormen, zoodat zij een deel van dien knecht zijn, en aan deze knechtsklasse heeft Jehova Zijn naam verleend, welke eer Hij niemand anders ooit zal geven. Jehova geeft Zijn uitverkoren knecht nu „tot een verbond des volks‘. Hij sluit niet een verbond met het volk. Men bedenke, dat een verbond niet gesloten moet worden met schepselen, maar ook een eenzijdig of unilateraal verbond kan zijn. Een verbond is een bindende belofte of overeenkomst of het te kennen geven van een voornemen om een zeker iets te doen of niet te doen. God's woord van belofte, dat Hij een zaad zou voortbrengen, waardoor alle geslachten der aarde zouden gezegend worden, vormt een verbond van Jehova, dat wil zeggen een bindende overeenkomst of verklaring om het menschelijk geslacht te zegenen. Daarna, namelijk wanneer het zaad voortgebracht is en het koninkrijk opgericht en de naam van Jehova gerechtvaardigd is, zal Jehova Zijn uitverkoren dienstknecht, Christus, „tot een verbond des volks” geven. Dat beteekent, dat Zijn groote dienstknecht, Christus Jezus, voor het volk een waarborg zal zijn, dat God's

voornemen, dat lang geleden aangekondigd werd, getrouw ten uitvoer gebracht zal worden.

Hierover staat geschreven: „Ik de Heere heb u geroepen in gerechtigheid, en Ik zal u bij uwe hand grijpen; en Ik zal u behoeden, en Ik zal u geven „tot een verbond” des volks, tot een licht der heidenen”. (Jes. 42: 6) Dit vormt een deel van de opdracht van Christus. Bovendien verleent de gezalfde knecht hulp aan de „groote schaar” klasse. — Jesaja 42: 7, 9.

De uitverkoren knecht, Christus, vormt een absolute waarborg voor de volken der wereld, dat zij de zegeningen des levens als een vrije gift van God door Christus Jezus zullen ontvangen. Om zulk een gift te kunnen ontvangen moeten de menschen eerst kennis ontvangen, die noodzakelijk is om te kunnen gelooven, en vervolgens moeten zij bereid zijn om de vrije gift te aanvaarden. Daarom staat er over Christus Jezus geschreven: „Zie, Ik heb hem tot een getuige der volken gegeven, eenen Vorst en gebieder der volken.” (Jes. 55: 4) Als leider, leeraar en gebieder der volken geeft Christus Jezus hun kennis, leidt hen op den rechten weg en gebiedt hun, wat zij moeten doen, en zij moeten hem gehoorzamen, voordat zij de gift des levens zullen ontvangen. De rechtvaardige heerschappij os het koninkrijk rust op den schouder van Christus, den grooten Vorst des Vredes. Hij is de wonderbare Raadsman van het volk en de Eeuwige Vader, omdat hij het leven geeft aan al degenen die hem gehoorzamen zullen. (Jes. 9: 6, 7) Daarom staat er betreffende Christus Jezus en in het belang der menschen geschreven: „In Zijn naam zullen de volken hopen.” — Mattheüs 12: 21.

Door Zijn verbond brengt Jehova God Zijn aangekondigd voornemen majestueus ten uitvoer. Hij heeft een volk voor Zijn naam uitverkoren, welk volk nu

Zijn getuigen zijn; en als zij getrouw voortgaan, zullen zij weldra een aandeel in de rechtvaardiging van Zijn naam hebben. Maar het is Zijn uitdrukkelijke wil betreffende Zijn getuigen, die door Zijn genade een deel van den knecht geworden zijn, dat zij voor den strijd van den grooten dag des Almachtigen Gods onder de leiding van Christus Jezus kennis omtrent deze dingen tot de menschen van goeden wil moeten brengen, opdat zij de gelegenheid mogen ontvangen, hun harten en hun toewijding tot God en Zijn koninkrijk te keeren. Daarom geeft Hij Zijn heilig volk het volgende gebod: „Gaaf door, gaaf door, door de poorten, bereidt den weg des volks; verhoogt, verhoogt eene baan, ruimt de steenen weg, steekt eene banier omhoog tot de volkeren.” (Jes. 62: 10) De huidige plicht van de gezalfde getuigen Jehova's wordt hierdoor zeer duidelijk voor oogen gesteld. De verplichting wordt hun opgelegd, Jehova's naam en Zijn koninkrijk te verkondigen als het middel tot zegening der wereld, en zij moeten zich van deze taak kwijten. De vervulling hiervan wordt niet aan hen zelf overgelaten, maar is een gebod. Het is hun voorrecht om de menschen van goeden wil uit te noodigen, zich bij hen aan te sluiten bij deze verkondiging. — Openbaring 22: 17.

Jehova's groote Profheet, Christus Jezus, staat aan het hoofd van God's werk, dat uitgevoerd wordt, en iedere ziel van den tempel moet dien grooten Profheet gehoorzaam zijn. (Hand. 3: 23) De weg, dien de gezalfden te volgen hebben, is duidelijk afgebakend. Hun dienst voor Jehova moet een voortdurende verheerlijking en vereering van Zijn naam zijn, terwijl zij de menschen van goeden wil op het koninkrijk wijzen als hun eenige en absolute hoop. De geheele tempelklasse zal nu voortgaan, getuigenis voor Jehova's naam af te leggen, opdat alle gewilligen mogen weten,

dat Jehova God is. Het verbond van Jehova, dat Zijn uitdrukkelijk voornemen om alle volken der aarde door Christus Jezus, Zijn zaad, te zegenen, aankondigt, is een eeuwig verbond. Al Zijn voornemens zullen geheel ten uitvoer gebracht worden. Hij geeft Zijn uitverkorene, den Christus, tot een verbond des volks en geeft hun de verzekering, dat indien zij de zegening van het eeuwige leven in geluk willen ontvangen, zij moeten weten, dat Jehova God is en dat Christus Zijn Hoogepriester is, en dat zij tot heerlijkheid Gods Christus ten volle moeten gehoorzamen.

HOOFDSTUK XII

UW KEUZE

„De laatste dagen” van Satan’s heerschappij zijn gekomen. Dit zijn „gevaarlijke tijden”, omdat Satan thans wanhopige pogingen in het werk stelt om alle menschen van God af te keeren en te vernietigen en het eene wee na het andere over de wereld te brengen. (2 Tim. 3: 1-5; Openb. 12: 12) In oppositie tegen Jehova’s verbonden heeft Satan in deze „laatste dagen” zijn verbond van den Volkenbond gesloten. Omdat dit met God’s koninkrijk in strijd is en de Volkenbond zich de plaats aanmatigt, die alleen God’s koninkrijk toekomt, is deze een gruwel in God’s oogen, en wel de gruwel die door Daniël den profeet genoemd wordt. (Dan. 11: 31; 12: 11) In zijn groote profetie, die op den tegenwoordigen tijd betrekking heeft, richt Jezus een boodschap tot degenen, die in dezen tijd op aarde leven, waarin hij zegt: „Wanneer gij dan zult zien den gruwel der verwoesting, waarvan gesproken is door Daniël den Profeet, staande in de heilige plaats (die het leest, die merke daarop), dat alsdan die in Judea zijn, vlieden op de bergen [Jehova en zijn Koning].” (Matth. 24: 15, 16) Deze waarschuwing wordt gericht tot de klasse der „Jonadabs”. — 2 Kon. 10: 15-23; Jer. 35: 18, 19.

Indien gij met den Heer een verbond gesloten hebt om zijn wil te doen, dat wil zeggen, indien gij, vertrouwende in het vergoten bloed van Christus Jezus als uw loskoopprijs, overeengekomen zijt God’s wil te doen en nog steeds deel uitmaakt van de kerksystemen, die een deel van Babylon vormen, en indien gij thans inziet, dat het verbond van den Volkenbond in de plaats gesteld is van God’s koninkrijk en der-

halve een gruwel der verwoesting is, dan dient gij onmiddellijk deze kerkorganisaties te verlaten en ervan verwijderd te blijven. Vlucht onmiddellijk naar het koninkrijk Gods, dat de eenige hoop der menschheid is. Kies uw plaats ondubbelzinnig aan God's zijde en dien Hem zonder minnelijke schikkingen. Gij moogt de een of andere „verheven” positie in eenige kerkorganisatie bekleeden, zooals geestelijke of ouderling of leeraar, en in deze verheven positie wordt gij in de profetie genoemd als te zijn „op het dak”. Tot dezulken zegt Jezus: „Die op het dak is, kome niet af om iets uit zijn huis weg te nemen.” — Matth. 24: 17.

Gij moogt een onderwijzer in een Zondagsschool of kerkorganisatie zijn en leerlingen onder u hebben, die tot u om onderwijzing en geestelijke leiding opzien en daarom wordt gij figuurlijk in de profetie genoemd als „zoogenden”. Indien dit zoo is, dan richt Jezus de volgende woorden tot u: „Maar wee den bevruchten en den zoogenden vrouwen in die dagen!” — Matth. 24: 19.

De „wintertijd” is de zware tijd, en de tijd, waarin de groote strijd aan den gang is. Deze symboliseert den tijd van Armageddon. De „sabbat” is de tijd, waarop al het werk met betrekking tot de verkondiging van de waarheid over het koninkrijk gereed is. Daarom zijn deze tijden te laat om te vluchten. Daarom zegt Jezus: „Doch bidt, dat uwe vlucht niet geschiede des winters noch op [den] sabbat; want alsdan zal er groote verdrukking wezen, hoedanige niet is geweest van het begin der wereld tot nu toe, en ook niet zijn zal.” (Matth. 24: 20, 21) Indien gij deze waarheden erkent, wacht dan niet. Vlucht thans!

Er zijn thans op aarde vele personen, die niet in eenige kerkorganisatie zijn en die oprecht God wenschen te leeren kennen en te dienen. Dezen worden in de Schrift genoemd als „Jonadabs”, daar zij voorscha-

duwd werden door een klasse menschen in den tijd van Israël, die zelf geen Israëlieten waren, maar trachten het goede te doen. (Jer. 35: 2-18) Aangezien zij verlangend zijn om God te dienen, behooren zij tot de klasse die door Jezus beschreven wordt met de woorden „die in Judea zijn”. Indien gij tot deze klasse behoort en inziet, dat het verbond van den Volkenbond door Satan in de plaats van God's koninkrijk gesteld is, dan zijn deze door Jezus uitgesproken waarschuwende woorden op u van toepassing, en deze woorden beteekenen, dat gij naar het koninkrijk Gods onder Christus moet vluchten als de eenige plaats van toevlucht.

Dit is de tijd, waarin Christus Jezus als Jehova's groote Rechter de menschen scheidt, en de goedgekeurden zet hij aan zijn rechterhand en noemt hen „schapen”. (Matth. 25: 32-33) Degenen, die zich tegen God verzetten en in Satan's organisatie blijven, worden aan de andere zijde gesteld en „bokken” genoemd. (Matth. 25: 33, 41) De Heer laat de waarheid van zijn woord onder uw aandacht brengen, opdat gij een keus kunt doen aan welke zijde gij u wenscht te stellen. Gij moet of de zijde van Jehova en zijn koninkrijk of de zijde van den Duivel kiezen. Er is geen ander middel om het leven te verkrijgen dan van Jehova door Christus Jezus den Koning. (Hand. 4: 12) Jehova wijst thans de volken der wereld op zijn uitverkoren knecht, Koning en Rechter Christus Jezus, en zegt: „In zijn naam zullen de [natiën] hopen.” (Mattheüs 12: 21, *Eng. vert.*) Daarom dient gij heden te kiezen, of gij Jehova God en zijn Koning wilt dienen en leven en de daarmede verbonden zegeningen wilt ontvangen of dat gij den Duivel wilt dienen en als gevolg daarvan zult sterven. Gij kunt niet uw plaats aan de zijde van God en zijn koninkrijk innemen, door slechts voor te nemen zulks te doen. Gij moet dit feit ook aan an-

deren bekendmaken. Er staat in God's Woord geschreven: „Want met het hart gelooft men ter rechtvaardigheid, en met den mond belijdt men ter zaligheid.” (Rom. 10: 10) Zulk een belijdenis wordt gedaan door aan anderen God en zijn koninkrijk als de eenige hoop der wereld te verkondigen. (Openb. 22: 17) Tot hulp van allen, die de zijde van Jehova en zijn koninkrijk wenschen te kiezen, wordt de aanneming van de volgende Resolutie of Verklaring voorgesteld:

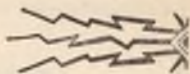
Ik geloof dat JEHOVA de alleen ware God is en dat Christus Jezus de Verlosser des menschen en 's werlds Rechtmatige Heerscher is. Ik ben er zeker van, dat het koninkrijk Gods onder Christus de eenige hoop voor de menschheid is en dat Christus Jezus Jehova's Rechtvaardiger is en dat zijn koninkrijk God's grooten naam zal rechtvaardigen. Ik haat goddeloosheid en heb gerechtigheid lief. Daarom stel ik mij gaarne aan de zijde van Jehova God en zijn koninkrijk onder Jezus Christus, en door zijn genade zal ik Jehova en zijn geliefden Zoon, Christus Jezus, liefhebben, dienen, gehoorzamen en eeren.

Zingt! gij allen die Jehova en zijn Koning liefhebt: (Deut. 32: 3, 4, *L. V.*) „Want Jehova's naam wil ik verkondigen; biedt hulde onzen God! des Rotssteens doen is onberispelijk, want al zijn wegen zijn volgens recht; een God van waarheid zonder bedrog, rechtvaardig en billijk is hij!” (Ps. 84: 2-13, *L. V.*) „Hoe liefelijk is uw woning, Jehova der heirscharen! . . . Ik wil liever bij het huis mijns Gods aan den drempel staan dan wonen in de tenten der boosheid. Want Jehova God is een zon en schild, Jehova geeft gunst en eer: hij onthoudt het goede niet aan hen wier wandel onberispelijk is.”

JEHOVA DER HEIRSCHAREN!

„Gelukkig de mensch die op U vertrouwt!”

INDIEN EEN GROOTE ORKAAN

de zeekust bedreigt, wordt ieder gehucht, ieder dorp en iedere stad, die gevaar loopen, hiervan telegrafisch in kennis gesteld en gewaarschuwd. Indien nu iemand de telegraafdraden zou doorsnijden om te verhinderen, dat zulk een boodschap der waarheid het volk bereikt, zou hij als een zeer boosaardig misdadiger gebrandmerkt en aan een zware straf onderworpen worden. Van veel grooter betekenis is het, dat de volken der aarde thans ingelicht worden over hetgeen het Woord Gods over de naderende wereldbenauwdheid en den eenigen weg der ontkoming zegt.

WAAROM SNIJDT GIJ ZELF DE DRADEN DOOR of laat gij toe, dat de een of andere zichzelf als zoodanig opgeworpen geestelijke censor ze doorsnijdt? Schrijf om de door Rechter Rutherford geschreven boeken, waarvan er thans reeds meer dan 275 miljoen in 70 talen in omloop zijn. Deze boeken alleen seinen de voor U noodzakelijke boodschap der waarschuwing en inlichting uit de Schrift.

DE HARP GODS	VIJANDEN
REGEERING	VERZOENING
SCHEPPING	PROFETIE
RIJKDOM	

De bovenstaande serie van zeven boeken, gebonden in prachtband, ieder ongeveer 350 pagina's, geïllustreerd, zenden wij U franco toe tegen inzending van een bijdrage van Fl. 4.—; Fr. 50.—; per 4 stuks Fl. 2.40; Fr. 30.—; per stuk Fl. 0.65; Fr. 8.—.

Vraagt tevens gratis den geïllustreerden catalogus van Rechter Rutherford's populaire brochures, in artistieken omslag, ieder 64 pagina's, die onder meerdere zijn algemeen bekende radiolezingen over Bijbelsche onderwerpen bevatten.

De Wachtoren, Camplaan 28, Heemstede.
66, rue de l'Intendant, Brussel
Postbox 566, Singapore.
117 Adams Str., Brooklyn, N. Y.
Bostonhouse, Capetown.

Hoofdkantoor en Officieel Adres van
WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
PEOPLES PULPIT ASSOCIATION
INTERNATIONAL BIBLE STUDENTS ASSOCIATION
 is
 124 Columbia Heights, Brooklyn, N. Y.

Adressen der Drukkerijen en Uitgevers:

Amerika,	117 Adams St.,	Brooklyn, N. Y.
Argentinië,	Calle Cramer 4555,	Buenos Aires
Australië,	7 Beresford Rd.,	Strathfield, N. S. W.
België,	rue de l'Intendant 66,	Brussel
Brazilië,	Rua Eca de Queiroz 141,	São Paulo
Britsch Guyana,	Box 107,	Georgetown, Demerara
Bulgarije	ul. Tetewenska 29,	Sofia
Canada,	40, Irwin Ave.,	Toronto 5, Ont.
Chili,	Avda. Buenos Aires 80 (Blanqueado),	Santiago
China,	Box 1903,	Shanghai
Denemarken,	Søndre Fasanvej 54,	Kopenhagen-Valby
Engeland,	34 Craven Terrace,	London, W. 2
Estland,	Tartu Maantee 72/3,	Tallinn
Finland,	Vainämöisenkatu 27,	Helsingfors
Frankrijk,	129, Faubourg Poissonnière,	Parijs IX
Griekenland,	Lombardou 44,	Athene
Hawai,	1228 Pensacola St.,	Honoloeloe T. H.
Holland,	Camplaan 28,	Heemstede
Hongarije,	Zsigmond u. 68.	Boedapest III
Indië,	40 Colaba Rd.,	Bombay 5
Jamaica B. W. I.,	151 King St.,	Kingston
Japan,	58 Ogikubo 4-Chome,	Suginamiko, Tokio
Joego-Slavië,	Dalmatinska ul. 59,	Beograd
Letland,	Cesu Iela 11, Dz. 25.	Riga
Litauen,	Aukštaičiu g-ve 8, b. 1,	Kaunas
Luxemburg,	Eicherberg 37,	Luxemburg
Mexico,	Calzada Melchor Ocampo 71,	Mexico, D. F.
Nieuw-Zeeland,	Box 252,	Wellington
Noorwegen,	Inkognitogaten 28 b,	Oslo
Philippijnen,	1132 Rizal Ave.,	Manila
Polen,	ul. Rzgowska 24,	Lodz 7
Roemenië,	Str. Crisana 35,	Boekarest 2
Straits Settlements,	Post Box 566,	Singapore
Trinidad B. W. I.,	Box 194,	Port of Spain
West-Afrika,	71 Broad Str., Box 695,	Lagos, Nigeria
Zuid-Afrika,	Boston House,	Kaapstad
Zweden,	Luntmakaregatan 94,	Stockholm
Zwitserland,	Allmendstr. 39,	Bern

Men wordt verzocht, zich te richten tot Watch Tower
 Bible & Tract Society aan de bovenstaande adressen.

